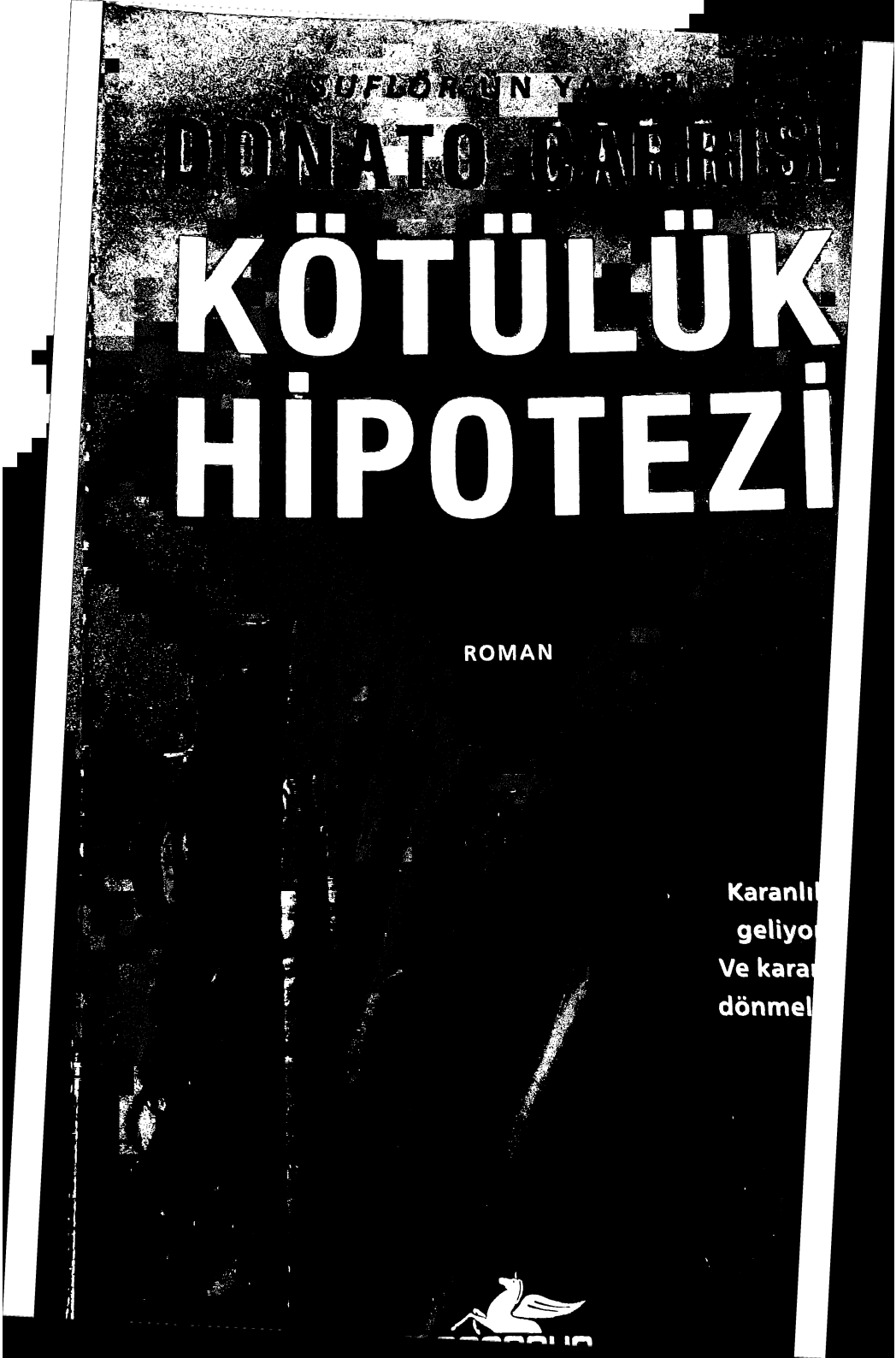

SUFLÖRÜN YAZARI
DONATO CARRISI
KÖTÜLÜK HİPOTEZİ
ROMAN
Karanlı
geliyo
Ve kara
dönmel

"Her şeyiyle tam bir gerilim romanı. Kötülüğün üstün gelmemesi için verilen çabayı soluksuz okuyacaksınız."

"Carrisi gerilimi her sayfada canlı tutmayı başarıyor. Üstelik bunu yaparken şiddet unsurlarından ya da kanlı betimlemelerden faydalanmıyor. Anlatımı o kadar gerçekçi ki okurken bunların gerçek olup olamayacağından şüphe duyuyorsunuz."

KÖTÜLÜK HİPOTEZİ

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Pegasus Yayınları: 2314

Kötülük Hipotezi
Donato Carrisi
Özgün Adı: L'ipotesi del male

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ecem Aycan Öztoplar
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2020
ISBN: 978-605-299-912-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © Donato Carrisi, 2013

Bu kitap ilk olarak 2013 yılında İtalya'da *L'ipotesi del male* adıyla Longanesi & C tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

DONATO CARRISI

KÖTÜLÜK HİPOTEZİ

İtalyancadan çeviren:
Doğanay Banu Pinter

PEGASUS YAYINLARI

Eyalet morgunun 13 numaralı odası uyuyanların toplanma yeriydi.

Bodrumun dördüncü ve en alt katındaki soğutulmuş odaların buz gibi soğuk cehenneminde yer alıyordu. Bu kat, kimliği belirsiz ölüler içindi. Ziyaretçisi az olurdu.

Fakat o gece oranın bir misafiri olacaktı.

Morg görevlisi onu asansörün önünde, başını havaya kaldırmış bir halde bekliyordu. Işıklı göstergede beliren ve asansör kabininin olduğu katı göstererek art arda yanan numaralara bakıyor, bir yandan da bu beklenmedik misafirin kim olduğunu merak ediyordu. Fakat en çok da hayatına devam edenlerden böylesine uzak bir yere o kişiyi çeken nedeni sorguluyordu.

En alt katın numarası yandığında sonsuz gibi gelen bir sessizlik oldu, ardından asansörün kapıları açıldı. Görevli, kırklarını aşmış, baştan aşağı lacivert giyimli ziyaretçiye baktı. Aşağı kata ilk kez adımını atan ve karşısında floresan ışıklarla aydınlatılmış, beyaz fayanslardan oluşan bir ortam değil, yeşil duvarlar ve turuncu spot ışıklar bulan herkese olduğu gibi, adamın yüzünde beliren şaşkınlığı hemen fark etmişti.

"Renk bolluğu panik durumunu azaltıyor," diye açıkladı görevli, sessiz bir soruya cevap verir gibi. Ardından da ona mavi bir laboratuvar önlüğü uzattı.

Ziyaretçi sesini çıkarmadı. Hazırlığını bitirdikten sonra birlikte yürüyerek koridorda ilerlediler.

"Bu kattaki cesetler çoğunlukla evsiz veya kimliksiz olanlar, akrabası bulunmayanlar, nalları diktikten sonra buraya getirilenler.

Hepsi, birden dokuza kadar numaralanmış odalarda duruyor," diye açıkladı görevli. "On ve on bir numaralı odalar ise –ben ve siz gibi– vergilerini ödeyen, akşam televizyonda maç izledikten sonra sabah metro istasyonunda geçirdiği kalp krizi sonucunda öbür dünyayı boylayanlar için. Gelen geçen birkaç kişi onlara yardım ediyormuş gibi görünür, oysa onların cüzdanlarını boşaltmaya bakarlar ve *voilà*; el çabukluğu marifetiyle cüzdan gider iş biter. Bunu yapan adam ya da kadın sonsuza kadar yok olur. Bazen de sadece bürokrasiyle ilgili bir meseledir: çalışanlardan biri evrak işlerini eline yüzüne bulaştırır ve teşhis için çağrılan akrabalarına bir başkasının cesedini gösterirler. Ölmemişsin gibi olur ve seni aramaya devam ederler." Görevli bir turist rehberi edasıyla misafirini etkilemeye çalışıyordu ama adam hiçbir tepki vermiyordu. "Bir de intihar ve kaza durumları var: o da on iki numaralı oda. Çünkü bazen cesedin çok kötü durumda olduğu vakalar olur, öyle ki bir zamanlar bir insan olduğuna dahi şüphe ettirir," dedi ziyaretçinin sağlam bir midesi olup olmadığını anlamak istiyormuş gibi fakat anlaşılan adam, pek de hassas bir tip değildi. "Her halükârda yasalar herkese eşit muameleyi öngörüyor: on sekiz aya kadar dondurulmuş odada kalmayı. Cesedi teşhis eden veya sahiplenen olmazsa ve soruşturmayla ilgili gereklilik olmadığı takdirde, süre dolar dolmaz yakılarak imha edilme hakkı resmîlik kazanır." İlgili yasayı ezbere söylemişti.

O sırada sesi değişerek huzursuz bir tona büründü çünkü birazdan söyleyecekleri bu tuhaf gece ziyaretinin sebebiyle ilgiliydi.

"Bir de on üç numaradakiler var."

Çözülememiş cinayetlerin isimsiz kurbanları.

"Cinayet vakalarında kanun, kurbanın kimliği belirlenene kadar cesedin, delil unsuru oluşturduğunu ifade eder," diye belirtti. "Bir katil, öldürdüğü kişinin gerçekten var olduğu ispat edilmedikçe hüküm giyemez. Böyle birinin varoluşunun tek kanıtı,

ismi olmayan cesedidir. Bu nedenle limitsiz bir süreyle alıkonur. Hukukçuların pek sevdikleri tuhaf yasal boşluklardan biri."

"Ölüme sebebiyet veren suç şekli belirlenene kadar doğal bozulma yaşamasına veya zarar görmesine izin verilemez" diyordu kanun hükümleri.

"Biz onlara *uyuyanlar* diyoruz."

Ölümlerinin suçlusu henüz belirlenmemiş olan erkekler, kadınlar ve çocuklar. Yıllardır, birilerinin çıkıp onları yaşıyor gibi görünme azabından kurtarmasını bekliyorlardı. Ve bunun için, korkunç bir masaldaki gibi, gizli parolanın telaffuz edilmesi yeterliydi.

İsimlerini.

Ve onları bekleyen yer en sondaki, 13 numaralı odaydı.

Metal kapıya geldiklerinde görevli, kapıya uygun olanı bulana kadar elindeki anahtarları şıngırdattı. Kapıyı açtıktan sonra yol vermek üzere geri çekildi. Ziyaretçi karanlığın içine adımını atar atmaz harekete duyarlı bir dizi sarı ışık odayı aydınlattı. Salonun ortasındaki otopsi masası, üzerlerinde onlarca çekmecenin olduğu yüksek duvarlarla çevrelenmişti.

Çelik bir arı kovanını andırıyordu.

"Burayı imzalamanız gerekiyor, kural böyle," dedi görevli, ona bir kayıt dosyası uzatırken. "Hangisiyle ilgileniyordunuz?" diye sordu ardından, huzursuzluğu belli oluyordu.

Ziyaretçi nihayet konuştu. "En uzun zamandır burada olan cesetle."

AHF-93-K999.

Görevli, eski bir esrarın çözümünü bekliyormuş gibi ceset numarasını ezberlemişti. Tutma yerlerine yazılmış numaraların olduğu çekmeceyi hemen buldu. Soldaki duvarda, alttan üçüncüydü. Ziyaretçiye o bölmeyi işaret etti. "Buradakilerin hikâyeleri arasında en ilginci bile değil," diye anlatmaya devam etti adam. "Bir cumartesi öğleden sonra birkaç çocuk parkta top

oynuyorlarmış ve topları çalıların arasına kaçmış, onu bu sayede bulmuşlar. Başından vurulmuş. Kimliği, hatta ev anahtarı bile yokmuş. Yüzü son derece tanınır halde ama polisi arayıp soran olmamış ve hakkında herhangi bir kayıp ihbarı da yapılmamış. Asla bulunamayacak bile olsa katil zanlısının bulunmasını beklerken suçun tek delili cesettir. Bu yüzden de mahkeme olay çözülene ve adalet yerini bulana kadar tutulmasına karar verir." Duraksadı. "O zamandan bu yana yıllar geçti ama o hâlâ burada."

Morg görevlisi, kimsenin hatırlamadığı bir suç delilinin saklanmasındaki mantığı uzun süredir merak ediyordu. Diğer yandan, 13 numaralı odanın bu isimsiz sakininin dünyanın geri kalanı tarafından unutulduğunu sanmıştı. Ne var ki ziyaretçinin bir sonraki isteğiyle birlikte, birkaç santimetrekarelik bu metal çekmecede yatan esrarın basit bir isimden çok daha fazlası olduğunu anladı.

"Açın, onu görmek istiyorum."

AHF-93-K999. Yıllardır onun ismi buydu. Fakat belki de o gece değişecekti. Ölülerin bekçisi bölmenin açılması için tahliye düğmesini çalıştırdı.

Uyuyanlardan biri uyanmak üzereydi.

MILA

Delil 397-H/5

21 Eylül [redacted], saat 06.40 kayıt belgesi

Konu: [redacted]'ta acil çağrı merkeziyle yapılan telefon görüşmesi

Operatör: Memur Clara Salgado.

Operatör: Acil çağrı merkezi. Nereden arıyorsunuz?

X: ...

Operatör: Efendim, sizi duyamıyorum. Nereden arıyorsunuz?

X: Ben Jes.

Operatör: Tam adınızı söyler misiniz, beyefendi.

X: Jes Belman.

Operatör: Kaç yaşındasın, Jes?

X: On.

Operatör: Nereden arıyorsun?

X: Evimden.

Operatör: Adresi verebilir misin bana?

X: ...

Operatör: Jes, bana adresini söyleyebilir misin, lütfen?

X: [redacted]'ta yaşıyorum.

Operatör: Peki. Ne oldu? Bunun polisin numarası olduğunu biliyorsun, değil mi? Neden aradın?

X: Biliyorum. Öldüler.

Operatör: "Öldüler" mi dedin, Jes?

X: ...

Operatör: Jes, orada mısın? Ölen kim?

X: Evet. Herkes. Herkes öldü.

Operatör: Bu bir şaka değil, değil mi Jes?

X: Hayır, hanımefendi.

Operatör: Nasıl olduğunu anlatmak ister misin?

X: Evet.

Operatör: Jes, hâlâ orada mısın?

X: Evet.

Operatör: Neden olanları bana anlatmıyorsun? İstersen yavaş yavaş anlatabilirsin.

X: Evet. Dün geldi. Biz akşam yemeği yiyorduk.

Operatör: Kim geldi?

X: ...

Operatör: Kim, Jes?

X: Ateş etti.

Operatör: Pekâlâ, Jes. Ben sana yardım etmek istiyorum ama önce senin bana yardımcı olman gerekiyor, tamam mı?

X: Tamam.

Operatör: Siz akşam yemeği yerken bir adamın eve girdiğini ve ateş etmeye başladığını mı söylüyorsun?

X: Evet.

Operatör: O halde evden çıkıp gitti ve sana ateş etmedi. Sen iyisin, öyle değil mi?

X: Hayır.

Operatör: Yaralı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, Jes?

X: Hayır. Gitmedi.

Operatör: Ateş eden adam orada mı şu anda?

X: ...

Operatör: Jes, lütfen bana cevap ver.

X: Gelmeniz gerektiğini söylüyor. Hemen gelmeniz gerekiyormuş.

Hattın kesilmesi ve kaydın sonu.

1

Sokak, saat altıya doğru canlanmaya başlamıştı.

Çöp kamyonları, itaatkâr askerler gibi, evlerin önünde bulunan çöp bidonlarındaki çöpleri topluyordu. Sonra dönen fırçalarıyla asfaltı temizleyen araçlara sıra geldi. Hemen arkasındansa bahçıvan kamyonetleri göründü. Yollar ve bahçeler yapraklardan ve otlardan temizlendi ve çalılar ideal boylarına ulaştı. Çalışanlar görevlerini bitirdiklerinde arkalarında düzenli ve sessiz bir dünya bırakarak uzaklaştılar.

Mutlu mahalle, mutlu sakinlerini karşılamaya hazır, diye geçirdi aklından Mila.

Gece, orada her zaman olduğu gibi sakin geçmişti. Saat yediye doğru ev sakinleri miskin bir edayla uyanmaya başladılar. Pencerelerin ardındaki anneler, babalar ve çocuklar onları bekleyen gün için meşgul ve mutlu görünüyorlardı.

Mutlu hayatlarındaki yeni bir gün için.

Sokağın başına park ettiği arabasında oturmuş onları izleyen Mila, onlara imrenmiyordu çünkü gösterişli yüzey biraz kazıldığında altından daima başka bir şey çıktığını biliyordu. Kimi zaman gerçek resim, olması gerektiği gibi, ışıklar ve gölgelerden oluşurdu. Fakat bazen de altından kara bir delik çıkardı. Sonsuz bir uçurumun çürümüş nefesi vururdu yüzünüze ve derinlerden bir yerden birinin sizin isminizi fısıldadığını duyar gibi olurdunuz.

Mila Vasquez karanlığın çağrısını iyi bilirdi. Doğduğu günden beri karanlıkla dans ediyordu.

Sol elinin işaret parmağına baskı uygulayarak eklem yerlerini çıtlattı. Hafif acı, konsantrasyonunu korumasını sağlıyordu. Çok geçmeden, villaların giriş kapıları birer birer açılmaya başladı. *Çevre sakinleri dünyadaki görevleriyle –onlar için pek de zorlu olmayan görevleriyle– yüzleşmek üzere evlerinden çıkıyorlar*, diye düşündü Mila.

Connerların da evlerinden çıktıklarını gördü. Kırk yaşlarında olan avukat baba Conner, ütülü gri takım elbisesinin içinde sırım gibi görünüyordu; hafif kırlaşmış saçları teninin daha yanık görünmesine sebep oluyordu. Anne Conner sarışındı, yüzü ve vücudu hafif yaş almış bir genç kadınınkileri andırıyordu. Zaman onu yıpratmamıştı, Mila bundan emindi. Bir de çocuklar vardı. Büyüğü ortaokula gidiyordu. Küçük olan –tam bir kıvırcık salataydı– henüz anaokulundaydı. Anne ve babalarının kopyalarıydılar. Birilerinin hâlâ evrim teorisiyle ilgili kuşkusu varsa Connerlara bakmaları yeterliydi. Güzel ve kusursuzdular ve elbette mutlu mahallelerinde yaşıyorlardı.

Avukat baba, kızlarını ve karısını öptükten sonra pahalı mavi arabasına binerek parlak kariyerine doğru yola koyuldu. Kadın ise çocukları okula bırakmak üzere yeşil renkli cipine bindi. O sırada Mila, Connerların evlerine –ve hayatlarına– dâhil olmak üzere kendi köhne arabasından iniyordu. Havanın sıcaklığına rağmen üzerinde bir eşofman takım vardı. Yaz mevsimi biteli kısa bir süre olmuştu ama şort ve tişört giyerse yaraları gereğinden fazla dikkat çekerdi. Birkaç gün önce onları gözlemlemeye başladığından beri yaptığı hesaplara göre, Bayan Conner'ın eve dönmesinden önce, kırk dakikası vardı.

Mutlu evinde bir hayaletin gizli olup olmadığını öğrenmek için kırk dakikası vardı.

* * *

Connerlar birkaç haftadır üzerinde çalıştığı bir vakaydı. Her şey bir tesadüf eseri başlamıştı.

Kayıp vakalarıyla ilgilenen polis memurları çalışma masalarında oturup bir kayıp ihbarı olmasını bekleyemezlerdi, hele ki kaybolan kişinin ihbarı yapacak bir ailesi yoksa. Bu kişi bir yabancı olduğu ya da bir süredir her şeyle bağını kopardığı veya sadece hayatta kimsesi olmadığı için.

Mila onlara "kaderi çizilmişler" diyordu.

Etraflarında bir boşluk olan ve bir gün o boşluk tarafından yutulacaklarını tahmin edemeyen insanlar. Bu yüzden önce vakayı, sonra kayıp kişiyi araması gerekiyordu. Sokağa çıkıp çaresizliğin kol gezdiği yerlere, karanlığın atılan her adımı yuttuğu ve insanı asla rahat bırakmadığı yerlere gidiyordu. Ancak kaybolma vakaları oldukça sağlıklı ve kusursuz ortamlarda da gerçekleşebiliyordu.

Mesela, kaybolan kişi bir çocuk olduğunda.

Anne ve babaların yorucu rutinleri içinde küçük ama önemli değişimleri fark edemedikleri olabiliyordu. Yabancı birinin fark ettirmeden çocuklara yaklaştığı durumlar mevcuttu. Çocuklar, bir yetişkinin dikkati üzerlerinde toplandığında kendilerini suçlu hissedebiliyorlardı çünkü bu, genellikle anne ve babaları tarafından verilen iki farklı nasihat arasında çözümsüz bir çelişki olduğunu doğruluyordu: Kendinden büyük olanlara karşı terbiyeli görünmek ile yabancılarla temastan kaçınmak arasında ayrım yapabilmek zordu. Seçilen tutum hangisi olursa olsun daima saklayacak bir şeyler oluyordu. Fakat Mila, bir çocuğun hayatında olanları öğrenmek için mükemmel bilgi kaynaklarının bulunduğunu keşfetmişti.

Bu yüzden her ay farklı bir okulu ziyaret ediyordu.

Küçük öğrenciler ortalıkta değilken sınıfları gezmek için izin alıyor, duvarlara asılmış resimleri inceliyordu. Bu hayal dünyaları çoğunlukla gerçek olandan izler taşıyordu. Fakat bilhassa da

çocuğun bir sünger gibi çekip geri aktardığı gizli ve bazen de farkında olunmayan karmaşık duyguları gözler önüne seriyordu. Mila, okulları ziyaret etmeyi seviyordu. Özellikle de oradaki kokular hoşuna gidiyordu: mumlu boyaların ve yapıştırıcıların, yeni kitap ve sakızların kokusu. Ona gizemli bir huzur duygusu, kötü bir şey olmamış olabileceği hissini veriyordu.

Çünkü bir yetişkin için en güvenli yer çocukların bulunduğu yerlerdi.

Mila, Connerların küçük kızlarının yaptığı resmi işte bu ziyaretlerinden birinde, duvara asılmış bir düzine resim arasında görmüştü. O anaokulunu dönemin başında rastgele seçmişti ve okulu ziyarete teneffüs arasında, çocuklar bahçedeyken gitmişti. Onların küçük dünyalarını gözlemlemiş, dışarıdan gelen sevinç çığlıklarının tadını çıkarmıştı.

Conner ailesinin küçük çocuğunun çiziminde Mila'yı etkileyen şey, temsil edilen mutlu aile görüntüsüydü. O, annesi, babası ve küçük kız kardeşi evin önündeki parktaydılar. Güneşli, güzel bir gün resmedilmişti. Hepsi el eleydiler. Fakat asıl temanın haricinde resme oturmayan bir detay vardı. Beşinci bir kişi. Mila'nın içini aniden tuhaf bir endişe kaplamıştı. Bu kişi havada yüzüyor gibiydi ve yüzü yoktu.

Bir hayalet, diye düşündü Mila hemen.

Hemen harekete geçmeye hazırlanırken gözü ufaklığın duvarda asılı diğer resimlerine takıldı ve bu karanlık gölgenin her çizimde yer aldığını fark etti.

Bu detay tesadüfi olamayacak kadar netti. İçgüdüleri ona bu işin daha derinine inmesi gerektiğini söylemişti.

Kızın oldukça kibar olan öğretmeniyle konuştuğunda öğretmen bu hayalet meselesinin bir süredir devam ettiğini doğrulamıştı. Kadın tecrübelerine dayanarak, endişe edilecek bir şey olmadığını belirtmiş, bir akrabanın veya bir tanıdığın ölümünün ardından bu tür şeylerin olabildiğini, bunun çocukların yasla baş

etmelerinin bir yolu olduğunu eklemişti. Öğretmen bu konuda titiz davranarak Bayan Conner'a işin aslını da sormuştu. Ailede son dönemde bir ölüm olmamıştı ama ufaklık bir süre önce bir kâbus görmüştü. Sebebi bu olabilirdi.

Fakat Mila çocuk psikologlarından, çocukların gerçek kişilere negatif karakterlerden ziyade kurgu karakterler atfettiklerini öğrenmişti. Bu nedenle bir yabancı, bir vampir olabildiği gibi bir palyaço ve hatta Örümcek Adam bile olabiliyordu. Ancak daima bu ikilemi ortaya koyan, karakteri bir şekilde bir insana dönüştüren detaylar bulunuyordu. Her gün parkta yanına gelen beyaz sakallı adamı Noel Baba'ya benzeterek çizen Samantha Hernandez vakasını iyi hatırlıyordu. Ancak çizimdeki adamın kolunda, gerçeğinde olduğu gibi, bir dövme vardı. Ama kimse bunu fark etmemişti. Bu yüzden onu kaçırıp daha sonra öldüren aşağılık yaratığın ona bir hediye vaat etmesi yeterli olmuştu. Connerların küçük çocuğunun durumundaysa belirleyici unsur tekrardı.

Mila çocuğun bir şeylerden korktuğuna emindi. Bunun gerçek biri olup olmadığını, özellikle de zararsız olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Her zaman olduğu gibi anne ve babaya haber vermemeyi tercih etmişti. Şayet şüpheleri yersizse onları alarma geçirmenin veya nedensiz endişe yaratmanın gereği yoktu. Connerların küçük çocuğu ev dışında, okulda ve dans derslerinde olduğu zamanlardaki gibi anne ve babasının gözetiminden uzakta olduğu nadir anlarda görüştüğü kişileri saptamak üzere onu gözlemeye başlamıştı.

Çocukla ilgilenen belli biri yoktu.

Şüpheleri yersiz görünüyordu. Bu sıklıkla olan bir şeydi ama sonunda rahatlayarak ödüllendirilecekse iş günlerini boşa harcamak ona ağır gelmiyordu.

Yine de endişelerine yenilip Connerların büyük kızının okulunu da ziyaret etmeye karar vermişti. Onun çizimlerinde buna benzer bir detay yoktu. Ne var ki anormallik, öğretmenin ev ödevi olarak verdiği masal ödevinde gizliydi. Çocuk, başkahramanı hayalet olan bir korku hikâyesinde karar kılmıştı.

Bunun ablanın hayal ürününün bir sonucu olması mümkündü, sonrasında da küçük kardeşini etkilemiş olabilirdi. Hayali bir karakter olmadığını işaret ediyor da olabilirdi. Bir yabancıdan şüphelenmemiş olması, tehdidin düşündüğünden daha yakın biri olduğu anlamına geliyordu belki.

Belki şüphe etmesi gereken bir yabancı değil, evden biriydi.

O nedenle bu kez Connerların evine doğru yeni bir keşif gezisi düzenlemeye karar vermişti. Ve bu durumda onun da kılık değiştirmesi gerekecekti.

Çocuk avcısı kılığından hayalet avcısı kılığına.

Mila, sabah saat sekize doğru, mp3 çalarının kulaklıklarını takıp –cihaz kapalıydı– bir koşucu gibi görünmeye çalışarak evin önündeki yolla onu ayıran sokağı hızlı adımlarla yürüdü. Connerların evine yaklaştığında sağa saparak binanın arkasına dolandı. Önce servis kapısını, sonra pencereleri kontrol etti. Kapalıydılar. Açık bir yer bulup içeri girerse ve biri onu yakalarsa hırsızlıktan şüphelendiğinden dolayı eve izinsiz girdiği mazeretini kullanabilirdi. Haneye tecavüz suçundan yırtamazdı ama paçayı kurtarmak için daha fazla şansı olurdu. Oysa kilidi zorlamak aptalca olduğu kadar faydasız bir riske atılmaktı.

Orada olma sebebini bir kez daha düşündü. Polislerin gayet iyi bildiği gibi, içgüdüsel bir his açıklanamaz bir şeydi. Fakat onun durumunda çizgiyi aşmasına sebep olan, karşı konulmaz bir dürtüydü. Ancak Connerların kapısını çalıp, "İyi günler. İçimden bir ses kızlarınızın aslında kanlı canlı bir insan olan bir hortlak yüzünden tehlikede olduğunu söylüyor," diyemezdi.

Böylece sıklıkla olduğu gibi endişesi sağduyusunu gölgeledi, o da servis kapısına geri dönüp onu zorladı.

Hemen ardından bir havalandırma duvarına tosladı. Mutfakta kahvaltı bulaşıkları duruyordu, buzdolabının üzerinde tatil fotoğrafları, iyi notlar almış ev ödevi kâğıtları vardı. Mila cebinden plastik bir torba çıkardı. İçinde, telsiz görevi gören bir kablonun da olduğu, düğme büyüklüğünde bir mikrokamera vardı. Bu kablosuz sistem ve internet aracılığıyla evde olanları uzaktan gözlemleyebilecekti. Sadece onu yerleştirebileceği uygun bir yer bulması gerekiyordu. Saatine baktıktan sonra evin diğer odalarını kontrol etmeye koyuldu. Fazla vakti olmadığından ailenin en çok kullandığı alanlara odaklanmaya karar verdi.

Oturma odasında kanepe ve televizyonla birlikte ahşap bir kütüphane vardı. Kütüphanenin raflarında kitap yerine avukat Conner'a resmî görevleri sırasında veya toplum yararına yaptığı işler için verilmiş başarı belgeleri duruyordu. Belli ki oldukça saygın, örnek bir vatandaştı. Rafların birinde büyük kızının aldığı buz hokeyi madalyası vardı. *Onur belgelerinin olduğu alanı ailenin başka bir ferdiyle paylaşmak hoş bir fikir,* diye düşündü Mila içinden.

Connerlar, şöminenin üzerindeki bir fotoğrafta birbirinin aynı kırmızı kazaklarıyla uyumlu ve gülümseyen bir pozla yer alıyorlardı. Muhtemelen bir tür aile geleneğiydi ve her Noel tekrarlanıyordu. Mila asla buna benzer bir fotoğrafta yer alamamıştı, onun hayatı çok farklıydı. O çok farklıydı. Bu manzaraya daha fazla katlanamayarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

Üst katları incelemeye karar verdi.

Odalardaki dağınık yataklar, evi çekip çevirmek ve kızlarının bakımı gibi sebeplerle kariyerini terk etmiş olan Bayan Conner'ın eve dönmesini bekliyordu. Mila çocukların odasını hızlıca gözden geçirmekle yetindi. Ebeveyn yatak odasındaki dolap açıktı. Durup Bayan Conner'ın kıyafetlerine baktı. Talihli bir annenin

giysileri, duruma olan ilgisini artırdı. İçinde, duygularını etkisiz hale getiren bir antikor var gibiydi, bu nedenle ne hissedeceğini bilemedi. Fakat hayalinde canlandırabildiği kesindi.

Bir koca, iki kız çocuğu ve sıcak, konforlu bir yuva.

Mila bir anlığına orada bulunma sebebini unutup dolaptaki elbiseleri karıştırırken onların farklı bedenlerde olduklarını fark etti. Elbette güzel kadınlar da kilo alabilirlerdi ama bu, Bayan Conner'ın başına gelmiş olamazdı. O incecik bir kadındı. Ama kiloları saklayan bol giysilere bakılırsa Conner için ideal ölçüleri tutturmak zorlayıcı olmalıydı. Mila aniden yaptığının farkına vararak toparlandı. Kontrolünü kaybetmişti. Tehlikenin izini sürmek yerine kendisi aile için bir tehlike oluşturmaya başlamıştı.

Ailenin yaşam alanını işgal eden bir yabancıydı o.

Dahası zaman mefhumunu yitirmişti, Bayan Conner çoktan dönüş yoluna geçmiş olabilirdi. Bunun üzerine daha fazla vakit kaybetmeden mikrokamera için en uygun yerin oturma odası olduğunda karar kıldı.

Ailenin onur belgelerinin yer aldığı kütüphanede uygun bir yer saptadı. Çift taraflı yapıştırıcı bant yardımıyla cihazı mümkün olduğunca gizli bir yere sakladı. Ancak bu işlemi gerçekleştirirken gözüne kırmızı renkli bir leke ilişti, şöminenin üzerindeki duvarda titreşimli bir ışık gibiydi.

Mila yaptığı şeyi bırakıp döndü ve kendini, az evvel saçma bir kıskançlığa kapılarak bakışlarını başka tarafa çevirdiği fotoğrafa bakarken buldu. Daha dikkatli baktığında mutlu fotoğrafta tuhaf bir şey olduğunu fark etti. Bilhassa da Bayan Conner'ın gözlerindeki donuk ifadeyi gördü, yaşanmayan bir evin pencereleri gibi olan boş bakışları dikkatini çekti. Avukat Conner neşeli görünmeye çalışıyor gibiydi ama kızlarına ve karısına sarılma şekli sahiplenme bir yana, güven sağlayıcı bile değildi. Bu görselde başka bir şey daha vardı ama Mila ne olduğunu tam

olarak bulamıyordu. Conner ailesini çevreleyen sahte mutluluğun ardında nahoş bir şeyler gizliyordu. Sonra onu gördü.

Çocuklar haklıydı. Aralarında bir hayalet vardı.

Fotoğrafın fonunda, onur belgeleriyle dolu kütüphane yerine bir kapı görünüyordu.

2

Bir hayalet genellikle nereye saklanır?

Karanlık ve tenha bir yere. Tavan arasına. Ya da bu olayda olduğu gibi, kilere. *Ve onu çağırma görevi de bana düşüyor*, diye düşündü Mila.

Başını eğdi ve o zaman parkedeki çizikleri gördü, mobilyaların yerlerinin sık sık değiştirildiğini gösteriyordu bu. Kütüphanenin yan tarafına geçip arkasına baktı ve kapıyı gördü. Parmaklarını aralığa sokup kütüphaneyi çekti. Raflardaki objeler şangırdadı, kütüphane tehlikeli bir şekilde öne doğru eğildi ama Mila sonunda geçebileceği kadar bir alan yaratmayı başardı.

Kapıyı açtı ve gün ışığı anında içeri doldu. Fakat Mila'ya, içerideki karanlık üzerine çullanmış gibi geldi. Kapı gürültüyü dışarıda tutmak veya içeri hapsetmek üzere ses geçirmeyen malzemeden yapılmıştı.

Karşısında duran iki beton duvarın arasındaki merdiven, bodrum kata iniyordu.

Eşofmanının ceplerinde küçük fenerini aradı ve çıkarıp açtı.

Bütün kasları gerilmişti, tetikte ve her an saldırmaya hazırdı. Merdivenlerin sonu sağ tarafa, muhtemelen kilerin olduğu bölüme doğru kıvrılarak iniyordu. Mila basamakların sonuna ulaştığında kendini zifirî bir karanlığın içinde buldu. Etrafı taramak üzere ışığı hareket ettirdi. Orada olmaması gereken bazı

mobilya ve eşyaları aydınlattı. Bebek bezi değiştirme masası, çocuk karyolası ve bir parmaklıklı oyun yeri. Oyun parkının içinden ritmik bir ses yükseliyordu.

Yaşayan bir şeyin sesi.

Uyuyan bebeği uyandırmamak için ölçülü adımlarla, yavaşça yaklaştı. Bir örtüye sarınmıştı –bir hayalete uygun şekilde– ve arkası ona dönüktü. Bir ayağı dışarıdaydı. Yeterli beslenmemiş gibi görünüyordu. Gün ışığından yoksun olması gelişimini engellemişti. Teni soluktu. Yaklaşık bir yaşında ya da daha küçük olmalıydı.

Ona dokunmak zorundaydı, gerçek olup olmadığını anlamalıydı.

Karşısında gördüğü şeyle, Bayan Conner'ın değişen giysi bedenleri ve sahte tebessümü arasında bir bağlantı vardı. O kadın kilo almamıştı. Bir hamilelik yaşamıştı.

Örtüye sarılı topak kıpırdadı, fenerin ışığı onu uyandırmıştı. Ona doğru döndü, bez bir bebeğe sarılmıştı. Mila onun ağlamaya başlayacağını düşündü. Oysa örtüye sarılı bebek kendisine bakmakla yetindi. Sonra gülümsedi.

Hayalet bebeğin gözleri kocamandı.

Küçük ellerini ona doğru uzattı, kucağa alınmak istiyordu. Mila çocuğun istediğini yaptı. Ufaklık anında var gücüyle onun boynuna sarılıverdi. Kim bilir belki de onu kurtarmaya geldiğini hissetmişti. Kadın polis, fiziksel zayıflığına rağmen çocuğun tertemiz olduğunu fark etti. Böyle bir bakım, sevgi ile nefret karışımı bir çelişkiyi işaret ediyordu – iyi ile kötü arasındaki çelişkiyi.

"Kucağa alınmayı çok sever."

Bebek, sesi tanıyarak ellerini sevinçle çırptı. Mila arkasını dönüp baktığında Bayan Conner'ın merdivenin dibinde durduğunu gördü.

"O, başkalarına benzemez. Kontrolü daima elinde tutmak ister ve ben de onun beklentilerini boşa çıkarmam. Bu nedenle hamile olduğumu öğrendiğinde delirmedi." İsim vermeden kocasından bahsediyordu. "Babasının kim olduğunu hiç sormadı. Hayatımızın kusursuz olması gerekiyordu ama ben onun bu planını bozmuştum. Onu rahatsız eden ihanet değil, asıl buydu."

Mila hiç kıpırdamadan ve sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Onu nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilemiyordu. Kadın bir yabancıyı orada gördüğüne şaşırmış ya da sinirlenmiş görünmüyordu. Onu bir süredir bekliyormuş gibiydi. Belki o da rahatlamak istiyordu.

"Kürtaj olmama müsaade etmesi için ona yalvardım ama istemedi. Tüm hamileliğimi gizli yaşamaya zorladı beni ve ben de dokuz ay boyunca bebeği doğurmamı istediğine inanarak kendimi avuttum. Sonra bir gün bana burayı gösterdi ve o zaman anladım. Hoşgörü değildi onunki, beni cezalandırmak istiyordu."

Mila öfkeyle boğazına bir şey düğümlendiğini hissetti.

"Onu kilerde doğurup burada bırakmam için beni zorladı. Ona hâlâ çocuğu bir karakola veya bir hastanenin önüne bırakabileceğimi söylüyorum. Kimsenin öğrenmesine gerek olmadığını. Ama artık bana karşılık vermeye tenezzül dahi etmiyor."

Mila'nın kucağındaki bebek gülümsüyordu, hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibiydi.

"Geceleri bazen, o evde olmadığında onu yukarı çıkarıyorum ve uyuyan kız kardeşlerini ona gösteriyorum. Sanırım onlar da bizim orada olduğumuzu hissediyorlar ama rüyada olduklarını sanıyorlar."

Ya da bir kâbusta, diye düşündü Mila içinden, çizimlerdeki ve masaldaki hayaleti hatırlayarak. Yeterince şey duyduğuna karar verdi. Bez bebeği de yanına olarak hemen oradan çıkmak üzere karyolaya doğru döndü.

"İsmi Na," dedi kadın. "En azından o öyle diyor." Duraksadı. "Bir anne kızının en sevdiği bebeğinin ismini nasıl bilmez?"

Peki ya o, çocuğa bir isim vermiş miydi? Mila öfkeliydi ama bunu ona sormadı. Dışarıdaki dünyanın bu ufaklıktan haberi bile yoktu. Oraya hiç gelmemiş olsaydı neler olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

Var olmayan bir bebeği kimse arayıp sormayacaktı.

Kadın onun bakışlarındaki tiksinmeyi yakaladığında aniden saldırganlaştı. "Ne düşündüğünü biliyorum ama biz katil değiliz. Biz onu öldürmeyecektik."

"Tabii," dedi Mila. "Kendiliğinden ölmesini bekleyecektiniz herhalde."

3

Bir anne kızının en sevdiği bebeğinin ismini nasıl bilmez?

Tüm araba yolculuğu sırasında bu soruyu kendi kendine tekrar edip durmuştu. Ve her seferinde verdiği cevap aynıydı.

Benim de ondan farkım yok.

Her aklına geldiğinde yeniden yaralanmak gibiydi.

Saat on ikiye yirmi kala Limbo'nun kapısından içeri girdi.

Federal Polis Teşkilatı'nın ana merkezinde, kayıp bürosuna böyle diyorlardı. Binanın batı kanadında, bodrum katta yer alıyordu. Bu isim aynı zamanda, bu bölümü kimsenin umursamadığı anlamına da geliyordu.

Eski havalandırmanın gürleyen sesi, binanın temelinden gelen rutubet ve bayat duman kokusuyla birlikte karşıladı onu; ofislerde sigara içilebildiği, uzak bir dönemden kalmaydı.

Limbo birkaç odadan, eski dosyaların ve delillerin olduğu arşivin bulunduğu bir depodan oluşuyordu. Departman amirininki hariç, her birine dörder masa yerleştirilmiş üç odası vardı. Fakat en büyük oda girişteki idi.

Kayıp adımlar salonu.

Birçok kişinin yolu orada biterdi. İçeri girildiğinde göze çarpan üç şey vardı: İlki boşluktu; mobilya sayısının az olması seslerin yankılanmasına sebep oluyordu. İkincisi klostrofobi hissiydi; yüksek tavanına rağmen penceresizdi, tek ışık kaynağı

tavandaki floresanlardı. Göze çarpan üçüncü şey ise yüzlerce çift gözdü.

Duvarlar kayıp insan fotoğraflarıyla doluydu. Erkekler, kadınlar. Gençler, yaşlılar. Ve çocuklar. Çocuklar diğerlerinin arasında anında göze çarpıyorlardı. Mila bunun sebebini çok düşünmüştü. Ve sonra anlamıştı. Kalabalığın içinde hemen fark ediliyorlardı çünkü onların o duvardaki varlıkları, insanda rahatsız edici bir adaletsizlik hissi uyandırıyordu. Çocuklar kaybolmayı seçmezlerdi, bu yüzden de onları alıp görünmez bir boyuta taşıyanın bir yetişkinin eli olduğu varsayılırdı. Duvardaki bu insanlara herhangi bir ayrıcalık tanınmamıştı, yüzleri diğerlerinin arasına kronolojik bir düzende yerleştirilmişti.

Hepsi sessizlik duvarının sakinleriydi. Irk, din, cinsiyet ya da yaş ayrımı yoktu. Bu fotoğraflar onların bu hayattaki varlıklarının en son kanıtıydı: doğum günü pastalarının önünde çekilmiş bir fotoğraf da olabiliyordu, güvenlik kameralarının akan görüntüsünden alınmış bir kare de. Fotoğraflarda kaygısızca gülümsüyorlar veya fotoğraflarının çekildiğinden habersiz olabiliyorlardı. Fakat her şeyden önemlisi, son fotoğrafları için poz verdiklerinden habersiz olmalarıydı.

O andan itibaren dünya onlar olmadan yoluna devam etmişti. Ama kimse onları arkasında bırakmamış, Limbo'daki kimse onları unutmamıştı.

"Onlar insan değil," diyordu Mila'nın amiri Steph. "Onlar sadece bizim çalışma konumuz. Ve eğer sen de böyle düşünmezsen burada fazla kalıcı olamazsın. Ben yirmi yıldır buradayım."

Ancak Mila onları yalnızca "çalışma konusu" olarak göremiyordu. Teşkilatın diğer ofislerindeyse isimleri başkaydı: "kurbanlar." Herhangi türden bir suçun mağduru oldukları anlamına gelen jenerik bir isimdi bu. Ancak Mila'nın Limbo'da çalışmayan meslektaşları, o kelimeye sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlardı.

Kayıp vakalarında kaybolan kişinin bir kurban mı olduğu, yoksa her şeyi kendi başına mı yaptığı hemen belirlenemiyordu.

Limbo'da çalışanlar gerçekte bir kaçırma mı, bir cinayet mi ya da gönüllü uzaklaşma durumuyla mı ilgilendiklerini bilemiyorlardı. Limbo'da çalışanlar adaletle ödüllendirilmiyordu. Yakalanacak kötü bir adam fikrinden motive olmuyorlardı. Limbo'da çalışanlar, gerçeği öğrenebilme ihtimaliyle tatmin oluyorlardı. Şüphe, bir saplantı haline dönüşüyordu ve bu, kaybolan kişileri seven, başlarına gelenleri merak eden ve bunun için bir sebep bulamayan dışarıdakiler için geçerli değildi sadece.

Mila dersini almıştı. Orada geçirdiği ilk dört yıl Eric Vincenti adındaki meslektaşıyla bir arada çalışmıştı; sakin ve kibar biri olan Eric, bir keresinde ona kız arkadaşlarının onu daima aynı sebepten terk ettiklerini anlatmıştı. Onları yemeğe veya bir şeyler içmeye çıkardığında bakışları hep diğer masalarda geziniyor veya gelip geçenin üzerinde oluyordu. "Çıktığım kızlar benimle konuşuyorlar, oysa benim dikkatim dağılıyor. Onları dinlemeye çalışıyorum ama beceremiyorum. Bir tanesi bana onunlayken başka insanlara bakmaktan vazgeçmemi söylemişti."

Mila, Eric Vincenti'nin bu olayı anlatırken hafifçe gülümsediğini hatırlıyordu. Başını hafifçe sallayarak tebessüm ettiğini. Eric, bu fikre teslim olmuş gibi konuşmuş, olayı eğlenceli bir şeymiş gibi anlatmıştı ama sonra hemen ciddileşmişti.

"Onları her yerde arıyorum. Sürekli onları arıyorum."

Mila, o günden itibaren bu tüyler ürpertici sözleri aklından hiç çıkaramamıştı.

Eric Vincenti mart ayının bir pazar günü ortadan kaybolmuştu. Bekâr evindeki yatağı bozulmamış, anahtarları portmantoda, kıyafetleri dolapta asılı bulunmuştu. Buldukları tek fotoğrafta eski bir grup arkadaşının arasında az önce yakaladığı balığı gururla kameraya göstererek gülümsüyordu. Yüzü, kayıp adımlar salonunun duvarında, diğerlerinin arasındaki yerini almıştı.

"Dayanamadı," demişti Steph. *Karanlık onu içine aldı*, diye düşünmüştü Mila.

Masasına doğru yürürken, Eric Vincenti'nin kaybolmasından sonraki iki yıl boyunca el sürülmemiş olan eşyalarına baktı. Bunlar onun bir zamanlar var olduğuna dair son işaretlerdi.

Böylece Limbo'da sadece iki kişi kalmışlardı.

Teşkilatın diğer bölümlerindeki polis memurları sayıca çok olmaları nedeniyle kalabalık halinde çalışmaya mecbur kalıyor ve üstleri tarafından belirlenmiş yeterlilik standartlarıyla rahat yüzü görmüyorlardı. Oysa o ve amiri Steph'in kendilerine ait bolca alanları vardı ve ne yöntemlerinin hesabını vermek ne de hızlı bir sonucu garanti etmek zorundaydılar. Ancak azıcık bile hırsı olan kimse orada çalışmayı arzu etmezdi – çözümsüz vakalar gözünüzü malum duvardan ayırmanıza engel olduğunda kariyer yapma umudu da azalıyordu.

Öte yandan Mila, yedi yıl önce, onu son yılların en büyük vakasına terfi ettirmelerinin ardından bu istikameti seçmişti. Üstleri şaşırıp kalmıştı, çoğu için o deliğe tıkılmak son derece anlamsızdı. Ama Mila fikrini değiştirmemişti.

O sabah, kılık değiştirmesinde kendisine yardımcı olan eşofmanları çıkarıp her zamanki kıyafetlerini –uzun kollu bir tişört, koyu renk kot pantolon ve spor ayakkabılar– üzerine geçirdikten sonra, Connerların evinde olanların raporunu yazmak üzere bilgisayarın başına oturdu. Bir ismi dahi olmayan hayalet bebek, sosyal hizmetlere emanet edilmişti. Bir devriye arabasının eşlik ettiği iki pedagog, kız kardeşleri okullarından almaya gitmişti. Mila'nın bildiği kadarıyla Bayan Conner ve işyerinde yakalanan Bay Conner tutuklanmışlardı.

Eski bilgisayarın açılmasını beklerken bütün sabah zihninde yankılanan ses geri geldi.

Benim de ondan farkım yok.

O sırada başını kaldırıp Steph'in odasının kapısına baktı. Genellikle açık olan kapı bu kez kapalıydı. Mila, bu işte bir tuhaflık olduğunu düşünürken amiri kapıdan başını uzattı.

"Ah, demek buradasın," dedi. "Biraz gelebilir misin?"

Sesi tekdüzeydi ama Mila bir gerginlik sezmişti. O daha bir şey sormaya fırsat bulamadan Steph, kapıyı onun için açık bırakarak odaya geri girdi. Kadın polis ayağa kalkarak o tarafa yöneldi. Odaya yaklaştığında konuşmaları duydu.

Limbo'ya inen pek olmazdı.

Fakat anlaşılan Steph'in yanında birileri vardı.

4

Ziyaretin sebebi ciddi olmalıydı.

Üst kattaki meslektaşları sanki orada bir lanet varmış ya da şanssızlık getirecekmiş gibi Limbo'dan uzak durmayı tercih ederlerdi. Üst rütbedekiler ilgisizdi. Limbo'yu bir vicdan azabıymış gibi görmezden gelmeyi tercih ederlerdi. Ya da sonlarının kayıp adımlar duvarına asılmak olmasından ve ölüm ile hayat arasındaki o ince çizgide kalmaktan çekiniyor olabilirlerdi.

Mila kapıyı açtığında Steph masasında oturuyordu. Karşısında oturan adam, kahverengi takım elbisesinin dar geldiği geniş omuzlara sahipti. Aldığı kilolara ve onu boğuyormuş gibi görünen kravatına rağmen Mila, Klaus Boris'in sıcak tebessümünü hemen tanıdı.

Adam ayağa kalkıp ona doğru yaklaştı. "Nasılsın, Vasquez?" Onu kucaklamaya hazırlanırken Mila'nın dokunulmaktan hoşlanmadığını hatırladı. Bunun üzerine vücut hareketi beceriksiz bir hamleye dönüştü.

"Ben iyiyim ve sen de zayıflamışsın," dedi Mila rahatsızlığı hafifletmek için.

Boris yüksek sesle güldü. "Ne yaparsın, ben bir saha adamıyım." Ardından da göbeğini sıvazladı.

Artık eski Boris değil, diye düşündü Mila içinden. Evlenmişti, birkaç tane çocuğu da olmuştu ve artık dedektif unvanıyla onla

rın üstüydü. Bu nedenle de bunun bir nezaket ziyareti olmadığı belliydi.

"Yargıç bu sabahki iş için seni tebrik ediyor."

Yargıç bile mi, diye düşündü Mila içinden. Eğer daire başkanı dahi bir Limbo memuruyla ilgileniyorsa bunun altında bir şey olduğu kesindi. Konu basitti: Kayıp vakasının ardında bir katil varsa vakayla birlikte bir çözüm bulunduğunda kazanılacak itibar da otomatik olarak cinayet masasına geçerdi.

Limbo'dakilere madalya falan yoktu.

Conner vakasında da benzer bir yol izlenmişti. Mila yaptığının karşılığında, alışılmışın dışında bir yöntem kullandığı için bir tür af almıştı. Soruşturmayı memnuniyetle devralıyorlardı. Sonuçta bu bir kaçırılma olayıydı.

"Yargıç bunu bana söylemen için seni mi gönderdi? Bana telefon edebilirdi."

Boris bir kez daha yüksek sesle güldü ama bu seferki zorlamaydı. "Neden oturmuyoruz?"

Mila, neler olduğunu anlamak ister gibi Steph'e bir bakış attı ama amiri bakışlarını kaçırdı. Yorum yapmak ona düşmezdi. Boris, Mila'ya karşısındaki sandalyeyi işaret ederek oturdu. Fakat Mila bir süre daha ayakta durduktan sonra kapıyı kapatmak üzere döndü.

"Söylesene, Boris, neler oluyor?" diye sordu ona bakmadan. Oturmak üzere döndüğünde Boris'in hafifçe alnını kırıştırmış olduğunu fark etti. Sanki odanın ışığı azalmıştı. *Oturalım bakalım*, dedi içinden Mila.

"Şimdi size söyleyeceklerim son derece gizli. Basını bu işin dışında tutmaya çalışıyoruz."

"Bunca tedbirin sebebi nedir?" diye sordu Steph.

"Yargıç tam gizlilik talimatı verdi, olası bir sızıntının kaynağını saptamak üzere bu vakadan haberi olan herkesin kaydı alınacak."

Bu basit bir tavsiye değil, düpedüz tehdit, diye düşündü Mila.

"Şu andan itibaren ikimizin de bu kayıt listesinde yer alacağını mı söylüyorsun?" diyerek araya girdi amiri. "Artık neler olduğunu öğrenebilir miyiz?"

Boris konuşmadan evvel bir süre oyalandı. "Bu sabah, saat yediye yirmi kala karakola bir telefon gelmiş."

"Nereden?" diye sordu Mila.

Boris ellerini kaldırdı: "Bekle, önce devamını dinle."

Kadın polis onun karşısına oturdu.

Boris, konuşmak için çaba harcaması gerekiyormuş gibi ellerini dizlerine dayadı. "On yaşında, Jes Belman adında bir çocuk, akşam yemeği saatinde birinin eve girdiğini ve etrafa ateş ettiğini söylemiş. Ve herkesin öldüğünü."

Mila'ya sanki odadaki ışıklar biraz daha kararmış gibi geldi.

"Adres merkeze on beş kilometre mesafede bir dağ evini işaret ediyor. Evin sahibi, aynı isimdeki bir ilaç şirketinin kurucusu ve başkanı olan Thomas Belman adında biri."

"Bu ismi duydum," dedi Steph. "Tansiyon ilacım o firmadan."

"Jes en küçük oğlu. Belman'ın iki çocuğu daha varmış, bir erkek ve bir kız: Chris ve Lisa."

Geçmiş zamanda kullandığı fiil Mila'nın zihninde kırmızı bir ışık yanmasına sebep oldu. *Muhtemelen şimdi acı haber geliyor*, diye düşündü içinden

"Biri on altı, diğeri on dokuz yaşındaymış," diye devam etti Boris. "Belman'ın karısı Cynthia kırk yedi yaşındaymış. Yerel polis istasyonundan memurlar kontrole gittiler..." Duraksadı ve gözlerinde öfke pırıltıları belirdi. "Neyse, fazla uzatmayayım... Çocuk doğru söylemiş: dün akşam yemekte evdelermiş. Bir katliam gerçekleşmiş. Jes hariç hepsi ölmüş."

"Neden peki?" diye sordu Mila, bu dolambaçsız sorusuna kendisi de şaşırarak.

"Katilin, ailenin babasıyla problemi olduğunu düşünüyoruz," demekle yetindi Boris.

"Bunu size düşündüren nedir peki?" Steph kaşlarını çatmıştı.

"En son öldürülen o."

Bu seçimin sadist bir tarafı olduğu ortadaydı. Thomas Belman sevdiklerinin öldüğünü görüp daha fazla acı çekmiş olmalıydı.

"En küçük oğlu kaçıp saklanmış mı?" Mila sakin görünmeye çalışıyordu ama bu kısa rapor onu epey sarsmıştı.

Boris buruk bir şekilde gülümsedi. "Katil, bizi arayıp olanları anlatabilsin diye ona dokunmamış."

"Aşağılık herifin görüşme sırasında çocuğun yanında olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Steph.

"Emin olmak istemiş."

Ağır şiddet ve kahramanlık taslama, diye düşündü Mila. *Toplu katliam yapanların tipik davranışı, bir kitle katili.*

Halk ve medya çoğunlukla iki kavramı birbirine karıştırsa da seri katillere kıyasla daha öngörülebilir ve tehlikeliydiler. "Seri katiller" cinayetleri uzun denebilecek aralıklarla işlerken, "kitle katilleri" katliamlarını daha çalışılmış ve net, tek bir seferde gerçekleştiriyorlardı. Ofise gelip iş arkadaşlarını öldüren işinden kovulmuş adam ya da liseye giren ve bir tüfekle öğretmenleri ile arkadaşlarını bir video oyunundaki gibi vuran öğrenci bu kategoriye giriyordu.

Onların güdüsü kindi. Hükümete, topluma, baskıcı otoritelere ya da sadece insan ırkına karşı duyulan hınçtı.

Seri katiller ile kitle katilleri arasındaki temel fark, ilkini durdurma şansına sahip olmanızdı –ellerine kelepçeleri geçirip onları tutukladıktan sonra gözlerinin içine bakarak "buraya kadar" diyebilirdiniz– ancak ikinci gruptakiler ancak kendilerine göre kusursuz kabul ettikleri ölü sayısına ulaştıklarında dururlardı. Kendileri içinse katliamı gerçekleştirdikleri silahla kendilerini özgür kılacakları, neredeyse acısız tek bir darbe seçerlerdi. Ya

da aşırı bir meydan okuma hareketi sonucunda polis tarafından bile isteye vurulurlardı. Fakat artık amaçlarına eriştikleri için, geç kaldıklarını düşündürerek polislerde daima nahoş bir tat bırakırlardı.

Ve kendileriyle birlikte birçok canı da cehenneme götürdükleri için de.

Yakalanacak ya da yargılanacak bir suçlu kalmazsa kurbanlar da onlarla birlikte unutulur, arkalarında sadece gerçekleştirilememiş bir intikamın boşluğunu bırakarak kaybolurlardı. Katliam faili bu şekilde, ölenler için hâlâ iyi bir şeyler yapabileceğini düşünen polisten bu teselliyi de alıp götürür.

Ama eğer hikâye, katilin intiharıyla sonlanmadıysa bu olayda durum böyle olmak zorunda değil, diye düşündü Mila. Boris tam da bunu söylemek üzereydi.

"Hâlâ bir yerlerde ve Tanrı bilir nerede," dedi komiser onun düşündüklerini sezinlemiş gibi. "Dışarıda yani, anladınız mı? Silahlı ve belki de işini bitirmedi."

"Bu psikopatın kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Steph.

Fakat Boris bu soruya cevap vermekten kaçındı. "Orman tarafından geldiğini ve aynı yoldan kaçtığını tespit ettik. Yarı otomatik bir Bushmaster 223 tüfek ve bir de tabanca kullandığını biliyoruz."

Mila, işin içinde Boris'in söylediklerinden daha fazlası olduğu izlenimine kapılmıştı. Olayın bir kısmını açıklamadığını ve bunun Limbo'ya inmek zahmetine katlanma sebebiyle ilgili olduğunu tahmin ediyordu.

"Yargıç gelip bir bakmanı istiyor."

"Hayır."

Bu kadar ani bir cevap vermesine Mila'nın kendisi bile şaşırmıştı. Dört cansız beden, duvarları lekelemiş ve yerlere yayılmış kan öbekleri gözlerinin önünde bir flaş gibi çakıvermişti. Ve

burnuna kan kokusu gelmişti. Sizi tanıyan ve yüzünüze gülerek bir gün sizin de ölümünüzün böyle kokacağını söyleyen o pis kokuyu.

"Hayır," diye tekrarladı daha kararlı bir tonda. "Üzgünüm ama yapamam."

"Bir dakika, anlamadım," diye araya girdi Steph. "Neden onun gelmesi gerekiyor? O bir kriminolog değil, bir profil uzmanı bile değil."

Boris, onun söylediklerini duymazlıktan gelerek yeniden Mila'ya döndü. "Katilin bir planı var, çok yakında tekrar harekete geçip başka masumları öldürebilir. Senden fazla şey istediğimizin farkındayız."

Bir suç mahallinde bulunmayalı yedi yıl olmuştu. *Sen onunsun. Sen ona aitsin. Ne göreceğini biliyorsun...* "Hayır," dedi üçüncü kez, karanlığın sesini bastırmak için.

"Oraya vardığımızda sana her şeyi anlatacağım. En fazla bir saat sürer, söz veriyorum. Düşündük ki..."

Steph alay eder gibi bir kahkaha attı. "Bu ofisten içeri girdiğinden beri çoğul konuştun... Karar verdik, düşündük... Yüce Tanrım, düşünenin ve karar verenin Yargıç olduğunu biliyoruz. Onun dediklerini aktarmak için burada olduğunu da. Söyle artık, başka ne var bu işin içinde?"

Gus Stephanopoulos –herkes telaffuz kolaylığı nedeniyle ona Steph demeyi tercih ediyordu– yetenekli bir polis memuruydu ve ağır sözlerinin sonuçlarını umursamayacak kadar emekliliğine yaklaşmıştı. Mila onu severdi, kimsenin damarına basmadan, olayların akışına göre hareket etmeyi bilen polislerdendi, daima doğru şeyi söylemeye ya da yapmaya özen gösterirdi; rozetinin hakkını veren, yumuşak başlı biriydi. Bir de hiç beklenmedik bir anda yaşlı Yunan tarafı ortaya çıkıverirdi. Şimdi Boris'in yüzünü kaplamış olan bu şaşkın ifadeyi sık görmüştü. Steph memnun

bir şekilde ona doğru döndü. "Sence ne yapmalıyım? Komiserin kıçına bir tekme vurup onu üst kata geri göndersem mi?"

Mila karşılık vermedi. Gözlerini yavaşça Boris'e çevirdi.

"Mükemmel bir suç mahalliniz var, daha iyisi olamazdı. Üstelik görgü tanığınız var, Belman'ın oğlu. Bir de çoktan bir robot resminiz olduğunu tahmin ediyorum. Belki henüz suça iten sebebi bilmiyorsunuz ama bulmakta zorlanmazsınız, zaten bu tip vakalarda genellikle sebep kin beslemedir. Ve kaybolan biri de yok gibi görünüyor, o halde tüm bunların Limbo'yla ne alakası var? Benimle ne alakası var?" Mila kısa bir süre durakladı. "O halde katilin kimliğiyle ilgili bir problem olduğu için buradasın..."

Söylediklerinin hazmedilmesini bekledi. Bir süredir sesini çıkarmayan Boris sessizliğini korudu.

Steph onu sıkıştırdı. "Kimliği saptayamadınız, değil mi?" Bazen diğer bölümlerin, ellerindeki bir yüzden bir kimliğe ulaşmak için onlardan yardım istedikleri oluyordu: kayıp bir kişi yerine, onun ismine. "Mila'ya ihtiyacınız var, böylece başka bir katliam daha yapmadan evvel katilin kim olduğunu bulamazsanız suçu Limbo'ya atabileceksiniz. Kirli işler bize, öyle değil mi?"

"Yanılıyorsunuz, Steph," dedi Boris sessizliğini bozarak. "Kim olduğunu biliyoruz."

Bu sözler hem Mila'yı hem Steph'i şaşırmıştı. İkisi de ne diyeceklerini bilemiyordu.

"Adı Roger Valin."

Bu isim, Mila'nın zihninde bir dizi bilginin, belli bir sıra olmaksızın akmasına neden oldu. Muhasebeci. Otuz yaşında. Annesi hasta. Ölene kadar ona bakmak zorunda. Başka ailesi yok, arkadaşı yok. Hobi olarak saat koleksiyonu yapıyor. Uysal. Silik biri. Dışlanmış.

Mila'nın aklı bir an için, bulundukları ofisten çıkıp Limbo'nun koridorlarında koşarak kayıp adımlar salonuna ulaştı. Soldaki

duvarın karşısına geçti, sonra yukarı doğru devam etti ve onu gördü. Roger Valin. Çökmüş bir yüz, boş bakışlar. Zamanından önce beyazlamış saçlar. Elde edebildikleri tek fotoğrafı işe giriş ve çıkışlarında kullandığı karttakiydi – açık gri bir takım elbise, ince çizgili gömlek, yeşil kravat.

Bir ekim sabahı açıklanamaz bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

On yedi yıl önce.

5

Yol, dağın etekleri boyunca devam ediyordu.

Araba, sis perdesiyle kaplanmış şehir manzarasını arkasında bırakarak yavaş yavaş yukarı tırmandı. Sonra yol aniden değişiverdi. Hava daha berraklaştı, uzun köknar ağaçları yaz sıcağını hafifletiyordu.

Pencereden görülen güneş, çalıların arasında saklambaç oynuyor, Mila'nın kucağında açık duran dosyanın üzerinde kısa süreli gölgeler oluşturuyordu. Dosyada Roger Valin'in hikâyesi yer alıyordu. Kadın polis böylesine zalimce bir olayın başkahramanının, Limbo'nun duvarında yer alan fotoğraftaki üzgün suratlı çalışan olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Diğer kitle katilleri gibi, geçmişinde bir şiddet olayı yoktu. Vahşet hiçbir uyarı vermeden patlayıvermişti. Fakat Valin'in yasalarla hiçbir problemi olmadığı için sabıkası yoktu.

Acaba kimliğini nasıl saptayabilmişlerdi?

Mila bu soruyu Boris'e yöneltiğinde komiser, ona biraz daha sabretmesini söylemişti, çok yakında her şeyi öğrenecekti.

Boris, içinde bulundukları sedan arabayı kullanırken Mila da bunca tedbirin sebebini merak ediyordu. Cevabı kendi başına tahmin etmek zorunda olması endişesini artırıyordu.

Eğer sebep o denli korkunçsa bunu bilmek istemiyordu. Suflör davası sırasında olanlarla yaşamayı öğrenmek yedi yılını

almıştı. Hâlâ kâbus görüyordu ama geceleri değil. Uykuyla birlikte her şey kayboluyordu, oysa gün ışığında aniden korkuya kapılıyordu. İçgüdüleriyle tehlikeyi sezen bir kedi gibi yanında birinin varlığını hissediyordu. Bu hatıralardan kurtulamayacağını anladığında kendisiyle bir tür uzlaşmaya gitmeye karar vermişti. Planı onun için "emniyet ağı" görevi gören bazı tedbirler içeriyordu. Her şeyi olması gerektiği şekilde yapmış, kesin kurallar koymuştu. İlki en önemlisiydi.

Bir daha asla canavarın adını ağzına alma.

Fakat o sabah, kurallarından birini ihlal etmesi gerekecekti. Bir daha bir olay mahallinde bulunmayacağına dair kendisine verdiği sözü bozmak zorundaydı. Mila kan ve vahşet dolu bir sahneyle karşılaştığında hissedeceklerinden korkuyordu. *Herkesin hissettiğini hissedeceksin işte*, diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Ne var ki içinde, tam aksini söyleyen karanlık bir ses vardı.

Sen onunsun. Sen ona aitsin. Ne göreceğini biliyorsun...

"Neredeyse geldik." Boris'in bu sözleri, zihnindeki düşüncelerle arasına girdi.

Mila rahatsızlığını gizlemeye çalışarak ve onaylar anlamda başını salladı. Sonra bakışlarını pencereden dışarıya yöneltti ve korkusu bir kat daha arttı: iki polis memuru bir kamerayla geçmekte olan arabaların hızını ölçüyorlardı. Bu bir mizansendi, asıl amaçları katliam alanına giriş ve çıkışları kontrol etmekti. Onların içinde bulunduğu araç, kameranın önünden geçtiğinde memurlar bakışlarıyla onları takip ettiler. Birkaç metre sonra Boris dar bir patikaya girdi.

Araç toprak yolda sarsılarak ilerledi. Çalılardan oluşan geçit, aracın üzerine kapanacakmış gibiydi. Sanki orman, kötü niyetli birinin sahte kibarlığı ve ikna ediciliğiyle okşuyordu onları. Fakat çok geçmeden güneşli, açık bir alan göründü. Gölgelerin arasından çıktıklarında kendilerini aniden bir villanın önünde buldular.

Farklı bölümlere ayrılmış, üç katlı bir binaydı bu. Yöreye has evlerin klasik tarzıyla –eğimli çatılar ve pergola tenteler– modern bir mimariyi bir arada taşıyordu, yükseltilmiş verandanın etrafı camla çevriliydi.

Zenginlere yakışan bir ev, diye düşündü Mila.

Otomobilden inip etrafına bakındı. Evin önünde dört sedan ve bir de adli tıp aracı vardı, araçların hiçbirinde plaka yoktu.

Birkaç memur, Boris'in yanına yaklaştı.

Mila ne konuştuklarını duyamıyordu, aralarındaki birkaç metrelik mesafeyi koruyarak evin girişine çıkan taş merdivenlere doğru onları takip etti.

Boris, araba yolculukları sırasında ona, ev sahibi Thomas Belman'ın başarılı bir şirket kurarak iş insanına dönüşen bir doktor olduğunu anlatmıştı. Ellili yaşlardaydı ve yıllardır aynı kadınla evliydi, üç çocuğu vardı. Eski uçak ve motosikletlere meraklıydı. Hayatı boyunca daima şansı yaver gitmiş bir adamdı ama Mila'nın hayal edebildiği en kötü sonu yaşamıştı: kendi ailesinin katledildiğini gördükten sonra ölmüştü.

"Haydi, girelim," dedi Boris yanına gelerek.

Mila, ancak o zaman kapı eşiğinde durup beklediğini fark edebildi. Ortasında büyük bir şömine bulunan geniş salondaki yirmi kadar meslektaşı aniden dönüp ona baktı. Onu tanımışlardı. Mila akıllarından geçeni tahmin edebiliyordu. Durumdan utanmıştı ama ayakları, inatçı bir tavırla ilerlemeyi reddediyordu. Başını eğerek ayaklarına baktı, sanki başka birine ait gibiydiler. *Bu adımı atarsam bir daha geri dönüşü yok.* Ve o sırada ses geri dönerek onu korkutmaya devam etti.

Sen onunsun. Sen ona aitsin. Ne göreceğini biliyorsun... hoşuna gidecek, dedi Mila kendi kendine.

Sol ayağı hareket etti. Artık içerideydi.

* * *

Roger Valin vakası, hiçbir polis memurunun karşılaşmak istemeyeceği, alt kategoriye mensup bir toplu katliamdı. Katil oldukça kısa bir zaman içinde birkaç cinayet birden işlemişti. Ve şimdi geçen dakikalar ve saatler soruşturmanın aleyhine işliyordu. Bu nedenle villanın içinde bir gerginlik ve acizlik havası hâkimdi. Mila işbaşındaki meslektaşlarına baktı. *Ölenler için artık hiçbir şey yapamazlar, bunu unutma*, dedi kendi kendine.

Roger Valin'in bu evde yarattığı öfke, katliamın ardından gelmiş olanların üzerine görünmez bir ışık gibi yansıyordu.

Bu polis memurları, farkına dahi varmadan hınçları yüzünden hasta oluyorlardı.

Cinayeti tetikleyen duygu da muhtemelen aynıydı; paranoyasını beslemiş, kafasının içinde onu takip eden ve maruz kaldığı aşağılanma ve haksızlıkların intikamını almaya iten sesleri net ve ritmik gürlemesiyle yatıştıracak bir tüfek almıştı eline.

Gösteri üst katta gerçekleşmişti fakat oraya girmeden önce Mila'ya galoş, bir çift plastik eldiven ve saçlarını örtmesi için bir bone verdiler. Mila hazırlanırken meslektaşlarından birinin Boris'e bir cep telefonu uzattığını gördü.

"Evet, geldi, burada," dediğini duydu.

Komiser arkadaşının, Yargıç'la konuştuğuna dair bahse girebilirdi. Aslına bakılırsa yeni daire başkanının, yargıçlıkla bir alakası yoktu. Haşin tavırlarıyla dalga geçmek üzere, yıllar evvel ona takılmış bir lakaptı sadece. Yargıç bu takma isme sinirlenmek yerine, onu bir onur madalyası gibi üzerinde taşımıştı. Hiyerarşi basamaklarında tırmandıkça alaycı bir şekilde kullanılmaya başlanan bu lakap, yerini korku dolu bir saygıya bırakmıştı. Bu lakabı en başta uyduran şakacı her kimse, bu önlenemez yükselişle birlikte er ya da geç bedelini ödeme korkusuyla yaşıyor olmalıydı. Fakat Yargıç düşmanlarına karşı kızgınlık belirtisi göstermezdi çünkü onlara göz açtırmayacak şekilde ellerini kollarını bağlamayı tercih ederdi.

Mila ve Yargıç sadece bir kez ve dört yıl evvel, Daire Başkanı Terence Mosca'nın görevi bir kalp kriziyle sona erdiğinde karşılaşmışlardı. Yeni daire başkanı, adamlarını selamlamak, onları cesaretlendirmek ve memnun etmek için Limbo'ya kısa bir ziyaret yapmıştı. Sonra bu sabaha dek ortaya çıkmamıştı.

Boris telefonu kapatıp hazırlığını tamamladı ve onun yanına yaklaştı. "Hazır mısın?"

Evin katlarını birbirine bağlayan asansörün kabinine girdiler – bu evde asansör lüksten ziyade bir gereklilikti. Komiser kulaklığını taktı ve telsizden yukarı çıkabileceklerine dair talimatın gelmesini beklerken ona döndü. "Geldiğin için teşekkürler."

Fakat Mila başka teşekkür duymak istemiyordu. "Dün akşam ne olduğunu anlatsana."

"Küçük tanığımız Jes'in hatırlayabildiği kadarıyla dokuz sularında sofradalarmış. Yemek odası ilk katta, arka verandaya bakıyor. Valin ormandan gelmiş, bu yüzden dış merdivenlerden tırmandığını görmemişler. Çocuk cam kapının dışında, hareketsiz duran bir adam gördüklerini ama orada ne yaptığını anlayamadıklarını söyledi."

Demek en başta panik yapmamışlar, diye geçirdi aklından Mila. Aralarında konuşmayı bırakıp adama bakmaya başlamışlardı. Tehlike durumlarında en yaygın tepki korku değil, şaşkınlık oluyordu.

"Bunun üzerine Belman ayağa kalmış ve onun ne istediğini anlamak için kapıyı açmış."

"Ona kapıyı mı açmış? Silahı fark etmemiş mi?"

"Elbette fark etmiştir ama durumun hâlâ kontrolünde olduğunu sanıyordu bence."

İktidar sahibi insanların tipik düşüncesi, diye düşündü Mila. *Daima kararı verme gücünün kendilerinde olduğunu sanırlar.* Thomas Belman, birinin ona bir şeyi dikte edebileceğini kabullenememişti, bilhassa da kendi evinde. Bu kişinin elinde yarı otomatik bir

Bushmaster 223 olsa bile. Bir iş insanı olarak anında pazarlığa başlamıştı, sanki o pozisyonda bu adama sunabileceği bir şey varmış gibi.

Ne var ki Roger Valin pazarlık etmek için orada değildi.

O sırada Mila, Boris'in elini kulaklığına götürdüğünü fark etti. Muhtemelen yukarıdan giriş izni gelmişti. Gerçekten de Boris, hemen ardından asansörün gösterge paneline doğru uzanıp ikinci katın düğmesine bastı.

"Telefondaki çocuk sadece Valin'in hemen ateş açtığını söyledi," diye devam etti dedektif, bu sırada asansör yukarı doğru çıkıyordu. "Aslında olay tam olarak o şekilde gelişmedi. Başta küçük bir tartışma yaşandı, sonra adam Jes'i kilere kapattı ve diğerlerini üst kata getirdi."

Kata varmadan evvel asansör yavaşladı. Mila bu birkaç saniyeyi fırsat bilerek derin bir nefes aldı.

İşte başlıyoruz, dedi içinden.

6

Asansörün kapısı açıldı.

Koridora yerleştirilmiş ayaklı halojen lambalar Boris ve Mila'nın gözlerini kamaştırdı – gün ışığı, teknisyenleri yanıltabileceği için suç mahallinde kapalı perdeler ve kepenklerle çalışıyorlardı. Mila kendini buzdan bir mağaraya giriyormuş gibi hissetti. Maksimumda çalışan klimalar da bu duygusunu güçlendiriyordu ama eylül sıcağının odaya girmemesi için başka özel bir sebep vardı.

Cesetler hâlâ burada, diye düşündü. *Yakındalar.*

Adli tıp görevlileri koridorlarda ve odaların arasında bir oraya bir buraya koşuşup duruyorlardı. Beyaz tulumları içinde sessizce ve disiplinli bir şekilde çalışıyorlardı. Mila yaşayanlarla ölüler dünyasının sınırını geçmişti Asansörün kapısı bir kaçış yolu kalmadığı hissini verircesine kapanıp aşağıya doğru inmek üzere hareketlendi.

Boris ona yolu gösterdi. "Katil hepsini aynı anda öldürmemiş. Hepsini ayırıp her seferinde birini katletmiş."

Mila o katta dört farklı kapı saydı.

Uzak Doğululara benzeyen yüz hatları nedeniyle herkesin Chang dediği adli tıp doktoru Leonard Vross, "Selam," diyerek onları selamladı.

"İyi günler, doktor," diye karşılık verdi Boris.

"Roger Valin'in sihirli dünyasını ziyaret etmeye hazır mısınız?" Doktor, yersiz neşesine rağmen yorgun görünüyordu. Kötü kokuyu almalarını engellemek üzere burun deliklerine sürmeleri için onlara bir kâfur kremi kavanozu uzattı. "İkinci katta dört ana olay mahallimiz var. Bir altta da ikincil bir olay mahallimiz mevcut. Gördüğünüz gibi hiçbir şeyi atlamıyoruz."

İlk ve ikincil olay mahalleri arasındaki ayrımı, suçun işlenme şekli belirlemişti. İkincil olan, olayın dinamiklerini belirlemek açısından daha az önemliydi ama cinayet sebebinin ortaya çıkarılması yönünden bazı bilgilere ışık tutabilirdi.

Boris daha önce ikincil bir olay mahallinden bahsetmediği için Mila alt katta neler olabileceğini merak etmekten kendini alamadı.

Bu esnada adli tıp doktoru, Belman'ın on altı yaşındaki oğlu Chris'in odasına doğru yöneldi.

Duvarlarda heavy metal gruplarının posterleri vardı. Birkaç çift spor ayakkabı. Bir köşede duran bir spor çantası. Bilgisayar, bir plazma televizyon ve bir oyun konsolu. Sandalye arkalığına bırakılmış, üzerinde şeytana övgüler bulunan bir tişört. Fakat şeytan, tişörtte resmedildiği gibi değildi. O kendini, bu odada zararsız bir muhasebeci kılığında göstermişti.

Bir teknisyen, bir döner sandalyeyle kana bulanmış çarşafların arasında yatan cesedin arasında balistik ölçüm yapmakla meşguldü.

"Cesedin karın bölgesinde büyük bir silah yarası var."

Mila kanlı giysilere baktı: Kan kaybından ölmüştü. "Başından ya da kalbinden vurmamış," dedi. "Katil ıstırabı artırmak için karın bölgesini seçmiş."

"Valin manzaranın tadını çıkarmak istemiş anlaşılan." Boris yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Gösteri onun için değildi," diye düzeltti Mila. "Onun feryatlarını duyan babası içindi." Kadın polis uzun işkence sürecini

zihninde canlandırdı. Kurbanlar, ailenin en güzel hatıralarının gizli olduğu odalarında tutsak edilmişti; aile üyelerine yapılanları, kısa bir süre sonra sıranın kendilerine geleceğinin bilinci ve korkusuyla dinlemişlerdi.

"Roger Valin sadist pisliğin tekiymiş," diye yorum yaptı Chang. "Belki de her odaya girip hepsiyle tek tek konuşmuştur. Belki de bir çıkış yolu olduğuna inanmalarını istemiştir. Doğru şeyi söyler ya da yaparlarsa kaderlerinin farklı olacağına inanmalarını."

"Bir tür mahkeme gibi," diye ekledi Mila.

"Ya da bir tür işkence," diye düzeltti Chang.

Valin ateş edip bir sonraki odaya geçmişti. Onlar da öyle yaptılar. Yan oda evin on dokuz yaşındaki genç kızına aitti. Pembe perdeler ve mor papatyaların olduğu duvar kâğıdı, artık küçük bir çocuk olmamasına rağmen odasını değiştirmek istemediğini gösteriyordu. Oyuncak bebekler ve oyuncak hayvanlar makyaj çantaları ve rujlarla bir arada yaşıyordu. Takdir belgeleri, Pluto ile Küçük Deniz Kızı'nın arasında dururken çekilmiş Disneyland hatıra fotoğrafı, duvarları çeşitli rock gruplarının posterleriyle paylaşıyordu.

Soluk renkli halının üzerinde yatan kızın bedeni tuhaf bir pozisyondaydı. Öldürülmeden önce kaçmak üzere pencere camını kırmayı başarmıştı ama çaresizlikten doğan bu cesaret dört metre yükseklikten atlaması için yeterli olmamıştı: kendisine merhamet edileceğine dair aldatıcı bir ümitle vazgeçmiş olmalıydı çünkü diz üstü duracak şekilde bedeni pozisyonlanmıştı.

"Onu sağ akciğerinden vurmuş." Chang başıyla kızın sırtındaki deliği işaret etti.

"Valin'de bıçak nevi keskin bir şey yoktu, değil mi?" Mila'nın bu sorusunun belli bir nedeni vardı.

"Fiziksel bir temas olmamış," diye doğruladı Chang onun şüphesini tahmin ederek. "Kurbanlarla mesafeyi korumuş hep." Bu

önemli bir bilgiydi. Onların kanıyla elini kirletmek istememesi cinayetin psikotik parçasıydı. Mila'nın aklına burada olanları mükemmel şekilde tanımlayacak bir kelime gelmişti.

İnfaz.

Üçüncü odaya doğru devam ettiler: burası bir banyoydu. Bayan Belman kapının arkasına düşmüştü.

Adli tıp doktoru pencereyi işaret etti. "Toprak bir sete bakıyor. Katın geri kalanından farklı olarak burası yere birkaç metre daha yakın. Kadın atlayabilirmiş. Belki bir bacağını falan kırardı ya da belki de öyle bir şey olmazdı ve yola ulaşıp bir araba durdurarak yardım isteyebilirdi."

Fakat Mila onun bunu neden yapmadığını biliyordu. Cesedin hemen kapının ardında olması bunun kanıtıydı. Bayan Belman'ın tüm olay boyunca orada durup ağlayarak katile yakardığını ve çocuklarına annesinin orada olduğunu hissettirmeye çalıştığını hayal etti. Onları kurtarmaya çalışmak için olsa bile onları yalnız bırakmak istememişti.

Annelik içgüdüsü hayatta kalma güdüsünü perdelemişti.

Katilse hiç acımadan onu bacaklarından birkaç kez silahla vurmuştu, üstelik bu kez tüfeğini kullanmıştı. O halde neden yanında bir de tabanca getirmişti? Mila bunu açıklayamıyordu.

"Turumuzun sonunun sizi şaşırtmayacağına eminim, bayanlar baylar," dedi Chang. "Çünkü Valin en iyisini sona saklamış."

7

Ebeveyn yatak odası koridorun sonundaydı. Şu an için, olay yeri inceleme ekibinin belirlediği alanın dışında kalıyordu. Krepp'in tulumunun başlığından görünen oval yüzü, açıkta kalan ve onu tanıyabilecekleri tek yeriydi. Burnundaki ve kaşındaki piercing belli oluyordu. Zarif hareketleri ve bilge bir havası ama aynı zamanda bir sürü dövmesi ve küpeleri olan bu adam, Mila'yı daima etkilemişti. Ancak Krepp'in bu aşırılıkları yetenek ve becerinin göstergeleriydi.

Oda darmadağındı. Thomas Belman'ın tutsaklığından kurtulmak için çaba gösterdiği belliydi, odadaki bütün mobilyaları kapıya doğru fırlatmıştı.

Ceset yataktaydı, sırtı da kapitone yatak başlığına dayalıydı. Gözleri, bir mermiyi karşılamaya hazırlanıyormuş gibi büyümüş, kolları iki yana açılmıştı. Kurşun kalbinden girmişti.

Odada, teknisyenlerin dışında, o ve Boris gibi galoş, eldiven ve bonesi olan bir adam daha duruyordu. Koyu bir takım elbise giymiş olan bu adamın küçük gözleri ve kemerli bir burnu vardı. Elleri cebinde teknisyenleri izliyordu. Dönüp onlara baktığında Mila onu tanıdı.

Gurevich, Boris'le aynı rütbedeydi ama herkes onun Yargıç'ın en güvendiği kişi olduğunu bilirdi. Daire başkanının üzerindeki etkisi sayesinde teşkilatta, perdenin ardındaki güç olarak kabul

edilirdi. Sonradan görme ama dürüsttü. Sert ve acımasızdı. Ve kötü şöhretini hak edecek kadar inatçıydı. Az sayıdaki faziletleri öyle aşırıydı ki kusur halini alıyordu.

Doktor Chang'in komiserin varlığından dahi rahatsız olduğu belliydi, bu nedenle de onlara veda etti. "Size iyi eğlenceler, kusura bakmayın ama götürmem gereken cesetler var."

Boris meslektaşını duymazlıktan gelmekle yetindi ve karşılığında aynı tutumla karşılaştı. Sonra Krepp'e döndü. "Demek tezlerin doğrulandı."

Teknisyen bir an durup düşündü. "Bence öyle. Şimdi size göstereyim." Mila'ya bir bakış attı ve onu selamlamak için tek kaşını kaldırdı. Sohbet edecek hali elbette yoktu.

Kadın polis o sırada yatağın üzerindeki tabancayı fark etti, katilin silahını bırakmaya karar vermiş olmasını tuhaf bulmuştu. Elbette belli bir kurgunun bir parçası olabilirdi bu. Valin belki de polisin o odada olanların her detayını yeniden kurgulamasını istiyordu.

Tabanca, Krepp tarafından şeffaf bir torbaya konup onu buldukları yere geri yerleştirilmişti. Ve üzerinde *A* harfi olan bir yapışkan kâğıtla işaretlenmişti. Diğer ikisi, komodinin üzerinde duran, kapıdan geçip odaya girmiş mermi kovanını işaret ediyordu ve bir de cesedin sağ elini: parmaklar zafer işareti pozisyonundaydı.

Krepp her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak ve olay kurgusunu başlatmak için odada bir kez daha gezindi. "Güzel," dedi eldivenlerini düzelterek. "Geldiğimizde manzara az çok böyleydi. Silah, bir Smith&Wesson 686, yatağa bırakılmıştı. Şarjör altılık ama ikisi eksik. Thomas Belman'ın göğsünde bir mermi bulundu. Diğeriyse yatağın yanındaki komodinin üzerinde."

Hepsi birden kovanların olduğu yere doğru döndüler.

"Şimdi bunun açıklaması bana gayet basit görünüyor," diye devam etti teknisyen. "Valin ziyaretçisine hayatta kalma şansı

sunmak istedi. Rus ruletindeki gibi, şarjördeki kovanlardan birini –tam olarak söylemek gerekirse komodinin üzerindekini– eledi ve Belman'dan bir sayı seçmesini istedi."

Mila bir kez daha cesedin sağ eline baktı. Kurbanın seçimine gönderme yapan bir zafer işareti gibi görünüyordu.

Seçtiği sayı ikiydi.

"Belman'ın ölümden kurtulmak için, altıda bir şansı vardı. Şansı yaver gitmedi," diyerek tamamladı Krepp.

"Valin, sevdiklerinin sonuna rağmen Belman'ın hayatta kalma isteğini de sınamak istiyordu," diyerek araya girdi Mila, sözleriyle herkesin şaşırmasına neden olmuştu. "Ailesini yok eden kişiden bir gün intikam alabilme ihtimalini deneyimlemesine izin verdi. Aynı zamanda ölüm ile yaşam arasında gidip gelen durumunun hassasiyetini. Ama yine de bunlar cinayet sebebini açıklamıyor..."

O esnada Dedektif Gurevich kendini soyutladığı köşesinden çıkarak yavaşça alkış tutmaya başladı. "Güzel, çok güzel," dedi ona yaklaşarak. "Gelebildiğinize sevindim, Memur Vasquez," diye ekledi sakin bir tonda ve alkışlamayı bıraktı.

Başka seçim şansım yoktu, diye düşündü Mila "Görevimiz, efendim."

Muhtemelen Gurevich onun sesinde yapmacık bir ton yakalamıştı. Daha da yaklaştı ve Mila bir kılıç kadar ince burnunun hâkim olduğu bu yüzü daha yakından gördü. Kelliği şakaklarını öne çıkarıyordu ve bu da kemikli alnının bir kaplumbağanın engebeli kabuğu gibi görünmesine neden oluyordu.

"Söylesenize, Memur Vasquez... Söylediklerinizden katilin profiliyle ilgili bir detay yakaladığınızı düşünebilir miyiz?"

Hikâyeye yolda gelirken göz atabilmek üzere dosyadan bir kopya almış olan Mila şansını denedi. "Roger Valin hayatı boyunca hasta bir anneyle uğraştı. Ondan başka kimsesi yoktu. Kadın iyileşme olasılığı olmayan ve onu sürekli bakıma muhtaç kılan

bir hastalıktan mustaripti. Valin bir denetim firması tarafından muhasebeci olarak işe alınmıştı, bu nedenle o işyerindeyken, gün içinde annesiyle, maaşı onunkinin neredeyse tümünü tüketen özel bir hemşire ilgileniyordu. O dönem sorgulanan iş arkadaşları onun alışkanlıklarıyla ilgili geçerli tanımlarda bulunamamışlardı. Hatta bazısı vaftiz ismini dahi bilmiyordu. Valin kimseyle konuşmuyor, ofisten kimseyle ilişki kurmuyordu, hiçbir Noel fotoğrafında dahi yer almıyordu."

"Tüm hayatı boyunca kin besleyen ve bir gün ofise bir AK47'yle giden mükemmel bir psikopat profili çiziyor bana göre," diye yorum yaptı Gurevich.

"Bence mesele daha karmaşık, efendim," diye mırıldandı Mila.

"Bunu size düşündüren nedir?"

"Valin'in hayatına kendi bakış açımızdan bakıyoruz. Fakat bir annenin hastalığının tutsağı olmuş bir adamın mutsuzluğu gibi görünen aslında bambaşka bir şey."

"Neymiş peki?"

"Hiç şüphesiz başlarda bu bir yüktü onun için fakat Roger Valin zamanla annesinin bu rahatsızlığını bir tür misyona dönüştürdü. Annesiyle ilgilenmek, ona bakmak hayat amacı haline geldi. Başka bir deyişle: Bu onun gerçek işi oldu. Geri kalan her şey –iş, insanlarla ilişkiler– onun için yorucuydu. Annesinin ölümüyle birlikte hayatı darmadağın oldu ve kendini işe yaramaz hissetmeye başladı."

"Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Çünkü az önce onun hikâyesinde muhtemelen birçok şeyi açıklayabilecek bir detay okudum. Annesi öldüğünde Valin dört gün boyunca oturup cesedini izlemiş. Komşular kokudan dolayı polise şikâyette bulunmuş. Cenazeden üç ay sonra muhasebeci ortadan kaybolmuş. Duygusal dünyanın net sınırlarıyla acıyı

yönetmekte becerikli biri olmadığı ortada. Böyle vakalarda kişi öldürmeyi değil, intihar etmeyi düşünür."

"Peki, siz de onun sonuç olarak bunu yaptığını mı düşünüyorsunuz, Memur Vasquez?" diye sordu Gurevich, kışkırtıcı bir edayla.

"Bilemiyorum," diye karşılık verdi Mila utanıp sıkılarak. Krepp'in bir süre ondan ayırmadığı bakışları sessiz bir dayanışma gibiydi. Fakat o sırada Mila anladı. "Siz bunu zaten biliyordunuz, öyle değil mi?"

"Size biraz haksızlık ettiğimizi kabul ediyorum," diye doğruladı Gurevich.

Bu sözler Mila'yı sarsmıştı. Dedektif ona, içinde bir bilim dergisinin sayfalarının yer aldığı şeffaf bir dosya uzattı. Yazının yan tarafında Thomas Belman'ın fotoğrafı vardı.

"Sizi okuma zahmetinden kurtarayım: Kısaca, Belman'ın şirketinin, nadir görülen bir hastalıktan mustarip kişilerin hayatta kalmasını garanti edebilen tek ilacın patentine sahip olduğunu yazıyor." Gurevich ilgili cümleyi yüksek sesle okudu. "'Olağanüstü ilaç, hastaların yaşam kalitesini iyileştirerek kimi zaman ömürlerinin uzamasını sağlıyor.' Ne yazık ki fiyatı çok yüksek. Burada hangi nadir hastalığın söz konusu olduğunu tahmin edin."

"Roger Valin'in maaşı annesinin tedavisi için artık yeterli gelmiyordu," diyerek araya girdi Boris. "Tamamen tükendiğinde ise annesinin ölümüne seyirci kalmaya mecbur oldu."

Valin'in Belman'ı zorladığı tuhaf Rus ruleti ritüeli, böyle bir kinle birlikte daha fazla anlam kazanıyor, diye düşündü Mila içinden. "Tabancanın şarjöründeki eksilen kovan: kurbana, katilin annesine verilmemiş olan hayatta kalma şansını sunuyordu."

"Aynen öyle," diye doğruladı Boris. "Ve şimdi Valin'in ortadan kayboluşuyla ilgili ve psikolojik durumunu da içeren eksiksiz bir rapor hazırlamamız gerekiyor."

"Bunu neden benden istiyorsunuz? Bir kriminoloğun yapması daha uygun olmaz mıydı?" Mila hâlâ anlayamıyordu.

Gurevich konuşmaya yeniden dâhil oldu. "On yedi yıl evvel Valin'in kayboluşunu kim ihbar etmişti?"

Bu sorunun Mila'nın endişe etiği konuyla hiçbir alakası yoktu ama o yine de cevap verdi. "Bir hafta gerekçesiz işe gelmediğinde çalıştığı şirket. Ona ulaşamamışlardı."

"En son ne zaman görülmüştü?"

"Kimse hatırlamıyordu."

Bunun üzerine Dedektif Boris'e döndü. "Ona söylemediniz, değil mi?"

"Henüz değil," diye karşılık verdi Boris alçak sesle.

Mila ikisine birden baktı. "Neyi söylemediniz?"

8

Katliamın başlangıç noktası mutfaktı.

Valin'in bahçe kapısında belirip içeri girdiği yer orasıydı. Fakat bu alanın "ikincil olay mahalli" olarak işaretlenmesinin sebebi başkaydı.

Aynı zamanda çok uzun bir gecenin başlangıcına ev sahipliği yapmıştı.

Bu nedenle Gurevich, Boris ve Mila alt kata geri döndüler. Kadın polis, birazdan tüm cevapları alacağından emin, başka bir şey sormadan üstlerini takip etti. Ahşap merdivenlerden inerek mutfaktan ziyade bir oturma odasını andıran geniş bir alana ulaştılar. Bahçeye bakan ama adli tıp tarafından koyu renkli perdelerle karartılmamış mozaik camlarla çevriliydi.

Burada ceset yok demek ki, diye düşündü Mila. Fakat daha kötüsüyle karşılaşacağı duygusu onu rahat bırakmadı.

Gurevich ona döndü. "Kaybolmasının ardından Valin'i aramak için hangi fotoğrafı kullandınız?"

"İşyerine girmek için kullandığı kartın üzerindekini, henüz yenilenmişti."

"Peki o fotoğrafta nasıl görünüyordu?"

Mila, Limbo'nun salonundaki duvarda yer alan fotoğrafı anımsadı. "Beyazlamış saçları ve ince bir yüzü vardı. Açık gri

bir takım elbise, ince çizgili gömlek giymişti ve yeşil kravat takmıştı."

"Açık gri bir takım elbise, ince çizgili gömlek ve yeşil kravat," diye tekrarladı Gurevich yavaşça.

Mila bu tuhaf soruların sebebini merak etmekten kendini alamadı. Dedektif bazı detayları zaten biliyor olmalıydı.

Fakat Gurevich bu konuda bir açıklama yapmadı. Onun yerine, tepesinde pirinç süslemelerden taş bir bacanın bulunduğu orta tezgâha doğru yürüdü. Biraz ilerisinde, üzerinde hâlâ bir önceki günün akşam yemeğinden kalan kirli tabakların olduğu masif ahşap bir yemek masası vardı ve masanın ortasında ikinci bir yemeğin kalıntıları görülüyordu.

Kahvaltı kalıntıları.

Gurevich, Mila'nın bu tuhaflığı fark ettiğini anladı ve ona doğru döndü. "Ona Roger Valin'in kimliğini nasıl tespit ettiğimizi söylediler mi?"

"Henüz değil."

"Sabah altı sularında Valin, küçük Jes'i kilerden çıkarmış, ona yulaf ezmesi, portakal suyu ve çikolatalı krep hazırlamış."

Bu normallik dehşet dolu hikâyenin içinde sırıtıyordu. Bu beklenmedik davranış Mila'yı gerçekten rahatsız etmişti. Çılgınlığın orta yerindeki sessizlik genellikle kötüye işaret demekti.

"Valin çocukla birlikte oturup yemeğini bitirmesini beklemiş," diye devam etti Gurevich. "Sizin de dediğiniz gibi, on yedi yıl önce dört gün boyunca annesinin cesedini izlemişti. Belki de aynı deneyimi yaşaması için hayatta bıraktı küçük Jes'i. Bu kahvaltı sırasında geçen zamandan faydalanarak ona gerçekte kim olduğunu anlattı. Ve hiçbir şey unutmadığından emin olmak için bunları yazmasını istedi."

"Amacı neymiş?" diye sordu Mila.

Gurevich ona beklemesini, birazdan her şeyi anlayacağını belirten bir işaret yaptı. "Jes cesur bir çocukmuş, öyle değil mi Boris?"

"Hem de çok cesur," diye onayladı komiser.

"Başına gelenlere rağmen kısa bir süre öncesine kadar sakinliğini korudu. Sonrasında çaresizce gözyaşlarına boğuldu. Ama ondan önce bütün sorulara cevap verdi."

"Ona Valin'in fotoğrafını –açık gri takım elbise, ince çizgili gömlek ve yeşil kravatlı muhasebeci halinin fotoğrafını– gösterdiklerinde onu hemen tanıdı," diye ekledi Boris. Sonra yüzü aniden gölgelendi. "Ama ondan başka detayları tanımlamasını istediğimizde, mesela üzerinde ne olduğunu sorduğumuzda yeniden fotoğrafı işaret etti... 'Bunlar,' diye karşılık verdi."

Bu ayrıntı Mila'yı sarsmıştı. "Bu imkânsız," dedi kayıp adımlar salonundaki fotoğrafı tekrar aklına getirerek.

"Evet," diyerek onunla hemfikir oldu Gurevich. "Otuz yaşında kaybolan bir adam, kırk yedi yaşında, üzerinde on yedi yıl öncesinin kıyafetleriyle sağ olarak ortaya çıkıyor."

Mila söyleyecek kelime bulamıyordu.

Gurevich devam etti. "Onca zaman nerelerdeydi? Onu bir UFO mu kaçırmıştı?" diyerek dalga geçti. "Ve ormanda tekrar ortaya çıktı. Bir uzay gemisi mi onu Belmanların kapısının önüne bıraktı acaba?"

"Başka bir şey daha var." Boris duvara iliştirilmiş telefonu işaret etti. "Bu sabah Jes, Valin'in talimatıyla bu cihazdan polisi arayıp haber verdi. Fakat rapora bakılırsa gece saat üçe doğru katil, katliamına ara vererek bir başka arama yapmış."

"Numara, merkezdeki yirmi dört saat açık bir kuru temizlemeciye ait," diye açıkladı Gurevich. "Genellikle yaşlıların ve göçmenlerin gittiği bir yer, bu yüzden umumi bir telefonları var."

"Personel veya güvenlik yok, sadece hırsızları ve mülke zarar vermeye kalkacak zorbaların cesaretini kırmak için güvenlik kameraları var." Boris dikkatle ona baktı.

"O halde telefona kimin cevap verdiğini de biliyorsunuz," dedi Mila emin bir tavırla.

"Mesele de bu," diye karşılık verdi Boris. "Telefona kimse cevap vermemiş. Valin telefonu bir süre çaldırıp sonra vazgeçmiş ve bir daha da aramayı denememiş."

"Bu çok anlamsız, sizce de öyle değil mi, Memur Vasquez?" diye yorum yaptı Gurevich.

Mila iki dedektifin meraklandığını anlamıştı ama bu hikâyedeki rolünü kavrayamıyordu. "Benim ne yapmam gerekiyor?"

"Valin'in şimdi nereye gideceğini bulmak için geçmiş hayatıyla ilgili her türlü detaya ihtiyacımız var çünkü bir planı olduğuna hiç şüphe yok," dedi Gurevich. "O gece kimi aramaya çalıştı? Niye tek bir teşebbüste bulundu? Bir suç ortağı mı var? Bir sonraki hamlesi ne olacak? Elinde bir Bushmaster 223'le nereye gitti?"

"Ve tüm cevaplar tek bir soruyla bağlantılı," diyerek tamamladı Boris. "Roger Valin bu on yedi yıl boyunca neredeydi?"

9

Bir seri katilin şiddeti döngüseldir.

Her bir döngü yaklaşık on iki saat ve üç aşamaya ayrılır: sessizlik, kuluçka ve patlama. İlki ilk saldırının ardından gerçekleşir. Fakat kısa süreli tatmin duygusunu takip eden yeni bir kuluçka evresi vardır: kızgınlıkla karışık nefret. Bu iki duygu kimyasal elementler gibi hareket eder. Birbirlerinden ayrıyken zarar verici olmaları şart değildir ama birleşirlerse oldukça istikrarsız bir karışıma yol açarlar. Bu noktada üçüncü evre kaçınılmazdır. Ölüm de bu sürecin tek muhtemel sonucudur.

Ancak Mila geç kalmadıklarını umut ediyordu.

Kitle katilinin işleyiş şeklinin doğal sonu intihardır ve şayet Valin bunu henüz yapmadıysa o zaman bir planı olmalıydı ve bu planı yerine getirecekti.

Bu kez nerede, kimi vuracaktı?

Öğleden sonra yerini akşama bırakırken gökyüzü de bitmekte olan yazın renklerine büründü. Mila, arabasıyla yavaşça ilerlerken ev numaralarını okumak için direksiyona doğru eğildi.

İki katlı evlerin hepsi eğimli çatıları ve küçük ön bahçeleriyle birbirinin aynıydı. Sadece renkleri farklıydı –beyaz, bej, yeşil ve kahverengi– fakat soluk renkleri ortaktı. Eskiden bu bahçelerde çocuklar oynar, pencerelerinden sıcak ve davetkâr ışıklar süzülen evlerde genç aileler yaşardı.

Şimdi ise daha çok yaşlıların ikamet ettiği bir yerdi. Evlerin sınırlarını belirleyen beyaz tahta çitlerin yerini metal teller almıştı. Uzun otların arasından çöpler ve hurda eşyalar görünüyordu. Mila kırk iki numaraya ulaştığında duracak kadar yavaşladı. Sokağın diğer tarafında Roger Valin'in doğup büyüdüğü ev bulunuyordu.

Aradan on yedi yıl geçmişti ve katliamcının evi şimdi bir başka aileye aitti ama hâlâ yerinde duruyordu. Katil ilk adımlarını orada atmış, bisiklete binmeyi orada öğrenmişti. Her gün okula ve sonra işe gitmek üzere bu kapıdan çıkmıştı. Burası aynı zamanda Valin'in hasta annesine baktığı ve uzun ve kaçınılmaz sonuna şahit olduğu yerdi.

Mila kayıp insanları arayarak geçirdiği kariyeri boyunca bir şeyi gayet net öğrenmişti. Ne kadar uzağa kaçılırsa kaçılsın insanın evi onu nereye olursa takip ederdi. Mekân değiştirilebilirdi ama bağlı kalınan yer daima aynıydı. Sanki o yerler insanlara değil de insanlar o yerlere aitmiş gibi. Aynı malzemeden yapılmışlar gibi – kan yerine toprak, eklem yerine ahşap, beton yerine kemik.

Roger Valin'in izini sürmek için Mila'nın tutunabileceği tek umut, adamın beslediği öfkeye ve öldürme planlarına rağmen, geçirdiği onca zamanın ardından bir hatıranın baskın çıkmasıydı.

Aracını kaldırıma yaklaştırarak park etti. Arabadan inip etrafına bakındı. Ağaçların arasında gezinen rüzgâr, önce yükselip sonra fondaki gürültülerin arasına karışan bir güvenlik alarmının sesini Mila'nın olduğu yere kadar taşıdı. Valin'in eski evinin bahçesinde, dört tuğla yığınının üzerine yerleştirilmiş, tekerlekleri olmayan bordo renkli eski bir kamyonet duruyordu. Pencerelerde, evin yeni sakinlerinin gölgeleri göze çarpıyordu. Roger'ın da bundan daha fazla yakına gelmiş olması pek olası değildi. Mila'nın, bu ziyaretin bir kanıtını bulabilmek için başka bir yere bakması gerekecekti. Etrafı kolaçan ettikten sonra karşısında duran eve doğru yöneldi.

Yaşlı bir kadın iki direğin arasına gerilmiş bir ipe çamaşır asıyordu. Kadın çamaşır leğenini alıp eve girmek üzere basamaklara yöneldi. Mila eve girmeden evvel ona yetişmek için hızlı adımlarla ilerledi.

"Affedersiniz."

İhtiyar kadın arkasını dönerek şüpheli gözlerle ona baktı. Yolu yarılamış olan Mila, onu rahatlatmak için cebinden polis rozetini çıkarıp gösterdi.

"Merhaba, rahatsız ediyorum kusura bakmayın ama sizinle konuşmam gerekiyor."

"Önemli değil, hayatım," diye karşılık verdi kadın hafif bir tebessüm eşliğinde. Ayaklarında kısa, beyaz çoraplar ve üzerinde lekeli, dirsekleri aşınmış eski bir elbise vardı.

"Burada uzun zamandır mı oturuyorsunuz?"

Kadın bu sorudan hoşlanmış gibi görünüyordu ama bakışları bir an için hüzünle etrafta gezindi. "Kırk üç yıldır."

"O halde doğru kişiye başvurmuşum," dedi Mila içtenlikle. On yedi yıldır kayıp olan eski komşusu Roger Valin'i son zamanlarda görüp görmediğini doğrudan doğruya sormak yaşlı kadını korkutabilirdi ve Mila bunu istemiyordu. Ayrıca kadının yaşından dolayı kafasının karışabileceğinden endişe ediyordu.

"İçeri gelmek ister misiniz?"

"Olur," diye karşılık verdi Mila hemen, kendisi de bunu duymayı ümit ediyordu. Yaşlı kadın onu içeri doğru yönlendirirken hafif rüzgâr kadının seyrek saçlarını havalandırıyordu.

Bayan Walcott, yün terliklerini halıların ve eskimiş parkelerin üzerinde sürüyerek biçimsiz mobilyaların ve farklı tipteki objelerin –cam ıvır zıvırlar, süslemeli porselenler ve eski zamanlarda çekilmiş fotoğrafların olduğu çerçeveler– arasında yavaş adımlarla ilerliyordu. Üzerinde iki fincan ve bir çaydanlığın olduğu tepsiyle

yeniden göründüğünde Mila, kanepeden kalkıp kadının, tepsiyi sehpaya yerleştirmesine yardım etti.

"Teşekkür ederim, canım."

"Zahmet etmeseydiniz."

"Memnuniyetle yaptım," dedi kadın fincanları sıcak çayla doldururken. "Fazla misafirim olmuyor."

Mila kadına bakarak bir gün kendisinin de böyle bir yalnızlığa mahkûm olup olmayacağını merak etti. Muhtemelen Walcott'un tek dostu, koltuğa kıvrılmış yatan ve arada sırada gözlerini kısarak etrafı kolaçan ettikten sonra uykusuna devam eden turuncu-sarı renkli kediydi.

"Satchmo yabancılarla pek sosyalleşmez ama çok usludur."

Mila yaşlı kadının karşısına oturmasını bekledikten sonra çayını alıp konuşmaya başladı. "Soracaklarım size tuhaf gelebilir çünkü üzerinden uzun zaman geçti. Karşınızda oturan Valinleri hatırlıyor olabilir misiniz?"

Sokağın karşısındaki evi işaret ederken Bayan Walcott'un yüzünün gölgelendiğini fark etti.

"Zavallıcıklar," diye mırıldandı kadın, hatırladığını belli ederek. "Ben ve kocam Arthur bu evi satın aldığımızda onlar da henüz taşınmışlardı. Bizim gibi gençtiler ve bu mahalle de yeni yapılmıştı. Huzur içinde yaşamak ve çocuk büyütmek için ideal bir yerdi. Emlak danışmanı böyle demişti ve yanılmıyordu da. En azından ilk yıllar için dediği çıktı. Merkezden buraya birçok insan taşındı. Bilhassa da memurlar ve tüccarlar. İşçi ya da göçmen yoktu."

Başka bir jenerasyona mensup olan Bayan Walcott için bu ayırımcı yorum son derece normaldi.

Mila bundan rahatsız olsa da nazik tutumunu bozmadı. "Valinlerden bahsedin. Nasıl insanlardı?"

"Düzgün insanlardı. Kadın evle ilgileniyordu, adamın ise satış elemanı olarak iyi bir işi vardı. Kadın çok güzeldi ve mutlu

görünüyorlardı. Hemen arkadaş olmuştuk. Her pazar günü barbekü yapardık ve tatilleri de birlikte geçirirdik. Arthur ve ben evleneli kısa bir süre olmuştu ama onların bir çocuğu vardı."

"Roger, hatırlıyor musunuz onu?"

"O ufak yaramazı basıl unutabilirim ki? Daha beş yaşındayken bisiklete binebiliyordu ve yolda bir aşağı bir yukarı gidip gelirdi sürekli. Arthur'un o çocuğa özel bir ilgisi vardı, hatta ona bir ağaç ev bile yapmıştı. Kısa bir süre sonra çocuk sahibi olamayacağımızı anladık ama bilhassa da birbirimizi üzmemek adına bunu bir trajedi haline getirmedik. Arthur çok iyi bir adamdı, biliyor musunuz? Yüce Tanrı izin verseydi çok iyi bir baba olurdu."

Mila başını salladı. Her yaşlı gibi Bayan Walcott da konudan sapmaya meyilliydi ve asıl meseleyi ona tekrar hatırlatmak gerekiyordu. "Roger'ın anne ve babasına ne oldu?"

"Bayan Valin ağır bir hastalığa yakalandı," dedi kadın başını iki yana sallayarak. "Doktorlar iyileşemeyeceğini söylediler. Ama Tanrı'nın onu hemen yanına almayacağını da belirttiler. Önce çekeceği acı ve ıstırabı vardı. Bu yüzden olacak, kocası onlardan ayrılmaya karar verdi."

"Roger'ın babası onları terk mi etti?" Mila dosyada bu bilgiye rastlamamıştı.

"Evet. Yeniden evlendi ve bir daha ortalarda görünmedi, ne durumda olduklarına bakmak için dahi uğramadı," dedi Bayan Walcott sitem dolu bir sesle. "Ve bundan evvel hareketli ve neşeli bir çocuk olan Roger, yavaş yavaş içine kapanmaya başladı. Ben ve Arthur gitgide daha fazla yalnız başına kaldığını fark ediyorduk, oysa bundan önce yanından arkadaşları hiç eksik olmazdı. Tek başına ya da annesinin yanı başında saatler geçiriyordu. Çok mesuliyet sahibi bir çocuktu."

Bayan Walcott gerçekten hüzünlenmişti, muhtemelen Roger Valin'in bir gece önce saçtığı dehşeti öğrenmek onun için yıkıcı olurdu.

"Kocam o çocuk için fazlasıyla üzülüyordu ve aynı şekilde babasına da çok kızıyordu; bazen o adam için kötü sözler sarf ettiğini anımsıyorum. Ne kadar yakın arkadaşlar olduklarından dem vuruyordu. Ama bunları asla Roger'ın yanında söylemezdi. Arthur'un onunla özel bir ilişkisi vardı, onu o evden dışarı çıkarabilen tek kişi oydu."

"Peki, bunu nasıl başarıyordu?"

"Saatlerle," dedi Bayan Walcott boş fincanını tepsiye koyarken, o zaman Mila kendi çayından sadece bir yudum almış olduğunu fark etti. "Arthur saat koleksiyonu yapardı. Onları pazarlardan veya müzayedelerden alırdı. Bir masaya oturup saatlerini söküp tamir ederek bütün bir günü geçirdiği olurdu. Emekliliğinde ona yemek yemesini ya da yatağa gelmesini hatırlattığım zamanlar olmuştur; etrafı saatlerle çevrili olmasına rağmen zaman mefhumunu kaybederdi."

"Ve bu tutkusunu Roger'la paylaşıyordu," dedi Mila, katliamcı katilin bu hobisinden zaten haberdardı.

"Ona bu konuda bildiği her şeyi öğretti. Ve çocuk da saatlere bir tutku beslemeye başladı. Arthur onun bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu söylerdi."

Bu ufak ve önemsiz hobi mutsuz biri için ne büyük bir cevher, diye düşündü Mila içinden. Böyle insanların dünya üzerinde bir işlevleri, hatta zamanı ölçmek gibi önemli bir işlevleri olup yine de diğer insanlardan uzakta olabiliyorlardı. Ama sonuç olarak Roger Valin tamamen ortadan kaybolmayı seçmişti.

"Yukarıda çatı katı var," diye anlatmaya devam etti Walcott. "Aslında çocuk oyun odası olarak kullanılmak üzere tasarlanmış. Bizim çocuğumuz olmadığı için kiraya verelim derdik orayı hep ama sonra Arthur'un atölyesi haline geldi. O ve Roger oray-

kapanır, akşama kadar çıkmazlardı. Sonra benim kocam hastalandı ve çocuk bize gelmeyi bir anda bıraktı. Arthur, bütün gençlerin biraz zalim olduğunu, Roger'ın bunu kötü niyetinden yapmadığını söyleyerek onu savunuyordu. Ayrıca her gün zaten annesinin ölümünü izlemek zorunda kaldığını söylüyordu, hâlâ sahip olduğu tek arkadaşı olsa da bir başka insanın ölümüne de şahitlik etmesi beklenemezdi." Kadın elbisesinin cebinden buruşmuş bir mendil çıkararak gözünün kenarından süzülen gözyaşını sildi. Sonra mendili elinde buruşturup gerekli olursa yeniden kullanmak üzere kucağına bıraktı. "Ama ben Arthur'un yüreğinin sızladığına eminim. Bence içten içe Roger'ı bir gün kapı eşiğinde görmeyi umuyordu."

"O halde ilişkiniz kesildi," dedi Mila.

"Hayır," diye karşılık verdi Bayan Walcott biraz şaşırarak. "Kocamın ölümünden yaklaşık altı ay kadar geçmişti. Roger cenazeye bile gelmemişti. Sonra bir sabah, beklenmedik şekilde kapımda belirdi. Saatlerin pillerini şarj etmek için çatı katına çıkıp çıkamayacağını sordu. O günden itibaren buraya tek başına gelmeye başladı."

Mila içgüdüsel olarak başını yukarı doğru kaldırdı. "Buraya mı?"

"Tabii tabii," diye doğruladı yaşlı kadın. "Okuldan dönüyor, hemen gidip annesiyle ilgileniyor ve başka bir ihtiyacı olmadığından emin olduğunda gelip yukarıda birkaç saat geçiriyordu. Muhasebeci olarak iş bulduktan sonra bile gelmeye devam etti ama sonra birden ondan hiç ses çıkmadı."

Mila kadının Roger'ın ortadan kaybolduğu andan bahsettiğini anladı.

"Söylediklerinize bakılırsa annesi haricinde, iş dışında en çok gördüğü kişi sizdiniz. Ama polise ihbarda bulunan siz değildiniz. Kusura bakmayın ama Roger bir süre ortalıkta görünmediğinde merak etmediniz mi?"

"Tek başına girip çıkıyordu. Çatı katına çıkmanın tek yolu dışarıdaki merdivenler, o yüzden bazen karşılaşmıyorduk bile. Daima sessiz olurdu ama yukarıda olduğunu ilginç bir şekilde bilirdim. Daha farklı bir şekilde açıklayamıyorum... Bir histi sadece. Bu evdeki varlığını hissediyordum."

Mila, yaşlı kadının bakışlarında ve yüzünde onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu okudu. İnanılmama korkusuydu bu, yaşlı bir bunak olduğunun düşünülmesinden çekiniyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Endişe. Kadına doğru eğilip elini onunkinin üzerine koydu.

"Bayan Walcott, bana doğruyu söyleyin, bu son on yedi yıl içinde Roger'ın burada, evde sizinle birlikte olduğunu hissettiğiniz oldu mu?"

Kadının gözleri yaşlarla doldu, dudaklarını birbirine bastırmaya çalıştı. Fakat sonra ani bir kararla başını olumlu anlamda salladı.

"Sizin için sakıncası yoksa çatı katına bakmak istiyorum."

10

Oraya vardığında çalmakta olan güvenlik alarmının sesi hâlâ uzaklardan duyuluyordu.

Mila, çatı katına çıkan dış merdivenleri tırmanırken elini içgüdüsel olarak tabancasının kabzasına götürdü. Roger Valin'i karşısında görmeyi beklemiyordu ama yaşlı Bayan Walcott'un son sorusuna verdiği tepki onu etkilemişti. Elbette yalnız yaşayan ve geçkin yaştaki bir kadının uydurmalarından ibaret olabilirdi fakat Mila korkuların temelsiz olmadıklarına inanırdı. Ev sessiz ve daha da önemlisi istenmeyen bir misafir barındırıyor olabilirdi.

O gün Mila ikinci defa bir başkasının evinde dolanıyordu. Connerların evindeyken kilerde hayalet bir bebek bulmuştu. İhtimaller düşünüldüğünde burada da benzer bir şeye rastlamayacağı ortadaydı ama ne olacağı asla bilinmezdi.

Çatı katının kapısı kilitliydi ama Bayan Walcott ona kendi anahtarlarını vermişti. Kapıyı açmaya çalışırken güvenlik alarmının sirenleri onu uyarmak isteyen bir sinyali andırarak çalıyordu.

Mila elini kapının koluna koydu ve ümit dolu bir edayla bastırdı. Kapının gıcırdamasını bekliyordu fakat kapı hafif bir iniltiyle açıldı. Karşısında, çatı eğiminin içine, uzunlamasına yerleştirilmiş, küçük bir daireyi andıran bir oda duruyordu. İçeride bir kanepe, şiltesi rulo halinde katlanmış, kullanılmayan bir

yatak; iki gözlü bir ocağın bulunduğu ufak bir mutfak ve gömme dolabın içine yerleştirilmiş bir tuvalet vardı. Odanın en dibindeki çatı penceresinden içeri süzülen hafif ışık, duvara dayanmış tozla kaplı bir vitrinin olduğu çalışma masasını aydınlatıyordu. Mila, elini tabancasının kabzasından çekip özel bir alanı ihlal ediyormuş gibi bir duyguyla yavaşça ilerledi.

Burası da birinin sığınağı, diye düşündü içinden.

Roger Valin'in oraya gelmiş olabileceğine dair bir iz yoktu. Her şey hareketsiz ve yıllardan beri dokunulmamış görünüyordu. Çalışma masasına oturdu. Masanın bir ucuna bir mengene sabitlenmişti ve bir de ortasında büyüteçli bir merceğin olduğu yuvarlak bir masaüstü lambası vardı. Bakışlarını özenle dizilmiş aletlerde gezdirdi. Küçük vidalar, cımbızlar, saatlerin gövdesini açmak için küçük bir bıçak ve saat tamircilerine has tek camlı gözlüğü gördü. Ayrıca yedek parçalarla dolu küçük kutular, bir montaj keçesi, tahta bir çekiç ve yağdanlık da vardı. Ve tanımadığı başka alet ve edevatlar.

Çalmaya devam eden lanet olası alarm olmasa bu eşyaların sessizliğine kendini kaptırabilirdi. Başını kaldırıp karşısında duran vitrine baktı. İçindeki iki rafta Bay Walcott'un saat koleksiyonu duruyordu.

Hepsi, zamanın gücünü alt edebilecek tek bir kuvvetin etkisiyle durmuştu: ölümün.

Göz kararı hesaplandığında, kol ve cep saatlerinden oluşan yaklaşık elli adetlik bir koleksiyondu. Camın ardından onları inceledi. Birkaç Longines ve bir Tissot, mavi deri kayışlı ve gümüş kadranlı bir Revue Thommen; çok güzel, çelik bir Girard-Perregaux gördü. Mila elinde olmadan, Bay Walcott'un durumdan habersiz eşine küçük bir servet bırakmış olduğunu düşündü. Sadece birkaç tanesini satmak bile, kadının çok daha refah içinde bir yaşam sürmesi için yeterli olurdu. Fakat Mila o sırada bir

şeyin farkına vardı: Yalnız bir kadının şu hayatta ne gibi bir arzusu olabilirdi? Ona bir kedinin tembel sevgisi ve artık eski fotoğraflar ve yorgun mobilyaların kılığına bürünmüş eski hatıralar yetiyor olmalıydı.

Çatı katının penceresi evin ön tarafına bakıyordu. Mila, Roger Valin gibi düşünmeye çalıştı. Kendi evini görebiliyor ve böylelikle annesini yalnız bırakmamış gibi hissediyordu. Fakat aynı zamanda burada oturmak ondan kaçmasına da engel oluyordu. Öldüğünde neden ortadan kaybolmuştu? Nereye gitmişti? Ve neden şimdi dönmüştü? Geç kalmış bu intikamın ne anlamı olabilirdi? Ve şimdi ne yapacaktı?

Bu sorular artık bir eziyete dönüşmüş olan güvenlik alarmının siren seslerine karışıyordu. Roger Valin neden Belman cinayetini işlemeden önce gidip kaybolduğu günkü kıyafetini giymişti? O gece neden bir kuru temizlemeciyi aramıştı? Telefona neden kimse cevap vermemişti? *Buraya geldiğinin bir işaretini göster bana*, Roger, dedi Mila kendi kendine. *Kaçtığın dünyaya özlem duyduğunu, geçmişe uğramak üzere sığınağına gelmek istediğini göster.*

Alarm aniden kesildi. Fakat siren sesleri Mila'nın kafasının içinde yankılanmaya devam ediyordu. Sessizliğin çatı katına ve Mila'nın zihnine nüfuz etmesi için belli bir süre geçmesi gerekti.

İşte o zaman tiktak seslerini duydu.

Şifreli bir mesaj gibi düzenli, gizli bir uyarı gibi ısrarlıydılar, kadın polisin dikkatini çeken bu ses sanki adını tekrarlıyormuş gibiydi. Bunun üzerine Mila vitrini açıp gizli sinyalin geldiği saati aradı.

Timsah derisi görünümlü suni kayışlarıyla fazla değerli olmayan, eski bir Lanco'ydu bu; geçen zamanla birlikte gövdesi paslanış camı çizilmiş, fildişi kadranı kararmıştı.

Bir saatin yıllar içinde pilini koruması ya da yeniden çalışmaya başlaması mümkün olabilecek bir şeydi. Ne var ki Mila onu

eline aldığında meselenin bir saatin uzun bir uykudan uyanması olmadığını anladı.

Birisi son dönemde onu yeniden ayarlamıştı çünkü saat doğru zamanı gösteriyordu.

11

"Buraya gelmiş, buna hiç şüphe yok."

Mila, Bayan Walcott'un evinin önünde duran arabasındaydı. Saat gece onu gösteriyordu, bütün öğleden sonrayı katliam olayının ve zanlının kimliğini basına bildirip bildirmeme konusunun tartışıldığı toplantılarda geçiren Boris'le henüz temas kurabilmişti. Boris'e göre, Roger Valin'in tüm çıkış yollarını tıkamak ve onu tanıyan, nerede geçirdiği belli olmayan on yedi yılın esrarını çözmelerinde en azından kısmen yardımı olabilecek birilerini bulmak işe yarayabilirdi. Ne var ki Gurevich oldukça kararlıydı. Haberi yaymanın katili memnun edeceğini ve işini devam ettirmeye teşvik edeceğini iddia ediyordu. Ve bunun sonucunda polis merkezinin üst kademesi tarafından bir güzel paylanacaktı.

"İyi iş çıkardın," dedi dedektif ona. "Ama şu anda burada başka önceliklerimiz var."

Roger Valin, katliamın ardından tüm izlerini tamamen yok etmişti. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Ve önlerinde yeni bir gece vardı. Bu kez kimin evine girmeye kalkacaktı? Öfkesini kimin üzerine boşaltacaktı?

"Mesele şu ki katilin Belmanları öldürme nedeni açık gibi görünüyor ama aynı zamanda bu durum şüpheli de. Hayat kurtaran ve fiyatı çok pahalı bir ilaç üreten firmanın başkanını öldürmek belli bir stratejiye işaret etmiyor, sence de öyle değil

mi? Peki, şimdi Valin kimin peşine düşecek? Çocukları olan hasta kadınları koruma vakfının başkanına mı?"

Mila, Boris'in çaresizliğini anlıyordu.

"Kusura bakma," dedi Boris hemen ardından. "Zor bir gündü. Yine de sen iyi bir ipucu elde ettin. Belki Bayan Walcott'un evini gözlem altına aldırmalısın, adam oraya dönebilir."

Mila başını çevirip yaşlı kadının yolun karşısındaki evine baktı. "Bunu yapacağını sanmıyorum, Valin o saati oraya bize bir işaret olarak bıraktı."

"Saati çalıştıranın yaşlı kadın olmadığına emin miyiz? Biraz anlamsız bir kanıt bu ve Valin'i bulmamızda bize nasıl bir faydası olacağını bilemiyorum."

Boris tamamen haksız sayılmazdı ama Mila bu kanıttan başka çıkarımlar yapılabileceğini düşünüyordu. Ancak ortada katilin tekrar harekete geçmesi gibi somut bir tehlike varken bunları hemen bulmak zordu.

"Pekâlâ, bununla yarın ilgileniriz," dedi kadın polis ve meslektaşına veda ettikten sonra evine dönmek üzere aracın motorunu çalıştırdı.

Akşamın o saatinde arabası için bulabildiği tek park yeri oturduğu binadan üç sokak ilerideydi. Güneş battıktan sonra hava sıcaklığı düşmüş ve yerini yoğun bir neme bırakmıştı. Mila'nın üzerinde sadece tişört ve kot pantolon vardı, adımlarını hızlandırdı.

Yaklaşık bir asır evvel kurulmuş olan bu bölge, bir süre önce genç profesyoneller ve meşhur mimarlar tarafından keşfedilerek stil ikonu haline getirilmişti. Bu, gitgide daha sık olan bir şeydi. Metropol sürekli bir metamorfozun bir parçasıydı. Değişmeyen tek şey hatalarıydı. Mahalleler kuruluyor, sokaklar yeni isimler alıyordu ve böylelikle orada yaşayanlar, daha modernleştikleri yanılgısıyla, kendilerinden öncekilere benzediklerini fark etmeden aynı hareketleri, aynı hataları tekrar ediyorlardı.

Kaderleri belli olan cellatların, kaderleri belli olan kurbanları.

Belki de Valin, yaptığı katliamla bu döngüyü bozmak istemişti. İyileştirecek ve hayat verecek güce sahip olup onu istediği şekilde dağıtan bir Pagan tanrısı gibi hareket eden Belman, önemli bir adamdı. Fakat Mila, Valin'in ailenin geri kalanına, babanın günahlarının bedelini ödetmesinin sebebini anlayamıyordu.

Eve doğru yürürken bir yandan da bunları düşünüyordu. Kısa bir süre önce durup bir fast-food restoranından iki tane hamburger almıştı. Bir tanesini arabada yemişti, diğeriyse hâlâ torbanın içindeydi. Ara sokaklardan birinden geçerken torbayı bir çöp bidonu kapağının üzerine bıraktı. Ardından dört katlı bir binanın girişine çıkan merdivenleri tırmandı. Anahtarları giriş kapısına soktuğunda, tam da beklediği gibi, bir çift kirli elin bidonun üzerindeki değerli yemek torbasına uzandığını gördü. Çok yakında bu evsiz de bu mahalleden ayrılmak zorunda kalacaktı. Kendisininkinin karşısında yer alan ve yenilenmekte olan binanın ön cephesine asılmış olan afişte, mahallenin gelecekteki mutlu sakinleri hiperrealizim tekniğiyle resmedilmişti, bu afişin bulunduğu yeni sokakta ona yer yoktu.

Mila bir an durup afişte gülümseyen dev boyutlardaki neşeli çifte baktı – bunu her seferinde yapıyordu. Onlara gıpta etmekten kendini alamıyordu.

Dairesine girdikten sonra ışıkları açmak için bir süre bekledi. Çok yorgundu. Dinginliğin tadını çıkardı. Fakat bu fazla uzun sürmedi.

Sen onunsun. Sen ona aitsin. Göreceğin şeyin hoşuna gideceğini biliyorsun.

Doğruydu. Kötülüğün izleriyle doğrudan temas ettiği o olay mahalline adımını attığında tanıdık bir şey hissetmişti. Haberleri izleyen insanlar bildiklerini sanıyorlardı ama karşısında öldürülmüş bir insanın cesedini görmenin insana kendini nasıl

hissettirdiğiyle ilgili hiçbir fikirleri yoktu. Polislerin çok sık yaşadığı tuhaf bir şey vardı. Hepsinin başına gelen doğal bir süreçti bu. Başlarda mide bulandırırdı ama sonra alışılırdı. Daha sonraysa bir bağımlılık halini alırdı. Başlarda ölümü korkuyla bağdaştırırdınız – öldürülmekten, öldürmekten, cinayete kurban giden insanları görmekten duyulan korkuyla. Fakat sonra bu fikir, DNA zincirindeki kötü bir gen gibi kabul ettirirdi kendini. Çoğalarak sizden bir parça haline gelirdi. O zaman ölüm size yaşadığınızı hissettiren tek şey haline gelirdi. Mila için, Suflör davasından ona kalan mirastı bu. Ama ona kalan tek şey değildi.

Sonunda elini elektrik düğmesine uzattı. Karşılığında odanın bir köşesinde duran bir abajur aydınlandı. Oturma odasını kitap yığınları dolduruyordu; yatak odası, banyo, hatta mutfağın da durumu aynıydı. Romanlar, makaleler, felsefe ve tarihle ilgili yazılar. Yeni ya da ikinci el. Kütüphane raflarında veya koltukların üzerlerindeydiler.

Onları Limbo'daki iş arkadaşı Eric Vincenti'nin ortadan kaybolmasından sonra toplamaya başlamıştı. Sonunun kayıp saplantısından tükenmiş arkadaşı gibi olmasından korkuyordu.

Onları her yerde arıyorum. Sürekli onları arıyorum.

Ya da keşfetmeye çalıştığı aynı karanlık tarafından yutulmaktan korkuyordu. Kitaplar bir şekilde, hayata demir atmasına yarayan ağırlık görevi görüyorlardı çünkü kitapların bir sonu vardı. Mutlu bir sonları olup olmaması önemli değildi, sonuçta bu onun her gün meşgul olduğu olayların sahip olmadığı bir ayrıcalıktı. Ayrıca kitaplar, zihninde kurbanlardan kalan boşluğu doldurdukları için sessizliğin antikoru gibiydiler. Fakat en önemlisi de onun için bir kaçış olmalarıydı. Kitaplar onun kaybolma şekliydi. Okumaya gömülüyordu ve her şey –kendisi de dâhil her şey– kaybolup gidiyordu. Kitaplarda herhangi biri olabiliyordu. Ve bu da sonuçta hiç kimse olmak anlamına geliyordu.

Dairesine her girdiğinde onu karşılayan sadece kitaplarıydı.

Oturma odasını küçük mutfaktan ayıran tezgâha yaklaştı. Tabancasını kemerinden çıkarıp rozeti ve kuvars camlı saatiyle birlikte tezgâhın üzerine koydu. Tişörtünü çıkardı ve penceredeki yansımasında yaralarla kaplı zayıf bedenini gördü. Belirgin standartlara takılıp kalmadığına memnundu, aksi takdirde onları bir bıçakla kazımak zorunda kalırdı. Yıllar içinde kendinde açtığı yaralar, başka kötülüklerin mağdurları için hissedemediği acıya tanıklık ediyordu. Kendisini kesmek sonuçta bir insan olduğunu kendine hatırlatmanın tek yoluydu onun için.

Kısa bir süre sonra son yarasının yıl dönümü olacaktı.

Kendisine herhangi bir söz vermemiş olsa da artık kendini yaralamıyordu. Yerine getirmeye çalıştığı kendini geliştirme rotasının bir parçasıydı bu. Kesikler olmadan üç yüz altmış beş gün geçirdiğine inanmıyordu. Ama karşısındaki yansıyan görüntüsü bir davet niteliğindeydi, çıplak vücudu onu kışkırtıyordu. Bu nedenle başını başka tarafa çevirdi. Duşa girmeden evvel masanın üzerinde duran bilgisayarı açtı.

Yakında bir randevusu vardı.

12

Bu artık onun için bir ritüeldi.

Üzerinde sadece bornozuyla olduğu halde, havlu yardımıyla saçlarını kurularken bilgisayarı masadan alıp yatağına doğru yürüdü. Yatağa uzanıp bilgisayarı kucağına yerleştirdi, ışığı kapadıktan sonra internete bağlanmayı bekledi. Bir program çalıştı ve ekranda siyah bir pencere açıldı. Mila o sırada duyulan sesi hemen tanıdı. Zayıf ama kesintisizdi. Karanlıktan geliyordu ama saldırgan değildi.

Birinin soluk alıp verme sesiydi.

Bir süre durup dinleyerek bu huzur verici ritmin kendisini sakinleştirmesine izin verdi. Birkaç saniye sonra klavyeye bir komut tuşladı ve siyah ekranın yerini bir görüntüye bıraktı.

Hafif yeşil bir ışıkla aydınlanan küçük bir odaydı bu.

Mikrokamera –Connerların evine yerleştirmeyi planladığıyla aynı cinsten bir kameraydı– kızıl ötesi moduyla karanlığı tarıyordu. Sağ tarafta gardırop, ortada tüylü yumuşak bir halı vardı, etrafa saçılmış oyuncaklar, duvarda çizgi roman kahramanlarının olduğu posterler, bir oyun evi ve solda tek kişilik bir yatak görülüyordu.

Yatakta bir kız çocuğu uyuyordu.

Mila olağandışı bir şey görmedi, her şey sakin görünüyordu. Bu huzurlu manzarayla hipnotize olmuş gibi bir süre daha izlemeye devam etti. O sırada bir başka çocuğu hatırladı – birkaç

saat evvel bulduğu kilere kapatılmış çocuğu. İyice konsantre olduğunda onu taşırken kollarındaki ağırlığını dahi anımsıyordu. Şefkat ya da acıma hissetmiyordu. Ona kalan tek duygu, somut bir hatıra, hiçbir empati duymamış olmanın suçluluğuydu. Fakat Bayan Conner'la yaşadığı yüzleşme onu bir şekilde etkilemişti.

Bir anne, kızının en sevdiği bebeğinin ismini nasıl bilmez?

Odada bir hareketlenme oldu. Koridordan gelen ışık, ilerledikçe kısalan uzun bir insan gölgesi formunda açık kapıdan içeri süzüldü. Hemen ardından kapıda bir silüet belirdi. Bu bir kadın gölgesiydi ama yüzü seçilemiyordu. Çocuğa yaklaşıp üzerindeki örtüyü düzeltti. İşini bitirdiğinde kapıya dönüp pervazına yaslanarak küçük çocuğun uyuyuşunu izledi.

"Peki sen onun en sevdiği bebeğinin adını biliyor musun?" diye sormak istedi Mila ekrandaki kadına.

Fakat aniden kendini davetsiz bir misafir gibi hissetti. Bağlantıyı kapamadan evvel klavyede bir komut tuşladı ve canlı bağlantı ekranının yanında, içinde Roger Valin dosyasının olduğu bir başka ekran açıldı. Uyumadan evvel onu bir kez daha okumak istiyordu. Önemli bir nokta çözülmemiş olarak kalmıştı.

Kuru temizlemeciye yapılan arama.

Katilin birini telefonla aramaya ihtiyaç duymasının sebebini anlayamıyordu. Bir suç ortağı varsa neden telefona cevap vermemişti?

Mila'ya göre, yerine oturmayan bir şeyler vardı. Bunun mutlaka bir açıklaması olmalıydı. Bu davranışın hiçbir anlamı yokmuş gibi görünüyordu, tıpkı Valin'in on yedi yıl önceki fotoğrafta üzerinde olan giysileri giyme sebebinin belirsiz olması gibi.

Açık gri takım elbise, ince çizgili gömlek, yeşil kravat. Katliamın ardından Roger, Belman'ın oğluyla birlikte kahvaltı etmiş, bundan faydalanarak kendi kimliğini açıklamıştı. Hatta Jes, polislere aktarırken yanlışlık yapmasın diye bir kâğıda adını

yazmıştı. Fakat bilhassa da yüzünün ve kıyafetlerinin çocuğun aklına iyice kazınmasını istemişti.

Gurevich, katilin bir UFO tarafından kaçırılıp yıllarca tutsak edildiğini söyleyerek kıyafet detayıyla dalga geçmişti. Fakat Mila, Walcottların evini ve saatleri gördükten sonra, Valin'i eski dönemlere uzanan kara bir delikten geçebilen bir zaman yolcusuna benzetmeyi tercih ediyordu. Ama mümkün görünmeyen bu iki teori arasındaki fark, soruşturmaya değişik bir boyut katıyordu. Cinayet masasından gelen Gurevich şimdiki zamana, sebep-sonuç ölçütlerine, "şimdi ve burada" kavramına alışıktı. Halbuki onlar Limbo'da, geçmişin üzerinde çalışılırdı.

Ona bu farkı anlatan Eric Vincenti olmuştu. Mila, kendisi de aradığı insanlarla aynı kaderi paylaşan meslektaşıyla yaptığı sohbeti hatırladı.

"Bir cinayet ansızın gerçekleşir," diyordu Vincenti. "Oysa bir kayıp vakasından bahsetmek için kaybolma olayı yeterli değildir, zamanda geriye gitmek gerekir. Kayıp kişiyi aramaya başlamak için kanunlara göre geçmesi gereken otuz altı saat önceye değil, çok daha öncesine. Kaybolma, bireyin arkasında bıraktığı şey bozulmaya başladığında belirginleşir: Elektrik şirketi ödemenin geç kalması durumunda elektriği keser, balkondaki bitkiler onları sulayan olmadığı için solar, dolaptaki kıyafetlerin modası geçer. Yıllar öncesine doğru giden bozulmanın nedenlerini araştırmak gerekir." Eric Vincenti biraz abartıyor olabilirdi ama Mila, neticede onun haklı olduğunu biliyordu.

Kayboluş, asıl kaybolma anından çok önce başlıyordu.

Kaçırmalarda, kişiyi kaçıranın onu ilk kez fark etmesiyle, görünmez bir varlık gibi takip edip hayatını gözlemesiyle başlıyordu. Kendi rızasıyla uzaklaşma vakalarındaysa kişi açıklanmayan kötü bir duygu hissettiğinde bu başlıyordu. Neden olduğunu bilmedikleri, doyurulmamış bir ihtiyaçmışçasına içlerinde bir şeyin büyüdüğünü hissederler. Kaşınan bir yara gibi, dürtüsüne

kulak verirse durumu daha da kötüleştireceğini bilirdi ama bunu yapmaktan yine de kendini alamazdı. Bunun dinmesini sağlamanın tek yolu çağrıya cevap vermekti. Ve karanlığın peşinden gitmek. Roger Valin ve hatta zavallı Eric Vincenti'nin başına da aynısı gelmiş olmalıydı.

Bir kayboluşun sebebi geçmiştedir, diye geçirdi aklından Mila.

Yeniden katile yoğunlaştı. Hareketini açıklayacak ne bir mesaj ne de bir not bırakmıştı. Bir kitle katili nefretle, kinle ya da intikamla hareket ederdi. Bir kitle katili kendini suç barındıran hareketleriyle ifade eder ve anlaşılmayı umursamazdı.

Peki kıyafetleri, kuru temizlemeciye yapılan telefon araması ve Bayan Walcott'un evinde bıraktığı, zamanı doğru gösteren saat aynı mesajın parçaları olabilir miydi?

Cevap "zaman"dı.

Valin dikkatleri kaybolduğu zamana çekiyordu.

Mila bilgisayarda arama motorunu açtı. *Valin, o kıyafetleri giyerek hâlâ on yedi yıl öncesinde olduğumuzu düşünmemizi istiyor,* dedi kendi kendine. *Bu yüzden de o gece yaptığı arama yanlış numara değildi.*

Numara o zamana göre doğruydu.

Mila telefon şirketinin internet sayfasını arayıp buldu. Sitede abone listesinin arşivine ayrılmış bir bölüm vardı. Valin'in kaybolduğu dönemdeki kullanıcının bilgilerine erişmek için uygun kutucuğa numarayı yazdı ve aramayı başlattı.

Ekranda aramanın devam ettiğini gösteren bir kum saati belirdi. Mila kum saatine bakarken farkında olmadan sabırsızlıkla dudaklarını kemiriyordu. Cevap çok geçmeden karşısında belirdi. Yanılmamıştı. On yedi yıl önce bu numara aktifti ve göle giden otobanda bulunan, Aşk Şapeli adında bir yere aitti.

Mila hemen yerin yeni telefon numarasını araştırdı fakat kuruluş birkaç yıl evvel faaliyetlerine son vermişti. Durup düşündü. Şimdi ne yapmalıydı? Hemen Boris'i arayıp haber verebilir

ya da ertesi günü bekleyebilirdi. Çizdiği bu rotadan bir şey de çıkmayabilirdi.

Huzurlu bir şekilde uyuyan kızın olduğu ekrandaki görüntüye bir kez daha baktı. Onu gizlice gözetlemiyor, koruyordu. Connerların evinde olanları tekrar düşündü. *İnsanların evine girip gizli kamera yerleştiren biriyim ben*, dedi kendi kendine. Ama bu atak davranışı sayesinde o sabah, hayalet bir bebek tutsaklığından kurtulmuştu.

Mila ertesi günü bekleyemeyeceğini biliyordu.

Bilgisayarı kapatıp yataktan kalktı ve giyinmeye koyuldu.

13

Bembeyaz ay, berrak gökyüzünde göz kırpıyordu.

Göle çıkan yol boştu. Bunun tek sebebi gece olması değildi. Gündüz de durum değişmiyordu. Bir zamanlar buraları tatil yöreleriydi. Oteller, restoranlar ve tesislerin olduğu plajlar vardı. Fakat on yıl önceki ilkbaharda balık ve diğer göl canlıları açıklanamaz şekilde ölmeye başlamıştı. Yetkililer sebebini bulamıyordu ama bunu suyun kirlenmesine bağlayanlar vardı. Bir tür korku yayılmıştı ve insanlar da buraya gelmez olmuşlardı. Problem çok kısa bir zamanda yok olmuştu: Fauna yeniden canlanmış ve ekosistem dengesini bulmuştu. Ancak tatilciler bir daha geri gelmemişlerdi. Nesiller boyunca insanları ağırlamış olan tesisler birer birer kapılarına kilit vurmuş ve zaman içinde bakımsızlıktan harabeye dönmüşlerdi; sonucu bölgenin insafsızca çöküşü olmuştu.

Aşk Şapeli de aynı kaderi paylaşmış olmalıydı.

İnsanların evlenmek için gittiği o yerlerden biriydi burası. Herhangi bir mezhebe mensup olmayan ya da belediye binasında evlenmek istemeyenler için törenler düzenliyorlardı.

Mila yoldaki bir tümseğin üzerinden geçerken hem giriş hem de levha görevi gören taş oymalı kemeri gördü. Ortasında, iki neon ışıklı tüple yapılmış farklı boyutlarda bir çift kalp bulunuyordu. Kalplerin üzerinde, yüzü pastan dolayı kısmen deforme

olmuş, tenekeden bir "aşk tanrısı" sembolü yükseliyordu. Bu Eros, cennetini koruyan kötücül bir melek gibi görünüyordu.

Tesis park yerinin etrafında, ortasında postmodern bir kilise gibi görünen yapıyla birlikte bir dizi alçak binadan oluşuyordu. Ay ışığı, buranın genel karanlığını hafifletiyordu ama harap görüntüsünü daha da vurguluyordu.

Mila arabayı resepsiyon görevi gören küçük kulübenin önünde durdurdu. Motoru kapatıp indi. Artık insan varlığı olmadan yaşamayı öğrenmiş bir dünyanın saldırgan ve soğuk sessizliği onu karşıladı.

Aşk Şapeli, gölü gören bir tepenin üzerine konumlanmıştı. Burası en panoramik manzaraya sahip nokta değildi ama oradan, kıyının farklı noktalarına serpiştirilen terk edilmiş otelleri görmek mümkündü. Mila resepsiyonun verandasına çıkan üç basamağı çıktı ve kapıya tahta paneller çakılmış olduğunu gördü. Onları çıkarmanın bir yolu yoktu. Kapının yanındaki pencerenin geçişi farklı boyutlarda masalarla engellenmişti. Yine de ince yarıklardan içerisi görülebiliyordu. Kadın polis deri ceketinin cebinden fenerini çıkardı, yüzünü tahta parçalarına yaklaştırıp feneriyle içeriyi aydınlattı.

İçeriyi gözlerken, gördüğü gülümseyen bir yüz onu korkuttu.

Mila geriye doğru bir adım attı. Gerilerken gördüğü şeyin girişe yerleştirilmiş Eros heykelciğinin aynısı olduğunu anladı. Bir an için, onu korkutmak üzere girişteki yerini bırakıp buraya geldiğini sandı ama sonra bunun karton bir maket olduğunu fark etti. Yeniden yaklaştı ve camdaki yansımasının ardında üzeri tozla kaplı bir banko ve üstünde yarısı yere dökülmüş broşürlerin sergilendiği raf ünitesini gördü. Duvarların birinde bir poster gayet net şekilde görülebiliyordu: Aşk Şapeli logosunun yanında, müşterilere vaat edilenlerin yer aldığı bir metin vardı. Yazılanlarda, âşık çiftlerin farklı temalarla hayallerini gerçekleştirebilecekleri açıklanıyordu. Küçük şapel farklı şekillerde dekore

edilebiliyordu ve bu düzenlemelerin egzotik ve konsepte uygun isimleri vardı. Venedik ya da Paris konsepti seçilebiliyordu ama aynı zamanda *Rüzgâr Gibi Geçti*, hatta *Star Wars* gibi filmlerden esinlenen temalar da yaratılabiliyordu. Posterin son satırındaysa, firmanın armağanı olan ufak bir şişe Fransız şampanyasının dâhil olduğu fiyatlara yer verilmişti.

Mila, o sırada esen şiddetli rüzgârın etkisiyle ürperdiğini hissetti. Kilisenin girişine kadar ulaşan esinti, kapı kepenklerinden birinin gıcırdamasına yol açtı.

Anlaşılan biri kilise kapısını açık bırakmıştı.

Ay ışığı yolu görmesi için yeterliydi, Mila fenerini kapadı. Meydana doğru ilerlerken adımları, uzun kışın ardından çatlamış olan asfaltta çatırdıyordu. Rüzgârın gölgesi onu takip ediyor, bacaklarının arasında geziniyordu. Yoluna devam ederken tabancasını çıkarıp parmaklarıyla iyice kavradı. Etrafındaki alçak binalar nükleer bir felaketin kalıntılarına benziyordu. Kapılar ve pencereler, gizli dünyaların karanlığını ya da belki sadece korkutucu bir boşluk barındıran karanlık mağara ağızlarını andırıyordu. Mila ilerlemeye devam ederek onları arkasında bıraktı. Karanlık, kara gözleriyle onu izliyordu.

Destek kuvvet çağırması ya da en azından Boris'i araması gerekirdi. *Öldürülmek istiyormuş gibi hareket eden korku filmi kahramanları gibi hareket ediyorum*, diye düşündü Mila içinden. Ama sebebini biliyordu. Devam eden bir meydan okumanın bir parçasıydı. Ona devam etmesini söyleyen, uyuyormuş numarası yapan, içindeki canavardı. Bir jiletle kendi etini kesmeye onu zorlayan canavar. Mila, açlığını giderebileceği umuduyla onu acısıyla ve korkusuyla besliyordu. Aksi takdirde ona neler yapabileceğini ya da yaptırabileceğini bilmiyordu.

Girişin karşısına geldiğinde duraksadı. Sonra kapıya çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. İçeriye baktığı sırada yüzüne

soluyan karanlığı anında hissetti. Kokuyu tanıdı. Çünkü ölümün böyle pozitif bir tarafı vardı, saklanmazdı ve yaşayanlarla ilgili her şeyi açıklığa kavuştururdu. Sonra sesi duydu. Bir dizi fısıltı gibi yumuşak, bir makine gibi hararetli.

Fenerin ucunu içeriye doğru tuttu, hareketli ve telaşlı varlıklardan oluşan sürü bir saniye içinde etrafa dağıldı. Ama sürünün bir kısmı ona aldırış etmeden yaptığı işe devam etti.

Orta Çağ dönemini hatırlatan bir manzaranın ortasında, üzerinde plastik bantlarla hareketsiz hale getirilmiş bir bedenin yattığı kirli bir döşek duruyordu.

Mila havaya bir el ateş etti, sesi meydanda yankılanarak göle kadar ulaştı ve sonunda fareler cesetten uzaklaştılar. İçlerinden sadece biri tereddüt ederek dönüp öfkeden kızarmış gözlerle uzun bir süre ona doğru baktı çünkü bu davetsiz misafir yemeğini yarıda kesmişti. Sonra o da diğerleri gibi karanlığın içinde gözden kayboldu.

Kadın polis uzun bir süre cesedi inceledi. Bir erkekti ve yaşı anlaşılmıyordu. Üzerinde bir tişört ve mavi bir iç çamaşırı vardı.

Kafasına geçirilmiş plastik torba, boynun kısmından yapıştırıcı bir bantla bağlanmıştı.

Mila bir adım geriledi ve feneri indirip cebindeki telefona davrandı, karanlığa rağmen yatağın üzerinde bir şey parlıyordu. Ayı ışığı arkasından içeri sızıyor ve ölünün elindeki şeyin parlamasına neden oluyordu. Kadın polis yaklaşıp daha dikkatli baktı.

Cesedin sol elinin soyulmuş yüzük parmağında bir alyans vardı.

14

Tesis, polis tarafından çevrelenmiş, yasak bölge haline getirilmişti.

Yol bariyerlerle kapatılmıştı ve göle doğru gitmek isteyenleri engellemek üzere yola, heyelan tehlikesini işaret eden ışıklı tabelalar yerleştirilmişti. Terk edilmiş bölgede sadece polis memurları bulunuyordu.

Mila, kilisenin önündeki merdivenlere oturarak meslektaşlarının Aşk Şapeli'ne gelmelerini beklemişti. Cesede bekçilik ederken bir yandan da vadiyi ele geçirmek üzere ufuk çizgisini zorlayan şafağı izlemişti. Suyun yüzeyi açık bir kırmızıya boyanmış, henüz başlamış olan sonbahara has renklerdeki ağaç yaprakları daha da belirginleşmişti.

Günün soluk ışığı arkasındaki manzarayı zalimce gözler önüne seriyordu. Fakat Mila tuhaf bir sükûnet içindeydi. Korkunun yorgunluğu içine işlemiş gibiydi ve hiçbir şey hissetmiyordu. Bulunduğu yerden kıpırdamadan, yaklaşmakta olan siren seslerini işitmiş, sonra da yolun sonunda kurtarıcı bir ordu gibi beliren ve kendisine doğru gelen polis arabalarının ışıklarını görmüştü.

Olay mahalline halojen lambalar kurulduğundaysa dehşet kaybolmuş, yerini teknik analizlere bırakmıştı.

Olay yeri inceleme binanın etrafını çoktan çevrelemiş, insan elinin değdiği her türden eşyayı toplamaya, her bir detayı fotoğraflamaya ve muhtemel delilleri aydınlatmaya başlamıştı.

Cesedin etrafında gerçekleştirilen koreografide şimdi sıra ölü taşıyıcılara ve adli tıp doktoruna gelmişti.

"Her şey göründüğü gibi, hiçbir şey göründüğü gibi değil," dedi kurbanın üzerine eğilmiş olan Chang.

Dışarıda memurlar sağa sola koştururken Mila ve Gurevich, doktorun değerlendirmesinden pek de memnun görünmeyen uzmanlarla birlikte içerideydiler. "Biraz daha açık olabilir misiniz?"

Chang organik maddeye bulanmış döşeğin üzerinde yatan ve üzerinde iç çamaşırı ve kafasına geçirilmiş torba dışında bir şey olmayan cesede doğru tekrar eğildi. "Doğrusunu isterseniz olamam." Bu cevap dedektifin onda yaratığı endişeyi ifade ediyordu.

Chang'in kararsızlığı Gurevich'i huzursuz etmişti. "Ölümün ne zaman gerçekleştiğini mümkün olduğunca çabuk öğrenmemiz gerekiyor."

Problem, farelerin kalıntıların durumunu değiştirmiş olmasıydı. Cesedin en fazla etkilenen yerleri el ve ayaklarıydı, neredeyse tamamen soyulmuşlardı. Koltuk altlarında ve kasıklarda derin yaralar oluşmuştu. Bu katliam ölüm saatinin belirlenmesini zorlaştırıyordu, bu nedenle de sorumluluğu Roger Valin'e yüklemek zordu.

Fakat Mila'nın değerlendirmesine göre bu, Valin'in işi olsa bile yöntemindeki olağandışı değişiklikten öte oldukça radikaldi. Yarı otomatik bir tüfek olan bir Bushmaster 223 kullanarak hedefiyle hiçbir fiziksel temasta bulunmamış biri için, karşılarında gördükleri manzara anlaşılmazdı. Bu nedenle de herkes son derece gergindi.

Boris de kilisenin içine girmiş, bir köşede onları dinliyordu.

"Güvenilir bir varsayımda bulunmak ve kurbanın ne kadar süredir burada olduğunu anlamak için otopsi yapmak gerekiyor," diyerek zaman kazanmaya çalıştı adli tıp doktoru.

Bu, Gurevich'in huzursuzluğunu artırdı. "Ben sizden rapor değil, bir fikir istiyorum."

Chang aklında halihazırda bir cevap varmış ama sonradan yüzüne vurulacak büyük bir hata yapma korkusuyla açıklamaya yanaşmıyormuş gibi bir tavırla bir süre düşündü. "Ölümün yirmi dört saat içinde olmadığını söyleyebilirim."

Bu cevaptan iki anlam çıkıyordu. Daha az önemli olanı, kuru temizlemecinin telefon numarasıyla alakalı bulmaca daha önce çözülmüş olsa da kafasına torba geçirilmiş adamın kurtarılamayacağıydı. Daha önemlisiyse suçlunun muhtemelen Roger Valin olmadığıydı.

Görünüşe bakılırsa bu ihtimal, Gurevich'i heyecanlandırmamıştı. "Bir başka cinayet. Bir başka zanlı." Bu keşfin yarattığı sonucu düşünerek başını iki yana salladı. "Pekâlâ, ölünün kim olduğuna bakalım öyleyse."

Nihayet kurbanın yüzü açılacaktı. Esrarı çözmek için önemli bir katkısı olabilir, diye düşündü Mila.

"Cesedin başındaki torbayı çıkarıyorum," diye haber verdi Chang. Adli tıp doktoru, lateks eldivenlerini değiştirdi ve başına ışıklı bir başlık geçirdi. Eline bir bıçak aldıktan sonra cesede yaklaştı.

İki parmağıyla bu uygunsuz kefenin bir ucunu kaldırdı, bu esnada diğer eliyle de kafatasının yanından başlayarak plastik torbayı kesmeye koyuldu.

Herkes nefesini tutmuş, sabırsız bir şekilde sonucu görmeyi beklerken Mila cesedin sol elindeki alyansa bakmaya devam ediyordu. Dul kaldığından habersiz olan kadını düşünüyordu.

Chang kurbanın boğazına ulaştığında torbayı kesme işini sonlandırdı. Bıçağı bırakıp dikkatli bir şekilde torbayı çekip aldı.

Adamın yüzü nihayet ortaya çıkmıştı.

"Lanet olsun," diye yorum yaptı Gurevich anında. Herkes bununla birlikte onun kurbanı tanıdığını anladı.

* * *

"Randy Philips bu," diyerek onayladı Klaus Boris. Aynı sırada sabah aldığı gazetenin cebinde olduğunu hatırladı ve onu çıkararak meslektaşına uzattı. "Üçüncü sayfa."

Sayfada, yüzünde küstah bir tebessüm olan, düzgün görünüşlü bir adamın fotoğrafı yer alıyordu. Şüpheye hiç yer olmamasına karşın Gurevich, fotoğrafı cesedin yüzüne tuttuktan sonra başlığı okudu.

"'Philips ilk duruşmaya gelmedi...' 'Hâkim, avukat ortada görünmeyince sanığı cezaya çarptırdı.'"

Chang cesedin kafasını incelerken Boris orada bulunanlara döndü. "Randy, yani Randall Philips, otuz altı yaşında, aile içi taciz davalarında uzman avukat. Fakat genellikle kötü kocaların yanında yer alıyor. Savunma stratejisini eşlerinin kötü taraflarını bulmak üzerine kuruyor. Bulamazsa uyduruyor. Uzmanlığı, bu talihsiz insanlarla ilgili palavralar savurarak onları işe yaramaz göstermek. İnanılmaz. Zavallı kadınlar mahkemeye yara bere içinde, simsiyah gözlüklerle ya da tekerlekli sandalyede gelseler dahi Philips anlattığı hikâyelerle jüriyi, bu kadınların bunu bir şekilde hak ettiklerine inandırabiliyor."

Mila, Chang'in adamlarının memnuniyet dolu ifadelerle bakıştıklarını fark etti. Olağan, basmakalıp erkek dayanışması ona Randy Philips'in televizyondaki görüntüsünü hatırlattı. Avukatın mottosu şöyleydi: "Bir kadını yargılamak daima kolaydır... Jürinin tümü kadınlardan oluşsa dahi." Bu şekilde, davaların çoğunluğunda müvekkillerinin adını aklayabiliyordu, geri kalanlar içinse hatırı sayılır ceza indirimleri elde ediyordu. "Kadın celladı" ve ondan daha az kibar olan "Aşağılık Randy" lakaplarını böyle kazanmıştı.

"Olay akışını kurgulayabiliriz," dedi Chang yüzeysel incelemeyi bitirdiğinde. "Onu önce bir elektroşok tabancasıyla ya da bir üvendireyle sersemletmişler." Kısa elektroşok yanığının

belirgin olduğu boynundaki bir bölgeyi işaret etti. "Sonra da bantlarla bağlayarak kımıldayamaz hale getirmişler. Son olarak da başına torbayı geçirmişler. Çok geçmeden respiratuar asidoz da ölüme yol açmış."

Odada bulunanlar son cümleyi sessiz kalarak vurguladılar.

"Randy Philips evli miydi?"

Herkes bu beklenmedik soruyla hazırlıksız yakalanarak dönüp Mila'ya baktı. Gurevich şüpheli bir tavırla onu süzdü.

"Yanılıyor olabilirim ama bir karısı olduğunu hatırlamıyorum," diye karşılık verdi Boris.

Kadın polis başka bir şey söylemeden elini kaldırıp cesedi bulduğunda ayın ışığı sayesinde fark ettiği sol elindeki alyansı işaret etti.

Kimse sesini çıkarmadı.

Bu bir tür misillemeydi.

"Randy'yi kendi ölümü aşk şapelinde buluyor, buna inanabiliyor musunuz?" dedi Chang alaycı bir tavırla ama Gurevich'e duyurmamaya çalışarak. Olay yerini terk etmeye hazırlandı. Memnuniyetsiz bir tavırla devam etti. "Kaçamayacağın bir evliliğe mahkûmsun demek istermiş gibi."

Tıpkı içinde bir kâbus gizleyen aşk hayalleriyle tuzağına düşürülen kadınlar gibi, diye düşündü Mila içinden. Bir işi veya geliri olmadan boşanma davası açamıyor, kötü muamele görmeye mecbur kalıyorlardı çünkü şiddet korkusu her şeyi kaybetme korkusundan daha azdı. Şiddet gördüklerini ihbar eden kadınlarsa işkencecilerinin, Randy sayesinde elini kolunu sallayarak dolaştığını görüyorlardı.

"Katilin bir kişiden fazla olup olmadığını saptamak gerekecek," dedi Gurevich; bu esnada Krepp ve ekibi, adli tıp doktoruna bırakmak için yarıda kestikleri işi tamamlamak üzere olay mahallini tekrar devralıyorlardı.

"Tek katil," dedi hemen adli tıp uzmanı her zamanki huysuz ses tonuyla, bu sözüyle başka tüm teorileri saf dışı bırakmıştı.

"Bundan emin misin?" diye sordu Boris.

"Buraya geldiğimizde ve olay mahallinin çevresini sardıktan sonra adamlarımdan kilisenin zeminindeki ayak izlerini kontrol etmelerini istedim – yıllar içinde birikmiş olan tozun da çok yardımı oldu. Memur Vasquez'inkiler haricinde geri kalanlardan biri kurbana ve diğerinin de otuz sekiz numara giyen birine ait olduğu anlaşıldı."

"Devam edin," diyerek onu teşvik etti Gurevich, bu detayla ilgilenmişti.

"Meydanda belirgin lastik izleri saptayamadık. Philips ve katilin buraya nasıl geldiklerini henüz belirleyemedik. Bence dalgıçlardan gölde araştırma yapmalarını istemek yerinde olur."

Katilin, Randy Philips'in arabasından kurtulmak zorunda kalmasının tek nedeni, cesedi bulan kişiye karşı sürprizi bozmamak içindi, diye düşündü Mila. *Mükemmel bir mizansen.*

"Belki de alyansı biraz daha yakından görme vakti gelmiştir." Krepp, Philips'in parmağındaki yüzüğü işaret etti.

"Üzerinde yazı varsa hemen bildirin lütfen," dedi Gurevich.

Adli tıp doktoru bir şeyler homurdandıktan sonra döşeğin yanına çömelerek cesedin etsiz elini, neredeyse romantik bir jest gibi görünen bir zarafetle havaya kaldırdı. İçinde alet ve edevatlarının bulunduğu, dışarı park edilmiş arabasına götürmek üzere yüzüğü çıkardı.

Meydandaki bir polis memuru, Boris ve Gurevich'e iki fincan kahve getirdi. Mila'yı umursamamıştı. Kadın polis iki üstüyle arasındaki güvenli mesafeyi koruyor, bir yandan da konuştuklarını duymak için kulak kabartıyordu.

"Randy'nin kayboluşunu ihbar eden olmamış."

"Yalnız yaşıyorsa şaşılacak bir şey değil. Hukuk bürosuna gitmediği de oluyordur belki ya da sekreterini haberdar etmiyor olabilir. Bir sürü meşguliyeti ve birçok da sırrı olan biriydi." Boris kederli bir ifadeyle ellerini beline koydu. "Ama Roger Valin'i hariç tutarsak –çünkü onun bu cinayet için bir sebebi olabileceğini sanmıyorum– onu öldüren kim olabilir?"

Mila olanların daha karmaşık bir planın parçası olabileceği izlenimine kapılmıştı. Üstlerinin bu tartışmasına katılmak isterdi ama bunu yapmadı. Onu konuya dâhil eden Gurevich oldu.

"Siz ne düşünüyorsunuz, Vasquez? Birisi avukatı kaçırıp buraya getirmiş. Siz bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

O ana dek bu adam kendisini görünmez hissetmesini sağlamıştı, şimdiyse aniden sözü ona veriyordu. Kadın polis cevap vermek için aralarındaki mesafeyi kapattıktan sonra konuştu. "Katilin avukat Philips'i kaçırdığını sanmıyorum, fazla karmaşık ve riskli. Bence onu buraya bir numarayla çekti. Onu sersemlettikten sonra bağladı ve daha sonra da geri kalan işi halletti."

"Uyanık bir tip olan Randy neden bu terk edilmiş yere gelsin?" Gurevich'in ses tonu Mila'nın sözlerine karşı yapılmış bir eleştiri gibi çıkmamıştı. Dedektif onun bu tezini reddetmiyor, bilakis daha iyi anlamaya çalışıyordu.

"Avukatın buraya yapılan bir daveti kabul etmesi için aklıma birkaç varsayım geliyor: Philips'in istediği bir şey katilin elindeydi veya elindeymiş gibi yaptı – mesela bir müvekkilinin karısı veya kız arkadaşıyla alakalı uygunsuz bir bilgi. Ya da belki tanışıyorlardı ve kurban şüphelenmek için bir sebep görmedi."

Gurevich dudaklarını büktü. "Çekinmeden her şeyi söyleyin, Memur Vasquez."

Dedektif, Mila'nın bahsetmekten kaçındığı başka görüşleri de olduğunu sezmişti.

"Bana kalırsa bir kadındı."

Boris böyle bir varsayımın riskli olduğunu vurgulamak ister gibi tek kaşını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Philips bizim değersiz varlıklar olduğumuzu düşünüyordu, bu nedenle de durumu yönetebileceğinden emindi, bu yüzden kendine fazlasıyla güveniyordu. Ayrıca sadece bir kadın, avukata karşı intikam duyguları besleyebilir."

"Valin'inki gibi, bir intikam söz konusu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Boris.

"Henüz bir şey düşünmüyorum, bunun için çok erken. Ama Philips'in maharetleri ve yüzüğün şekli –kesinlikle bir kadına daha uygun bir model– şüphesiz bunu getiriyor."

"Burada bir şey var."

Krepp'in sesi, biraz ötedeki olay yeri inceleme aracından geliyordu ve hemen dikkatleri üzerine çekmeyi başardı. Üçü birden aynı anda hareketlendiler.

Uzman, aletlerinin olduğu küçük bölmede oturuyordu. Kurbanın parmağında buldukları yüzüğü bir büyüteçle inceliyordu.

"İsim yok," diye haber verdi. "Ama yüzüğün içinde bana ilginç gelen bir yazı var." Kolunu uzatıp cihaza bağlı monitörü çalıştırdı. Yüzüğün büyütülmüş görüntüsü ekrana yansıdı. "Bir tarih bu, nikâh tarihi olduğunu varsayıyorum... 22 Eylül."

"Bugünün tarihi," dedi Boris yazıyı okuyarak.

"Evet, ama yazının birkaç yıl evvel yazıldığına şüphe yok," diye açıkladı Krepp. "Üzerindeki mat yeşil pastan anlaşılıyor."

"Mutlu yıldönümleri," diye yorum yaptı Gurevich.

"Tarihin devamında bir başka şey daha var." Uzman, yüzüğü mikroskop merceğinin altında döndürdü ve sonradan eklenmiş başka bir yazı daha göründü. El yazısı, önceden işlenmiş olan yazıdan net şekilde ayrışıyordu. Belirgindi ama ilkel bir şekilde yapılmıştı, bir kuyumcunun usta elinden çıkmadığı aşikârdı. Neredeyse tırmalanmış gibi görünen yivlerde metal daha parlaktı.

"Kısa bir süre önce yapılmış," diyerek doğruladı Krepp.

Bu son yorum yazının anlamına önem katıyordu.

s21

Gurevich ve Boris endişeli bir şekilde bakıştılar.

"22 Eylül, saat 21. Anlaşılan iki katil dışında, şimdi peşine düşülmesi gereken bir de uyarı var."

15

Yirmi birin ne olabileceğini kimse tahmin edemiyordu.

Fakat o esnada, Randy Philips'in Aşk Şapeli'ne kendi Mercedes'iyle geldiği doğrulanmıştı. Araba, Krepp'in tahmin ettiği gibi, gölün dibinde bulunmuştu. Bu da katilin cinayetten sonra olay yerinden başka bir araçla ayrıldığı anlamına geliyordu.

Kaçırılma ihtimali saf dışı kaldığından iş, avukatın terk edilmiş bir yere tek başına gelmek gibi bir tuzağa düşecek kadar saf olabilmesinin nedenini anlamaya kalıyordu. Mila'nın işin içinde bir kadın olabileceğine dair tahmini, kendine farklı destekçiler edinerek yerini iyice sağlamlaştırmıştı.

Bir grup polis hâlâ Randall Philips'in hukuk bürosunun arşivlerini araştırıyor, alyanstaki tarihle örtüşecek bir bilgi bulmaya çalışıyordu.

22 Eylül, çok sayıdaki karanlık noktanın arasında tek tutunacak dallarıydı.

İlki, villadaki katliam ve kilisedeki cinayet arasındaki bağlantıydı. Mila'nın eski telefon numarasıyla ilgili tahminleri sayesinde anlaşılmış bir ilinti. Kurbanlar arasında bir ilişki yokmuş gibi görünüyordu, bu nedenle tek muhtemel ilişki katil zanlıları arasında olabilirdi.

Roger Valin, herkesten ve her şeyden kaçtığı yıllarda birisiyle –belki bir kadınla– tanışmıştı ve ikisi bir cinayet planını paylaşmışlardı.

Mila bir tür figüran gibi polis merkezinin koridorlarında dolanırken bu konuda kendisine yaptığı açıklama buydu. Ancak olanlarla ilgili sorular, olabileceklere kıyasla ikinci plana atılmıştı.

Şimdi acil olan ültimatom niteliğindeki uyarıydı.

Saatlerin geçmesiyle birlikte, başka bir suçu önlemek üzere hareket planları oluşturuluyordu. Polislerin çoğu göreve çağrılmıştı ve vardiyalar uzatılmıştı. Katil ya da katillerin şehrin koruma altına alındığı konusunda bir fikri olmalıydı, bu maksatla polis kontrol noktaları oluşturulmuş ve devriyelerin sayısı çoğaltılmıştı. Normal şartlarda Federal Polis'le işbirliği yapan muhbirlere, gözlerini ve kulaklarını dört açmaları tembihlenmişti. Şehirdeki polis birliklerinin yoğunluğu, bazı organize suç örgütlerini işbirliği yapmaya zorlayacaktı; hiçbir şey olmasa bile sokaklardaki yasadışı işler için oldukça zarar verici olacak şekilde sokaklardaki sığınma noktaları engellenecekti.

Basını şüphelendirmemek için, yeraltı güçlerine karşı büyük bir operasyon başlatıldığını duyuran bir basın bülteni yayınlandı. Gazeteler, televizyonlar ve internet, kim bilir kaçıncı kez, vergi mükelleflerinin giderleriyle ilgili gereksiz propagandalarla boşa kurşun atmakla meşguldü.

Bu esnada polis merkezinde, izlenecek stratejiye karar vermek üzere yarı gizli toplantılar yapılıyordu. Üst kademe olanlara Yargıç da iştirak ediyordu. Diğerlerinde hiyerarşik basamaklar daha aşağılara kadar iniyordu. Mila, soruşturmaya yaptığı katkılara rağmen en önemsiz olanlardan birinde görevlendirilmişti. Sanki birileri onu soruşturmadan uzaklaştırmak istiyormuş gibi, rolünün kasten azaltıldığı izlenimine kapılmıştı.

Saat akşam beş sularında, üst katlardan ayrılıp Limbo'ya doğru yöneldi. Yaklaşan gece, olabileceklerin korkusunu artırı-

yordu ama Mila, uzun süredir uyumamıştı ve biraz dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu, aksi takdirde kafasını toparlayamayacağını hissediyordu.

Bir zamanlar temizlik odası olarak kullanılan ama vardiya sonrası ofiste kalması gerektiğinde yatak odası olarak kullanmak üzere küçük bir yatak attığı ufak odaya kapandı. Spor ayakkabılarını çıkarıp deri ceketini bir battaniye gibi üzerine örttü. Bu ufak oda gizli bir barınak kadar konforluydu; kapının altından içeri sızan ışık haricinde tamamen karanlıktı.

Işık, karanlıkta yatarken birileri tarafından gözleniyormuş duygusunu yok etmek için yeterliydi. Yan tarafına dönüp kollarını kavuşturarak bacaklarını karnına çekti, önceleri uykuya dalmakta zorlandı ama sonra yorgunluğuna yenik düştü.

"Bir şey bulduk."

Mila bu cümlenin rüyasında mı yoksa gerçekte mi söylendiğinden emin olamayarak gözlerini araladı. Ses onu korkutmayacak kadar sakindi. Odaklanıp baktı, ışık gözlerini kamaştırmasının diye kapı yarı aralık bırakılmıştı. Yatağın ayakucunda amiri Steph oturuyordu, elinde dumanı tüten bir fincan vardı. Fincanı ona uzattı ama Mila ona aldırmayarak hemen saatini kontrol etti.

"Merak etme, saat daha yedi, uyarı henüz çözülemedi."

Kadın polis doğrularak nihayet fincanı aldı ve içmeden evvel içine doğru üfledi. "Ne bulduk peki?"

"Philips'in bürosundaki araştırmalar arzu edilen sonucu verdi. Şimdi elimizde bir isim var... Nadia Niverman."

Mila daha evvel bunu tahmin etmiş olmasına karşın amirinin bir kadın ismi söylemesine şaşırmıştı. "Nadia Niverman," diye tekrarladı fincanı tutan elinin havada kaldığını fark etmeden.

"Eric Vincenti'nin ilgilendiği son kayıp vakası," diye hatırlattı Steph. "Biraz önce aradılar, anlaşılan büyük başların yine sana ihtiyaçları var."

* * *

Mila sonraki on dakikayı Boris'le telefonda konuşarak geçirdi. İlk iş olarak Eric Vincenti'nin masasındaki bilgisayardan kadının birkaç yıl evvel kaybolmasıyla ilgili yapılan soruşturmanın dosyasını e-posta yoluyla ona gönderdi.

Nadia Niverman otuz beş yaşında bir ev hanımıydı, bir metre yetmiş santim boyunda ve sarışındı. 22 Eylül günü evlenmişti. Kocasından düzenli olarak dayak yediği gerekçesiyle üç yıl sonra boşanma davası açmıştı.

"Kocasının, Randy Philips'in müvekkili olduğunu söylememe gerek bile yok," dedi Boris telefonda. "İşte intikam için gayet iyi bir sebep."

Mila hiçbir şeye anlam veremiyordu.

"Neler oluyor böyle, Mila? Sürekli geri dönüp duran kayıp insanlar... bu da neyin nesi?"

"Bilemiyorum," demekle yetindi Mila. Anlayamıyordu. Durum anlaşılmazdı ve bu yüzden de onu korkutuyordu.

Roger Valin ve Nadia Niverman çok uzun zamandır kayıplardı.

"Basın bunu öğrenecek olursa onlara 'katil çift' diye isim takacaktır. Burada herkes çıldırdı, Yargıç acil durum toplantısı çağrısında bulundu."

"Biliyorum, Steph az önce yukarı çıktı."

"Nadia'nın neden avukat yerine kocasını öldürmediğini anlamıyorum," diyerek görüşünü paylaştı Boris. "Fakat belki de uyarı kocası içindir," diyerek kendi kendini düzeltti hemen.

"Ona haber verdiniz mi?"

"John Niverman'ı güvenli bir yere götürdük. Artık gözetim altında ama görsen, korkudan altına ediyor."

Valin gibi, Nadia'nın fotoğrafı da basına verilmemişti. Muhasebeciden farklı olarak, kadının kaybolması nispeten son döneme rastlıyordu, bu nedenle bu zaman zarfında nerede olabileceğini bulma ümidi daha yüksekti.

"Boris, ne yapmamı istiyorsun? Oraya mı gideyim?"

"Gerek yok. Şimdi kocayı sıkıştırırız ve karısı kaybolduğunda sessiz kalan bu pis korkağın, eski karısının hayatıyla ilgili bir detay bilip bilmediğini anlamaya çalışırız. Sonra kadının dosyası aracılığıyla, iki yıl önce ortadan kaybolmak için bir tanıdığından ya da bir arkadaşından yardım alıp almadığını öğrenmeyi deneriz. Senin de aynısını yapmanı istiyorum. Eric Vincenti'nin, resmi dosyada yer almayan notlarını kontrol edebilir misin, lütfen?"

Telefonu kapattılar ve Mila hemen işe koyuldu.

Bilgisayar ekranındaki dosyayı aşağı doğru kaydırarak inceledi. Limbo'da çalışan eski meslektaşı kronolojik bir sıralama kullanmıştı. Yalnızca kayıp vakalarında kullanılan bir yöntemdi bu. Örneğin, cinayet masası sondan, yani kurbanın ölümünden başlayarak bir olay akışı kurardı.

Eric Vincenti rapor öncesi taslakları dahi özenle hazırlamıştı, hepsi birer öykü gibi görünüyorlardı.

"Hafızayı beslemek için bazı olayların duygusal etkisini muhafaza etmek gerekir," derdi hep. "Dosyayı sonradan okuyacak kişi kayıp kimseyle ilişki kurabilmeli."

Vincenti'ye kalırsa, kendisinden sonra gelen kişi kendini, gerçeğin arayışına ancak bu şekilde adayabilirdi. *Tıpkı onun da yaptığı gibi*, diye geçirdi aklından Mila.

Onları her yerde arıyorum. Sürekli onları arıyorum.

Mila dosyada yer alan fotoğraflara göz attı. Bu fotoğraflar, geçen yılların Nadia Niverman'ın yüzündeki etkilerine tanıklık ediyorlardı ama gözlerindeki bakış en fazla yaşlanan şeydi. Ve böylesi bir değişikliğe tek bir şey neden olabilirdi.

Mila acının yıpratıcı etkilerini gayet iyi tanıyordu.

16

Nadia Niverman bir zamanlar güzel bir genç kızdı, okuldaki herkesin evlenmeye can attığı türden bir lise öğrencisiydi. Atletizm şampiyonluğu, mükemmel notlar ve okulun tiyatro grubunda oyunculuk. Olağanüstü bir kariyere sahip olacağı daha üniversitedeyken, felsefe fakültesinin ilk yıllarında belli olmuştu. Henüz yirmi dört yaşında olan Nadia, bağımsız ve olgun bir kadındı. Mezun olduktan sonra gazetecilik alanında yüksek lisans yapmıştı ve bir televizyon kanalının yazı işleri departmanında yarı zamanlı olarak çalışmaya başlamıştı. Önü açıktı. Fakat bir gün yanlış adamla karşılaştı.

John Niverman ona kıyasla hiçbir şey değildi. Ardında liseden terk, askeriyeden terk, evlilikten terk olarak özetlenebilecek bir geçmiş bırakmıştı. Babasından kalan küçük ama sağlam nakliye firmasını dahi mahvetmeyi başarmıştı.

Tam bir yok edici, diye geçirdi aklından Mila.

Nadia, John'la bir partide tanışmıştı. Uzun boyu ve herkesin hoşuna giden serseri tavırlarıyla yakışıklı bir adamdı. Ve Nadia da bunlara vurulmuştu. Flört dönemleri kısa sürmüş, birkaç ay sonra evlenmişlerdi.

Mila hikâyenin sonrasını tahmin edebiliyordu. Nadia, John'un içkiyi sevdiğini başından beri biliyordu ama bu alışkanlığını

kontrol altına alabileceğinden ve zamanla onu değiştirebileceğinden emindi.

Bu da onun en büyük hatası olmuştu.

Kadının sosyal hizmetlere anlattıklarına bakılırsa, problemler nikâhtan birkaç ay sonra başlamıştı. Aynı gereksiz şeylerden evlenmeden önceki dönemde de kavga ediyorlardı ancak şimdi tartışmalarında, Nadia'nın açıklayamadığı başka şeyler de ortaya çıkmaya başlamıştı. Ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. Daha ziyade, John'un bazı tutum ve davranışlarından kaynaklı bir sezgiydi onunkisi. Örneğin, kavgalarda üzerine yürümeye başlamıştı ve her seferinde, bir santim de olsa daha yakına geliyordu. Ama son dakikada geri çekiliyordu.

Sonra bu adam bir gün ona vurmuştu.

John, yanlışlıkla olduğunu söylemişti. Ve Nadia da buna inanmıştı. Ama onun gözlerinde daha evvel fark etmediği bir ifade görmüştü.

Kötü bir ifade.

Eric Vincenti, Nadia'nın yıllar içinde polise verdiği ifadeleri okuyarak kişisel ve mahrem bilgiler elde etmişti. Bütün şikâyetler birkaç gün sonra aniden geri çekilmişti. Belki de arkadaşlarının ve akrabalarının öğrenmelerinden çekindiğinden veya dava açmaya utandığından. Ya da belki kendine gelerek af dileyen John'un son derece ikna edici olmasından ve Nadia'nın ona bir şans daha tanımaya karar vermesinden. Hatta yıllar içinde bir sürü ikinci şanslar verilmişti. Yaralanmaları da aynı sayıdaydı. Başlarda boğazlı bir kazakla veya yoğun bir fondötenle kolaylıkla gizlenebilecek yaralardı. Nadia kan akana kadar endişelenecek bir şey olmadığını düşünmüştü. Mila belli vakalarda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu: İbreyi bir kadının tahammül etmek isteyeceğinden biraz yukarıda bir yerde tutarsanız normal hayatınıza devam edebilirdiniz. Yaralanmalar olduğunda çatlak olmadığı

için minnettar olurdunuz. Birkaç kemik kırıldığındaysa daha kötü bir şey de olabileceğini düşünerek şükrederdiniz.

Fakat dayaktan çok daha fazla can yakan bir şey vardı. Nadia Niverman'ı asla terk etmeyen çaresizlik ve korku duygusu. Şiddetin sürekli etrafta dolandığını ve bir hiç uğruna zincirinden boşanabileceğini bilmek. Yanlış bir şey yaparsa ya da söylerse John'un cezalandırma yöntemleriyle karşılaşıyordu. Fazladan bir soru, mesela: akşam yemeğine kaçta geleceğine dair sıradan bir sorgulama bile. Veya da kocası kendisine hitap şeklinde, hatta ses tonunda bir kusur bulabiliyordu. Önemsiz bir şey dahi bir bahane olabiliyordu.

Mila, böyle bir deneyim yaşamamış olanların, bu hikâyeyi okuduklarında Nadia'nın neden hemen kaçıp gitmediğine şaşırabileceklerinin farkındaydı. Ve şayet olanları kabulleniyorsa durumun o kadar da kötü olmadığı sonucunu çıkarabileceklerinin. Ancak Mila, rollerin net ve değişmez olduğu çiftler arasındaki şiddetin nasıl işlediğini biliyordu. Kurbanı kendisine zulmedene bağlayan şey korkuydu çünkü mantığa aykırı bir etki yaratıyordu.

Nadia'nın yaralanmış ruhunda, onu John'dan koruyabilecek tek kişi John'un kendisiydi.

Nadia kocasına yalnızca tek bir konuda teslim olmuyordu. John çocuk istiyordu ve Nadia gizli gizli doğum kontrol hapı kullanıyordu. John'un kendisini zaman zaman zorladığı, sarhoşluk anlarında yaşanan ve unutulan cinsel ilişkilerin bir tehlike yaratmayacağına emin olsa da bu konuda son derece dikkatli davranıyordu. Kendisinin tahammül ettiği bu şeyi, yeni bir varlığa asla dayatamazdı.

Fakat bir mart sabahı süpermarketten döndüğünde karnında tuhaf bir şey hissetti. Jinekoloğu ona doğum kontrol haplarına rağmen düşük de olsa hamile kalma ihtimalinin olabileceğini söylemişti. Ve Nadia'nın sezgileri ona bir bebek beklediğini söylüyordu.

Yaptığı test zaten bildiği şeyi doğrulamıştı.

Kürtaj yaptırmak istedi ama bunun doğru şey olduğu konusunda kendisini ikna edemedi.

Bir yolunu bulup haberi John'a verdi ve onun bu haberle birlikte aniden sakinleştiğini fark ederek şaşırdı. Öfkenin tümden patlayacağından korkuyordu. Oysa alkol aldıktan sonra gerçekleşen tartışmalar devam etse de ne kadar şiddetli olurlarsa olsunlar John artık onun kılına bile dokunmuyordu. Karnı silahı haline gelmişti. Bu, ona gerçek dışı görünüyordu. Yavaş yavaş yeniden mutlu olmaya başlamıştı.

Bir sabah, Nadia ultrason çektirmek üzere doktora gitmeye hazırlanırken John, kar yağmaya başladığı için onunla birlikte doktora gelmeyi teklif etmişti. O sabah John'un yüzünde dalgın bir ifade vardı ve alkoliklerin sabah uyandıklarında genellikle oldukları gibi, hareketlerinde öfkeden eser yoktu. Nadia paltosunu giymiş, çantasını omzuna asmış, evin önündeki merdivenlerin başında, eldivenlerini giyiyordu. Her şey bir anda olmuştu. Önce sırtındaki ellerin şiddetli baskısını hissetmiş, yer aniden ayaklarının altından kaymış ve o daha ne olduğunu anlayamadan yer gök birbirine karışmıştı. İlk sıçrama, ellerini koruma içgüdüsüyle karnına götürerek, tahta basamağın üzeninde son bulmuştu. İkinci tökezleme ilkinden daha büyük bir ivmeyle gerçekleşmişti. Yüzü duvara, elmacık kemiği merdivenin tırabzanına çarpmıştı, merkezkaç kuvvetine yenilen elleri tutunamamıştı. İkinci ve üçüncü darbelerden sonra yerçekiminin merhameti devreye girmişti. Karnı darbeyi yumuşatmıştı. Ve düşüş nihayet sona ermişti. Acı yoktu, ses çıkmamıştı, daha da kötüsü herhangi bir tepki de olmamıştı. Her şey son derece sakindi, fazla sakindi. Nadia merdivenlerin başında duran John'un yüzünü net bir şekilde hatırlıyordu. İstifini bozmayan halini. Sonra onu orada öylece bırakıp arkasını dönüp gidişini.

Empati yoksunluğu Mila'nın, Nadia'nın hissettiklerini anlamasına engel oluyordu. Ona nüfuz eden tek duygu öfkeydi. Elbette kadın için üzülüyordu fakat John gibi görünmekten çekiniyordu.

Merdivenlerden düşme olayının ardından polis, bu konuda bir şikâyet veya ihbar olsun ya da olmasın, böyle bir saldırıya göz yumamazdı. Olanlar bir cinayet girişimini andırıyordu. Polis memurları, tökezlediğini iddia ederek John'u aklamak üzere yalan söyleyecek olursa onun bunu kesinlikle tekrar deneyeceğine dair Nadia'yı ısrarla uyarmışlardı. Ve bu kez bebek yerine, ölen kendisi olabilirdi.

Nadia böylelikle cesaretini topladı. Şikâyetinin ardından doğru olanı yaparak John'un onun izini bulamayacağı, şiddet gören kadınlara özel bir sığınma evine taşındı. John tutuklanmıştı ve polis memurlarına mukavemet göstermesi nedeniyle kefaletle serbest kalma hakkı önlenmişti. Nadia'nın en büyük zaferi bu canavara yıllar boyunca katlanmak değil, hızlı bir ayrılık gerçekleştirmesiydi.

Ama sonra ortaya Randy Philips çıkmıştı.

Avukatın mahkemeye bir çift topuklu ayakkabı göstermesi yeterli olmuştu. Onun nasıl bir anne olacağını gösterecek başka bir kanıt ya da tanık olmadan. Kışın karlı bir gününde hamile bir kadının güvenli bir şekilde hareket etmesini önleyecek, vazgeçemediği tehlikeli bu alışkanlığını altını çizmişti. Karnında taşıdığı varlığın iyiliğini düşünemeyen bir kadındı bu.

O gün John serbest bırakılmış ve Nadia ortadan kaybolmuştu. Yanına ne bir kıyafet ne de geçmiş hayatına ait bir eşya almıştı, belki de herkesi eski karısını yok edenin kocası olduğuna inandırmak içindi bu. John bir süre kötü koca gibi görünmüştü. Fakat Randy Philips'e göre onu suçlamak için hiçbir sebep yoktu. Böylece Nadia bir maç daha kaybetmişti.

Mila dosyayı okumayı bitirdiğinde düşünmeye başladı. Sağduyulu olması ve öfkeli duygularını bir kenara bırakması gerekiyordu. Başına gelen onca şeyden sonra Nadia, herhangi bir suçlu gibi aranmayı hak etmiyordu. Oysa Valin başkaydı. Her ne kadar annesinin ölümünün öfkesi hakiki ve anlaşabilir olsa da bununla baş edebilir, hayatına devam edebilirdi. Roger'ın bunu yapabileceği on yedi koca yılı olmuştu.

Boris'in tabiriyle katil çift, aslında çok farklı iki insandan oluşuyordu. Nadia, kaçak olarak yaşadığı hayatta –çünkü Mila şiddet uygulayan kocasından kaçan kadını kayıp değil, kaçak olarak addediyordu– Roger'la tanışmıştı, birbirlerine geçmişlerini anlatmışlar ve aynı sırra sahip olduklarını ve hatta belki de dünyaya karşı aynı nefreti beslediklerini keşfetmişlerdi. Hasetlerini bir araya getirerek ölüm saçan bir ortaklık kurmuşlardı.

"Nadia'nın avukat yerine neden kocasını öldürmediğini anlamıyorum," demişti Boris bir süre önce telefonda. "Ama belki de uyarı, John içindi," diye ekleyerek hemen ardından kendini düzeltmişti. Mila bundan pek emin değildi. Gerçekten onu öldürmek istese Nadia'nın tersini yapacağını düşünüyordu. Eski kocasının polis tarafından korunduğu kesinken Randy'yi böylesine çarpıcı bir şekilde öldürmenin ne anlamı olabilirdi? Tersini yapmış olsaydı kimse Philips'i de öldürmek istediğinden şüphelenmezdi.

Uyarı John Niverman için değil, diye düşündü Mila kararlı bir tavırla.

Boris adamın korkudan altına yaptığını söylemişti. Katilin avukat için seçtiği ceza, parmağına bir alyans ve yeni evlenenlere ayrılmış bir kilisede acılı bir ölümdü. Eski kocası içinse korkuydu. John'un hızlı bir sonla kurtulmasını istemiyordu. Onun yaşadıklarını yaşamalı, her an sıranın kendisine gelebileceğine dair daimî bir tehlike duygusu içinde olmalıydı ve böylelikle

belirlenmiş kaderinin gelmesini tahammül edilmez bir bekleyişle deneyimlemeliydi.

O sırada Eric Vincenti'nin masasındaki telefon çalınca Mila olduğu yerde sıçrayarak kısa bir süre bekledikten sonra telefonu açtı.

"Hâlâ orada ne yapıyorsun?" Arayan Steph'ti. "Saat on biri geçiyor, uyarı boş çıktı."

Mila duvardaki saate baktı, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

"Bir şey var mı?" diye sordu endişeyle.

"Hiçbir şey yok. Sadece bir bar kavgasında birbirini bıçaklayan birkaç herif ve tam da bu gece iş ortağını öldürmeye kalkışan biri."

"Yargıç'ı gördün mü?"

"On beş dakika önce gitmemize izin verdi ve ben de seni arayayım dedim. Hâlâ burada olduğunu biliyordum. Evine git, Vasquez. Tamam mı?"

"Tamam, amirim."

17

İnce, soğuk bir pus, hayalet bir nehir gibi yolları sarmıştı.

Mila gece yarısına doğru arabasını polis merkezinin dışındaki park alanından aldı. Fakat arabasına yaklaştığında iki lastiğinin inik olduğunu fark etti. Bu sürpriz onu alarma geçirmişti: bu beklenmedik olay zihninde potansiyel bir tehlikeye işaret ediyordu. Bir çift patlak lastik, birilerinin fırsattan istifade ederek ona saldırmak istediği anlamına geliyor olabilirdi. Fakat Mila hemen zihnindeki şüpheyi kovaladı, bu hissettikleri takip ettiği davanın yan etkileriydi. Etrafı kolaçan etmesi, aynısının komşu araçların da başına geldiğini fark etmesi için yeterli oldu. Polis merkezindeki memurlardan intikam almaya çalışan serserilerin işi olduğuna şüphe yoktu. Geçen ay da aynısı olmuştu.

Mila bunun üzerine metroya binmeye karar vererek en yakın istasyona yöneldi.

Sokakta kimsecikler yoktu; ayakkabılarının lastik tabanları yerdeki nemden gıcırdıyor, ayak sesleri binaların aralarında yankılanıyordu. Metronun girişine vardığında gelmekte olan trenin yarattığı hava akımı yüzüne çarptı. Treni yakalamayı umut ederek basamakları koşarak indi. Bileti turnikeye soktu ama bir işe yaramadı. Tekrar denemesine rağmen sonuç alamadı. Trenin hareket ettiğini duyarak vazgeçmeye karar verdi.

Çok geçmeden otomatik makinenin önünde, yeni bir bilet alıyordu.

"Benim için biraz bozuğun var mı?"

Bu sesle hazırlıksız yakalanan Mila, hemen arkasını döndü. Üzerinde kapüşonlu bir eşofman üstü olan bir çocuk arkasında durmuş, umutla elini ona doğru uzatmıştı. İçinden çocuğun burnunu kırmak geçse de onun yerine makineden artan bozukları onun avucuna bıraktı ve çocuğun memnun bir şekilde uzaklaşmasını izledi.

Sonunda turnikelerden geçmeyi başardı. Aşağı inmek için ilk basamağa adım atar atmaz otomatik olarak hareketlenen yürüyen merdiveni kullandı. Platforma vardığında karşı istikametten gelen tren diğer peronda bir grup yolcu indiriyordu. Birkaç saniye sonra yarısı boş bir halde istasyondan ayrıldı.

Mila başını kaldırıp dört dakika daha beklemesi gerektiğini söyleyen göstergeye baktı.

Koca istasyonda tek başınaydı. Fakat bu fazla uzun sürmedi. Mekanik bir ses işiterek arkasını döndü ve yürüyen merdivenin yeniden çalıştığını gördü. Birazdan ikinci bir yolcu daha gelecekti. Ancak Mila birinin geldiğini göremiyordu. Basamaklar çelik bir şelale gibi alta doğru kaymaya devam ediyordu ama aşağı inen yoktu. *Bu çok fazla sürdü*, diye düşündü içinden. O sırada aklına "Suflör davası"nda öğrendiği bir ders geldi.

Düşman asla aniden ortaya çıkmazdı, öncesinde daima bir şaşırtmaca olurdu.

Mila bir elini tabancasına götürüp bir tehlikenin arayışı içinde diğer platforma doğru döndü. O zaman onu gördü.

Karşısında, rayların gerisindeki platformda Nadia Niverman, boş gözlerle ve uzun bir seyahatten henüz dönmüş birinin bitap yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Kolları iki yanında yorgun bir şekilde sarkıyordu. Üzerinde kalın yünlü kumaştan, kendine büyük gelen bir palto vardı.

Nadia, sonsuz gibi gelen bir süre kıpırdamadan öylece durdu. Sonra sağ elini kaldırıp yüzüne götürdü. İşaret parmağını dudaklarına yerleştirip sessiz olmasını işaret etti.

Yerdeki birkaç kâğıt parçası görünmez iplerle asılı kuklalar gibi havalanarak onlar için kısa bir süre dans etti. Mila onları hareketlendiren şeyin aslında soğuk hava akımı olduğunu hemen fark etmedi ama o sırada diğer istikametten yaklaşmakta olan treni gördüğünde toparlandı.

Tren yakındaydı ve birazdan iki platform arasında bir engel oluşturarak duracaktı.

"Nadia," diye seslendi Mila. Fakat kadının öne doğru bir adım attığını gördüğünde korkuya kapıldı. Zihninden önce, bir şeyler yapması gerektiğini hissetmesi geçti. Hiç düşünmeden, o görünmez toz bulutu ve rüzgârı geçme niyetiyle raylara atlamaya hazırlandı. Trenin ışıkları tünelin içinden görünüyordu. Hızlıydı, çok hızlıydı. Bunu yapamazdı. "Bekle," dedi kılını dahi kıpırdatmadan kendisine bakan kadına.

Tren elli metre kadar mesafedeydi. Mila yüzüne çarpan hava akımını hissediyordu. "Lütfen yapma," diye yakaran sesini duydu, hızla gelen metal yığını sesini bastırdı.

Nadia gülümsedi. Bir adım daha attı.

İlk vagon fren yapmaya başladığında kadın, Mila'nın asla unutamayacağı şekilde, sanki uçuyormuş gibi bir zarafetle kendini raylara doğru bıraktı. Düşüşünden çıkan zayıf sesi, trenin fren gıcırtısı anında bastırdı.

Kadın polis bir anlığına onunla bu manzara arasına giren metal perdeye baktı. Sonra harekete geçip koşarak merdivenleri tırmandı. Kısa bir süre içinde Nadia'nın az önce durduğu platforma varmıştı.

Trenden inen küçük bir grup insan peronun sonunda toplanmıştı. Mila aralarından geçti. "Polis!" diye bağırdı rozetini göstererek.

Kondüktör öfkeden kudurmuş gibiydi. "Kahretsin, bu sene içinde ikinci kez geliyor başıma. Neden gidip başka bir yerde yapmıyorlar ki bu işi? Lanet olsun!" dedi merhametsizce.

Mila raylara baktı. Kan ya da insan eti parçaları görmeyi beklemiyordu. *Hep böyle oluyor*, diye düşündü içinden; tren, düşen kişiyi daima yutuyormuş gibi görünüyordu.

Rayların arasında sadece bir kadın ayakkabısı duruyordu.

Nedendir bilinmez, bu manzara ona annesini hatırlattı, bir keresinde onu okula götürürken tökezleyişini anımsadı. Daima sakin hareket eden, görünüşüne son derece önem veren annesi, kırık bir topuğun kurbanı olmuş, yere düşmüştü. Dağılmış bir halde, bir ayakkabısı olmadan ve dize kadar çekilmiş ten rengi ince çorabıyla yerde yatışı gözünde canlandı. Erkeklerin bakışlarıyla vurgulamaktan asla vazgeçmedikleri mütevazı güzelliği, durup yardım etmeye bile tenezzül etmeyen bir başka adamın sırıtışıyla sarsılmıştı. Mila o kaba adama karşı müthiş bir öfke hissetmiş, annesi içinse içi sızlamıştı ve bu, kalbi büyük bir boşlukla kaplanmadan evvel hissettiği son şeydi.

Hatırladıkları dönüp arkasında duran yolculara bakmasına neden oldu. "Uzaklaşın," dedi yüksek sesle. O sırada biraz ileride kısa bir süre önce karşılaştığı eşofman üstlü gencin durduğunu fark etti. Muhtemelen sesleri duymuş ve neler olduğunu görmek için aşağı inmişti. Fakat Mila'nın dikkatini genç adamın elinde tuttuğu ve meraklı bir edayla incelediği şey çekti.

"Hey, sen!" diye seslendi.

Genç adam irkilerek başını kaldırıp ona baktı.

"Bırak onu!" diye emretti, ona doğru ilerlerken.

Genç, korku içinde bir adım geriledi. Sonra elini hemen ona doğru uzattı. "Onu burada buldum," dedi yeri işaret ederek. "Niyetim onu çalmak değildi, yemin ederim."

Kadife yüzük kutusunu ona gösterdi.

Mila kutuyu gencin elinden aldı. "Git buradan," dedi sadece. Genç çocuk söyleneni yerine getirdi. Bu kez Mila kutuyu incelemeye başladı ve Randy Philips'in ölümüyle bağlantılı olabileceğini düşündü. Fakat alyans cesedin parmağında olduğuna göre bu kutunun içinde ne olabilirdi?

Mila tereddüt etti. Sonra ortaya çıkacak olan şeyden çekinerek dikkatli bir şekilde kutuyu açtı. İçindekinin ne olduğunu hemen anladı ama kafası karışık bir halde incelemeyi sürdürdü.

Bu, kana bulanmış bir dişti ve bir insana aitti.

18

"Cesette birden fazla tahribat gördüm."

Genç polis çavuşu kurbanın azı dişine ne olduğunu ve katilin kendisine neden böyle bir hatıra almak istediğini merak etmişti.

"Seçimini kulak ya da parmaktan yana kullananlar olabiliyor. Bir keresinde bir uyuşturucu satıcısının yatağının altında, birkaç saat önce öldürdüğü bir keşin kafasını bulmuştuk. Onu eve götürmek kim bilir nereden aklına geldi."

Bu sözler Mila ve Boris'i şaşırtmamıştı. Oraya gelmemiş olsalardı diş olayının, çavuşun öğle paydosunda meslektaşlarına anlatacağı merak uyandırıcı olaylar listesine gireceği muhakkaktı. Mila, cenaze levazımatçıları sadece bir kilometre ötede Nadia Niverman'ın cesedini kahrolası trenin geçtiği raylardan kazırken acımasız hikâyeler duymak istemiyordu.

Neyse ki genç memur sustu ve üçü birden sırayla rustik tarzda döşenmiş mutfak, gri lakeli yatak odası, Viktorya tarzı oturma odası ve modern görünümlü başka bir mutfağın yanından geçerek ilerlediler. Kullanılmış mobilyalar satan mağazanın teşhir salonlarından geçerken Mila, arabasının lastiklerinden başlayarak o gece olanları düşünüyordu: onu metro istasyonuna çekmek için Nadia tarafından düşünülmüş bir şey olduğuna şüphe yoktu. Kadın, intihar etmeden evvel ona sessiz olmasını işaret etmişti. Sonra da kendisine bir ipucu bırakmıştı. Mila,

kendilerini böylesine hızlı bir şekilde bir başka olay mahallinde bulmuş olmalarına şaşırıyordu. Polis merkezindeki bilgisayara "diş" kelimesini yazmaları yeterli olmuştu, o sabah şafak sökerken, tam da federal polisin en önemli kişileri Aşk Şapeli'ne konsantre olduğu saatlerde işlenen tuhaf bir cinayetin detayları ekranda belirivermişti.

"Katilden bir iz bulamadık," diye belirtti çavuş. "Parmak izi dahi yok ama bol miktarda kan var. Bana kalırsa, bir profesyonelin işi."

Kurbanın adı Harash'tı, elli beş yaşlarında bir erkekti ve Arap kökenliydi.

"Lakabı 'ölü soyucu', işi ölülerin evlerini boşaltmak," dedi çavuş hızlı bir profil çizebilmek için. "Birisi nalları diktiğinde hemen akrabalarına gidip bütün eşyaları için teklif veriyor. Toptan alıyor. Yalnız yaşayan çok insan var, biliyor musunuz? Mirası alan çocuk ya da torun, mobilyalarla ve elektrikli ev eşyalarıyla ne yapacağını bilemiyor. Harash onların bu problemini çözüyordu ve onlar da eski eşyalardan para kazanabildiklerine inanamıyorlardı. Ölüm ilanlarına bakması bu ölü soyucunun en iyi anlaşmaları yapması için yeterli oluyordu. Fakat herkes aşırı yüksek faizlerle borç para verdiğini biliyor. Borç sahipleri taksiti ödeyemediğinde Harash, diğer alçaklardan farklı olarak hemen onların kemiklerini kırmıyordu. Onun yerine mallarına el koyup onları tekrar satıyor, kazancına faizin avansı olarak el koyuyordu."

Mila etrafındaki eşyalara baktı. Başka bir zamandan, başka hayatlardan kalmaydılar. Her biri bir hikâye anlatabilirdi. Bu kanepede kim oturmuştu? Şu yatakta kim uyumuş ya da şu televizyonu kimler seyretmişti? Hepsi birilerinin varlığının kalıntısı, ölümden sonra yeniden kullanılacak ambalajlardı.

"Harash burayı da bu şekilde oluşturmuş," diye devam etti çavuş, kim bilir kaçıncı anonim oturma takımının yanından geçerlerken.

"Bir ara borç para vermeye ihtiyacı olmamış. Faaliyetleri yasalara uygun olarak, mis gibi devam etmiş. Aynı zamanda da şansı da yaver gitmiş çünkü hapiste sadece birkaç yıl geçirmiş. Sonrasında uslu durabilirdi ama onun yerine tefecilik kariyeri alttan alta yeniden ortaya çıkmış. Ne demişler: huylu huyundan vazgeçmiyor. Harash hiç şüphesiz açgözlü biriymiş ama ben bunu bilhassa da paraya ihtiyacı olan zavallıların hayatına hükmetme duygusunun verdiği heyecanı sürdürmek için yaptığını düşünüyorum."

Çavuş, üzerinde acil çıkış kolu olan bir kapının önünde durdu. Kola bastırdı ve üçlü kendilerini sergilenenlere nazaran daha alt kalite mobilyalarla dolu bir depoda buldu. Polis çavuşu onları deponun bir ofisin de yer aldığı arka kısmına doğru yönlendirdi.

"Burada olmuş."

Onlara adamın cansız bedenini buldukları noktayı işaret etti. Şimdi geriye, cesedin sarı yapışkan bantla belirlenmiş hatları kalmıştı.

"Katil bir penseyle tek tek dişlerini sökmüş. Onu şifreyi vermeye ikna etmek istemiş, şunun şifresini..." Duvara gömülü kasayı işaret etti. "Çift kollu, demode bir model."

Birisi duvara bir dizi numara yazmıştı. Yazı eğikti ve siyah keçeli kalemle yazılmıştı.

6-7-d-5-6-f-8-9-t

Mila ve Boris bakışlarını kasanın kapağına çevirdiler. Hâlâ kapalıydı.

"Açamamış," diye yorum yaptı çavuş akıllarından geçeni tahmin edip. "Bu pislik, domuz gibi inatçıymış anlaşılan, dayanabileceğini düşünmüş olmalı. Hırsız şifreyi rakam rakam ve harf harf almış ağzından. Harash son bölümü söylemeden ölmüş. Adli tıp doktoru, adamın koca kalbinin strese dayanamadığını söylüyor. Uyuşturulmadan çekilen diş ağrısının silahla vurulmaktan farksız olduğunu biliyor uydunuz?" Başını iki yana salladı; şaşırması mı, yoksa eğlenmesi mi gerektiğine karar veremiyor

gibiydi. "Sekiz diş çekmiş. Yedi tanesini bulduk, biri de sizde. Kim bilir onu neden aldı..."

"Çünkü katilin buraya gelişinin gerçek nedenini bilmemeniz gerekiyordu," dedi Mila.

"Ne?" Çavuş anlamamıştı.

"Bunun kötü bir soygun olduğunu düşünmeniz gerekiyordu." Mila ceketinin cebinden bir çift lastik eldiven çıkardı. Onları ellerine geçirip kasaya yaklaştı.

"Ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu çavuş, Boris'e. O ise karşılık vermeyip, olayları izlemesini belirten bir işaret yaptı.

Mila kapaktaki kollardan birini sayılarla, diğerini harflerle bağlantılı şekilde hareket ettirmeye başladı. Bakışlarını bir duvara bir kasaya çevirerek, kolları siyah keçeli kalemle yazılmış dizini oluşturmak üzere döndürüyordu. "Harash'ın katilinin şifrenin tümünü alamadığını söylemek doğru olmaz. Sadece son bölüm başka yere yazılmıştı."

Mila dizimi bitirdiğinde *s-2-1* detayını da dizine ekledi.

Ardından kapağı kendine doğru çekip açtığında Randy Philips'in parmağındaki alyansın içine yazılmış bilginin bir uyarı olmadığı doğrulanmış oldu.

"Vay canına," dedi çavuş heyecanla.

Metal oyuğun içi para demetleriyle tıka basa doluydu ve içinde bir de tabanca vardı. Ancak görünüşe bakılırsa kimse hiçbirine dokunmamıştı.

"Ben hemen Krepp'i çağırayım," dedi Boris, heyecan içinde. "Burada parmak izi arama işini yürütecek bir uzman istiyorum."

"Yerel adli tıp ekibi iyi iş çıkardı," diyerek savunmaya geçti çavuş, üstünün gösterdiği güvensizlikten rahatsız olduğunu belli ederek. Sonuçta Mila ve Boris onun meslektaşları değil, polis merkezi tarafından onların iş yapma yöntemlerini sorgulamak üzere gönderilmiş iki davetsiz misafirdi.

"Bu şahsi bir mesele değil, çavuş," diyerek geçiştirmeye çalıştı dedektif. "Adamlarınıza bizim adımıza teşekkür edin ama biz zaten çok zaman kaybettik. Artık işin ehlilerine ihtiyaç var." Ardından da bir telefon görüşmesi yapmak üzere hareketlendi.

Mila kasanın içindekileri incelemeye devam ediyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Nihai bir ipucu bulmayı umut ediyordu. Hepsi bu muydu? Yanılmış olmayı dileyecek hale gelmişti. Bu imkânsızdı ve buna inanamıyordu.

Bu esnada arkasındaki çekişme devam ediyordu. "Nasıl isterseniz öyle yapın tabii ama hata ediyorsunuz efendim." Çavuş belirgin şekilde sinirlenmişti. "Beni bir dakika daha dinleyebilirseniz, size katilin..."

"Evet, aynen öyle: katil," diyerek onun sözünü kesti Boris adamın hiddetine aldırmadan. "Siz tek bir suçtan bahsediyorsunuz ama iki kişi olmaları muhtemel ya da belki üç. Henüz bunu bilmiyoruz, farkında değil misiniz?"

"Hayır, efendim. Sadece bir kişiydi," diye karşılık verdi çavuş kesin bir ses tonuyla ve âdeta meydan okur gibi.

"Peki, bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Elimizde video kaydı var."

19

Video kaydı dönüm noktası olabilirdi.

Çavuş, yaptığı son açıklamanın parlattığı beklenmedik popülerliğinin keyfini sürerek ofisinde küçük bir projektör ayarlamıştı.

Saat sabahın ikisini biraz geçiyordu, Mila uyku ve şeker eksikliğinin vücudundaki etkilerini hissetmeye başlamış, kaydı izlemeden önce asansörün yanındaki makineden kendine bir paket çikolata almıştı.

"Nedenini bilmiyorum ama ben artık bu olaydan her şeyi bekliyorum," dedi ona Boris alçak sesle, bir yandan da ekranın karşısında yerini alıyordu.

Mila yorum yapmadı.

Çavuş boğazını temizledi. "Katilin mobilya mağazasının deposuna ana kapıdan girdiğine neredeyse eminiz. Geç saatte veya başka müşterilerle birlikte girmiş veya sonradan harekete geçmek üzere beklemiş olabilir, bunu tam olarak bilmiyoruz. Fakat kaçmak için ikinci bir çıkış yolu kullanmış. Şansına, birkaç metre ilerisinde bir eczanenin kamerası var."

İzlemek üzere oldukları kayıtlara yerel polis derhal el koymuştu.

Projektör, başında bilgi işlem uzmanı bir memurun durduğu bir bilgisayara bağlıydı. "Her şey oldukça hızlı gelişmiş. Bu nedenle dikkatli izlemeniz gerekiyor."

Ekranda geniş açıdan boş sokak göründü. Kaldırımın yanına birkaç araba park edilmişti. Monitörün tepesindeki yazı, saat beş kırk beşi gösteriyordu. Görüntü çok iyi değildi, yer yer karıncalı ve sarsıntılıydı. Mila ve Boris seslerini çıkarmadan beklediler. Bir gölge aniden tam kameranın altından hızlıca geçti. Sonra bir anda ortadan yok oldu.

"İşte cinayetin ardından toz olan adamımız," dedi çavuş.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Boris.

"Şimdi daha iyisi geliyor," diyerek onu yatıştırdı polis çavuşu ve bilgisayarın başında olan memura bir işaret yaptı.

Ekran değişti, görüntü bu kez sokağın başka bir parçasını gösteriyordu fakat kayıt daha uzun süreliydi. Tarih ve saat aynıydı.

"Şüpheliyi saptadıktan sonra bölgeye yerleştirilmiş başka güvenlik kameraları aracılığıyla onu takip ettik, böylece hareket sıralamasını oluşturmaya çalıştık; örneğin bu kayıt bir süpermarkete ait."

Katil bu noktada objektifin altından geçti. Şimdi üzerinde bir anorak ve başında bir kasket olduğu açıkça belli oluyordu.

"Ne yazık ki şapkanın siperliği yüzünü gizliyor," diye devam etti çavuş.

Görüntüler değişmeye devam ediyordu. Bir bankamatiğin, bir spor salonunun ve trafik kontrolü için kavşağa yerleştirilen kameraların görüntüleriydi bunlar. Fakat katilin yüzü diğer kamera kayıtlarında da seçilemiyordu.

"O da bunu biliyor," dedi Mila. Ve herkes dönüp ona baktı. "Kameralara yakalanmamak için nasıl hareket etmesi gerektiğini biliyor. Uyanıkmış."

"Sanmıyorum," dedi çavuş hemen. "O bölgede en azından kırk kamera var ve bazısı da dışarıdan bakıldığında anlaşılmıyor. Kimse böyle bir işe kalkışamaz."

"Yine de yapmış," dedi Mila kendinden emin bir tavırla.

Katilin bir hata yapması umuduyla ekrana bakmayı sürdürdüler. Kayıt beş dakika daha devam etti. Sonra şüpheli aniden sokağın köşesini dönüp gözden kayboldu.

"Ne oldu?" diye çıkıştı Boris, durumdan hiç de memnun değildi.

"Onu gözden kaybettik," diye karşılık verdi çavuş aceleyle.

"Onu gözden kaybettik de ne demek?"

"Size yüzünün görüneceği sözünü vermemiştim ama bu görüntüler yalnız olduğunu doğruluyor."

"Peki, o halde bu şeyi bize on dakika boyunca neden izlettirdiniz?"

Dedektif öfkelenmişti. Çavuş verecek bir karşılık bulamadı. Gerçekten utanmış gibiydi, teknisyene bir hareket yaptı. "Şimdi ağır çekimde bir bakalım."

"Umarım bu kez bir şey buluruz."

"Bir dakika," diyerek durdurdu onları Mila. "Cinayetten bir gün önceki öğleden sonranın kayıtları da var mı elinizde?"

Çavuş bağlantıyı kuramamıştı. "Evet, tüm günün kayıtlarına el koyduk. Neden?"

"Kameraların nerelere yerleştirildiklerini biliyordu. Önceden bir araştırma yapmış olmalı."

"Ama bunu cinayetten bir gün önce mi yaptı bilinmez," diyerek düzeltti onu polis çavuşu.

Mila'nın zihninde bir fikir demlenmeye başlamıştı. Adam aslında tanınmak istiyordu ama bu amatörler tarafından değil. Roger Valin'in kıyafetleri veya Nadia Niverman'ın alyansındaki gibi olmalıydı. Onları test ediyordu. Ekranın karşısında doğru kişiler olduğunu bilmek istiyordu, yani bu davayla ilgilenen kişiler. Ama neden?

"Yine de deneyelim," dedi Mila. "Belki şansımız yaver gider." Gerçi bu işin şansla alakası olmadığını da biliyordu.

Boris ona doğru döndü. "Eğer haklıysan kaydı tek bir kameradan izlemek yeterli olacak. Hangisini seçeceğiz?"

"Trafiği kontrol eden kamerayı, açının en geniş ve görüntünün en net olduğu o."

Çavuş, teknisyene gerekli talimatları verdi.

Aynı sokak, gelip geçen arabalar ve insanlarla birlikte bu kez gün ışığında belirdi.

"İleri sarın," diye rica etti Mila.

İnsanların ve arabaların hızı arttı. Bir sessiz komedi filmi izliyor gibiydiler. Ama kimsenin içinden gülmek gelmiyordu, gerginlik elle tutulacak kadar somuttu. Mila yanılmamış olduğunu umuyordu. Bu, onların tek şansıydı ama tahminlerinin boşa çıkabileceğini de biliyordu.

"İşte, orada," dedi çavuş zafer dolu bir sesle, ardından da parmağını ekranın köşesine koydu.

Teknisyen görüntüleri normal hızına çevirdi. Ekranın alt kısmında, kaldırımda yürüyen kasketli adamı gördüler. Başı öne eğik, elleri anorağının ceplerindeydi. Karşıya geçmek için yeşil ışığın yanmasını bekleyen diğer yayalarla birlikte kavşakta durdu.

Başını kaldırman gerekiyor, dedi Mila içinden. *Yoksa kameranın yerini nasıl saptayacaksın? Haydi yap şunu!*

Trafik ışığı değişmiş olacaktı ki yayalar yürümeye başlamışlardı. Fakat onların adamı hareketsiz kaldı.

"Ne yapıyor?" diye sordu çavuş, şaşkın bir halde.

Adamın bu tuhaf tutumunu izlemeye devam ettiler. Mila anlamaya başlamıştı. *Trafik kamerasını bizimle aynı sebepten tercih etti: açısı en geniş ve görüntüsü en net olan bu olduğu için*, diye tekrar etti içinden. Onlara bir şey göstereceğinden emindi artık.

Şüpheli ayakkabısını bağlamak üzere bir rögar kapağının yanında eğildi. İşini bitirdiğinde başını kaldırıp doğrudan kameraya baktı. Ardından –son derece sakin bir şekilde– bir eliyle şapkasını tutup kaldırarak salladı.

Onları selamlıyordu.

"Roger Valin değil bu," dedi Boris.

"Alçak herif," diye patladı çavuş.

Onu tanıyamamışlardı.

Odada onu tanıyan tek kişi vardı. Ve o da Mila'ydı. Bu yüzü, sadece kayıp adımlar duvarındakilerden biri olduğu için değil, onu çalıştığı yerde, Limbo'da her gün canlı kanlı gördüğü biri olduğu için tanıyordu.

Onları her yerde arıyorum. Sürekli onları arıyorum.

Böyle demişti Eric Vincenti, kayıplara karışmadan önce.

BERISH

Delil 511-GJ/8

19 Eylül [redacted]'de, [redacted]'de boğulan Victor Moustak'ın katili tarafından, kurbanın cep telefonundan gönderilen kısa mesajın kopyası:

"Uzun gece başladı. Karanlıklar Ordusu şehre indi. O, yola çıktı ve birazdan burada olacak. Ruhların Büyücüsü, Sihirbaz, Uykuların Efendisi: Kairus'un binden fazla ismi vardır."

20

Herkes Simon Berish'le konuşmak isterdi.

Onda insanları en özel ve şahsi detaylarını ona anlatmaya iten bir şeyler vardı. Ve bu son zamanların bir keşfi değildi, çünkü –geçmiş tecrübeleriyle– daima böyle bir yeteneğe sahip olduğunun farkındaydı. Öğretmenin, ona müdür yardımcısıyla birlikte olduğunu, nedendir bilinmez, anlatması gibi. Tam olarak bu kelimelerle olmasa da aynı anlama çıkacak şekilde konuşmuştu: "Simon, Bay Jordan geçen gün senin kompozisyonunu okudu benim evimdeyken. Hiç de fena olmadığını söylüyor."

Ve bir keresinde okulun en güzel kızı Wendy, sıra arkadaşıyla öpüştüğünü bir tek ona söylemişti. Sonra da şöyle bir yorum yapmıştı: "Büyülü bir andı." Wendy gerçeğin en ateşli bölümünü ona açıklamak için bir sıfat dahi bulmuştu. Fakat bunu neden okulun en talihsiz çocuğuna anlatmıştı?

Birkaç yıl önce babası da Wendy ve öğretmeni gibi yapmıştı. "Bugünlerde evin önünde arabamın sesini duymazsan beni merak etme, sen annene göz kulak ol." Aslına bakılırsa bunlar, sekiz yaşında bir çocuğa söylenecek sözler değildi. Babası bunları ona bir görev vermek için değil, kendini rahatlatmak için söylemişti.

Bu anıların tümü, birden Berish'in zihnini meşgul etti. Üzücü ya da nahoş değillerdi. Sadece onca zaman sonra onlarla ne yapacağını bilemiyordu.

"...Julius o kadar sarhoştu ki yanlış ahıra girmişti ve orada bir inek yerine kendisine bakan bir tonluk bir boğa gördü." Fontaine hikâyenin sonunda içten bir şekilde güldü ve Berish de her ne kadar olayın yarısını kaçırmış olsa da ona eşlik etti. Fontaine'in kasaba anıları son yarım saati doldurmuştu. Çiftçinin rahatlamaya başlamış olması iyiye işaretti.

"Ne kadar yulaf getirisi oluyor sana?" diye sordu Berish.

"Mevsim başına bir ambar doldurabiliyorum. Bence fena değil."

"Vay canına, bu kadar çok olduğunu düşünmemiştim," dedi Berish. "Peki bu sene nasıl olacak? Sağanak yağışların problem yarattığını duymuştum."

Fontaine omuzlarını silkti. "Kötü gittiğinde biraz kemer sıkıyorum, nadası biraz uzatıyorum ve ertesi yıl mısır ekiyorum, ardından her şeyi yeniden yapıyorum."

"Toprağı dinlendirmeye gerek duymadan sürekli bir döngü olduğunu sanıyordum." Berish, bu konuda okuldaki tarım dersinden hatırladıklarını sıralamıştı. Ancak konuyla ilgili bilgisi tükenmek üzereydi. Fontaine'le kurduğu bu teması kaybetmeyi göze alamazdı, son bir saatte oldukça yakınlaştıklarını hissediyordu. Yine de konuyu değiştirmeliydi ve bu geçiş çok da hızlı görünmemeliydi. "Bahse girerim, kazandığının yarısı vergiye gidiyordur."

"Aynen öyle, o alçakların bir eli sürekli benim cebimde."

Vergiler, konuya girmek için mükemmel bir başlangıçtı. Daima işe yarardı. Hem dostane bir yanı da vardı, ihtiyacı olan tam da buydu. Bunun üzerine dozu artırdı. "Beni aradıklarında soğuk terler döktüğüm iki kişi var: muhasebecim ve eski eşim."

İkisi birden güldüler. Fakat Berish daha önce hiç evlenmemişti. Yasak bir kelimeyi konuya dâhil etmek için yalana ihtiyacı vardı.

Eş kelimesini.

Saat sabahın dördünü geçmişti ve henüz eş konusundan bahsetmemişlerdi. Ancak orada olmalarının asıl sebebi buydu, Simon Berish'in yetmiş kilometrelik yolu gelmiş olmasının sebebi de buydu. Birileri onları izliyorsa aralarındaki farkı anlamayacaklarını, bir barda tanışıp önlerinde bir birayla vakit öldürmek için sohbet eden iki adam olduklarını varsayacaklarını düşünüyordu. Ancak bulundukları yer bir bar olmaktan çok uzaktı.

Bu küçük kasabadaki sorgu odası, oldukça dardı ve bayat nikotin kokuyordu.

Bu gibi yerler, muhtemelen hâlâ sigara içilebilen son mekânlardı. Berish, Fontaine'in sigara kâğıtlarını ve tütününü yanında getirmesine göz yummuştu. Meslektaşları sigarayı bir ödül olarak değerlendiriyorlardı. Kanunlara göre, sorgudaki kişinin tuvalete gitmesine engel olamazlardı ve istendiğinde onlara yiyecek ve içecek temin etmek zorundaydılar. Bu nedenle sorgudaki kişinin tuvalete gitmesini mümkün olduğunca geciktiriyor ya da acil ihtiyaçlar için plastik su şişesi veriyorlardı ama bu kısıtlamalar neticesinde kötü muamele şikâyeti almak gibi bir risk daima vardı. Öte yandan, sigara içmek hak listesinde yer almıyordu ve eğer sorgulanan kişi bir tiryakiyse o zaman yoksunluk, etkili bir baskı aracı haline gelebiliyordu. Berish buna inananlardan değildi. Tehditlere veya "iyi polis/kötü polis" taktiğine de inanmazdı. Belki bu numaralara hiçbir zaman ihtiyacı olmadığı için ya da gerginlik söz konusu olduğunda verilen ifadelerin güvenilir olmadığını düşündüğü için. Bazı polis memurlarının bunlarla sorunu yoktu. Ama Berish tek bir itirafın, tek bir mekânda ve tek bir zaman diliminde var olabildiğine ve bazı günahların taksitler halinde itiraf edilemeyeceğine inanıyordu.

Özellikle de rastgele işlenen cinayetlerin.

Sonra olan her şey –savcıya verilen ifadeler ya da mahkemede davanın her aşamasında, jüri için yapılan tekrarlamalar– sadece işlenen suç için yapılan pazarlık icabı sahtekârlıklardı.

Çünkü asıl zorluk, başkalarının yargılarıyla yüzleşmek değildi, öyle olduklarına inandıkları iyi insanlara benzemedikleri fikriyle geçirilen kahrolası günler ve lanet olası gecelerle yaşamak zorunda kalmaktı.

Bu nedenle de vicdanı özgürleştirmek için tek bir büyülü an vardı.

Fontaine'inki çok yakındı, Berish bunu hissedebiliyordu. Ve bunu, çiftçinin "eş" kelimesine verdiği tepkiden anlamıştı.

"Kadınlar gerçek bir baş belası olabiliyorlar," diye yorum yaptı sorgu polisi gayet sıradan bir ses tonuyla. Ama böylelikle, Fontaine'in sorgu odasına girip sessizce aralarına katılan hayaletlerine kapıyı açmıştı.

Neredeyse bir aydır haber alınamayan kadının başına gelenlerle ilgili kendi yorumunu aktarması için kocası Fontaine'in karakola dördüncü çağrılışıydı. Cinayet bir yana, kadının kaybolmasından dahi konuşulmuyordu çünkü her iki varsayımı da kanıtlayacak unsurlar eksikti.

Yasal anlamda kadın için uygun olan terim "kendisine ulaşılamayan" olabilirdi ancak.

Bunun sebebi de kendisine, gübre kokan o aptal kocasından kurtarma sözü veren birini her bulduğunda Bernadette'nin kocasının evini terk etmesiydi. Bunlar genellikle, iltifatlara karşı ne denli savunmasız olduğunu fark eden ve bu boktan kasabada kalamayacak kadar güzel ve akıllı olduğunu söyleyerek onu kandıran kamyon şoförleri veya iş için seyahat eden adamlar oluyordu. Kadın her seferinde onlara kanıyor, kamyonlarına veya araçlarına biniyordu ama ilk otelden ötesine geçemiyordu. Birkaç gün otelde kalıyorlardı, kadınla iyi vakit geçirdikten ve biraz hırpaladıktan sonra onu evlendiği beceriksize geri gönderiyorlardı. Fontaine hiçbir şey sormadan, hatta tek kelime etmeden onu geri kabul ediyordu. *Ve Bernadette, muhtemelen bu nedenle kocasını daha hakir görüyor,* diye düşünüyordu Berish. Ara sıra bir

tokat yemeyi bile tercih ediyor olabilirdi. Oysa eline tek geçen hiçbir zaman âşık olmadığı, beceriksiz –beceriksiz olduğuna kesinlikle emindi– bir adam oluyordu.

Beceriksizdi çünkü seven kişi nefret de edebilmeliydi.

Kocası onun gardiyanıydı. Daha iyisini bulamayacağına dair pasif ve gevşek bir boyunduruk altına almıştı onu. Fontaine'i görmek dahi, ona her gün –her kahrolası an– diğerlerinden daha güzel ve akıllı olsa da hayatında ondan daha iyisini hak etmediğini hatırlatıyordu.

Ne var ki Bernadette'nin kaçışları en fazla bir haftada sona ererken sonuncusu normalden daha uzun sürmüştü.

Suni gübre satan bir adamla kaçışının ardından evine, yani çiftliğe döndüğünü gören birkaç görgü tanığı olmasaydı kimse bir şeyden şüphelenmeyecekti. Ama artık alışveriş için kasabaya inmiyor ya da pazar ayinine katılmıyordu. Bunun üzerine Fontaine'in nihayet aptal kocayı oynamaktan bıkarak onu öldürdüğü söylentileri yayılmaya başlamıştı.

Kasaba polisi dedikodulara itibar etmişti çünkü Bernadette'nin arkadaşı aramalarına cevap alamayınca ortalarda görünmeyen arkadaşına bakmak için evine gitmiş ve tüm eşyalarının yerli yerinde durduğunu görmüştü. Ayrıca bir ekip eve kontrole gittiğinde kocası, kadının gecenin bir yarısı pijamaları ve sabahlığıyla, yanına para almadan, ayakkabılarını dahi giymeden evden çıkıp gittiğini doğrulamıştı.

Elbette bu hikâyeden kimse tatmin olmamıştı. Fakat polisler, Bernadette'nin daha evvelki gidişleri nedeniyle Fontaine'i suçlamak için kanıt bulamamışlardı.

Onu gerçekten öldürdüyse cesedinden kurtulmanın en kolay yolu onu çiftlikte bir yere gömmek olurdu.

Polisler çiftliğin bir bölümünü ceset arama köpekleriyle taramışlardı ama alanın büyüklüğü düşünüldüğünde aramalar için yüzlerce adam ve aylar gerekecekti.

Bu nedenle Fontaine tam üç kez polis karakoluna alınmıştı. Sırayla ve saatlerce ona baskı yapmışlardı. Fakat faydası olmamıştı. Çiftçi ısrarla aynı hikâyeyi tekrar edip durmuştu. Onu her seferinde eve geri göndermek zorunda kalmışlardı. Dördüncü sorgulama için şehirden bir uzman davet edilmişti. Birçok insanın dediğine göre işinde usta biriydi.

Herkes Simon Berish'le konuşmak isterdi.

Özel ajan, meslektaşlarının yalnızca büyük bir karmaşaya neden olduklarını biliyordu. Çünkü bir insana itiraf ettirmenin en zor olduğu şey cinayet değil, cesedi nereye sakladığıydı.

Ve öldürmelerin yüzde kırkında cesedin bulunamamasının sebebi tam da buydu. Bu nedenle Fontaine'e genç karısını öldürdüğünü itiraf ettirebilseler dahi cesedi nereye sakladıklarına dair ağzından tek kelime alamayacakları kesindi.

Bu yaygın bir tutumdu. Bu şekilde katil, yaptığını kabullenmek zorunda kalmamış oluyordu. İtiraf bir uzlaşma meselesi haline dönüşüyordu: Size bunu yapanın ben olduğumu söylerim ve siz de onu şu anda bulunduğu yerde bırakarak hayatımdan sonsuza dek çıkarmama izin verirsiniz.

Doğal olarak, böyle bir anlaşma yasal anlamda mümkün değildi. Fakat Berish, soruşturmayı yürüten polislerin zanlının bu hayalini beslemelerinin yeterli olduğunu iyi biliyordu.

"Ben hayatımda sadece bir kez evlendim ve bana o bile fazla geldi," dedi özel ajan, alaycı bir sesle ve mizansenine sadık kalarak. "Üç yıl süren bir cehennem, neyse ki çocuk olmadı. Gerçi şimdi onu ve şivava cinsi köpeğini maddi olarak desteklemek zorundayım. O kahrolası köpeğin bana ne kadara mal olduğunu asla tahmin edemezsin, üstelik benden nefret ediyor."

"Bende birkaç kırma var, bekçilik konusunda çok iyiler." Konu dağılmıştı. *Bu hiç iyi değil*, diye düşündü Berish. İşin ucu kaçmadan konuyu toparlaması gerekiyordu. "Yıllar önce bir hovawart almıştım."

"O ne cins oluyor?"

"Adının anlamı 'saray bekçisi'. Sarı, uzun tüylü, güzel bir köpek." Özel ajan yalan söylemiyordu, köpeğin adı Hitch'ti. "Karımın köpeği bir sivrisinek kadar işe yaramaz. Ama babam daima şöyle derdi: 'Evlenmek için bir kadın aldığında o ve sevdiği şeyler için sorumlu olursun.'" Bu doğru değildi, Berish'in babası –o alçak herif– sorumluluklarından vazgeçmiş, onları henüz sekiz yaşında bir çocuğun omuzlarına yüklemeyi tercih etmişti. Fakat o zamanlar ona gerekli olan, unutulmaz hayat derslerini kendisine verebilecek gayretli bir ebeveyne ihtiyacı vardı.

"Benim babam bana sıkı çalışmayı öğretti," dedi Fontaine kaşlarını çatarak. "Bugün olduğum kişi olmamın nedeni odur. Tarlalarda çalışma işini ve yanında getirdiği fedakârlıkları ondan miras aldım. İnanın, kolay bir hayat değil bu. Hem de hiç değil." Adam başını öne eğmiş, tuhaf bir hüzünle iki yana sallıyordu.

Kendini sorguluyordu.

Berish, ondan uzaklaşmasına göz yumduğu için sitem ediyormuş gibi görünen Bernadette'nin hayalinin bakışlarını üzerinde hissetti. Hemen toparlanması gerekiyordu, yoksa onu kaybedecekti. Tek yolu risk almaktı ama şayet hedefi vuramazsa o zaman her şey biterdi. Doğru anladıysa Fontaine'in babası da kendisininki gibi pisliğin tekiydi. "Böyle olmak bizim suçumuz değil. Bu boktan dünyada bize önderlik edenlere bağlı birçok şey."

"Suçluluk" önemli bir kavramdı ve nihayet o noktaya gelmişlerdi. Eğer Fontaine alıngan bir tipse ve gezegenin en iyi babasına sahip olduğuna inanıyorsa gücenerek, bu altı saatlik "sohbeti" sorgulayacaktı. Oysa çiftçi, daima zayıf bir adam gibi muamele gördüğü için buna içerlemişse o zaman Berish az evvel ona kendi hataları dışında başka bir konuda içini dökme fırsatı tanımış olacaktı.

"Benim babam sert biriydi," diyerek kabullendi adam. "Beşte kalkıp okula gitmeden önce bir an evvel çiftlikteki görevlerimi

yerine getirmek zorundaydım. Her şeyin kendi istediği şekilde yapılmasını talep ederdi. Ve hata yaparsam başım dertte demekti."

"Tokat sesi nedir ben de bilirim," diyerek ona destek verdi Berish.

"Hayır, o kemer kullanırdı." Bunları kin besleyerek değil, âdeta inancını yitirmiş bir şekilde söylemişti. "Ama haklıydı. Bazen kafam yerinde olmuyordu ya da bazen hayallere kapılıp duruyordum."

"Ben küçükken sürekli uzaya yolculuk yaptığımı hayal ederdim, bilim kurgu çizgi romanlarına bayılırdım."

"Bense ne düşündüğümü bile bilmezdim. Kendimi konsantre olmak için zorlasam da bir süre sonra aklım başka yere giderdi ama bu konuda elimden bir şey gelmezdi. Yavaş öğrenen biri olduğumu öğretmenlerim de söylerdi. Fakat babam bahane duymak istemezdi çünkü çiftçilikte aklının dağılmaması gerekir. Bu nedenle de bir şeyi yanlış yaptığım her sefer bana bir ders verirdi ve ben de böylece öğrenirdim."

"Bahse girerim, o zamandan beri hiç hata yapmamışsındır."

Adam kısa bir süre sessiz kaldı.

"Bataklığın yanında, bu sene hiçbir şeyin yetişmeyeceği bir toprak parçası var," dedi sonra neredeyse fısıldar gibi.

Berish bir an için adamın bu cümleyi gerçekten telaffuz ettiğinden şüphe duydu. Karşılık vermeyerek sessizliğin aralarına bir perde gibi inmesine izin verdi. Ardında olanları –hikâyenin geri kalan, korkutucu kısmını– ona göstermek için, perdeyi kaldırması gereken Fontaine'di.

Gerçekten de çiftçi, "Muhtemelen benim suçum, çok fazla herbisit kullandım," diye eklemişti.

Kendisini ve "suç" kelimesini aynı cümle içinde kullanmıştı.

"Beni o bataklığın yanındaki toprak parçasına götürür müydün? Doğrusu onu görmeyi çok isterdim..." diyerek teklifte bulundu Berish sakin bir tavırla.

Fontaine başını kaldırıp olumlu anlamda salladı. Çiftçinin yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti. Doğru olanı yapmıştı. Bu suçu içinde tutmak yorucuydu ama şimdi nihayet özgürdü, numara yapmaktan kurtulmuştu.

Özel ajan etrafına baktı. Bernadette'nin hayali yok olmuştu.

Çok geçmeden ekip arabaları çiftliğe doğru hızla yola çıktılar. Katil, yol boyunca sakinliğini korumuştu. *Bu iç huzurunu hak etti*, diye düşündü Berish. Fontaine görevini yapmış, karısına bakmıştı ve şimdi Bernadette'nin bir cenazesi ve doğru düzgün bir mezar yeri olacaktı.

Herkes Simon Berish'le konuşmak isterdi.

Daha doğrusu herkesin Simon Berish'e itiraf etmek istediği kötü bir şey olurdu.

21

Eric Vincenti çalışma masasının çekmecesinde *Moby Dick*'in bir kopyasını tutardı.

Mila, hayatının anlamını Melville'in kitabının içinde bulmuş birinin, sırf ona işkence etmek adına kurbanının dişlerini sökerek öldüren bir katil olabileceğini hayal etmekte güçlük çekiyordu.

Limbo'daki meslektaşı kitabın, onların mesleğiyle ilgili bilinmesi gereken her şeyi barındırdığını çünkü Ahab'ın balinayı tıpkı onların hiçlik okyanusunda kaybolanları aradıkları gibi aradığını iddia ediyordu. "Ama bazen gerçekten kötü olanın kim olduğunu, gerçek canavarın kim olduğunu anlamazsın," diyordu. "Moby Dick mi, yoksa kaptan mı? Çünkü Ahab bulunmayı istemeyen bir şeyi arıyor."

Mesleklerinin anlamıyla ilgili şüphe o basit soruda özetlenmişti.

"Ölü soyucu" Harash'ın katili, Limbo için çalışırken her sabah ona kahve getirmek gibi tatlı kibarlıkları olan inanılmaz derecede derinlikli bir adamdı. Ve çalışırken radyosunu opera kanalına ayarlar, sesini belli belirsiz açarak alçak sesle opera aryalarını mırıldanırdı. Kayıp birinin ailesiyle konuşmaya gittiğinde ağlamaya ihtiyaç duyarlarsa diye cebinde temiz mendil bulunduran Eric Vincenti. İnsanlarla paylaşacak naneli şekeri hiç

eksik olmayan Eric Vincenti. Asla sinirlenmeyen Eric Vincenti. Tanıştığı polisler içinde en az polis olan Eric Vincenti.

"Eric içiyordu," dedi Steph ona alçak sesle. Ofiste bir kiliseni davetkâr sessizliği hâkimdi. "Alkolün esiri olmuştu."

"Bunu hiç fark etmedim."

"Çünkü Nadia Niverman'ın, sarhoşluğunun kötülüğünü karısından çıkaran kocası gibi değildi. Eric benim, 'şişenin profesyonelleri' dediğim türdendi. Akşamdan kalma durumunu nasıl aşacaklarını bilen, aslında hiç sarhoş olmadıkları için bir şey belli etmeyen insanlardır bunlar. Her ne kadar sana iyi insanlar gibi görünseler de eninde sonunda karanlık tarafları kendilerine zarar verir. Hepimiz kötü taraflarımızı gizlemek için maske takarız. Eric'inki de naneli şekerlerdi."

Bu esnada bulundukları odanın dışındaki soruşturma memurları, onları bu karmaşık gizemin bir sonraki aşamasına götürebilecek bir iz bulmak umuduyla Vincenti'nin masasındaki bütün eşyaları –yıllar evvel onunla birlikte kaybolmuş olan *Moby Dick* hariç– topluyorlardı.

Ne var ki bu kez, bir sonraki cinayeti işaret edecek bir şey çıkmamıştı.

"Ölü soyucu" Harash'ın kasasında ya da cesedinde de bir şey bulunamamıştı. Bu, her şeyin sona erdiğini doğrulayan, rahatlatıcı bir haber gibi görünüyordu ama polisler doğaları gereği tedbirlilerdi. *Böyle olmakla iyi de yapıyorlar*, diye düşündü Mila. Örneğin, kendisi Eric'e güvenmişti ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

"Nadia, diş kanıtını bırakmak için metroda, benim karşımda intihar etti... çünkü o videoda Eric'i tanıyabilecek tek kişi bendim," diye yorum yaptı Mila buruk bir sıkıntıyla. "Ama neden Harash? Bir tefecinin Vincenti'yle ya da bir alkol bağımlısıyla ne alakası vardı?"

Roger Valin ve Nadia Niverman için geçerli görülen cinayet sebebi, yani şahsi intikam, suya düşmüş görünüyordu. Dahası kadın, intiharı tercih ederken Eric Vincenti ve katliamcı ortaya çıkmış ve ardından da tekrar sırra kadem basmışlardı. Tüm bunlar olayı karmaşıklaştırıyordu.

"O kahrolası Eric burada çalışıyordu," diye devam etti Steph. "Her ne kadar o ya da ben farkında olmasak da yüzü zaten kayıp adımlar duvarında yer alıyordu," diye ekledi, sesinde hüzünlü bir ton vardı. "Kırılma noktasına yaklaştığını, tüm o çözülmemiş hayatların sorumluluğunun ağırlığı altında ezildiğini ve daha fazla taşıyamayacağını anlamam gerekirdi. Her polis kendi mesleğiyle ve getirdiği zorluklarla baş etmeye mecburdur. Ama biz Limbo'dakiler hırsız ya da katillerin peşine düşmüyoruz, bizim düşmanımız boşluktur ve bu da havadan ve karanlıktan ibarettir. Ne kadar çok bakarsan sana o kadar doğru gelir o boşluk. İnsanları yutar ve bir daha da geri vermez ya da en azından eskisi gibi geri vermez. Polis merkezindeki meslektaşlarımız araştırdıkları şeyin onları bozabileceği fikrinden etkilenmezler. Oysa boşluk bir gün seninle konuşmaya başlar ve bazıları için baştan bir hal alabilir. Sana bir işaret verir ve böylelikle daha başkalarına da sahip olabileceğine seni ikna eder. Bu esnada onun senin bir parçan olduğuna inanmaya başlarsın. Ama boşlukla birlikte yaşanamaz, onunla pazarlık edilemez. Sonunda, yalnızca sana yardım etmek isteyen bir arkadaşmış gibi evinin kapısını ona açan sen olursun. O da içeri girer ve her şeyi talan etmeye başlar."

"Tıpkı bir tefeci gibi," dedi Mila.

Steph duraksadı, bunu hiç düşünmemişti. "Evet, Harash gibi." Amirin anlaşılmayan bir ifadeyle parlayan bakışları ofisin içinde kaybolmuştu. "Bence Vincenti, ölü soyucu bir parazit olduğu için, genelde insanları kaybolmaya iten ıstıraptan fayda sağladığı için onu öldürmeyi seçti."

Canavar hangisi; Ahab mı, yoksa Moby Dick mi?

Amirin yüz kasları gevşedi. "Dürüst olmam gerekirse, o alçak herife yaptıkları için Eric'i suçlamak içimden gelmiyor."

Bunlar, Steph için ağır sözlerdi, karanlıkla yapılan bir uzlaşma gibi. Ayrı dünyalarda olmaları gerekirdi. *Fakat karanlıklar daima yayılmaya eğilimlidir*, diye düşündü Mila. Ve bazen adalet için çalışanlar dahi neler olduğunu görmek için o ayrı dünyalara bakmanın cazibesine kapılabilirdi. Sonuçta herkesin peşine düşmüş gibi görünmesi gereken bir beyaz balinaya ihtiyacı vardı.

Amir sandalyesinden kalkıp ona baktı. "Üst katlarda toplantı başlamak üzere. Bu yüzden Eric hakkında ne söylerlerse söylesinler biz onunla ilgili fikrimizi değiştirmeyeceğiz." Sonra ciddi bir tavırla ekledi. "Limbo'nun günahları Limbo'da kalacak."

Mila onaylar anlamda başını salladı. Ve bu hareketi bir affetme anlamına da geliyordu.

22

Polis merkezinde, bir bilgilendirme toplantısı için acil çağrı yapılmıştı.

Üst kademedekiler, amir yardımcıları ve suç analiz uzmanları. Toplamda elli kişi kadardılar. Konu maksimum gizliliğini koruyordu.

Mila toplantı salonuna Yüzbaşı Stephanopoulos'la birlikte girdi. Normal şartlarda sıradan bir polis memurunun zirve toplantılarına katılmasına izin verilmezdi, bu nedenle Mila kendini oraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Birlik olmaları gerektiğinde Steph ona göz kırptı çünkü Eric Vincenti'nin olaya dâhil olması, Limbo çalışanları arasında bir tür kolektif suçluluk hissine sebep olmuştu – sırf onunla birlikte çalışmış oldukları için şüpheli bakışlara maruz kalıyorlardı. Ancak Mila, salondaki tek kadın memur olduğu için de kendini rahatsız hissediyordu.

Fakat bu erkek egemen toplulukta en çok da Yargıç'ın yokluğu dikkat çekiyordu.

Her ne kadar teşkilat amiri toplantıya katılmaya tenezzül etmemiş olsa da ruhu etrafta dolaşıyordu. Ve Mila salonun kenarında, yukarı yerleştirilmiş güvenlik kameralarının işlevsiz olmadıklarına emindi.

"Herkes yerleştiyse başlayalım," dedi Boris, toplantı için getirtilmiş iki kahve termosunun olduğu masanın etrafındaki curcunaya bir son verme teşebbüsüyle

Saniyeler içinde herkes yerini almıştı.

Projektör perdesindeki görüntülerin seçilebilmesi için ışıkların kısılmasına sıra geldiğinde Mila tuhaf bir şey hissetti. Genellikle geri dönülmez şekilde değişmek üzere olan bir şeyin varlığını haber veren, boynundaki kaşınma hissiydi bu.

Yedi yıldır olmayan bir şeydi.

Onu bir tehlikenin varlığıyla ilgili uyaran bir işaret olduğu söylenemezdi. Sadece ona yaşadığını hissettiren ve düşünme dozunu artıran, içine yerleşmiş karanlıktan dolayı da olabilirdi.

Tozlu bir ışık şeridi salonu geçip Boris'in arkasındaki perdeye kadar ulaştı. Görüntüde Roger Valin, Nadia Niverman ve Eric Vincenti'nin fotoğrafları yan yana belirdi.

"Kırk sekiz saatten kısa bir sürede altı kurban," diyerek söze başladı dedektif. "Ve bu işin sorumlularına dair elimizde sadece sorular var. Bu insanlar yıllar sonra neden ortaya çıkmaya karar verdiler? Bunca zamandır neredeydiler? Öldürmek için neden tam da şimdi döndüler? Bununla hedeflenen nedir?" Etkili olabilmek adına duraksadı. "Gördüğünüz gibi, karanlıkta kalan birçok nokta var ve aralarında tam bir bağlantı yok. Ama kesin olan bir şey var: Ne olursa olsun, buna bir son vereceğiz."

Bu cümle, polis jargonunda azim ve güven anlamı taşıyor olmalıydı. Fakat Mila böyle gövde gösterilerinde daima çaresizlik ve ümitsizlik olduğunu gözlemlemişti.

Düşman bizi alt ettiğinde tepki vermek yerine zayıflığımızı gizlemekle ilgileniriz. Mila böyle düşünüyordu.

Ne var ki o da bir hata yapmıştı. Valin ve Niverman'ın kayıp oldukları dönemde tanışarak şahsi trajedilerini ve kinlerini bir araya getirdiklerine ve bir ölüm planı yaptıklarına inanmıştı. Fakat onlara katılan üçüncü bir oyuncu çifte katil teorisini yok

ediyordu. Eric Vincenti'nin varlığı işin daha büyük ve öngörülmez olduğunun göstergesiydi. Bu nedenle Mila da korkuyordu ve bu toplantıdan rahatlatıcı bir takım önlemler çıkacağını ümit ediyordu.

"Yargıç'la yaptığımız uzun görüşmelerin ardından uygulanacak stratejiyi kararlaştırdık. Fakat olanlara müdahale etmek için öncelikle onu yorumlamamız gerekiyor." Boris, Gurevich'e bir işaret yaptı ve Gurevich sandalyesinden kalkıp onun yerini almak için üzere ve projektör perdesine doğru seğirtti.

"Karşımızda bir terör örgütü var," dedi onu izleyenlere bakarak.

Mila bir an için doğru duyup duymadığına emin olamadı. Ama sonra Gurevich'in ciddi olduğunu anladı. Terör mü? Bu delilikti.

"Sonuçta bu tür hareketlerin karakteri bellidir," diyerek devam etti dedektif tezini pekiştirmek için. "Serideki en son cinayet gözlerimizi açtı: İntikam sebeplerini hariç tuttuğumuzda ve kurban ile katil arasındaki bağlantı açık olmadığından bu olayın tek bir açıklaması olabilir." Gurevich bakışlarıyla salondakileri sorgular gibi yüzlerini taradı. Ardından vurgulayarak ekledi: "Yıkım."

Salonun arkasından yükselen endişeli uğultular dedektifin onları durdurmak üzere kaldırdığı eline çarptı.

"Lütfen, sessizlik," diyerek yatıştırdı onları. "Bariz bir intikam sebebiyle harekete geçen fakat aslında amacı panik ortamı oluşturarak düzeni bozmak olan tek bir birey tarafından oluşturulmuş örgütsel birimlerden söz ediyoruz. Korkunun binlerce bombadan daha etkili olduğunu gayet iyi biliyoruz hepimiz," dedi kendine güvenen bir edayla. "Reklam arayışındalar ama biz olaya tam gizlilik uygulayarak onları bundan mahrum ettik."

Bu varsayım deli saçması, diye düşündü Mila içinden. Fakat neticede polis memurları, gerçekleri zorlamak konusunda başarılıydılar, bir engele rastladıklarında zorlandıklarını kabullenmek

yerine düşmana yetiştiklerini göstermek için gerçekleri yeniden kurgularlardı. Diğer yandan, onlar için suçun sebebi mahkemeler ve davaların işiydi. Polis memurları daha çok kim ve nasılla ilgilenirlerdi, işin "nedeni" tamamen göreceliydi ve hafife alınırdı.

O sırada, Gurevich'in arkasında trafik kameralarının kayıtları akmaya başladı; Eric Vincenti kaldırımda yürüyor, diğer yayalarla birlikte ışıklarda duruyor ve ardından bir rögar kapağının yanında diz çökerek ayakkabısını bağlıyordu ve sonra şapkasını çıkararak onu izleyenlere küstahça sallıyordu.

Limbo'daki meslektaşını toplum ve onu simgeleyen şeylerle karşı olan fanatiklerden biri olarak addetmek Mila'ya gülünç geliyordu. Ancak Eric'in o kayıtlarda ne kadar farklı göründüğünü düşünmekten de kendini alamıyordu.

"Bir sonraki hedefi tahmin etmenin zor olmadığını söylemek saçma olur," dedi Gurevich ellerini arkasında bağlayıp hafifçe kamburunu çıkararak. "Buna bu noktaya kadar gelmiş olan üç katilin daha evvel suç işlememiş olduğunu eklemeliyiz, bu nedenle sabıkalı değiller: Roger Valin'in kimliği sağ kalan tek kişiye ismini açıkladığı ve üzerindeki kıyafetlerin eşkâli sayesinde belirlendi, Niverman kurbanın parmağındaki alyans vesilesiyle, Eric Vincenti ise bir meslektaşımız tarafından tanındığı için."

Mila ismi telaffuz edilmediği için minnettardı.

"Bu da onların profesyonel suçlu olmadıkları tezini doğruluyor, bu nedenle gelecekte de arşivlerden parmak izi, kan veya DNA bilgilerinin çıkmasını beklememeliyiz. Ama buna ihtiyaç da yok," dedi kendinden emin bir tavırla.

"Şu andan itibaren terörle mücadele protokolleri geçerli olacak. Önceliğimiz insan avı: Roger Valin ve Eric Vincenti'yi yakalamamız gerekiyor; suç ortaklarının, onları saklayan ve koruyanların kimler olduğunu bulmalıyız." Komiser tek elinin parmaklarıyla saymaya koyuldu. "Birincisi: Valin, katliamını gerçekleştirmek için Bushmaster 223 tüfek kullandı: onu ne-

reden buldu? Sıradan bir muhasebeci böyle bir oyuncağı tek başına ele geçiremez. İkincisi: İnterneti inceleyerek fanatiklere ait bildirileri, fanatiklerin birlik olmak ve hükümete karşı fikir alışverişi yapmak veya da saçma planlarını gerçekleştirmek adına pratik tavsiyeler paylaşmak için bir araya geldikleri siteleri analiz edeceğiz. Üçüncüsü: Sizlerden siyasi aktivistlere, silah kaçakçılarına ve geçmişte az da olsa düzeni tehdit etmiş olanları sorguya çekmenizi istiyorum. Mottomuz 'baskı ve sıfır tolerans' olacak. O alçakları yakalayacağız, orası kesin."

Anında seyirciler arasında bir alkış koptu. Fakat alkışı tetikleyen inançtan ziyade kararsızlıktı: Alkışlayarak durumu savsaklıyorlar, görmezden geliyorlardı ama bu, bir çukurun üzerine halı sermek gibiydi. Mila aslında hepsinin anlayamadıkları bir olayda kısılıp kalmaktan çekindiğinin farkındaydı. Gurevich onlara kolay bir çıkış yolu gösteriyordu ve teorisine itimat ettirecek yeterli unsur olmamasına karşın meslektaşları, şu anda başka seçenekleri olmadığını hissediyorlardı. Fakat dedektif büyük bir hata yapıyordu; katilleri "terörist" olarak nitelendirmek, gerçekleşen şeyin başka ne olabileceği sorusunu gereksiz kılması açısından rahatlatıcıydı sadece.

"Etraflarındaki tüm köprüleri yıkarsak ve bütün girişimlerindeki itici gücü ortadan kaldırırsak yeni saldırıları önleyebiliriz," diyerek tamamladı Gurevich sözünü memnun bir ifadeyle.

Mila, fark etmeden de olsa başını hararetli bir şekilde sağa sola salladı, bu hareketi komiserin de gözünden kaçmamıştı.

"Hemfikir değil misiniz, Memur Vasquez?"

Herkes onun olduğu tarafa dönmüştü ve Mila ancak o zaman üstünün kendisine sinirlendiğini anladı. Şimdi salondaki tek kadın memur olan Mila, dev bir mikrodalgaya konmuş gibi teninde bir yanma hissediyordu. "Evet, efendim ama..." diye karşılık verdi utanç içinde.

"Peki, Vasquez. Belki önereceğiniz bir şey vardır..."

"Ben onların terörist olduğunu sanmıyorum." Bunu söylediğine kendisi de şaşırmıştı ama artık geri dönemezdi. "Roger Valin zayıf biriydi. Belki de kayboluşundan itibaren, yıllar içinde nasıl değiştiğini değil de ondaki bu değişimi neyin tetiklediğini ve katliamında neden tüfek kullanmaya karar verdiğini sorgulamalıyız. Açıkçası ben onun intikamının bölücü bir ideolojiye dayandırılabilir olduğunu düşünmüyorum. Daha özel daha şahsi bir açıklaması olmalı."

"Oysa bana kendisini fark etmeyen bir topluma karşı tipik bir kin besleyen birinin durumu gibi görünüyor."

"Nadia Niverman'a gelince," dedi ve devam etti Mila cesur bir şekilde, "onu hayatına son verme noktasına getirecek kadar dayak atmış olan kocasına karşı çıkamadı. Dürüst olmam gerekirse, onu bir terörist olarak hayal etmekte zorlanıyorum."

Salondan negatif yorumlar yükselmeye başlamıştı, Boris ve Steph onu endişeli bakışlarla süzüyorlardı.

Mila etrafındaki muhalif uğultunun farkındaydı ama yine de devam etmeye karar verdi. "Kendini kayıp vakalarını çözmeye adamış ve hayaletlerle çevrili halde yaşamış meslektaşımız Eric Vincenti'den bahsetmiyorum bile."

"Bu hikâyelerle bizi yumuşatmak mı istiyorsunuz? Onların da birer kurban olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?" Gurevich ona suçlayan bakışlarla bakıyordu. "Dediklerinize çok dikkat etmenizi tavsiye ederim, Memur Vasquez çünkü yanlış anlaşılmaya çok müsaitler."

"Ben, sizin de ifade ettiğiniz gibi, suç geçmişi olmayan ve onlar dünyayı terk etmeden çok evvel dünya tarafından terk edilmiş insanlar oldukları gerçeğinden söz ediyordum."

"Aynen öyle. Bu nedenle de bölücülük hedeflerine sahip örgütler için biçilmiş kaftanlardı: kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ya da çok az şeyi olan, toplumla sürekli bir çekişme halinde, yanlış

aldıkları şeyleri geri vermeye hevesli insanlar. Birilerinin onları görevlendirdiği, kaybolmalarına yardım ettiği ortada. Koruyup gizledikleri ve eğitimlerini üstlendikleri de. Ardından da onlara bazı görevler verdiler."

"Haklısınız, bir hedefleri var," diyerek onayladı Mila, bu sözleriyle onu afallatmıştı. "Fakat sadece tecrübelerimiz o yönde diye, ilk izlenime aldanarak hata yapmamalıyız." Salondaki rahatsız mırıltılar dinmiyordu. Bunun üzerine kadın polis başını kaldırıp başından beri sesini çıkarmadan ve kıpırdamadan izlediği görüntüleri işaret etti. "Tüm bunların ardında bir plan olduğuna dair bir şüphe olmadığını söylüyorum. Ve bir sonraki cinayeti veya bir sonraki suçluyu tahmin etmenin bir yolu olmadığını da söylüyorum." Etrafındaki yorumları bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Terörizmle alakalı olmasını tüm kalbimle dilediğimi söylüyorum sadece. Çünkü değilse onu durdurmak zor olacak."

23

Arabanın lastiklerini değiştirmek bir saatten fazla zamanını almıştı.

Mila toplantının bitiminde evine dönmeyi tercih ederdi. Oysa merkezin otoparkında, tamamen unuttuğu nahoş sürprizle yeniden karşılaşmıştı. Ve bu karşılaşma, bu kez hissettiği yoğun öfkeyle birlikte anı tekrar yaşamasına sebep olmuştu.

Arabasını tamirhaneye ulaştırmak için bir çekici çağırmak zorunda kalmıştı. Kadın polis, şimdi arabasının lastiklerinin değiştirilmesi işlemini izliyordu ama aslında aklı başka yerdeydi, sakin hali sadece görüntüdeydi.

Onu toplantıdan atmamışlardı ama tartışma, Mila'nın müdahalesinin ardından sanki o ağzını hiç açmamış gibi aynı şekilde devam etmişti. Böylece olduğu yerde oturmayı sürdürüp herkes tarafından görmezden gelinerek, sessizlik içinde toplantının bitmesini beklemek zorunda kalmıştı. Bu nedenle de kendisine kızıyordu. Kendini gülünç duruma düşürmüştü. Eric Vincenti'ye de kızgındı çünkü kendini, değer verdiği biri tarafından aldatılmış hissediyordu.

Peki, sen Ahab mısın, yoksa Moby Dick mi, diye sordu içinden. *Ne biri ne de diğeri; belki her ikisiyim, muhtemelen bu yüzden hiç farkına varmadım.*

Meslektaşının işlediği cinayetin aşikâr bir nedeni yoktu - birinin dişlerini sökmekten ölümüne neden olmaya cinayet denebilirse tabii. Böylesine sebepsiz bir zalimlik Mila'yı rahatsız ediyordu. Ayrıca ortada polisi bir sonraki cinayete götürecek bir şey de yoktu. Olayı soruşturan polisler arasındaki gerginliğin böylesine bariz olması biraz da bu yüzdendi.

Bu kez darbeyi kimin, nereye indireceğini bilmiyorlardı. Çünkü herkesin birleştiği ve kesin olan bir şey vardı: Bu iş o kadar çabuk bitmeyecekti. O zamana kadar olaylar zinciri net ipuçlarıyla ortaya çıkmıştı. Define avındakine benzer küçük bulmacalarda olduğu gibiydi: Valin'in kıyafetleri, Harash'ın dişi, Vincenti'nin olduğu video kaydı gibi... Peki ama Limbo'daki meslektaşı, kendini göstermek için neden olay yerinde parmak izi veya organik bazı işaretler bırakmakla yetinmek yerine kameranın altından geçmeyi tercih etmişti?

Belki de çözümü çok basit ve o yüzden göremiyoruz, dedi Mila kendi kendine.

Fakat teşkilat, zincirin bir sonraki halkasına odaklanmak yerine delice varsayımların içinde kayboluyordu. *Teröristler mi? Dehşete bir isim vermelerinin yeterli olduğunu mu düşünüyorlardı gerçekten?*

Arabasını çok geçmeden yeni lastikleriyle ona teslim ettiler. Mila torpidodan güneş gözlüklerini alıp takarak eve doğru yola çıktı. Muhteşem bir gündü, beyaz bulutlar, dört bir yanda gölgeler bırakarak masmavi gökyüzünde ilerliyordu.

Fakat Mila'nın etrafı görecek hali yoktu. Eric Vincenti'nin olduğu video görüntüleri sürekli gözlerinin önünden geçip duruyordu. Görüntülerden oluşan sıralama sona erdiğinde sanki zihninde birileri onu başa sarıyormuş gibi en baştan yeniden başlıyordu.

İçten içe, meslektaşının bir gün ortaya çıkacağına dair inancını daima korumuştu. Karanlığın hazmedilemeyen bir parça gibi

onu geri tüküreceğine, geri dönmenin daima mümkün olduğuna dair canlı bir kanıt gibi onu Limbo'ya geri vereceğine inanmıştı.

Eric'in sanki tek bir gün bile geçmemiş gibi elinde kahvelerle kapı eşiğinde belireceğini, gidip masasına oturarak sadece opera çalan istasyona ayarlı minik radyosunu açacağını ve işine koyulacağını hayal etmişti.

Ancak Mila onunla hiç beklenmedik bir yerde karşılaşmıştı.

Trafik kamerasının kayıtlarındaki halini bir daha aklından çıkaramayacaktı. Rögar kapağının yanında yere eğilip ayakkabılarını bağlayan ve utanmazca, hatta onu ürpertecek kadar küstahça şapkasını objektifin olduğu tarafa sallayışını.

Bu pandomim niyeydi? Gerçekten sadece kendini göstermek için miydi?

Daha çok, bölücülük tezini destekleyen bir hak talebini andırıyordu. Ama Mila o karede başka bir şey daha görüyordu: Meslektaşı –eski olarak adlandırmakta hâlâ zorlandığı meslektaşı– karanlık tarafından ele geçirilmişti. Ve kameradaki görüntü her şeyden çok tek bir anlam ifade ediyordu.

O da Eric Vincenti'nin artık gölgelerle dans ettiğiydi.

Artık evlerin arkalarına düşmüş olan öğleden sonra güneşi, Mila'nın dairesindeki oturma odasını altın rengi ışıklarıyla aydınlatıyor, kitapların arasındaki tozları, onları sanki saklandıkları yerden çıkarmak istiyormuş gibi takip ediyordu. Sokağın karşısındaki dev çift, afişin altından geçen dünyaya gülümsüyordu – plastik torbalar ve eski battaniyelerle dolu bir alışveriş arabasını iten evsiz adama bile. Mila daha sonraki saatlerde, sokaktaki çöp bidonunun üzerine onun için yine yemek bırakacaktı. Bu kez hamburger değil de tavuk çorbası.

Kadın polis kafasını toplamış bir halde kanepeden kalktı. Bilgisayarın karşısında yerini alarak onu açtı. Birkaç dakika

içinde mikrokameraya bağlı yazılım açılmıştı. Ekranda uzaktan izlediği çocuğun odası yeniden belirdi.

Ufaklık alçak ve yuvarlak bir masada oturmuş resim yapıyordu. Etrafında sıra sıra dizilmiş bir grup bebek vardı.

Acaba onun en sevdiği hangisiydi?

Atkuyruğu yapılmış, kül sarısı uzun saçları yüzünün yarısını açıkta bırakıyordu. Elinde renkli bir kalem tutuyordu ve yüzündeki ifadeden işine odaklandığı belliydi. *Altı yaşında, mükemmel bir küçük hanım*, diye düşündü Mila içinden ve bilgisayarın sesini yükseltti fakat hoparlörden sadece fon sesleri geliyordu.

Ekranda, birkaç gece önce bağlandığında gördüğü kadın belirdi; kadının elinde bir tepsi vardı. Elli yaşını geçmiş olmasına rağmen hâlâ çok güzel görünüyordu. "Atıştırmalık getirdim," diye haber verdi gelen kadın.

Çocuk başını kaldırdı ama sonra hemen yaptığı işe geri döndü. "Bir dakika."

Kadın tepsiyi masaya bıraktı. Tepside bir bardak süt, kurabiyeler ve renkli haplar vardı. "Haydi bakalım, onu sonra bitirirsin. Şimdi vitaminlerini alman gerekiyor."

"Yapamam," diye üsteledi ufaklık, sanki dünyanın en önemli görevini yerine getirmesi gerekiyormuş gibi.

Kadın ona doğru yaklaşıp elindeki kalemi aldı. İnatçı çocuk yorum yapmaya gerek görmedi. *Tehlikeli bir şey yok*, dedi Mila kendi kendine. Her şey yolunda görünüyor.

Sonra küçük kız bebeklerden kızıl saçlı olanı eline alıp sanki kadınla arasında bir tampon oluşturmak istiyormuş gibi bebeğe sarıldı, bir yandan da küçük yüzünde hain bir ifadeyle somurtuyordu.

Bir anne kızının en sevdiği bebeğinin ismini nasıl bilmez?

"Bırak o şeyi," diyerek azarladı onu ekrandaki kadın. *Ama bu kadın bilmiyor*, dedi Mila kendi kendine, *Kahretsin, bilmiyor.*

"O bir 'şey' değil," diyerek karşı çıktı küçük kız.

Kadın içini çekerek vitaminleri ve süt bardağını ona uzattı. Sonra masanın üzerini toplamak için arkasını döndü. "Baksana nasıl dağıtmışsın burayı," diyerek payladı yeniden.

Kız, kadının dikkatinin dağılmasından istifade ederek ayakkabılarını bağlıyormuş numarası yaptı ve vitaminleri kızıl saçlı bebeğinin giysisinin altına sakladı.

Mila, çocuğun bu kurnazlığı karşısında hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. Fakat tebessümü neredeyse anında soldu, sanki gözleri karşısında akmaya devam eden görüntüleri izlemeyi kendiliğinden bırakmış gibiydi. Kadın polisin karşısında başka bir kameranın kayıtları belirivermişti.

Başka yayalarla birlikte kavşakta durmuş, yeşil ışığın yanmasını bekleyen Eric Vincenti'nin. Karşıya geçmek yerine rögar kapağının yanında yere eğilip ayakkabılarını bağlayan Eric Vincenti'nin. Şapkasını sallayarak selam veren Eric Vincenti'nin görüntüleriydi bunlar.

Hayır, aslında selam vermiyor, dedi Mila kendi kendine. *Kimliğini göstermek istiyor elbette ama... aynı zamanda dikkat çekmek de istiyor.*

Eric polisleri tanırdı, onları nasıl delirteceğini bilirdi. Zorlandıklarını kabul etmek yerine, karmaşık varsayımlar içinde kaybolacaklarını biliyordu. Terörizm ihtimali bunun bir göstergesiydi.

Oysa çözüm, göremeyeceğimiz kadar basit olabilir, diye tekrarladı Mila kendi kendine. Sonra kareleri tek tek ağır çekimde tarıyormuş gibi olay akışının her anını zihninde irdeledi.

Küçük kızın vitaminler için yaptığı numarayla birlikte ilişkilenen fikirler gözlerinin parlamasına sebep oldu.

Belki de Vincenti yere eğilerek kaldırıma bir şey gizlemişti.

24

Sokağın o köşesi, eve gitmek için acele eden insanlarla doluydu.

Mila, yolun karşısında durup spor ayakkabılar, makosenler, topuklu ayakkabılar ve parmaktan geçme terliklerle gelip geçenleri izledi. İnsanlar, kendi ayaklarının birileri için ölüm ya da kalım kadar önemli bir izi aydınlatabileceğinden habersizdiler.

Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemeyen kadın polis, Eric Vincenti'nin kayıtlarda yaptığını gördüğü hareketleri yerine getirmek üzere yolun karşısına geçti.

İlk iş olarak başını önüne eğip kaldırım boyunca yürüdü. Yürüyüşü, kimi kayıtsız kimi dalgın halde yanından geçenlerinkiyle uyuşmuyordu ve belki de yavaşladığı için insanlar ona kızıyordu. Fakat Mila kaldırımın her santimetrekaresini gözleriyle taramaya devam etti, sonunda Vincenti'nin kameraya şapkasını sallamadan önce eğildiği rögar kapağının yanına geldi.

Limbo'daki meslektaşının hareketini yineledi. Sırtını kamburlaştırmış, ona çarpmamak için zorlanan insan kalabalığının arasında bir taş gibi kımıldamadan durarak üzerinde belediyenin ve onu yapan dökümhanenin amblemlerinin olduğu dökme demir kapağı inceledi. Genellikle kimsenin üzerinde durmadığı detayları araştırdı. Gelip geçenlerin üzerine bastıkları fakat kimsenin görüş alanına denk düşmeyen bir objeydi bu kapak.

Mila parmaklarını etrafındaki yarıklarda gezdirdi, o sırada aralıkların iç kısmında katlanmış bir not kâğıdı gördü. Parmak uçlarını kullanarak onu çekip almaya çalıştı ama kâğıt fazla derindeydi. İnatla birkaç defa denedi, hatta denemelerden birinde tırnağı kırıldı ve parmağı kanamaya başladı. Ama sonunda başardı.

Kanamayı durdurmak için parmağını emerek ayağa kalktı. Bakışlarını not kâğıdından ayırmadan ve bir define avındaki ipuçlarını diğerlerinden önce bulmuş bir kız çocuğu kadar meraklı, insanların sel gibi aktığı bir sonraki sokağın köşesine ilerledi. Sokağa vardığında sabırsızlıkla titreyen elleriyle katlanmış kâğıdı açtı.

Bu bir gazete kupürüydü.

Tam olarak 19 Eylül tarihinde –Roger Valin katliamının bir gün öncesi– işlenmiş bir cinayetten kısa bir paragraf halinde bahsediliyordu.

Aslına bakılırsa bu ölüm, barındırdığı zalimlik ve tuhaf şekli sebebiyle gazetede haber yeri bulmuştu. Ama kurbanın küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısı olması haber değerini, sayfanın sonunda verilecek kadar düşürmüştü.

Mila haberi okudu.

Kardeşinin ifadelerine göre, Victor Moustak sudan nefret ediyordu. Fakat buna karşın boğularak ölmüştü. Tam olarak söylemek gerekirse, üç santim yüksekliğindeki durgun suda hem de. Katil onun el ve ayaklarını bağlamış ve yüzünü genellikle köpeklere su vermek için kullanılan metal bir kâsenin içine batırmıştı.

Polis katilin parmak izlerini Moustak'ı bağlamak için kullanılan iplerde bulmuştu. Ne var ki parmak izlerine arşivlerde rastlanamamıştı ve katilin kimliği belirlenememişti.

Gazeteci, cinayetteki bir tuhaflıktan daha bahsediyordu.

Katil, kaçmadan evvel Moustak'ın kardeşine kısa mesaj atmak için kurbanın cep telefonunu kullanmıştı ama mesajın

gönderildiği kişinin, rehberden rastgele seçilmiş olması ihtimali de vardı. Polis, mesajın içeriğini paylaşmaya yanaşmamıştı.

Mila, okumayı bitirdiğinde haberin sonuna kurşun kalemle eklenmiş bir not olduğunu fark etti.

PCK

Cep telefonunu alarak bir telefon görüşmesi yapmaya hazırlandı.

"Stephanopoulos," diyerek telefona karşılık verdi Limbo'nun amiri.

"Cinayet serisi Roger Valin'inkinden önce başlamış olabilir."

"Nereden çıkardın bunu?"

"Eric Vincenti bana bir ipucu bırakmış."

Steph bir süre sessiz kaldı ve Mila onun tek başına olmadığını anladı.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu yüzbaşı.

"Bilgisayardan teşkilatın arşivine girmen gerekiyor."

"Bana on dakika verirsen seni odamdan ararım."

Gerçekten de on beş dakika sonra Mila'nın telefonu çaldı.

"Neymiş bu hikâye? Boris ve Gurevich'i haberdar etmen lazım."

"Terörist konulu tezlerini doğrulamak için mi? Öyle bir şey olmayacak. Onları daha net fikirler edindiğimde arayacağım."

"Lütfen, Mila," dedi amiri sadece, fikrini değiştiremeyeceğinin farkındaydı.

"Merak etme sen." Ardından da ona rögar kapağına saklanmış gazete kupürü hızlıca aktardı. Sonunda da arşivden Victor Moustak olayını araştırmasını istedi. "O kısa mesajda ne yazdığını bilmek istiyorum."

Polis raporlarını okuması yüzbaşının biraz zamanını aldı. Mesaj kısmına geldiğinde kahkahayı bastı.

"O kadar komik olan nedir?"

"Hata yapıyorsun, Mila. Güven bana."

"Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Yüzbaşı mesajı okudu.

"Uzun gece başladı. Karanlıklar Ordusu şehre indi. O, yola çıktı ve birazdan burada olacak. Ruhların Büyücüsü, Sihirbaz, Uykuların Efendisi: Kairus'un binden fazla ismi vardır."

Karanlıklar Ordusu, diye tekrarladı Mila içinden. Mükemmel bir tanımdı bu. "Nedir o olay?"

"Polisin basına tek kelime etmemesinin sebebi, gülünç bir olay olması. Sen beni dinle ve bu olayı boş ver."

Fakat Mila'nın vazgeçmeye niyeti yoktu. "Bu konuda daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Sonra boş ver diyebilirim belki."

Steph karşısında geçilmez bir duvar olduğunu bilerek iç geçirdi. "Sana her şeyi anlatabilecek biri var. Ama onunla tanışmadan evvel hakkında bilmen gereken bazı şeyler var."

"Nedir onlar?"

"Bir zamanlar adaleli, tipik bir saha polisiydi. Fakat zamanla işler değişti ve tamamen farklı bir şeye dönüştü: Antropoloji okumaya başladı."

"Antropoloji mi?" diye sordu Mila şaşırmış bir tonda.

"Teşkilatın en uzman sorgu polisi haline geldi."

"O halde ben neden hiç duymadım?"

"Bu da kişiliğinin bir başka özelliği ama sen kendin öğreneceksin. Sadece onunla oyun oynamaktan kaçınman için söyledim. Onu işbirliği yapmaya ikna etmelisin ve bu da çok kolay olmayacaktır."

"Adı ne?"

"Simon Berish."

"Onu nerede bulurum?"

"Her sabah Çin mahallesinde, polislerin gittiği bir lokantada kahvaltı eder."

"Tamam. Bir de boğulma olayında katilin parmak izlerinin PCK'lar arasında olup olmadığını kontrol etmene ihtiyacım var. Gazete kupüründe kurşun kalemle yazılmış bir not var."

"İsteğini Krepp'e iletirim ama neden ihtiyacım olduğunu anlatmayacağım," dedi yüzbaşı.

"Teşekkürler."

"Vasquez..."

"Evet?"

"Berish'e dikkat et."

"Neden?"

"O dışlanmış biridir."

25

Çin mahallesindeki bu lokanta polislerin uğrak yeriydi.

Polis memurları da itfaiyeciler gibi en sevdikleri yeri belirleyip bir daha da değiştirmezlerdi. Bu seçimin neye dayanarak yapıldığı ise esrarını korurdu – genellikle yemeğin veya servisin kalitesine, hatta işyerine olan mesafesine bağlı olmazdı. Ayrıca bu alışkanlığın başlangıç noktasını bulup çıkarmak da aynı derecede güçtü. Bu seçilmiş lokantaya ayak basan ilk polis kimdi? Ve diğerleri neden onu takip etmişti? Aslına bakılırsa böyle yerler, geri kalan müşterilere –"sivillere"– göz yumulan ama çok da önem verilmeyen azınlıklar olarak kaldıkları, bir tür özel bölge haline geliyorlardı. Sahipleri bu durumdan şikâyetçi değildi, bilakis bu onlar için beklenmedik bir nimetti; müşteri akışı daima garantiydi ve dahası hırsızlara, kötü niyetlilere ve sahtekâr tedarikçilere karşı özel bir sigorta gibiydi.

Mila lokantanın kapısına geldiğinde üzerine ağır bir kızartma kokusu çullandı. Mavi üniformalıların bağırış ve çağırışları da aynı derecede rahatsız ediciydi. Çinli bir garson onu kapıda karşılayıp yeni bir müşteri olduğunu fark ederek hemen geleneksel Çin yemeklerinin öğle yemeğinde servis edildiği ve kahvaltının klasik tatlardan oluştuğu bilgisini aktardı. Mila bir an için bir Kanton lokantasının neden sabah dokuza kadar yumurta ve jambon servisi yaptığını sormak istedi ama onun yerine bilgi

için teşekkür etmekle yetinerek etrafına bakınmaya koyuldu. Etrafa attığı kısa bir bakış, Mila'nın konuşmak üzere geldiği adamın Steph tarafından neden dışlanmış olarak tanımladığını anlamasına yetti.

Simon Berish, sohbet edip şakalaşarak kahvaltısını eden bir düzine polisin arasında yalnız başına yemek yiyen tek kişiydi.

Mila masaların arasından geçerek iki separatörle çevrelenmiş, en dipteki bölüme ulaştı. Ceketli ve kravatlı adam bir masada oturmuş, gazetesini okumakla meşguldü ve ara ara önünde duran fincanı dudaklarına götürüyordu. Sol tarafında, üzerinde çırpılmış yumurta ve jambon kalıntılarının olduğu, bir kenara itilmiş bir tabakla birlikte, buzlu ve limonlu yarım bardak su duruyordu. Ayaklarının dibinde sarı tüylü, orta boy bir köpek huzur içinde uyukluyordu.

"Affedersiniz," dedi kadın polis, adamın dikkatini çekmek için. "Özel Ajan Berish sizsiniz, değil mi?"

Adam, kendisine hitap edilmesine âdeta şaşırmış gibi gazeteyi indirdi. "Evet, benim."

"Benim adım Mila Vasquez, meslektaşız." Elini uzattı ama Berish kendisine doğrultulmuş olan bir tabancaymış gibi ona bakmakla yetindi. Bu esnada Mila, salondakilerin bakışlarının, sanki bir tabuyu yıkmak üzerelermiş gibi onların olduğu tarafa çevrildiğini fark etti. Mila etrafındakilere aldırış etmeden devam etti. "Eski vakalarımızdan biri hakkında konuşmak istiyordum," dedi elini indirerek.

Berish ona kuşkulu bir şekilde baktı, oturmasını teklif etmediğinden Mila olduğu yerde kalakalmıştı. "Ne vakası?"

"Sihirbaz, Ruhların Büyücüsü, Uykuların Efendisi. Ya da Kairus."

Özel ajan kaskatı kesilmişti.

Mila böyle durumlarda kendini daima son derece rahatsız hissederdi. "Sadece birkaç dakikanızı alacağım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Berish kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Hiç olmazsa bana sebebini açıklayın ve ben de sizi rahat bırakayım," diye üsteledi Mila, meslektaşının ondan kurtulmak için her yolu deneyeceğini anlamıştı. "Sihirbaz, Ruhların Büyücüsü, Uykuların Efendisi kim?"

"Bir masalın başkahramanı," dedi Berish, alçak sesle. "Öcülerle ve Loch Ness canavarıyla arkadaşlık eden biri olmalı. Yirmi yıl önce insanların uydurduğu bir şey, bir tür kitle histerisi. Ve medya da birileri ortadan kaybolduğunda onu ortaya çıkarıp duruyor. İzleyici sayısını tavan yaptırmak için, haberi bu isimlerden birine değinerek vermeleri yetiyor. Gardıropta lacivert bir takım elbise bulundurmak gibi: onu cenazeye de giyebilirsiniz ama düğünler için de uygundur."

"Ama siz inanmıştınız."

"Çok zaman önceydi, o zamanlar siz daha bir çocuktunuz," diye geçiştirdi özel ajan. "Şimdi müsaade ederseniz kahvaltımı bitirmek istiyorum." Sonra dönüp gazetesini okumaya devam etti.

Mila arkasını dönüp gitmeye hazırlandı. Fakat o sırada yan masalardaki üniformalı memurlar hesaplarını ödemiş, ayağa kalkıyorlardı. İçlerinden biri onlara yakın geçerek Berish'in masanın kenarına bıraktığı tabağa çarptı. Yumurta kalıntılarından sıçrayanlar özel ajanın kravatına geldi. Kasten yapılmış bir hareketti bu. Masanın altında yatan köpek dahi gerginliği hissederek başını kaldırdı.

Mila daha kötüsünü tahmin etse de Berish tekrar uyuklamaya hazırlanan köpeğin kafasını okşadı. Ardından da son derece sakin bir şekilde ceketinin cebinden güzelce ütülenmiş bir mendil çıkardı ve önündeki su bardağına batırarak hiçbir şey olmamış gibi kravatındaki yemek artıklarını temizledi. Mila şaşkına dönmüştü. Bir ast, bariz bir biçimde, üstelik herkesin içinde kendine göre üst rütbede birine saygısızlık ediyor, so-

nuçlarına katlanmak zorunda kalmadan ve istifini bozmadan çekip gidebiliyordu. Üstelik meslektaşlarına doğru hafifçe gülümsemekten de geri kalmamıştı. Mila müdahale edecek oldu ama bir el bileğine yapıştı.

"Boş ver, aldırma," dedi Berish ona bakmadan mendilini uzatarak.

Kullandığı kibar ses tonu çok şey anlatıyordu. Onu masaya oturmaya neden davet etmediğini bile. Kaba biri değildi, sadece kendisiyle ahbaplık edilmesine alışmamıştı. Mila, tuhaf bir biçimde onun aklından geçenleri anlayabiliyordu. Ne yazık ki empati yapmıyordu, sadece tecrübeleriyle anlıyordu. Polisler arasında, yazılı olmayan kurallara göre dışlanmış olarak etiketlenmek için az sayıda ama aşılamaz sebepler vardı. Bunların arasında en ciddi olanları ihanet ve gammazlamaydı. Cezası, medeni hakları ve daha da önemlisi güvenliği kaybetmekti. Çünkü kanunen seni koruması gereken kişi, senin için parmağını dahi kımıldatmayacaktı. Yine de Berish, duruma iyi dayanıyor gibi görünüyordu.

Mila mendili alarak deri ceketini sildi, yemek artıkları onun da üzerine sıçramıştı.

"Bir şey yemek ister misin?" diye sordu Berish aniden. "Ben ısmarlıyorum."

Kadın polis masanın öteki tarafına oturdu. "Yumurta ve kahve, teşekkürler."

Özel ajan garsonlardan birini çağırdı, Mila için sipariş verdikten sonra kendisine de bir kahve söyledi. Berish siparişleri beklerken gazeteyi özenle katlayarak sırtını separatöre yasladı. "Seninki gibi güzel bir İspanyol ismine sahip biri neden kendisine Mila denmesini ister?"

"Tam adımın ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"María Elena, öyle değil mi? Kısaltılmış versiyonun tam hali böyle."

"Bana ait bir isim değil ya da ben ona ait değilim."

Berish bu cevabın üzerinde düşünüyormuş gibi Mila'nın koyu renk gözlerine bakmaya devam etti. Ama bu, Mila'yı rahatsız etmiyordu. O gözlerde güzel bir ışık vardı ve kendisine böyle bakılmasının bir sakıncası yoktu. Berish de bu durumdan rahatsız görünmüyordu. Dalgın hali, güçlü fiziği, gömleğinin altından belli olan adaleleri, üzerindeki resmî üniformanın bir tür zırh gibi görünmesine neden oluyordu. Her zaman böyle olmuyordu. Steph, Berish'in antropoloji okumaya başladığını söylemişti. Fakat şimdilik neden böylesine radikal bir değişiklik yaptığı Mila'yı ilgilendirmiyordu.

"O halde bana Kairus'tan bahsedecek misin?"

Özel ajan saatini kontrol etti. "On beş dakika içinde burası boşalır. O yüzden kahvaltının tadını çıkar ve ben de sonra tüm sorularına cevap veririm. Sonrasında da vedalaşırız ve bir daha da görüşmeyiz. Anlaştık mı?"

"Bana uyar."

Siparişleri gelmişti. Mila yumurtasını yerken Berish de kahvesini içti. Lokanta, çok geçmeden Berish'in tahmin ettiği gibi boşaldı. Garsonlar masaları temizlediler. Birkaç dakika öncesine kadar salona hâkim olan gürültülerin yerini toplanan tabak çanakların şıngırtısı almıştı.

Berish'in ayaklarının dibinde yatan köpek içinse bir değişiklik olmamış gibiydi, ses çıkarmadan uyuklamaya devam ediyordu. O sırada özel ajan konuşmaya başladı.

"Buraya gelme sebebini bilmek istemiyorum, beni ilgilendirmiyor. Bu vakayı rafa kaldıralı yıllar oldu, o yüzden ilgili dosyaları okuman gerekecek ama yine de sana bildiklerimi anlatacağım."

"Seninle konuşmamı öneren, amirim Stephanopoulos'tu."

"Bizim eski Steph," diyerek yorum yaptı Berish. "Akademiden çıktığımda ilk amirim oydu."

"Bilmiyordum, ben Steph'in hep Limbo'da olduğunu sanıyordum."

"Ama değildi, Tanık Koruma Programı'nın başındaydı."

"Hiç duymadım."

"Aslına bakarsan artık öyle bir bölüm yok. Büyük organize suçların olduğu bir dönemdi ve şehir, yeraltı patronlarını köşeye kıstırmak için bazı süreçlerle uğraşmak zorunda kaldı. Acil durum sona erdiğinde bölüm kapatıldı ve hepimiz başka görevlere dağıtıldık." Duraksadı. "Ama sen..."

"Ne olmuş bana?"

Berish dikkatle ona baktı. "O sensin, değil mi?"

"Anlamadım."

"'Suflör vakası'na dâhil olmuştun, şimdi hatırladım."

"Hafızan iyi. Ama kusura bakmazsan bu seferlik benimle ilgili şeyleri bir yana bırakıp seninkilerden bahsedelim." Gözlerini ona dikti "Kairus, bana ondan bahset."

Berish derin bir nefes aldı. Sanki uzun zamandır içinde kapalı olan bir kapıyı açıyormuş gibiydi. Mila'nın tahmin ettiği gibi, o kapının ardında eski hayaletler kıpırdanıyordu. Anlatmaya başladığında hepsi sırayla özel ajanın yüzündeki yerlerini aldılar.

26

Dünyanın sonu gelmeden bir gün önce genellikle her şey sakindir.

İnsanlar işe gider, metroya biner, vergilerini öder. Kimse bir şeyden şüphelenmez. Neden şüphelensinler zaten? Her zaman yaptıkları şeyi yapmaya devam ederler, çok basit bir gözlem üzerine kuruludur bu. Eğer bugün dünle aynıysa yarın neden farklı olsun? Berish ve Mila'nın konuşmalarının anlamı da biraz böyleydi. Bazen dünya herkes için sona erer.

Bazen de sadece bir kişi için. Biri bir sabah o günün sonuncu günü olduğunu bilmeden uyanır. Fakat bazı durumlarda son, sessizce ve hatta görünmeden gelir. Sonradan kendini yersiz bir detayda, bir formalitede belli etmek üzere son derece hamdır. Örneğin, Gecenin Efendisi vakası, park yasağı cezasıyla başlamıştı.

Aracın ön camında o sokakta oturanların sokağa park etmeye izni olduğunu gösteren çıkartmayı taşıyordu. Fakat iki tekerleği çizginin dışında kalmıştı. Belediyenin görevlendirdiği gayretli yol işçileri bu ihlali fark etmişlerdi. Ceza fişi son derece normal bir salı sabahı sileceklerin altındaki yerini almıştı. Ertesi gün bir benzeri daha ona eşlik etti. Araç sahibine, aracını hemen çekmesi talimatını veren çıkartma da onlara eklenene kadar bu böyle tüm hafta boyunca devam etmişti. Yirmi günün sonunda, bu işi belediyeye ait bir çekici araç halletmişti. Araba –metalik gri bir Ford'du– adli bir antrepo alanına götürülmüştü. Eğer sahibi

aracını almak istiyorsa hatırı sayılır bir miktarda para ödemesi gerekecekti. Yasalara göre, aracın çekilmesinden dört ay sonra el konma hükmü başlamıştı; bunu belediyenin talep ettiği meblağı karşılaması için açık artırmada satılmadan evvel araç sahibine ödemeyi yapması için tanınan ek altmış gün izlemişti. Bu süre de sonuçsuz geçmişti. Ford'un satışa çıkarıldığı açık artırmadan bir sonuç alınamamıştı ve araç imhaya gönderilmişti. Belediye ceza bedelini tahsil edebilmek için, talihsiz araç sahibinin evindeki eşyalara el koyması için bir icra memuru yollamıştı.

Ancak o zaman adamın –homoseksüel olduğu için ordudan atılmış, devlet yardımıyla geçinen ve bir ailesi de bulunmayan Andrè García adında biriydi– birkaç aydır kayıp olduğu fark edilmişti.

Posta kutusunda reklam broşürleri birikmişti. Ödeme yapılmadığı için elektrik, su gibi hizmetler kesilmişti. Buzdolabı çürümüş yiyecek mezarlığına dönüşmüştü.

O dönem gazeteciler politikacıların, kanunlardan ve bürokrasinin karmaşıklığından faydalanarak olmadık yöntemlerle vatandaştan nasıl para koparabildiklerini gösterebilecekleri hikâyeler peşinde koşuyordu.

Andrè García da bu şekilde gazeteye çıkmıştı.

Yazı, eziyet verici mekanizmanın nasıl işlediğini anlatıyor ve icra memurunun müdahalesinden evvel, vatandaşın kapısını çalıp lanet olası arabasını yarım metre ileriye almama sebebinin ne olduğunu sormanın nasıl olup da kimsenin aklına gelmediğini sorguluyordu. Gazeteler bir güzel dalgalarını geçip, "Dünya onu unuttu ama belediye asla unutmaz!" ve "Vali konuştu: García, paramızı geri ver!" gibi başlıklar atıyorlardı.

Aslına bakılırsa zavallı Andrè'nin başına gelenler pek de sorgulanmıyordu. Şehri terk etmiş ya da kendini nehre atmış olabilirdi ama bir suç işlediğine dair bir gösterge olmadığı sürece ne yapmayı seçerse seçsin bu onun hakkıydı. Fakat topluma

faydalı olmuştu, örnek teşkil etmişti. Ve insanlar haksızlıklara kızmayı sevdiğinden medya, belediye veya bankalar ya da vergi dairelerinin belki de bir süre önce ölmüş ve gömülmüş ya da basit bir araba kazası sonucu hastanede komada yatan insanlardan haksız yere para toplamaya devam ettiği benzer vakaları aramıştı.

Böylece diğer altı vaka da neredeyse tesadüfen ortaya çıkmıştı. On iki aylık bir zaman zarfında ortadan kaybolan, on sekiz ile elli dokuz yaşları arasındaki dört kadın ve iki erkek vardı.

Uykusuzlar.

"Sıradan tiplerdi, her zamanki lokantada bütün sabah sana servis yapan garsona ya da her hafta sonu arabanı yıkayan tiplere veya ayda bir kere saçımı kesen insanlara benziyorlardı," diye açıkladı Berish. "Yalnızdılar. Ama onların yalnızlığı farklıydı. Bir sarmaşık misali üzerlerinde büyüyen bir yalnızlıkları vardı. Yavaş yavaş etraflarını saran ve tüm alanlarını işgal ederek altındaki her şeyi gizleyen türden. Vücutlarındaki kanı değil, ruhlarını emen parazite benzer bu şeyle başkalarının arasında dolanıyorlardı. Görünmez değillerdi, onlarla iletişim kurabiliyordun; seninle sohbet ediyor, kahveni veya hesabı ya da para üstünü getirmelerini beklerken sana gülümsüyorlardı. Sürekli karşılaşırdın onlarla ama sonra hemen unutuverirdin. Hiç var olmamış gibiydiler ancak bir sonraki sefer tekrar ortaya çıkar ve sonra tekrar yok olurlardı. Çünkü görünmez olmaktan çok daha kötüsüydüler: önemsiz kimselerdi. Kaderlerinde, başkalarının hayatında hiçbir iz bırakmamak yazılıydı."

Yaşamları boyunca etrafındakilerin ilgisini hiç çekmemişlerdi. Oysa kaybolduklarında herkesin aniden onların farkına varması yetmemiş, bir de geç kalmış bir ilginin odağı haline gelmişlerdi.

"Kapıma kadar teslimat yapan o genç çocuğu ya da tek boynuzlu at koleksiyonu yapan öğrenciyi nasıl unutabilirim. Ve emekli fen bilgisi öğretmenini ya da üç çocuğunun hiç ziyarete gelmediği dul kadını. Veya da ev tekstili mağazasında koşuşturan

bacağı sakat kadını ya da birisi kendisini fark eder umuduyla cumartesi gecelerini aynı barın aynı masasında geçiren mağaza satış elemanını."

Basın, hepsinin ardında aynı sebep ve hatta tek bir kişinin parmağı olabileceği varsayımıyla bu yedi kayıp vakasını biraz da rastgele bir biçimde birbirine bağlamıştı. Polis, böyle vakalarda genellikle olduğu gibi, vakayı üçüncü bir tarafın parmağı olduğu ihtimaliyle araştırmıştı. Varsayımlar, tartışmalar yapılmıştı. Açık açık söylemese de birileri bir seri katil olasılığından söz etmişti.

"Ortada bir *reality* olmasa da bir *reality show* gibiydi," diyerek yorum yaptı Berish bir ara. "Yedi kayıp kişi de bu gösterinin başkahramanlarıydı. Herkes onlardan bahsetmeyi, hayatlarını deşip onları yargılamayı kendine hak görüyordu. Federal Polis de mercek altındaydı ve rezil olma riskini göze alıyordu. Tek ortada olmayansa gerçek yıldızdı: katil. Elbette 'varsayılan katil' demek daha doğru olur çünkü ortada ceset yoktu. İsim yokluğunda farklı adlar takıldı. Sihirbaz çünkü insanları yok edebiliyordu. Ruhların Büyücüsü çünkü ortada ceset yoktu – bu lakaplar biraz karanlıktı ama daha iyi satıyordu. Fakat en fazla tutulan da Uykuların Efendisi'ydi zira tek soruşturma verisi –ve kayıp kişilerin tek ortak noktası– yedisinin de uykusuzluk sorunu çektiği ve uyku hapı kullandıklarıydı."

Normal şartlarda, konuya dair bir baskı olmadığı takdirde Federal Polis böylesine zayıf bir tesadüfü temel alan bir vakaya fazla önem vermezdi.

"Buna rağmen öyle yoğun bir ilgi vardı ki kimse gerçekten ortada bir vaka olduğuna inanmasa da biz polisler işin peşini bırakamadık. Sonu birçoklarının tahmin ettiği gibi oldu: Uykusuzluk çekenlerden başka kayıp vakası çıkmadı ve insanlar bu hikâyeden sıkıldılar, medya da halkı, dikkatlerini başka tarafa çekerek cezbetti. Her şey, zavallı asker Andrè García'ya verilen park yeri cezasıyla bir komedi gibi başlamıştı ve bir saçmalık

olarak da bitti. Olay, suçlusu belirlenmeden kapandı ve kimse bir daha bu konuda bir şey duymadı."

"Bugüne kadar," diye ekledi Mila.

"Senin de bu yüzden burada olduğunu tahmin ediyorum," dedi Simon Berish. "Ama ben bu konuda bir şey bilmek istemiyorum."

Saat onu biraz geçmiş, Çin lokantası yeni müşterilerle dolmaya başlamıştı. Sıradan siviller üniformalıların yokluğundan istifade ederek yiyecek ve ilgi talep ediyorlardı.

"Sözde canavarın takma isimlerini bana açıkladın ama niçin Kairus dendiğini söylemedin," dedi Mila.

"Bu ismi gerçekten de ilk kez duyuyorum."

Kadın polis, özel ajanın gözlerini bilhassa kaçırdığını fark etmişti. Berish teşkilatın en iyi sorgu polisi olabilirdi ama muhtemelen yalan söylemekte o kadar da başarılı değildi. Mila yine de bundan tam olarak emin olamadı. İşbirlikçi yanını göstermişti ve şimdi onu bir şey saklamakla suçlayarak bu hassasiyetini zedelemek istemiyordu. "O halde ben bunu temizleyip tekrar veririm," dedi, onun bir süre önce kendisine verdiği mendili kastederek. "Ve kahvaltı için de teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Kadın polisin cep telefonu bir kısa mesajın geldiğini haber veren bir ses çıkardı. Mila, mesajı okuduktan sonra telefonu mendille birlikte cebine sokarak bölmeden çıkmak üzere hareketlendi.

"Steph benimle ilgili sana ne söyledi?" diyerek durdurdu onu Berish.

"Senin dışlanmış biri olduğunu ve dikkatli olmam gerektiğini söyledi."

Berish başıyla onayladı. "Doğru söylemiş."

Mila, Berish'in köpeğine doğru, başını okşayarak veda etmek üzere eğildi. "Ama bir şeyi merak ettim... Neden seninle konuşmamı önerip aynı zamanda beni uyardı?"

"Dışlanmış bir polise yakınlık gösterenlere ne olur biliyor musun? Bu durum bulaşıcı hastalık gibidir."

"Sen gayet rahat göründüğüne göre benim de korkmama gerek yok."

Berish onun bu iğneleyici sözlerini gülümseyerek karşıladı. "Burayı görüyor musun?" diye sordu lokantayı işaret ederek. "Uzun yıllar evvel birkaç polis kahvaltı saatinde kapıda belirip içeri girerek senin yaptığın gibi yumurta ve kahve istemişler. Çin'den henüz gelmiş olan lokanta sahibinin iki ihtimali vardı: Yumurta yapmadıklarını söyleyerek iki müşteri kaybetmek ya da mutfağa girip iki yumurta kırmak. O, ikinci opsiyonu seçti ve o andan itibaren günde üç saat Kanton mutfağıyla hiçbir alakası olmayan yemekleri servis ediyor ama bununla birlikte şansı da döndü. Ve sadece çok önemli bir ders öğrendiği için."

"Müşteri daima haklıdır adlı ders mi?"

"Hayır. Bin yıllık bir kültürü değiştirmek, lanet olası bir Çin lokantasında yumurta ve jambon yiyormuş gibi yapan bir polise fikrini değiştirtmekten daha kolaydır adlı dersi."

"Seni memnun edecekse söyleyeyim, meslektaşlarımın benimle ilgili ne düşündükleri umurumda bile değil."

"Sert çocuğu oynamanın puan kazandırdığını sanıyorsan yanılıyorsun."

"Düşük rütbeli polis biraz evvel sana saygısızlık ettiğinde bu yüzden mi tepki vermedin?"

"Benim bir korkak olduğumu düşünmüş olabilirsin ama onun kızdığı ben değildim," dedi Berish, memnun bir ifadeyle. "Masamda tek başıma olduğumda kimse bana rahatsızlık vermek gibi bir risk almıyor. Yokmuşum gibi davranıyorlar ya da en fazla, bana tabaklarında buldukları bir saç kılı gibi bakıyorlar.

Kıl da mideni bulandırır ama görmezden gelip yemeğini yemeye devam edebilirsin... Bu sabah olanları ise sadece senin varlığına borçluyum. Uyarmak istedikleri sendin ve mesaj oldukça açıktı: 'Bundan uzak dur yoksa sana da aynısı olur.' Senin yerinde olsam bu tavsiyeyi dinlerdim."

Mila, Berish'in ona karşı takındığı tutum karşısında hem dehşete düşmüş hem de sinirlenmişti. "O halde neden her sabah buraya geliyorsun? Steph seni burada bulacağımdan emindi. Mazoşist falan mısın?"

Berish gülümsedi. "Buraya gelmeye polis teşkilatına girdiğimde başladım ve lokanta değiştirmek hiç aklıma gelmedi. Gerçi doğrusunu istersen, yemekleri de pek güzel değil ve kızartma kokusu kıyafetlere siniyor. Ama ortalarda görünmezsem benim teşkilattan atılmamı isteyen herkes haklı çıkmış olur."

Mila, Berish'in cezasını çekmesi gereken günahın ne olduğundan habersizdi ama bir çaresi olmadığını kesinlikle biliyordu, buna karşılık Kairus davasıyla ilgili bir şeyi anlamıştı. Bir elini masaya dayayıp destek alarak özel ajana doğru eğildi. "Steph beni sana gönderdi çünkü tüm polislerin aksine kendine rahat vermeyen birisin, doğru mu? Herkes sıvışırken sen şu yedi kayıp kişiyle ilgili gerçekleri aramaya devam ettin. Ve seni bir hain haline getiren yanlışı da o zaman yaptın. Ne var ki bana kalırsa nasıl olduğunu düşünmekten hâlâ vazgeçmedin. Belki vazgeçmek isterdin ama sebebini bilmesem de bir yanın bunu yapamıyor. Bir zen keşişi gibi etrafını saran bu huzur, sessizliğe dönüşmüş bir öfkeden başka bir şey değil. İşin gerçeği, eğer boş verirsen kendini asla affetmeyecek olman."

Berish başını kaldırdı. "Peki, bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana da aynısı olurdu."

Özel ajan bu cevaptan etkilenmiş görünüyordu. Belki de başkalarının ağır ve bazen de haksız yargılamalarına alışkındı ama teşkilatta, üzerinde taşıdığı lanetten korkmayan birine daha

önce rastlamamıştı. "Bu hikâyeyi unutsan iyi edersin, senin iyiliğin için söylüyorum. Kairus diye biri yok ve geri kalanlar da kolektif bir halüsinasyondan ibaret."

"PCK'nın ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Mila, lafı dolandırmadan, Eric Vincenti tarafından rögar kapağına bırakılan gazete kupürüne kurşun kalemle alınmış notu kastediyordu.

"Nereye varmak istiyorsun?"

"Potansiyel cinayet kurbanları. Limbo'da onlar için özel bir arşiv var. Öldürülmüş olabilecek kayıp kişilerin parmak izlerini, kan ve DNA örneklerini muhafaza ediyoruz orada. Bunlar şahsi eşyalardan alınıyor – bir uzaktan kumanda, diş fırçası, üzerinde saç kılı olan bir saç fırçası, bir oyuncak gibi eşyalardan. Bilhassa da kimlik belirlemede kullanılacak insan kalıntılarının delilleri tutuluyor."

"Bana bunu neden anlatıyorsun?"

"Dört gün önce bir uyuşturucu satıcısı öldürüldü. Tam söylemek gerekirse, onu köpekler için kullanılan bir kâsedeki kirli suda boğmuşlar. Katilin parmak izleri, kurbanı bağlamak için kullandığı iplerde bulundu fakat kimliği saptanamadı."

"Dosyası yoktur."

"Dosyası var ama suçlular arşivinde değil, kurbanlar arşivinde – PCK'da." Mila cebinden cep telefonunu çıkarıp Berish'e gösterdi. "Bu mesaj beş dakika önce geldi. Adli tıbba göre parmak izleri, yirmi yıldır kendisinden haber alınamayan eski homoseksüel asker Andrè García'ya ait."

Berish'in benzi atmıştı.

"Şimdi istersen bu işin ardındakini bilmek istemediğini söyleyebilirsin." Mila sessiz kaldığı her saniyenin keyfini çıkardı. "Fakat anlaşılan Uykuların Efendisi'nin sözde kurbanlarından biri geri dönmüş."

27

Mila anlamıştı.

Buna hiç şüphe yoktu. Çin lokantasının kapısından çıktığında onu söylediği son cümlenin yankısıyla baş başa bırakmıştı.

Andrè García'nın karanlıklar dünyasından geri döndüğünü haber veriyordu.

Rastgele ve öngörülemez bir şey değildi bu. Öldürmek için geri dönmüştü. Bu, birçok şeyi tehlikeye atıyordu. Simon Berish'in korumaya zoraki olarak karar verdiği şeyleri.

Özel ajan bacaklarını ofisindeki çalışma masasına uzatmış oturuyordu. Pervasızca sandalyesinde bir öne bir arkaya sallanıyordu; bakışları, kendi düşüncelerinin üzerinde gezinen bir akrobat gibi boşluğa dalmıştı.

Hitch her zamanki köşesine büzülmüş, onu izliyordu – dışlanmış olmanın avantajlarından biri de kimseye hesap vermeden kendi ofisinde köpek besleyebilmekti.

Polis merkezi her zamana olduğu gibi son derece hareketliydi. Fakat bu patırtılar, Berish'in alanından güvenli bir mesafede duran meslektaşlarının yaptığı gibi eşikten içeri girmiyordu. Onun için, kapının buzlu camının önünden geçen koyu renkli ve hareketli şekillerden ibarettiler.

Odası onun inziva yeriydi.

Ama orayı sanki her an bir misafir gelebilirmiş gibi düzenli tutardı. Evrak dosyaları raflara kusursuz şekilde dizilmişti. Masanın üzerinde stereoskopik bir lamba, bir kalemlik, bir telefon ve bir takvim özenle yerleştirilmiş halde duruyorlardı. Çalışma masasının karşısında, birbirine eşit uzaklıkta iki sandalye vardı.

O zoraki tecrit yıllarında onu kurtaran şey bu rutini olmuştu.

Etrafına, diğer insanların küçümsemelerine ve yalnızlığa tahammül etmesine olanak tanıyan sağlam engeller inşa etmişti. Çamura bulandıktan sonra bir hayat kurmanın ve bir polis olmanın yeni bir yolunu keşfetmişti. İtibar kaybetmek onu tek mantıklı çözüme, köşesine çekilmeye mecbur bırakmıştı. Ancak ona uymayan şey, temyizi mümkün olmayan bir hükümle baş etmek zorunda olmaktı. Rozetinden vazgeçerse uçuruma doğru düşmeye devam ederdi. Bu nedenle onun yerine düşüşü durdurmayı seçmişti.

Her gün ödemesi gereken bedele rağmen, nezaketsiz hareketler ve kötü bakışlar savaşmaya devam etmesi için ona bir gerekçe veriyordu.

Savaş, antropolojiyle ilgili ilk kitabını satın aldığında başlamıştı. Daima saha adamı olmuştu ama çok uzun zamandır ihmal ettiği ve tabancanın yerini alacağına emin olduğu yanını kullanmaya karar vermişti.

Aklı silahı olacaktı.

Tamamen konuyla ilgili çalışmalara yoğunlaşmıştı ve oldukça da dikkatliydi. Basit bir merak olarak başladığı bu dalda hemen bir potansiyel görmüştü. Polislerin günlük yaşamlarına uygulayabilecekleri bir dersti aslında bu.

Antropoloji ona yeni ufuklar açmış, başka insanlarla ve kendisiyle ilgili bazı noktaları anlamasına yardımcı olmuştu.

Elbette, polis merkezindeki herkes onun delirdiğini düşünmüştü çünkü vardiyalarda, odasında, her yerde kitap üzerine kitap okuyarak saatler geçiriyordu. Ama sonuçta yapacak başka

bir şeyi de yoktu. Üstleri artık ona görev vermiyor, iş arkadaşları onunla çalışmak istemiyordu.

Hepsi sonunda vazgeçip istifa edeceğini ümit ediyorlardı.

Bu nedenle günlerin boşluğunu bir şekilde doldurması gerekiyordu. Ve o kitaplar mükemmel birer zaman doldurma şekliydi. Başlarda ona anlaşılmaz bir dilde yazılmış gibi gelmişlerdi, birkaç defa elindeki kitabı duvara fırlatmak bile geçmişti aklından. Ama cümlelerin anlamı, kayıp bir medeniyetin kalıntılarının okyanusun yüzeyine çıkması gibi sayfalarda yavaş yavaş belirmeye başlamıştı.

O, odasına kolilerce kitap taşırken meslektaşları onu kuşku içinde izliyor ve aklından neler geçtiğini merak ediyorlardı. Aslında Berish de böyle bir çalışmanın ne işe yarayacağını bilmiyordu. Fakat er ya da geç bunu anlayacağından emindi.

Uzun yıllar sonra bir şüpheliyi sorguya çekerken olmuştu bu. Onu itirafa zorlayıp ağzından laf almak yerine, onun seviyesine inmiş ve soruşturmayı bir sohbete çevirmişti. Başarısının sırrı basit bir gözlemde saklıydı.

İnsanlar konuşmayı sevmiyorlardı ama kendilerinin dinlenmesini kesinlikle seviyorlardı.

Bazılarına göre bu, oksimoron bir şeydi. Bazıları ise aradaki farkı anlıyordu. Berish de onlar arasındaydı ve o zamandan beri de durmamıştı. Özel yeteneğinin şöhreti dışlanmışlığını yok etmemişti ama ümitsiz vakalar için son çare olduğuna dair söylentiler bir çığ gibi büyüyordu. Yapacak bir şey kalmadığında onu çağırıyorlardı.

Böylelikle görünmez olarak kalsa da bir şekilde diğerlerinin arasında kendine bir yer edinmişti.

Ama Mila Vasquez, uzun yıllar içinde zorlukla meydana getirdiği habitatının hassas dengesini riske atmıştı. Kadın polis, bu minvalde tek kelime sarf etmemiş olsa da Berish, Andrè García vakasına ek olarak başkalarının da olduğu izlenimine kapılmıştı.

Öldürmek üzere geri dönen kayıp kişiler.

Son dönemde teşkilatta bir gerginlik olduğunu sezmişti. Elbette kimse onunla bu konuda konuşmuyordu ama bir şeyler döndüğüne emindi. Kadın polis, García'nın parmak izlerinin bir uyuşturucu satıcısının cinayet mahallinde bulunduğunu söylemekle yetinseydi özel ajan haklı olarak endişelenecekti.

Ve Kairus isminden söz etmişti. Bu da onu korkutuyordu.

Çin lokantasındayken şaşkınlığını gizlemeye çalışmış ve Mila Vasquez'e bu ismi ömründe ilk kez duyduğunu söylemişti. Ama bu doğru değildi.

Bence kadın polis anladı, diye tekrarladı kendi kendine. *Ona yalan söylediğimi biliyor.*

Kairus yirmi yıl önceki yedi kayıp vakasında, Federal Polis'in açıklamak istemediği bir detaydı.

Hassas soruşturmalarda, potansiyel bir mitomani durumu olup olmadığını ortaya çıkarmak veya tanıklığın faydasını ölçmek amacıyla belirleyici olan bir ayrıntının ortalığa yayılmasının önlemek sık başvurulan bir şeydi. Kairus ismini ifşa etmeme kararı, uygunluğundan ziyade çok daha ciddi sebeplerle verilmişti. Bu nedenle, sadece olaya gerçekten dâhil olanların bu adı bilmeleri öngörülmüştü.

Fakat Stephanopoulos kadın polise gelip kendisiyle konuşmasını önermişti. Şayet yaşlı yüzbaşı bu denli ileriye gidebildiyse bir değişiklik olduğu kesindi.

Simon Berish, görünmez olan bir varlığın ortaya çıkmak üzere olduğu düşüncesiyle birlikte nahoş bir duyguya kapıldı.

Belki de Mila Vasquez'i başından savmak konusunda fazla aceleci davranmıştı.

28

Otuz saatten fazla bir süredir yeni bir cinayet haberi gelmemişti.

Teşkilattaki herkes, bir terör örgütü olduğuna inandıkları kişilerden yeni bir hareket beklerken Mila, doğru yolda olduğundan gitgide daha fazla emin oluyordu ve şimdilik bulduklarını üstleriyle paylaşmaya niyeti yoktu.

Bu bir riskti ama mizacının da bir parçasıydı.

Berish'le Çin lokantasında yaptığı sohbet gözlerini açmıştı. Özel ajanın tüm gerçekleri kendisine aktarmadığına emindi. Yüzbaşı Steph o adama dikkat etmesini tavsiye etmişti ama geçmişte, kendisi Tanık Koruma Programı'nı yönetirken Berish'in kendisine bağlı çalıştığını söylemeyi atlamıştı.

Yine de Mila bu konuda bir fikir edinmişti. Kariyerinde onu bir haine dönüştürecek her ne olmuş olursa olsun özel ajan vazgeçmemişti, teslim olmamıştı. İnancını yitirmiş polislerin çoğunun yaptığı gibi, hayal kırıklığı ve öfkenin yerine alkolün tesellisini koyarak içmeyi seçmemişti. Bambaşka bir strateji uygulamıştı.

Değişmişti.

Mila, Çin lokantasından ayrıldıktan sonra polis merkezine geri dönmüştü. Kendini gülünç duruma düşürdüğü toplantının ardından Boris ve Gurevich onu aramayı bırakmışlardı, muhte-

melen kendilerini bir kitle katilinin ve katile dönüşen bir polis memurunun peşine düşme işine adamışlardı.

Hiç kimse suç zincirinin Eric Vincenti'nin işlediği cinayetle bitmediğinden, hatta bir uyuşturucu satıcısının yakın zamanda, 1ª Eylül'de –Roger Valin cinayetinin bir gün öncesi– gerçekleşen boğularak öldürülmesiyle devam ettiğinden şüphelenmemişti. Cinayet serisinin izlediği yol gayet barizdi – kadın polis yıllar öncesine dayanan soruların cevaplarını bulacaktı. Yirmi yıl evvel olanlara ulaşmalı ve bugün olanlarla karşılaştırmalıydı.

Şimdiki zaman ile geçmiş zaman arasında belirgin bir bağlantı vardı.

Geriye dönmek için gerekli zaman makinesi ise Limbo'nun altındaki arşivdi.

Mila, yeraltındaki karanlık odaya giden merdivenleri indi. Basamaklar bittiğinde bir elini uzatıp elektrik düğmesini çevirdi. Bir dizi floresan ışık sırayla yandı –alçak tavada kırpılan gözler gibi– ve üzerlerinde dolapların olduğu duvarlardan oluşan labirenti aydınlattı.

Bodrum katın kendine has rutubetli kokusu hemen etrafını sardı. Gün ışığının adım atmadığı, telefon sinyalinin içeri girmeye korkuyormuş gibi kapı eşiğinde kesiliverdiği, dünyadan uzak bir yerdi burası.

Mila emin adımlarla sola doğru yöneldi.

Yanından geçtiği dolapların üzerinde, gitgide büyüyen rakamlar ve içindekileri, etiketli plastik muhafazalardaki farklı objeleri gösteren cam kapaklar vardı. Özenle katlanmış ve birbirinin üzerine yerleştirilmiş kıyafetler, farklı tiplerde diş fırçaları, eşleri birbirinden farklı olan çift ayakkabılar –her ikisini de saklamak anlamsız olacağı içindi bu– vardı. Ya da gözlükler, şapkalar, taraklar. Ve sigara izmaritleri. Ancak günlük ve şahsi eşyalara ek olarak televizyon kumandaları, lekeli yastık kılıfları

ve çarşaflar, temizlenmemiş çatal bıçaklar ve telefon cihazları da mevcuttu.

Kayıp kişiyle ilgili organik bir iz taşıyabilecek her şey dosyasına eklenmişti.

Limbo memurları, DNA örnekleri veya sadece parmak izi elde etmek üzere, aradıkları kişinin genellikle temas ettiği bir objeyi daima temin ederlerdi. Gönüllü bir kaybolmanın söz konusu olmadığı düşünüldüğünde vakayı PCK –potansiyel cinayet kurbanı– olarak sınıflandırırlardı.

Kaybolan kişi çocuk olduğunda bu standart bir prosedürdü ama şiddet içeren bir suçu işaret eden bir kaybolma olduğunda da uygulanıyordu.

Aklıselim, her yetişkin vatandaş istediği zaman ortadan kaybolma hakkına sahipti. "Biz Limbo'dakiler kimseyi geri dönmeye zorlamıyoruz," derdi Steph daima. "Sadece başlarına kötü bir şey gelmediğinden emin olmak istiyoruz."

Ve Mila arşive her adımını attığında amirinin bu sözlerini hatırlıyordu.

Farklı ziyaretleri sırasında ezbere öğrendiği kısa yolu bitirdiğinde labirentin merkezinde bulunan odacığa –aslında dolapların arasında, kare şeklinde, kendiliğinden oluşmuş bir alandı– ulaştı.

Alanın ortasında formika bir masa, bir sandalye ve masanın üzerinde bir de eski bilgisayar vardı.

Mila işe koyulmadan evvel ceketini sandalyenin arkalığına astı ve ceplerinde ağırlık yapan eşyalarını masanın üzerine koydu. Ev ile araba anahtarlarının ve cep telefonunun arasından Berish'in Çin lokantasında kendisine verdiği mendil de çıktı. İçgüdüsel bir hareketle mendili burnuna götürüp kokladı.

Erkek parfümü kokuyordu.

Biraz ağır, diye düşündü bu kokunun hoşuna gittiği düşüncesini aklından kovalamak için. Mendili diğer eşyaların yanına bırakarak onu unutmaya karar verdi, ardından da hemen yirmi

yıl önceki yedi kayıp kişinin dosyasını arama işine koyuldu. Arşivin dijital hale getirilmesi ertesi yıl yapılmıştı; bu nedenle de sadece basılı kopyalara başvurabilecekti.

Dosyayı bulup onunla birlikte formika masaya geri döndü.

Sayfaları henüz karıştırmaya başlamıştı ki dosyada bireysel kaybolmalarla alakalı raporlardan başkası olmadığını fark etti – hepsi de potansiyel cinayet kurbanı olarak sınıflandırılmıştı. Kairus şöyle dursun, Sihirbaz, Ruhların Büyücüsü ya da Uykuların Efendisi isimlerinden bahsedilmiyordu. Sadece, kaybolmaların ardında aynı kişinin parmağı olabileceği ihtimaline dair ufak bir gönderme vardı.

Mila, klasörün "temiz" olduğunu, yani asıl bulguların başka bir yerde olabileceğini ve Limbo'nun arşivinde bulunanın bir "ayna dosya" olduğunu –uygunluk veya güvenlik nedenleriyle gizlenen eylemlere bu isim veriliyordu– düşündü.

Ama onun elinde Andrè García vardı.

Bu adam, bir hastalığı ilk yayan hastaya benzetilebilirdi. Her şeyin başlangıcıydı. Yirmi yıl önceye ait yedi kayıp vakası arasında, eski asker izini ilk kaybettirendi. Son günlerde ortaya çıkan dört katilin içindeyse ilk geri dönendi.

Ve ilk saldıran, diye düşündü Mila.

Bu nedenle Andrè García'dan çok şey öğrenebilirdi. Tıpkı hastalığın nasıl yayıldığını anlamak için salgının ilk ortaya çıkışını araştıran bir epidemiyoloji uzmanı gibi.

Aklına García, Valin, Niverman ve Vincenti'yi birbirleriyle kıyaslayabileceği fikri geldi.

Bir insan, ortadan kaybolmaya karar verdiğinde sahip olduğu her şey kaçmaya çalıştığı hayatı hatırlattığı için yanına valiz almazdı. Ancak eğer kayıp kişi yanına bir şey alıyorsa o zaman o eşya –daha doğrusu içerdiği duygusal bağ– ona eve geri dönmenin tersini hatırlatabilecek bir emniyet ağı görevi gören bir

şey olurdu. Fakat kaçışın planlanmadığı durumlar daha sık ve çözülmeleri de daha zor oluyordu.

Bazen sadece öylesine yapıveriyorlar, dedi Mila kendi kendine. Bir şeylerden –bir saplantıdan, bir ıstıraptan ya da birilerinden– kaçıyorlardı ve görünen tek çözüm kendini yok etmek oluyordu. Bu insanların izini sürmek için, Limbo'da birkaç numaraya ve şansa güvenirlerdi.

Umutları daima kayıp kişinin fikrini değiştirmesiydi ama aynı zamanda para çekmek için bir bankamatiğe uğramak veya bir ödeme için kredi kartı kullanmak gibi hatalar yapmalarını da ümit ederlerdi. Ya da bir eczaneden sürekli kullandıkları ilacı satı almalarını. Mesela kişi eğer diyabet hastasıysa insüline ihtiyacı olacaktı. Bu nedenle de Limbo'daki memurlar, kişinin olası rahatsızlıklarını belirlemek için doktorlarıyla görüşürlerdi ve kişinin evinde yaptıkları ilk inceleme sırasında ilaç dolabından envanter çıkarırlardı.

İşte bu uygulama, Mila'nın zihninde bir şeyleri tetiklemişti.

Yukarıdaki kendi bilgisayarına çıkmamak için önündeki eski bilgisayarı çalıştırdı. Bilgisayardan Limbo'nun dijital arşivine girdi.

Klavyeye Roger Valin, Nadia Niverman ve Eric Vincenti'nin isimlerini tuşladı. İlgili dosyalar birer birer ekranda belirdiler. Mila bilgileri gözden geçirirken farenin yanına koyduğu bloknotun üzerine notlar alıyordu. Araştırmasını bitirdiğinde aldığı notlara baktı. Yirmi yıl önce kaybolan yedi kişi uyumak için ilaç kullanıyordu – *Uykuların Efendisi*, diye düşündü içinden. Roger Valin'in evinde hasta annesine reçete edilmiş Halcion vardı. Nadia Niverman kısa bir süre önce bir paket Minias satın almıştı. Eric Vincenti'nin ise Rohypnol için reçetesi vardı ama dairesinde ilaç bulunamamıştı.

García ve yirmi yıl evvelki diğer kaybolanlar arasında bir bağlantı vardı – Uykusuzlar.

Mila bulduklarından heyecan mı duysun, yoksa korksun mu karar veremedi. Ardında birilerinin (Bir seri katil olabilir miydi?) parmağı olduğundan da şüphelenilebilecek ama bu yönde bir kanıtın bulunmadığı, seri halinde gerçekleşen kayıplardan oluşan bir vakaydı bu. Kaybolmalar, bir sebebi olmaksızın başlamış ve bir sebebi olmaksızın da sona ermişti.

Ne var ki bulduklarının ışığında en son bilgi çürütülmüş olabilirdi.

Diyelim ki uykusuzların kayboluşları bir süreliğine durdu, dedi kendi kendine. *Sessizlik içinde üç yıl geçiyor, bu süre içinde ilgi de azalıyor ve sıra on yedi yıl önce ortadan kaybolmuş olan Roger Valin'e geliyor. Kimse muhasebecinin kaybolmasını diğerlerine bağlamıyor ve her şey eskiden olduğu gibi yeniden başlıyor.*

"Ama şayet bu insanlar geri dönüyorsa bu onların ölmedikleri anlamına gelir, bu yüzden de onlara kurban demek yanlış olur," dedi Mila alçak sesle.

Aynı şekilde bu kaybolmaların ardında birinin parmağı olduğu varsayımı –Sihirbaz, Ruhların Büyücüsü, Uykuların Efendisi– bu noktada tamamen gelişigüzeldi.

Fakat ben Kairus ismini telaffuz ettiğimde Berish tuhaf bir tepki verdi, diye anımsadı Mila, bir yandan da yukarı çıkmak üzere bilgisayarı kapatıyordu. Düzenlediği kurguya uymayan bir şey vardı. Gerçeklerde eksik bir parça vardı. Özel ajan yirmi yıl önce olanlarla ilgili bir şey biliyordu ama bunu ondan saklamıştı.

Kairus yalnızca kolektif bir hayal ürününden ibaret değildi, dedi kendi kendine ve büyük bir inançla.

Notlarını ve Berish'in mendilini masadan alarak koridorda ilerledi ve merdivenlere ulaştı. Limbo ofisine geri dönmek üzere basamakları tırmandı, saat dokuzu biraz geçiyordu. Mila düşüncelerini toparlayıp olayın ardında kıvrak bir zekâ olabileceğini düşünmeye öyle dalmıştı ki çıkışa birkaç basamak kala cep telefonunun deri ceketinin cebinde titrediğini son anda fark etti.

Cihazı cebinden çıkarıp ekranına baktı, birilerinin birkaç defa kendisine ulaşmaya çalıştığını haber veren kısa mesajları gördü.

Numara teşkilatın operasyon odasına aitti. Limbo'dan bir memura ulaşmaya çalışmalarının tek bir sebebi olabilirdi ve bu düşünce Mila'nın ürpermesine neden oldu.

Kayıp adımlar salonuna ulaştığında numarayı tuşladı. Telefonun cevaplanması uzun sürmedi.

"Memur Vasquez?" dedi bir erkek sesi.

"Evet, benim," diye karşılık verdi Mila titrek bir sesle.

"Öğleden beri size ulaşmaya çalışıyoruz. Bir sinyal aldık."

Mila bu cümlenin ne anlama geldiğini biliyordu.

Genç çocukların kaybolma vakaları sıklıkla kendi istekleriyle gönüllü uzaklaşmalar veya çabuk ve olumlu yönde çözülen kaçışlar olurdu. Yeni nesil teknolojiye fazlasıyla bağımlıydı ve eğer ortadan kaybolan gencin cep telefonu varsa izlerini sürmek için beklemek yeterli olurdu.

Genellikle kendileriyle iletişime geçilmemesi için ve buna bağlı olarak da anne ve babalarının gerilimini artırmak amacıyla telefonlarını kapalı tutarlardı. Fakat doğal olarak yakın arkadaşlarının kendilerine mesaj gönderip göndermediğini kontrol etmeden yirmi dört saatten fazla bir süre dayanamazlardı. Telefonu yeniden açtıklarında arama yapılmasa veya mesaj gönderilmese dahi, sim kartları bölgedeki kapsama alanına bağlanırdı ve polis memurları, o anda tam olarak nerede bulunduklarını öğrenirdi.

Şans o kadar da cömert davranmadığında ve kayıp olma durumu belli bir süre sessizlik içinde devam ettiğinde Limbo, telefon firmasından hattı devre dışı bırakmamalarını isterdi çünkü bir telefonun veya sim kartın yıllar sonra yeniden aktif hale geldiği durumlar da olabiliyordu. Ayrıca teşkilatın operasyon odası, irtibat numarasını takip ederek bir sinyal almayı beklerdi.

"Hatta aktifleşme görüldü," dedi operatör. "Hayalî bir sinyal olmadığını doğruladık ama bu numaradan henüz bir arama yapılmadı. Yeniden aktifleşme doğrulandı."

Mila, bir yanlışlık yoksa kayıp biriyle ilgili bir ipucu yakaladıklarını düşündü. "Kime ait?" diye sordu hemen.

"Abone adı Diana Müller isminde biri olduğunu gösteriyor."

On dört yaşında. Kahverengi saçlı, koyu renk gözlü. Bir şubat sabahı okula giderken kaybolmuştu. Kayıtlara göre, cep telefonu saat sekiz on sekiz sularında kapanmıştı.

Dokuz yıllık bir sessizliğin ardından telefon yeniden açılmıştı.

"Sinyalin yerini saptayabilirdiniz mi?"

"Elbette," dedi operatör.

"Tamam, adresi verin bana."

29

Telefon eski bir Nokia'ydı.

Diana Müller, muhtemelen biri tarafından unutulmuş telefonu bir parkın bankında bulmuştu. Fakat sahibine ulaşmak mümkün olmamıştı. Hâlâ çalışıyordu ama cep telefonu olarak pek de iyi sayılmazdı –şarjı sadece birkaç saat dayanıyordu ve ekranı birkaç defa düşürülmekten dolayı çatlamıştı– ve elbette son jenerasyon akıllı telefonlarla kıyaslanamazdı, genç kızın kaybolduğu dönemde zaten henüz çıkmamışlardı.

Fakat bir telefona hiç sahip olmamış olan Diana için çok şey ifade ediyordu.

Yetişkinlerin dünyasına girmek anlamına gelen bir pasaportu temsil ediyordu. O zaman için de modası geçmiş bir cihaz olmasına karşın genç kız, onu yeni bir telefonmuş gibi özenle korumuştu. Mavi bir meleğin salladığı zincir ve altın renkli yıldızlarla dolu bir kapla güzelleştirmeyi dahi başarmıştı. Batarya kaidesine "Diana Müller'e aittir" diye yazmış ve okulda hoşlandığı çocukla kendi isminin baş harflerinin olduğu bir kalp de çizmişti. Onunla bir arama gerçekleştirmek sihirli bir hareket gibi gelmişti ona – kim bilir belki bir gün olurdu.

Genç kızın böylesine gurur duyduğu telefon, muhtemelen on dört yaşında bir zamane gencinin hiç ilgisini çekmezdi. Telefondan internete girilemiyor ya da e-posta gönderilemiyor, oyun

veya uygulamalar indirilemiyordu. Bir navigasyon cihazı olarak kullanılamıyor, hatta fotoğraf dahi çekilemiyordu.

Sadece arama yapılabiliyor ve alternatif olarak mesaj gönderilebiliyordu.

"Ne kadar çok şey kaçırdın, Diana," dedi Mila alçak sesle, cep telefonu sinyalinin alındığı adrese doğru yola çıkmıştı. Kızın kaybolduğu yerden fazla uzakta değildi ve bu onu epey etkilemişti.

Dokuz yıl önce genç bir hayat yok âdeta sönmüş, rüzgâra karışıp yok olmuştu. Fakat Mila bu esrarın, şimdi karanlığın içinden sinyaller gönderen telefonun Diana için temsil ettiği şeyle bağlantılı olduğuna inanıyordu.

Bir saplantı olduğuna inanıyordu.

Bir genç kızın okuldan, sokakta bulduğu bir yavru köpekle döndüğü yaşta Diana, bir gün eve sokakta bulduğunu söylediği eski bir radyoyla dönmüştü. Onu sokakta bırakmanın çok yazık olacağını iddia ediyor ve sahibinin onu ne yaptığını fark etmeden attığına şüphesi olmadığını söylüyordu.

Ne var ki radyo, telefondan farklı olarak, bozuktu ve tamir edilmesinin bir yolu yoktu. Ama Diana için fark etmiyordu.

Annesi radyoyla ilgili olarak fazla üstelememiş, kızının istediğini yapmasına göz yummuştu ancak genç kızın o günden itibaren eve elinde, hepsi için ikna edici bir hikâye eşliğinde tuhaf tuhaf şeylerle geleceğini bilmiyordu – bir battaniye, bir bebek arabası, bir cam kavanoz, eski dergiler.

Diana'nın annesi, prensipte kızının bu tuhaf alışkanlığında yanlış bir şeyler olduğunun farkında olsa da onu vazgeçirmek için geçerli bir neden bulamamıştı. Ancak bu tuhaflık dispozofobi adıyla bilinen, patolojik bir eşya bağımlılığını, istifçiliği işaret ediyordu.

Mila, o kadından farklı olarak bunun bir obsesif kompulsif bozukluk olduğunu biliyordu. Bu rahatsızlıktan mustarip olanlar, daha sonra atmayacakları eşyaları biriktirirlerdi.

Diana'nın durumunda bu, odasına yığdığı eşyalar bir engel haline dönüşene kadar böyle devam etmişti. Odada rahatça hareket edilmesine engel olan sıkışıklığın dışında, Diana'nın şans eseri bulduğunu iddia ettiği "hazinelerin" hepsinin aslında çöpten gelmesi sebebiyle hijyen sorunu da ortaya çıkmıştı.

Annesi problemi, evi hamam böcekleri bastığında fark etmişti. Her yerdeydiler – gardıropların içinde, mutfak dolaplarında, halıların altında. Diana'nın odasından geliyorlardı, kadın neler olduğuna bakmak için kızının odasına girdiğinde odada kendi atıklarının olduğu çöp torbalarını görerek dehşete düşmüştü. Kızı bir süredir, anlaşılmayan bir sebeple onları eve geri getirip odasına, diğerlerinin arasına gizliyordu.

Mila tüketim toplumlarının standart işleyişi neticesinde, insanın kendi varlığından ve bunun sonucu olarak da hafızasından sildiğine inandığı bir şeyi karşısında bulmasının ne denli korkunç ve huzursuz edici bir his olduğunu tahmin edebiliyordu. Yiyecek artıklarını, artık işimize yaramayan eşyaları atarız ve aynı zamanda bu şeylerle alakamız kalmadığını ve bir başkasının onlarla ilgileneceğini düşünürüz. Fakat attığımız şeylerin beklenmedik şekilde geri dönüp bize işkence edebileceğinin düşüncesi bile öldüğü sanılan birinin canlı olarak geri dönmesi kadar bizi korkutur.

Anlaşılmaz ve aynı zamanda korkutucu bir şeydir – akli dengesini yitirmiş kişilerin kestirilemeyen güdüleri ya da nekrofillerin patolojik dürtüsü gibi.

Diana'nın annesi paniğe kapılarak kızının odasındaki her şeyi atmaya karar vermişti. Kız okuldan döndüğünde bomboş bir odayla karşılaşmış ve kısa bir süre sonra boşluk onu yutmuştu.

Diana'nın annesinin adı Chris'ti ve sadece annesi vardı. Mila kadının dalgın bakışlarını yeniden gözünde canlandırdı. Kızının kaybolduğu dönemde Mila henüz Limbo'da çalışmaya başlamamıştı. Daha sonra tanışmışlardı çünkü Chris bir haber

çıkıp çıkmadığını sormak için merkeze sık sık uğrardı. Ve her ziyareti onlar için de ıstıraba dönüşürdü.

Kayıp adımlar salonunun kapısından girdiğini, hâlâ yerinde durup durmadığına bakmak ve böylece kimsenin onu unutmadığından emin olmak için Diana'nın fotoğrafını duvarda aradığını görürlerdi. Orada olduğunu gördükten sonra âdeta parmak uçlarında ilerleyerek içeri girer, birilerinin kendi varlığını fark etmesini beklerdi.

Onunla genellikle Eric Vincenti meşgul olurdu. Onu oturtup ona çay ikram eder, ardından da eve dönmeye hazır olduğunu anlayana kadar onunla sohbet ederdi. Meslektaşı ortadan kaybolduktan sonra Chris'i rahatlatma işi Mila'ya düşmüştü.

Empati kurmayı beceremeden kadının kalbinden geçenleri –nasıl bir acı içinde olduğunu– anlamak zor oluyordu. Mila kendi acısını sınıflandırmak konusunda başarılıydı: bıçak, yanık, morarma. Öfke ve korkuyla birlikte, sahip olduğu tek duygusal beceri buydu. Belki de bu yüzden kadınla hiçbir zaman Vincenti'nin yaptığı gibi gerçekten iletişim kuramamıştı. Ama yine de onunla ilgili birçok şeyi anlıyordu.

Örneğin, Chris'in kötü bir anne olmadığını biliyordu. Kızını okuttuğunu, bir koca ya da onlara babalık yapabilecek bir desteğin yokluğunda dahi gerektiğinde sert olabildiğini biliyordu. Diana'nın tuhaf saplantısına göz yummuştu çünkü mükemmel olmadığını ve bunun onu çoğunlukla dezavantajlı duruma soktuğunu biliyordu. Bir keresinde Mila'ya, kızının mutsuz olduğunu ve gizliden gizliye ondan nefret ettiğini bildiğini söylemişti. Her ne kadar Diana –tatlı ve hassas bir kızdı– herhangi bir insandan nefret edecek biri olmasa da.

Chris'in hatası erkekleri fazla sevmesiydi.

Kendisinden faydalanmalarına daima izin vermişti – onu yanlış üstüne yanlış yapmaya götüren mazoşist bir farkındalıktı onunkisi.

Fakat davranışlarının asıl mağduru Diana'ydı.

Sevgililerinden birinin karısı süpermarkette Chris'e saldırmış, başkalarının kocalarını rahat bırakmasını söylemişti. Patronları, onunla yaşadıkları ilişkiden bıkıp onu işten çıkardığı için sürekli iş değiştirmişti. İnsanların dedikodularından ve kötülüklerinden kaçmak için her şeylerini bırakıp sürekli taşınmak zorunda kalmışlardı.

Diana "koleksiyonlarına" bu şekilde başlamıştı; belki de annesine bir mesaj vermek, aynı zamanda da nihayet kendisine ait bir alan yaratmak istemişti. Tanıdık eşyalarla tutunacağı bir geçmişi olmadığından insanların çöp olarak attıkları geçmişi sahiplenmişti.

Ancak Chris bunu çok geç fark etmiş ve kızına zavallı bir ruh hastası gibi muamele etmişti. Bir keresinde Mila'ya, Diana'nın kaybolmadığından ve hatta kaçırılmadığından kesinlikle emin olduğunu söylemişti. Evden bir kutu Rohypnol eksildiği için, tahmin annesi yüzünden hayatına son verdiğine emindi.

Mila, aniden arabasının frenine bastı ve motor stop etti. Kaportadan gelen çıtırtılar eşliğinde ve kim bilir nereden aklına gelen o cümleyi hatırlayarak boş yolun orta yerinde kalakalmıştı.

Diana'nın kaybolmasıyla birlikte yok olan bir uyku hapı.

Bu olamaz. Mümkün değil. Buna inanmıyorum, diye tekrarladı kendi kendine. Bu kez Boris'i haberdar etmeliydi. Böyle bir riski alamazdı.

Ama çok ileri gittin, diyordu içinden bir ses. *Bu durumda seni kesinlikle bu soruşturmadan alırlar.*

Dokuz yıl sonra yeniden aktif hale gelen cep telefonundan gelen sinyal bir davetti ve sadece ona özeldi. Onu bekleyen bir şey ya da biri vardı. Mila, arabasını yeniden çalıştırdı.

Randevusunu kaçırmak istemiyordu.

30

İş merkezi nehre yakındı.

Parlak ve yüksek binalar genellikle ofislere ev sahipliği yapıyordu ve akşamın o saatinde boş, transparan katedralleri andırıyorlardı. Çalışanlar yerine temizlik personelinin içeride halı temizleme ve zemin cilalama makinelerini ittikleri, çöp kutularını boşalttıkları görülebiliyordu.

Mila'nın ilgili caddeye ulaşmadan evvel üç sokak daha ilerlemesi gerekti.

Sola döndü ve iki bina arasında uzanan metal sacdan duvara varana kadar cadde boyunca ilerledi. Büyük tabelalar buranın bir inşaat alanı olduğunu gösteriyordu.

Arabayı park edip indi ve etrafına bakındı. Adres bariyerin ötesinde bir yeri gösteriyordu. Doğrulama almak üzere operasyon odasını aradığında Diana'nın telefonunun hâlâ aktif olduğunu ve sinyalin hareket etmediğini öğrendi.

"Aynı yerde duruyor," dedi operatör.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra geçebileceği bir aralık olup olmadığını kontrol etti ve onu sağdaki binaya yakın bir yerde buldu. Metal duvarın içeri doğru katlandığı yerden geçmek için eğildi.

Tekrar ayağa kalktığında ellerine ve kot pantolonuna bulaşan tozu temizledi. Karşısında duran inşaat alanı boştu. En

açından bir bakıştı olması gerektiğini bölgeyi gözleyen kimse yoktu. Onunla hatta soma eren, inşaat halinde bir bina vardı ama temelinin büyüklüğüne bakılırsa çok daha yüksek olması gerekiyordu. Binanın yanında, ikizi için açılmış temel boşluğu görüldü fakat inşaatı henüz başlamamıştı. İnşaat halindeki diğer yapılar iki ana binanın müştemilatlarıydı.

Bu ikilinin yanında, bir asır öncesinden kalma, kırmızı tuğlalı bir bina göze çarpıyordu - gökdelenlere yer açmak için buldozerler tarafından alınıp götürülen, eski mahalleden son kalıntılar olmalıydı. Mila cephedeki numaraya bakıp makinelerin ve aletlerin yanından geçerek küçük meydana doğru yürüdü. Korkunun görünmez eli onu tutacağı yerde, ileriye doğru itiyordu.

Eve doğru gidiyordu. Ama ev de ona elini uzatıyordu.

Kırmızı tuğlalı bina iki katlıydı. Pencereler panellerle içeriden sağlamlaştırılmış gibi görünüyordu ve sprey boyayla yazılmış yazı insanlara, çökme ihtimalinin uyarısını yapıyordu. Yeni mimarilerin arasındaki bu alçak bina, çürük bir dişi andırıyordu. Ve tam anlamıyla terk edilmiş bir görüntüsü vardı.

Mila üzerine bir kâğıt yapıştırılmış olan ağır tahta kapıya yaklaştı. Bu, belediye tarafından yaklaşık yirmi gün önce düzenlenmiş bir istimlak talimatıydı. Bina, yeni şehir planına uygun olarak, başka yapılara yer açmak amacıyla valinin emriyle yıkılacaktı. Bu nedenle mal sahiplerine binayı üç haftayı geçmeyecek bir zaman zarfında boşaltmaları gerektiği bildiriliyordu.

Mila düşündü. Belgeye bakılırsa yıkım operasyonunun ertesi gün başlaması öngörülüyordu.

İçeri girip giremeyeceğini anlamak için kapıyı itti. Kapının kanatları yerinden kıpırdamadı. Kapı kilidini yokladı fakat yapacak bir şey yoktu.

Bunun üzerine biraz ivme kazanmak için bir adım gerileyerek kapıya bir omuz attı. Bir kere ve sonra iki kere daha. Başarılı olamadı.

Hedefine ulaşmasında yardımı olacak bir obje bulabilmek için etrafına bakındı. Birkaç metre ileride bir kürek gördü. Gidip küreği aldıktan sonra geri dönerek onu kapıyla pervazın arasına soktu. Birkaç santimetre içeri girmesi için zorladığında kapıdan kıymıklar sıçradı. Ardından vücudunun tüm ağırlığını kapının kulpuna vererek kaldıraç görevi görecek şekilde itti. Tahta, nihayet teslim olup çatırtılar eşliğinde kırılmaya başladı. Mila vazgeçmedi. Birkaç saniye böyle geçti, aynı esnada alnından ter damlaları süzülüyordu.

Sonra içeride bir şey kırıldı ve kapı sonuna kadar açıldı.

Mila küreği bir kenara fırlatıp içeri doğru bir adım attı. Karanlık avluya girişi bir yankıyla karşılık buldu. Yüzüne yoğun bir koku çarptı. Çürümüş dev bir meyvenin kokusunu andıran şekerli bir kokuydu bu. Ne olduğunu çıkaramadı.

İlk iş olarak deri ceketinin cebinden bir fener çıkardı. Feneri yakıp önüne doğrulttu. Işık huzmesi anında boş ve tek oda ile yukarı kata çıkan merdivenleri aydınlattı.

Az önce menteşelerinden çıkardığı kapıya doğru döndü. Gerçekten de iç kısmında kapıyı sağlamlaştırmak için demir parmaklıklı bir tür sürgü olduğunu gördü. Kapı tek parça halinde duruyordu fakat paslanmış demir parmaklıklar, kürekle oluşturduğu manivelanın basıncıyla eğilmişti.

Mila birilerinin, varlığını ele vereceği umuduyla kulak kesilip etrafı dinledi.

Ses, koku ve istikrarlı karanlık artık ihtiyaç duyulmayan veya unutulamayıp gözden uzak tutulmak istenen şeylerin atıldığı gizli bir kuyunun varlığını düşündürüyordu.

Kokuya daha fazla tahammül edemeyeceğine karar vererek ceplerinde, Simon Berish'in üzerine sıçrayan yumurta parçalarını

temizlemesi için Çin lokantasında verdiği mendili aradı. Onu bulup ağzına bağladı.

Üzerinde hâlâ özel ajanın parfümünün kokusu vardı. Ardından küstah bir tavırla karşısında dikilen karanlığı taramaya devam etti. Mila karanlıktan korkmuyordu çünkü küçüklüğünden beri onun kendisinin bir parçası olduğunu hissediyordu. Ne var ki bu onu cesur da yapmıyordu. Bununla beraber de korkudan kaçmıyordu, ona ihtiyacı vardı. Bu duyguya olan bağlılığı onu tedbirsiz biri yapıyordu, bunun farkındaydı. Arabasına dönüp merkezden meslektaşlarını araması gerekirken onun yerine, tabancasını çıkarıp kendisini neyin beklediğini görmek üzere merdivenleri yavaşça çıkmaya koyuldu.

31

Merdivenlerin bitiminde bir kapı vardı.

Mide bulandırıcı koku oradan geliyordu, pis kokuyu ağzını ve burnunu kapatan mendilden dahi alabiliyordu. Mila elini uzatıp kapı tokmağını kontrol ettiğinde kapı, parmağının ufak dokunuşuyla açıldı.

Feneri içeri doğrulttu.

Eski gazete yığınlarının oluşturduğu sıra sıra sütunlar, yaklaşık üç metre yüksekliğindeydi ve neredeyse tavana kadar uzanıyordu. Geçilmez bir kale gibiydi ancak kapının açılmasına yetecek kadar bir alan bırakacak şekilde birbirlerine dayandırılmışlardı.

Mila bu engeli nasıl aşabileceğini düşünerek boş alana girdi ve fenerin ışığını hareket ettirdiğinde bir aralık gördü.

Hiç tereddüt etmeden o aralıktan girdi

Karşısında, sadece tek bir kişinin geçebileceği genişlikte bir koridor vardı ve üst üste yığılmış eşyaların oluşturduğu iki duvarın arasında bir boğaz gibi devam ediyordu. O yoldan yürüdü. Mila, vahşi bir hayvanı bir kırbaçla uzak tutmaya çalışan bir hayvan terbiyecisi gibi fenerini, her an üzerine saldıracakmış gibi duran karanlığı uzaklaştırmak için kullanıyordu.

En çok da içindeki karanlığı uzaklaştırmak için.

Plastik kaplar, boş şişeler, teneke kutular. Ve demir hurda yığınları. Her tür ve renkte kıyafetler. 1920'lerden kalma bir

dikiş makinesi. Deri ciltli eski kitaplar ya da renkli kapakları zamanla yıpranmış daha yeni kitaplar. Oyuncak bebek kafaları. Buruşturulmuş sigara paketleri. Şapkalar. Valizler. Kutular. Eski bir müzik seti. Motor parçaları. İçi doldurulmuş bir kuş.

Deli bir eskicinin deposu gibiydi. Ama belki de denizlerdeki uzun seyahatlerinde her tür objeyi toplamış bir balinanın midesine de benzetilebilirdi.

Fakat belli bir düzeni vardı.

Mila bunu anlayamıyordu ama görebiliyordu. Gözlerinin önünde duruyor olsa da açıklaması zordu. Belli bir sistemi var gibiydi. Her bir eşya sanki olması gereken yere tasnif edilmişti. Her bir parçası, gizli bir rolü ve önemi varmış gibi, gizli bir kritere göre sınıflandırılarak düzenlenmiş dev bir çöp sahasına benziyordu.

Karşısında gördüğü şeyin tek bir açıklaması olabilirdi: dispozofobi. Diana Müller'in obsesif kompulsif rahatsızlığı.

Fakat Diana bu kez işi bayağı abartmıştı. Bu ağzına kadar dolu yer büyük bir depo olmalıydı. İçine bir labirent kurulmuş, büyük ve tek bir odadan oluşuyordu.

Mila bu labirentin içinde ilerlerken ayaklarının altında başka şeyler de olduğunu hissetti. İstiflerden düşmüş ve ona bu yüksek yığınların dengesizliğiyle ilgili bir fikir veren objeler. Böylece son derece dikkatli bir şekilde yoluna devam etti.

Sona geldiğinde yolun ikiye ayrıldığını gördü. Fenerini her iki istikamete birden tutup aydınlatarak hangisini seçmesi gerektiğine karar vermek için bir sebep aradı. Labirentin merkezine çıktığını düşündüğü sağdaki yolu tercih etti.

Limbo'nun arşiv odasına benziyordu; buraya da binlerce insan hayatının kalıntıları sıkıştırılmıştı. Artık olmayan insanların dünyadaki varlıklarının yegâne kanıtları. *Karanlıklar Ordusu*, diye düşündü, Mila. Neredeydiler?

Diana Müller'in cep telefonu neredeydi? Kız neredeydi?

Ani bir hışırtı onu olduğu yerde hareketsiz kalmaya mecbur etti. Fareler. Her yerde olmalıydılar, hamam böcekleri de öyle. Işığı yere doğrultarak şüphelerini doğruladı. Zemin ufak hayvan pislikleriyle doluydu.

Birkaç –belki de binlerce– çift gözün kendisine baktığını hissedebiliyordu. Ne yapacağını anlamak için saklandıkları yerden onu gözlüyorlardı, bir yandan da onun bir tehdit mi, yoksa lezzetli bir ziyafet fırsatı mı olduğunu merak ediyorlardı.

Mila bu düşünceyi aklından kovalamak için hızlı hareket edince duvarın çıkıntı yapmış olan parçasına diziyle çarptı. Başını tam zamanında yukarı kaldırarak tepeden bir yığının üzerine düşmek üzere olduğunu fark etti. Kollarını kaldırıp başına siper etti, sert ve yumuşak objelerden oluşan şelale bir tür gürlemeyle birlikte üzerine yağdı. Üzerine gelen eşyaların çarpmasıyla birlikte fener, elinden kaymış, düşenlerin altında kalarak sönmüştü. Tabancası da aynı kaderi paylaşarak aniden patladı ve o küçücük alanda çıkardığı sesle Mila'yı sağır etti. Kadın polis bir kenara büzülerek uzun süren bu heyelanın bitmesini bekledi. Nihayet dindiğinde yavaşça gözlerini açtı.

Kulaklarındaki güçlü çınlama devam ediyordu – ısrarcı, keskin ve tek bir ses. Hissettiği acı korkuya karışıyordu. Sırtı ve kolları sızlıyordu. Neyse ki deri ceketi çarpma etkisini biraz olsun azaltmıştı. Kalbi hızla çarpıyordu. Nefes alması gerektiğini hatırlayarak yüzündeki mendili çekip çıkardı ve pis kokuya rağmen yanmakta olan ciğerlerini rahatlattı. Yaralanarak geçirdiği yılların deneyimi herhangi bir yerinde kırık olmadığını söylüyordu.

Üzerini kaplayan eşyalardan kurtularak yeniden ayağa kalktı. Karanlık fırsattan istifade ederek üzerine çöküverdi – pis nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Bu nedenle ilk iş olarak feneri aramaya koyuldu.

Bir çöp heyelanının altında kalıp ölmekten daha kötü bir şey varsa o da çıkışı bulma ihtimali olmadan karanlıkta kalmaktı.

Aradığını sonunda buldu. Elleri titriyordu, feneri açmak için düğmesine bastı; ışığın yanmadan önceki bir anlık tereddüdü yüreğini ağzına getirdi.

Neler olduğunu görmek ve tabancasını bulmak için feneri hareket ettirdi. Etrafında kocaman bir yığın oluşmuştu. Parmaklarıyla silahını tanıyacağını umarak ellerini çöp yığınına daldırdı. Olabildiğince eğildi ve nihayet tabancayı gördü.

Ondan bir metre kadar uzaktaydı ama üzerinde duran eşyalar yarısı yıkılan duvara destek görevi görüyordu. O objelerden birini dahi çekip alsa çöp dağı yine çökecekti.

Lanet olsun, dedi içinden

Bir elini ağzına götürdü, diğeri ağrıyan belindeydi. Düşünmeye çalıştı. Fakat bu, sürekli uğuldayan kulaklarıyla kolay bir iş değildi. Devam etmesi gerekiyordu, tabancayı geri dönüp daha sonra almaya karar verdi. Başka yolu yoktu. Silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için etrafı kolaçan etti. Demir bir çubuk buldu. Onu eline alıp tarttı. İşine yarayabilirdi.

Önceden aşılmaz bir duvar gibi görünen çöküntü, şimdi bir aralık yaratmıştı. Geçebileceği tek yol olduğu için düşüp üst üste yığılmış eşyaların üzerinden tırmanarak kendini paralel bir koridorda buldu.

Dikkatle ilerliyordu. Ara sıra böcek sürüsüne benzer bir şey görüyor fakat aldırış etmiyordu. Ve birbirini kovalayan farelerin sesini işitiyordu.

Sanki onu belli bir tarafa çekmek istiyorlardı.

Bir dönemeçle diğerinin arasına geldiğinde en azından elli metre kadar ilerlediğini hesapladı. Fenerin ışığı birkaç adım ötesindeki engeli aydınlattı. Bir başka duvar daha yıkılmış ve geçişi kapamıştı. Geri döneceği sırada yığının alt tarafında, dışarı doğru çıkıntı yapmış olan bir şey gözüne çarptı. Beyazımsı, uzun bir nesneydi. Ne olduğunu anlamak üzere nesneye yaklaştı.

Bir kaval kemiğiydi bu.

Hayal görmüyordu. Mila feneri hareket ettirdi ve yığının içinde iskeletin diğer parçalarını gördü. Bir dirsek ve bir elin parmakları.

Hiç şüphesi yoktu. Bu, Diana Müller olmalıydı.

Kim bilir ne zaman ölmüştü. Muhtemelen en az bir yıl olmuştu. *Benim de sonum onunki gibi olabilirdi*, diye geçirdi aklından. Az önceki heyelan tam zamanında durmasa aynı kaderi paylaşacakları kesindi. Bunları düşünmekten vazgeçip cesedin kalıntılarına basmamaya gayret ederek engeli aşmayı denedi.

Biraz ileride bir açıklık vardı.

Oraya vardığında bunun, yere atılmış ve üzeri kirli battaniyelerle örtülmüş bir döşeğin yer aldığı bir tür duvar girintisi olduğunu anladı – acaba Diana burada mı uyuyordu? Bir masanın üzerinde kokuşmuş yiyecek kapları, plastik çatal, CD ve oyuncak gibi anlaşılmaz bir sebeple diğerlerinden daha kıymetli bulunup ayrıcalıklı bir yeri hak etmiş farklı eşyalar vardı.

Bu karmaşanın ortasında duran mavi melekli zinciri hemen tanıdı. Ardından da zincirin tutturulmuş olduğu, Diana'nın telefonunu gördü.

Mila demir çubuğu bırakıp feneri dişlerinin arasına yerleştirdi. Cihazı eline alıp altın rengi, ufak yıldızlarla dolu kabını dikkatle inceledi.

Telefon açıktı ama gelen ya da giden bir arama kaydı yoktu.

Cihazın kayıp kıza ait olduğunu doğrulamak için –Diana Müller'e aittir yazısını ve hoşlandığı kişinin başharfini– arkadaki batarya ünitesini açtığında bataryanın kısa bir süre önce değiştirilmiş olduğunu fark etti. Diana'nın kendisi de şarjın süresinden şikâyet ettiğine göre normal bir şeydi bu, aksi takdirde bütün öğleden sonra kapanmadan çalışır halde kalamazdı.

Mila aniden bir şey fark etti. Bu değişikliği yapan, şimdi birkaç metre ilerisinde, ölü yatan kız olamazdı. Dokuz yılın ardından telefonu açan da kendisi değildi.

Karanlığı tam sırtında hisseden Mila aniden kaskatı kesildi. Demir çubuğu eline aldı ve feneri diğer eliyle kavradı. Ortamı daha iyi inceleyebilmek için yavaşça arkasını döndü, o zaman tam arkasında, çöp yığınlarının arasında bir başka geçit olduğunu fark etti.

Mila bu aralığa doğru yöneldi. Orayı emekleyerek geçmek zorundaydı. Demir çubuğu tutan elini gazete kâğıtları serilmiş zeminde sürüyerek ilerledi. Diğer eliyle feneri karşısına doğrultmuştu ve ışık huzmesi önünde gidiyordu. Ve tünel nihayet sona erdi.

Tünelin sonunda ikinci bir oda daha vardı.

Ama burası ilkinden farklıydı, daha düzgün görünüyordu. Ortaya, üzerinde çarşaf ve battaniye olan gerçek bir yatak yerleştirilmişti, yanında bir komodin vardı. Alçak bir masanın üzerinde farklı şekillerde mumlar duruyordu. Bu odanın eşyalarına gösterilen özen, Mila'nın aklına annesinin gurur duyduğu misafir odasını getirdi.

Bu yerin Diana Müller dışında bir başka kişiye daha sığınak olduğu belliydi. Değer verilen, önemli biri. Sonuçta burası dış dünyadan uzaklaşmak için kusursuz bir yerdi.

Tüm düşünceleri bu keşfine yoğunlaşmıştı fakat labirentin uzak bir noktasından gelen yeni bir çökmenin gürültüsüyle birlikte hemen fenerini söndürdü.

İçeride biri daha vardı.

32

Kulaklarındaki aralıksız uğultu bir başkasının varlığını duymasına engel olmuştu.

Bunu ancak çökmenin gürültüsüyle fark edebilmişti. Sonra diğer kişinin elinde de parlaması tavana yansıyan bir ışık kaynağı olduğunu gördü.

Çökmeyle birlikte kaybolmuştu ama şimdi kendisine doğru yaklaşıyordu.

Mila "misafir odası" olarak adlandırdığı yerden çıkmıştı çünkü çıkışı olmayan bir yerde gafil avlanmak istemiyordu. Bu sayede en azından bir çıkış yolu bulmak için koridora tekrar bakabilirdi. Fakat yerini belli etmemek için feneri söndürdüğünden, yeni bir çökmeye sebep olmadan hareket etmek zorlaşmıştı.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Silahı yanında değildi ve bulduğu demir çubuk ancak yakın temaslı bir çarpışmada işine yarardı. Peki ya diğerinin ateşli bir silahı varsa ne olacaktı?

Eğer bu yaklaşan kişi misafir odasının sakiniyse sığınağına doğru yönelecek, diye geçirdi aklından. Yani onun olduğu tarafa doğru. O an için tek çözüm karşısına çıkıp onunla yüzleşmekti. Ama bu delilikti.

Mila soğukkanlılığını korumaya, polis akademisinde öğrendiği ve yılların saha deneyiminde kendisine faydalı olan kuralları uygulamaya çalıştı. İlk iş olarak faaliyet alanını iyice öğrenmesi

gerekiyordu. Bunun üzerine karanlığın içinde, etrafını saran ortamı zihninde canlandırmaya çalıştı.

Diana'nın yatağını ve üzerinde battaniyeler olan, yere serilmiş döşeği gördüğünü hatırladı. Battaniyelerden birini alıp el yordamıyla tekrar ayağa kalkarak ölü kızın kalıntılarının olduğu yığına tırmandı.

Belki de misafirden kaçmanın bir yolu olabilirdi.

Ama o yolun işe yarayabilmesi için en uygun yeri bulması gerekiyordu. Koridorun genişleyip taşıyıcı kolona yer bıraktığı bir alan vardı, Mila bu genişliğin yeterli olabileceğini düşündü. Yere uzanıp pis kokulu battaniyeye sarındı.

Planı saklanıp misafirin geçmesini beklemekti.

Sonrasında yolu boşalacak ve çıkışı geri kazanmış olacaktı. Başka bir alternatifi olmadığı için ona iyi bir fikir gibi geliyordu. Fakat hızlı hareket etmesi gerekiyordu – gelen her kimse, oldukça yakınlardaydı.

Onu fark etmeden yanından geçip gidebileceği bolca yer vardı. Şayet başka yönde bir talihsizlik olursa da Mila o zaman battaniyenin altından fırlayıp elinde demir çubukla karşısına dikilecekti. Ama bu, düşünmek bile istemediği bir ihtimaldi. *Her şey yolunda gidecek*, dedi kendi kendine.

Yerini alıp etrafı dinlemeye koyuldu. Tabanca patlamasının yarattığı kulak çınlaması etkisini sürdürüyordu. Muhtemelen korkusu da çınlamanın gücünü artırıyordu. Mila battaniyenin içinde, etrafında olanları görebilmek için gözleri açıkta kalacak şekilde pozisyon aldı. Ne var ki hareket edememesi iyi bir görüş elde etmesine engel oluyordu.

Önce tüneli tarayan ışık huzmesini gördü. Çöpün oluşturduğu halının üzerinde çatırdayan ve yaklaşmakta olan ayak seslerini duyamasa da misafirin tedbirli bir şekilde ve dikkatle ilerlediğini biliyordu.

İçeride davetsiz bir misafir olduğunu biliyor, diyordu içinden zayıf bir ses. *Biliyor.*

Mila, yaklaşan kişinin nefesini âdeta hissedebiliyordu. Sonra bir gölge tam onun bulunduğu yerin yanında durdu. Bakmak için bıraktığı aralıktan bir çift erkek ayakkabısını görebiliyordu. Ses çıkarmamaya, hatta nefes dahi almamaya gayret etti.

Neden burada durdu, neden hareket etmiyor?

Zaman durmuştu, midesinde bir yumru vardı. Birçok kez kendini belli eden korku, bu kez damarlarında soğuk bir dalga gibi geziniyordu. Beyninde yankılanan çınlamanın onu çıldırtacağını sandı bir an için.

Gölge tam onun olduğu tarafa döndü ve ışık kaynağı saklandığı yeri aydınlattığı anda kadın polis, tüm gücünü topladı ve demir çubuğunu savurarak saklandığı yerden fırladı. Gözlerini kamaştıran ışık net görmesine engel oluyordu ama o yine de hamlesini yaptı. Demir çubuk hiç ara vermeden işine devam ediyordu, bu da hedefi ıskaladığı anlamına geliyordu. Tekrar denedi ve bu kez denk getirdi. Bu darbe onun dengesini kaybedip yere düşmesine yetmişti. Fener elinden düştüğünde ortalık bir kez daha karanlığa gömüldü.

"Mila," diye seslendiğini duydu birinin. "Bekle."

Kadın polis soluk soluğa ve hâlâ hedefini göremeden indirdiği darbeler eşliğinde, âdeta bağırarak şaşkın bir halde sordu. "Kimsin sen?"

Gölge sessiz kaldı.

"Kimsin?" diye tekrarladı kendinden daha emin bir tavırla.

"Benim, Berish."

Çınlamalar sesi tanımasına engel oluyordu. "Beni nasıl buldun?" Endişe sesinin titremesine neden oluyordu.

"Merkezi aradım, bana burada olduğunu söylediler."

"Peki neden geldin?"

"Durum ciddi. Fikrimi değiştirdim, sana yardım etmeye karar verdim."

Mila bir süre düşündü. Ama sonra duyduklarının mantıklı olduğuna karar verdi. "Lanet olsun, Berish," dedi elindeki demir sopayı kaldırarak. "Şimdi şu lanet fenerini bul. Karanlıkta kalmak istemiyorum."

"O halde ayağa kalkmama yardım et."

Mila ona doğru eğilmeye yeltendi. Fakat o sırada arkasından biri eline yapıştı. İçgüdüsel olarak arkasını döndü ve bu tanıdık kokuyu almasına yetti. Korktu ama tepki vermedi. Zaman yavaş çekimde ilerliyordu. Arkasındaki kişi onu kendine doğru çekti. O sırada patlamalar başladı. Silah sesleri karanlık labirentin içinde gürlüyordu fakat Mila kısa aydınlanmalar sırasında onu arkadan çeken kişinin gerçek Simon Berish ve kendisini yatıştıran kokunun da onun parfümü olduğunu anladı.

Yerde yatan kişi onu kandırmaya çalışmıştı. Çakan ışıkların arasında sahtekârın yüzünü seçememişti çünkü adam tam zamanında kalkıp kaçmaya yeltenmişti. Yağan mermilerin arasından ilk dönemecin arkasında onun gözden kaybolduğunu gördü, aynı esnada geçidin duvarları kaçışını kolaylaştırmak ister gibi birbiri ardına yıkılıyordu.

Silah sesleri kesildiğinde gerçek Berish ona döndü. "Gidelim buradan, çabuk!" dedi bağırarak.

Onu karanlığa doğru sürükledi, birkaç metre sonra yanında getirdiği feneri yaktı. Mila onun elini tutmuş, arkasından gidiyordu. Sadece ayağını basacağı yere dikkat etmesi gerekiyordu. Berish koşuyordu, yolu çıkışı bulacak kadar iyi öğrenmiş görünüyordu.

Mila'yı bir panik dalgası sardı, adımları yavaşlamıştı – kâbuslardaki kaçışlarda hep olduğu gibi ıstırap verici bir yavaşlıktı bu. Bacaklarını ileri doğru itiyordu ama sanki kaygan bir zeminde ilerliyormuş, öte yandan karanlık da yoğunluğunu artırıyormuş gibiydi.

Kadın polis, çok geçmeden bulunduğu yolu tanıdı. Kapı oradaydı. Çok yakındı ama ulaşılmaz görünüyordu çünkü o kapıdan geçmenin düşüncesi gerçek olamayacak kadar güzeldi. Dışarıdan gelen temiz havayı hissetti, sanki kapı nefes alıp veriyordu.

Eşikten geçip merdivenlere ulaştılar. Mila, basamakların ağzını açmış bir yaratığın dişleri gibi ayaklarının altında eğilip büküldüğü izlenimine kapıldı. O sırada, bir köpeğin evin dışından onları çağırıyormuş gibi ısrarlı havlamalarını işitti. Demek ki özgürlük yakınlardaydı.

Dış kapıdan çıkmalarına kısa bir mesafe kala Mila, kırmızı tuğlalı bina üzerlerine kapanıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Gözlerini kapadı, adımlarını saydı.

Berish köpeğinin yanına geldiğinde durup çömelerek başını okşadı. "Sakin ol, Hitch, her şey yolunda."

Bir süre soluklandılar. Hayvan yatışmıştı. Özel ajan, Mila'yı süzdü, kadın polis sarsılmış görünüyordu ve ıstıraplı bir ifade eşliğinde elleriyle kulaklarını örtmüştü. Ona açıklama yapma gereği duydu.

"Seni merkezi arayarak buldum ve bana buraya geldiğini söylediler," dedi yüksek sesle, onun iyi duyamadığını anlamıştı.

"O halde senmişsin gibi davranan kişi senden yardım istediğimi biliyor. Eğer öyleyse beni takip ediyor olmalı." Mila ani bir rahatsızlık hissetti. "Kimdi o adam?" diye sordu binayı işaret ederek.

Ama özel ajan bu soruya cevap vermekten kaçındı. "Kahretsin, bu bir sığınak. Daha önce bunlardan birini hiç görmemiştim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Berish hâlâ çömelmiş vaziyetteydi. "Bir dizpozofobi hastasının sığınağından."

Mila midesinde bir bulantı hissetti. Diana Müller o evde kapalı kalarak dış dünyayı reddetmiş ve o sığınağı bir başkası için hazırlamıştı. "Orada bir oda vardı: kızın bir misafiri vardı."

Berish, Mila'nın omzunu tuttu. "Herkese haber vermen gerekiyor, buraya gelmelerini sağla. Orada sıkışmış, anladın mı? Çıkış yolu yok."

Özel ajanın bakışlarında endişeli bir ifade vardı. Mila başka bir şey sormadan telefonu eline alıp Boris'i aramaya yeltendi ama Hitch yeniden ve bu kez daha yüksek sesle havlamaya başladı. Arkalarında bir şeyi işaret ediyordu. Mila ve Berish bakışlarını aniden kırmızı tuğlalı binaya çevirdiler.

Korunaklı pencerelerden gri bir duman yükseliyordu. Bir süre sonra camlar alevlerin etkisiyle patlamaya başladı.

İki polis memuru kollarını yüzlerine siper ederek köpekle birlikte hemen oradan uzaklaştılar, bu esnada içerisi cehenneme dönmüştü.

Güvenli bir mesafeye ulaştıklarında dönüp yangına doğru baktılar.

"Olamaz, olamaz," demekten kendini alamadı özel ajan, sesinde mutsuz ve çaresiz bir ton vardı.

"Bana bak," dedi Mila, adamı kendisine bakmaya zorlayarak. "O adam kimdi? Onu tanıyordun sen."

Berish başını eğdi. "Yüzünü görmedim. Ama sanırım oydu."

"Oydu dediğin kim?"

"Kairus."

ALICE

Delil 443-Y/27

26 Eylül [redacted] günü ambulansta bulunan sağlık görevlisinin ifadesi:

"Yaralının evine gece yarısından biraz önce vardık. Telsizle durumu hakkında bilgi verilmiş ve polis teşkilatından olduğu söylenmişti. Vardığımızda hastanın III. ve IV. derece yanıkları olduğunu saptadık, bunların yanı sıra ciddi asfiksasyon belirtileri gösteriyordu. Tehlikeli ve ciddi klinik durumuna rağmen bilinci yerindeydi. Olası komplikasyonları önlemek ve aynı anda solunumu dengede tutmak için ekibimle birlikte klasik prosedürü uygularken hasta oldukça huzursuz görünüyordu ve bizimle iletişim kurmakta ısrar ediyordu. Oksijen maskesini birkaç saniyeliğine çıkardı ve anlamsız cümleler sarf etti, bunların arasından sadece, 'Lütfen, ölmek istemiyorum,' kelimelerini anlayabildik. Fakat hastaneye nakledildiği sırada, ambulansta hayatını kaybetti."

33

Hep birlikte Yargıç'ı bekliyorlardı.

Polis ekibi inşaat alanına gelmişti ama hiçbiri, daire başkanı olay yerine gelmeden herhangi bir şey söylemiyor ya da yapmıyordu. Olay yeri dondurulmuş gibiydi.

Bu esnada yangın söndürülmüş fakat kırmızı tuğlalı bina çökmüştü. Evde biriken eşyaların yanmasıyla oluşan zehirli duman bulutu, doğan günün ışığıyla birleşerek gökyüzüne doğru yükselirken parlak bir renk salıyordu.

Hem büyüleyici hem de öldürücü, diye düşündü Mila bu manzarayı izlerken.

Kötü şeyler de güzel görünebiliyordu. Fakat itfaiyeciler bölgeyi boşaltmak zorunda kalmışlardı.

"Tam da ihtiyacımız olan reklam," diyerek yorum yaptı Boris.

Mila'yla konuşmaktan kaçınıyordu. Adam kızgındı ama Mila, aynı zamanda onun hayal kırıklığına uğramış olmasından korkuyordu. Öğrendiklerini ona aktarmamış, onu saf dışı bırakmıştı. Fakat en önemlisi, ona güvenmiyordu. İlişkileri onarılmaz şekilde bozulmuştu.

Gurevich de onu görmezden geliyordu. Mila, eski arkadaşıyla işbirliği yaptığına dair bir şüphe yaratmamak için o gece Boris'i değil, onu aramıştı. Destek ekip geldiğinde dedektif, selam bile vermeden ifadesini dinlemişti. Kadın polis ona tek başına yaptığı

araştırmanın detaylarını aktarmıştı – rögar kapağında bulduğu gazete kupüründen başlayıp Kairus'tan bahseden kısa mesajı da eklemeyi ihmal etmemiş ve Diana Müller olayıyla raporunu tamamlamıştı.

Tek bir detayı dâhil etmemişti. Simon Berish'i.

Onu göndermişti. Üstlerinin onu orada görmelerini istemiyordu. Özel ajanın şöhreti kendisine ait olmayan bir davaya karıştığı anlaşılmadan da zaten yeterince zedelenmişti. Mila sonradan yanına geleceğine dair ona söz vermişti.

İtfaiyeciler, gaz maskelerini çıkarabileceklerini on dakika önce söylemişlerdi. Tüten molozlardan çıkan zehirli gazlar köpürmeyle birlikte etkisiz hale gelmişti.

Kulak çınlaması da dinmişti fakat Mila karanlıktaki adamın sesini aklından çıkaramıyordu.

Onu sığınak tuzağına çekmeyi başarmıştı. *Beni gözlüyordu*, diye geçirdi Mila aklından. *Korkunun çağrısına kapıldığımı biliyor.*

Berish, bunun Kairus olduğunu söyleyerek Uykuların Efendisi'nin varlığını kabul etmişti. Fakat özel ajan ilk karşılaşmalarında gerçeği neden ondan saklamıştı?

Karartılmış camlı siyah bir BMW, gazete muhabirlerinin ve meraklı izleyicilerin operasyon sahasına girmesini engelleyen polis barikatını geçti ve inşaat hallindeki gökdelenin önüne park etti. Mila, Yargıç'ın aracını tanımıştı. Gurevich ve Boris onu karşılamak üzere koştu.

Yolcu, araçtan inmek yerine yolcu koltuğunda oturmaya devam etti ve aracın dışında ayakta duran ikiliyle konuşmak için pencereyi indirdi. Kadın polis aracın karşı köşesinde duruyordu ve konuşmayı duyamıyordu. Birkaç dakika geçti. Ardından iki komiser yana çekilip kapının açılmasına izin verdiler.

On iki santim yüksekliğindeki topuk, tozlu beton zemine bastı. Sapsarı saçlar ardında belirdi. Siyah tayyörü jilet gibiydi ve sabahın o saatinde dahi makyajı mükemmel görünüyordu.

Yargıç, yani Joanna Shutton her zamanki gibi kusursuzdu.

* * *

Teşkilatta onunla ilgili birkaç farklı söylenti dolaşıyordu. Hiçbiri dedikodudan öteye gidememişti –tek bilinen evlenmemiş olduğu ve özel hayatını sır gibi sakladığıydı– ama bu söylentilerden hiçbiri cinsiyetiyle ilgili bir ima barındırmıyordu. Bu da göz korkutucu gücüyle ilgili çok şey söylüyordu. Başkomutanlık unvanına giden basamakları kusursuz bir geçmişle tırmanmıştı.

Akademinin en iyisi olarak dikkat çekmesinin ardından Joanna Shutton'a ayrıcalık yapılmamıştı. Genç kız gelecek vaat ediyordu ama erkek meslektaşlarını gölgede bırakması gerekecekti ve ayrıca küstah bir baş belasıydı. Bu yüzden başlarda ona sadece ufak vakaları emanet etmişlerdi. Fakat öğrenme kapasitesi, çalışkanlığı ve özverisi sayesinde her seferinde diğerlerinden ayrışmanın muhakkak bir yolunu buluyordu. Ayrıca daha sonra bir erdeme çevirmeyi de bildiği, küçümseyici bir anlam taşıyan "Yargıç" lakabını da kazanmıştı.

Gazeteciler çok geçmeden ona hayranlık duymaya başlamışlardı.

Bir modeli andıran fiziğiyle ve eski moda polislere has sertliğiyle gazete manşetleri ve televizyon için biçilmiş kaftandı. Üstlerinin korktuğu başlarına gelmişti. Federal Polis imajının seksi bir sarışın figürüyle filtrelenmesini istemiyorlardı.

Sadece iki yıl içinde, farklı görevlerde yer değiştiren Joanna Shutton, teşkilat tarihinin en genç komiseri olmuştu. O andan itibaren komuta zincirinin en tepe noktasına kadarki yükselişine kimse engel olamamıştı.

Kadın, güneş gözlüklerini çıkarıp kırmızı tuğlalı binanın kalıntılarından oluşan manzarayı bakışlarıyla tartarak emin adımlarla olay mahallinin ortasına doğru ilerledi.

"Kim bana konuya dair güncelleme verebilir?"

Gurevich, Boris ve itfaiye şefi hemen onun etrafına üşüştüler. İtfaiye şefi söze girdi.

"Alevleri bir saat önce kontrol altına aldık. Fakat bina neredeyse hemen çöktü. Memurunuzun söylediğine göre yangın aniden başlamış. Fakat kasten yapılmamış olabilir. Binanın içi onca tutuşabilir malzemeyle doluyken tek bir kıvılcım yeterli olmuştur."

Yargıç söylenenler üzerinde düşündü. "O kıvılcım yıllarca bekleyip her şeyi tutuşturmak için tam da bugünü seçmiş anlaşılan."

Shutton'ın alaycı yorumu sessizliğin içine göle atılan bir taş etkisiyle düştü. *Ondan gelen tepkileri asla anlamıyorlar,* diye düşündü Mila. Dalga mı geçtiği, yoksa sırf onları yola getirmek için alaycılığını mı konuşturduğu anlaşılmıyordu.

"Memur Vasquez," diye seslendi kadın, onun yüzüne dahi bakmadan.

Kadın polis küçük gruba doğru yaklaştı. Yargıç'ın etrafını saran pahalı parfüm kokusu şimdi Mila'yı da içine alan bir güç çemberi gibi onu çevrelemişti. "Evet efendim."

"Bana içeride bir adam gördüğünüzü ve bu kişinin size saldırmaya kalktığını söylediler."

Tam olarak öyle olmamıştı ama Mila, Berish'le mutabık kaldığı versiyona riayet etti. "Fenerimi düşürdüğüm sırada ufak bir didişme oldu. Karanlıkta kaldık ama ben onu kaçırmaya yetecek kadar ateş etmeyi başardım."

"Fakat yaralanmadı."

"Sanmıyorum." Mila bu kez samimiydi. "Sadece kaçtığını görebildim. Sonra ben de çıktım çünkü her şey üzerime devrilmek üzereydi."

"Ve tabancanızı kaybettiniz. Doğru mu?"

Mila başını eğdi. Bir polisin silahını kaybetmesi pek de onurlu bir hareket değildi. Ateş edenin Berish olduğunu da açıklayamazdı, tabancayı budalaca bir dikkatsizlik sonucu dü-

şürdüğünü kabul etmekten de böylece kurtulmuştu. Zaten o da iyi bir izlenim vermeyecekti. "Doğru."

Shutton bir anlığına ona aldırış etmeden etrafına bakındı. "Chang nerede?"

Adli tıp doktoru çok geçmeden üzerinde yanmaz bir tulumla akkor molozların arasında belirdi. Tulumun başlığını çıkararak yanlarına geldi.

"Beni mi çağırtmıştınız?"

"Olay yerinde ceset buldunuz mu?"

"Depoda bol miktarda kimyasal madde, hidrokarbon ve plastik vardı: hepsi, yandığında çok yüksek ısı üretirler. Buna tuğlaların fırın görevi görmesini de ekleyin. Bu koşullarda herhangi bir insan kalıntısı eriyip gider," dedi doktor, kendinden emin bir tavırla.

"Ama o adam oradaydı," dedi Mila, âdeta tiz bir sesle ve kimsenin onu yalan söylemekle suçlamadığını fark etmeden. "Diana Müller'in iskeleti de vardı, on dört yaşında kaybolan ve dokuz yıl kendisinden haber alınamayan genç kız."

"Kimsenin hiçbir şey fark etmemiş olması nasıl mümkün olabiliyor?" diye sordu Yargıç.

"Ev, paylaştırılmamış bir mirasın parçasıymış," diye atıldı Gurevich, Mila'ya aldırmadan. "İnşaat şirketinin dediğine göre binanın bugün yıkılması gerekiyormuş ve içinde kimse yaşamıyormuş. Ayrıca bunca zaman boyunca sosyal hizmetlere herhangi bir uyarı gelmemesi de tuhaf. Etrafınıza bir bakın: ıssız bir banliyöde de değiliz. Burası her gün binlerce insanın geçtiği ve çalıştığı bir bölge."

Evet ama karanlık çöktüğünde burası bomboş oluyor, diye karşılık vermek istedi Mila fakat itiraz ettiğini belirtmek ister gibi başını iki yana sallamakla yetindi.

Boris kızgınlığını, onu görmezden gelerek belli ediyordu. Bu tavır, kadın polisi diğer komiserin imalı suçlamalarından daha fazla yaralıyordu. Joanna Shutton ise sakin görünüyordu.

"Eğer Memur Vasquez'in dediği gibi olduysa o halde ona saldıran adam yangını başlatıp alevlerin arasında ölmeyi tercih etmiş," dedi Gurevich, ukala bir tavırla. "Bunu neden yapsın? Bu çok anlamsız."

Yargıç yeniden itfaiye şefine döndü. "İnşaat işini yürüten firmayla sizin görüştüğünüzü tahmin ediyorum."

"Doğru. Onlara danıştık çünkü müdahale etmemiz gereken bölgeyi iyi tanıyorlar."

"Söylesenize, ana giriş kapısı haricinde binaya girmenin başka bir yolu var mı?"

İtfaiye şefi bir süre düşündü. "Şey, tam binanın altından kanalizasyon boruları geçiyor. Birinin binanın içine girmek için başka bir yol bulabilmesi ihtimalini saf dışı bırakmazdım ben olsam."

Yargıç, erkek meslektaşlarına döndü. "İşte hesaba katmadığınız bir ihtimal. Yani evde yaşayanların kimseye görünmeden giriş ve çıkış yapabildikleri farklı bir yol olması ihtimali. Saldırgan her şeyi ateşe verdikten sonra kaçmak için bu yolu kullanmış olabilir."

Mila, Shutton'dan beklenmedik bir destek almıştı. Fakat bununla teselli bulmadı.

Yargıç nihayet ona baktı. "Meslektaşlarınızın şüpheli yaklaşımlarının nedeni, hiyerarşiye itibar edip emirleri beklemeden hareket etmiş olmanız, canım. Dahası soruşturmayı da tehlikeye attınız. İşleri yeniden yoluna koymak zor olacak zira kanıt var idiyse bile onlar da yangınla birlikte yok oldular."

Mila üzgün olduğunu söylemek istedi ama sözleri mutsuz bir yalan gibi görünecekti. Bu nedenle sessiz kalarak başını eğdi ve durumu sineye çekmeye devam etti.

"Bizden daha iyi olduğunuzu düşünüyorsanız söyleyebilirsiniz. Nasıl iş yaptığınızı, işinizde ne kadar iyi olduğunuzu biliyorum. Fakat bu kadar tecrübeli bir polisten benzer bir davranışı beklemezdim." Shutton bunları söyledikten sonra diğerlerine döndü. "Bizi yalnız bırakın."

34

Üç adam hızlıca bir bakışmanın ardından uzaklaştılar.

Erkekler, sayıca çoğunlukta olmalarına rağmen, Yargıç gibi bir kadının karşısında daima azınlıktaymış gibi görünüyorlardı.

Yalnız kaldıklarında Shutton, iyice düşünmek istiyormuş gibi birkaç saniye bekledikten sonra konuştu. "Size yardımcı olmak istiyorum, Memur Vasquez."

Başka bir paylama için hazırlanan kadın polis afallamıştı. "Ne dediniz, pardon?"

"Ben size inanıyorum."

Bu bir destekten de fazlasıydı. Bir ittifak teklif ediyor gibiydi.

Shutton yürümeye başladı ve Mila onu takip etti. "Buraya gelirken Gurevich bana olanları anlattı. Sizin, raporunuza yirmi yıl önce olan olaylarla ilgili bir bilgi ekleyeceğinizden bahsetti."

"Evet efendim."

"Sihirbaz, Ruhların Büyücüsü, Uykuların Efendisi... Doğru mu?"

"Ve Kairus," diye ekledi Mila.

"Evet," dedi Yargıç yürümeyi bırakarak. "Şimdi bir de bu isim çıktı."

Mila, Shutton'ın ismi zaten bildiğini düşünüyordu. Ama belki de bu sadece birkaç kişinin haberdar olduğu bir gerçekti.

"Uykusuzlar vakasını hatırlıyorum," diye devam etti Shutton. "Olay, Tanık Koruma Programı'nın sonunu getirmişti. Birkaç yıl sonra soruşturmaya dâhil olan özel ajanlardan biri, bir başka sevimsiz olay yüzünden itibarını kaybetti."

Mila, onun Simon Berish'ten bahsettiğini anlamıştı. Neler olduğunu sormadı ama Shutton anlattı.

"Koruması ve aynı zamanda gözlem altında tutması gereken, suça tövbe etmiş birinin kaçmasına yardım etmek üzere para kabul etti."

Mila, Berish'in hain olarak değerlendirilme sebebinin bu olabileceğine inanmıyordu, onu yolsuzluk yapmış biri olarak hayal edemiyordu. Fakat Shutton'ın bu hikâyeyi ona anlatmak için yanıp tutuştuğunun da farkındaydı. Duruma ayak uydurmaya karar verdi. "Sanırım o ajan artık görevde değil."

Yargıç durup ona döndü. "Maalesef onu yakalamak için kanıt bulamadık."

"Bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

"Çünkü gidip ona danışmanızı istemiyorum." Bunu gayet samimi bir şekilde söylemişti. "Her ne olursa olsun sadece bana geleceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı. Eğer raporumda Kairus'tan bahsedersem itirazınız olur mu?" diye sordu Mila onu kışkırtmak için.

"Hiç olmaz," diye kısa kesti Yargıç. Ardından gizli bir şey söyler gibi konuştu. "Ama kadın kadına bir tavsiye isterseniz ben olsam bunu yapmazdım. Yirmi yıllık eski bir mesele bu, kanıt veya ipucu olmadan çıkmaza girer. Ayrıca o lakapların bir anlamı yok. Hepsi televizyon seyircisini artırmak veya daha fazla gazete ve dergi satmak üzere medya tarafından uydurulmuş masallar. Bir çizgi roman kahramanının peşinde koşarak kendinizi gülünç duruma düşürmeyin."

Fakat Mila, o sığınakta karşılaştığı kişiyi aklından çıkaramıyordu. Herkes gibi kanlı canlı bir adamdı o. Belki de tüm

detaylar –sığınak ve karanlıkla birleşen korku– yaratıcılığına katkıda bulunmuştu. Onun bir canavar olmadığı konusunda hemfikir olabilirdi.

Ama oradaydı ve gerçekti.

"Peki, rapora sadece bir yabancı tarafından saldırıya uğradığımı yazarsam?"

Shutton gülümsedi. "Kesinlikle daha iyi olur." Sonra onu süzdü. "Soruşturmanın başından beri adımlarınızı takip ediyorum ve bence gayet doğru hareket ediyorsunuz. Cinayet serisinin ardında bir terör örgütü olduğu varsayımını şaşkınlıkla karşıladığınızı biliyorum."

"Öyle. Ve buna hâlâ inanmıyorum."

"Bu fikrinize bir katkıda bulunmama müsaade eder misiniz, Memur Vasquez?"

Mila kadının aklından neler geçtiğini anlayamamıştı.

"Gurevich benden sizi saf dışı bırakmamı istedi ama ben sizin başka bir şekilde faydalı olabileceğinizi düşünüyorum." Shutton başıyla şoförüne bir işaret yaptı ve adam hemen arabadan inip ona kahverengi bir dosya getirdi.

Yargıç onu Mila'ya uzattı. Mila dosyaya baktı, oldukça inceydi. "Nedir bu?"

"Yeni bir rota takip etmenizi istiyorum. Ve bunun içinde ilginizi çekeceğine emin olduğum bir şey var."

35

Ofisi her zaman onun sığınağı olmuştu ama şimdi ona bir hapishane gibi görünüyordu.

Berish bir çıkış yolu bulmak için ileri geri gidip geliyordu.

"Onu vuramadım," dedi Hitch'e dönerek. Köpek bir köşeye büzülmüş başıyla sahibinin huzursuz yürüyüşünü izliyordu.

Bir gece önce olanlar Berish'e huzur vermiyordu. Karanlıkta eli titremişti ve hedefi vuramamıştı. Ne de olsa uzun zamandır eli silah tutmamıştı. *Saha adamı bir beyin adamına dönüştü*, dedi içinden, kendisiyle dalga geçerek.

Ama en kötüsü de yirmi yıldır onu huzursuz eden işkencenin başkahramanının yüzünü görmemişti. Bu nedenle huzur bulamadan merak etmeyi sürdürecekti.

Kairus geri döndü, diye tekrar ediyordu kendi kendine.

O gece, inşaat alanından ayrılmadan evvel Mila ona son günlerde olan her şeyi anlatmıştı; Roger Valin, Nadia Niverman ve Eric Vincenti'nin işlediği cinayetlerden bahsetmişti. Hepsi Andrè García gibi kaybolmuş ve sonra sırf birilerini öldürmek için yeniden ortaya çıkmışlardı.

Berish önce intikam, sonra terör örgütü cinayeti olarak tanımlanan suçların açıklamalarını dikkatle dinlemişti; bunu yaparken içinde uyunan korku, tanıdık ama yıllardır izlenme-

miş bir yolu takip ederek ortaya çıkmıştı. Boğazına şüphe ve endişeden bir yumru yerleşmişti.

Neler oluyordu? Bu zincirleme suçlar neden işleniyordu? Ne zaman huzursuz hissetse Sylvia onu yatıştırmayı bilirdi. Bu hatıra, sis perdesini yararak ilerleyen parlak bir hayal gibi sıkıntısını dağıttı. Tebessümü ve dokunuşuyla onu rahatlatmaya gelmişti.

Berish'in onu düşünmediği tek bir gün bile yoktu

Hatıralarını kendisine bile kapalı bir yere, sürgüne gönderebildiğinden emin olsa da Sylvia geri gelmenin bir yolunu daima buluyordu. Daima evin yolunu bulmayı beceren bir kedi gibi. Bir eşyada ya da bir manzarada onu şaşırtmayı bir şekilde beceriyordu. Ya da bir şarkının sözleri aracılığıyla onunla konuşuyordu.

İlişkileri kısa sürmüş olsa da onu hâlâ seviyordu. Fakat bitikten sonra olanların sebebini sorup suçluyormuş gibi ona âdeta başkaldıran vahşi duygu yoktu artık. Uzak bir özleme dönüşmüştü. Kalbinin derinlerine inmeden, sadece yüzeyde ortaya çıkıyordu; onu parmağının ucuyla alıyor, iç açıcı bir manzara gibi izliyor ve sonra tekrar gitmesine izin veriyordu. İlk karşılaşmalarında iki yanda ördüğü, kuzguni saçlarından çok etkilenmişti. O örgüleri açmanın, sevişmek istediği zaman yaptığı bir hareket olduğunu çok geçmeden öğrenecekti. Ve artık onsuz olamayacağını hemen anlamıştı.

Özel ajan kapıya üç kez vurulmasıyla birlikte düşüncelerinden sıyrıldı.

Odanın ortasında durdu. Hitch bile alarma geçmişti.

O ofisin kapısını daha önce vuran olmamıştı.

"Evde gördüğümüz adam muhtemelen kanalizasyonu kullanarak yangından kaçmayı başardı."

Mila delirmiş gibiydi. Berish meslektaşlarının görmediğini umarak onu odanın içine doğru çekti. "Buraya neden geldin?"

Kadın polis elindeki kahverengi dosyayı salladı.

"Shutton bana senden bahsetti. Sana bulaşmamamı tavsiye etti... hatta emretti. Teşkilatın başındaki kişi böyle bir adım atıyorsa altında bir şeyler var demektir."

Berish hazırlıksız yakalanmıştı. Shutton'ın Mila'ya ne anlatmış olabileceğini tahmin edemiyordu. Ya da belki gayet iyi biliyordu ama kadın polisin bundan etkilenmesine izin vermek istemiyordu. Ama buraya kadar geldiyse belki de böyle bir ihtimal yoktu.

"Dışlanmış halinin içinde debelenmeyi tercih edersin, biliyorum," dedi Mila onun sessiz kalışına tepki olarak. "Bunu anladım ama mevcut duruma göre bu fazla konforlu. Her şeyi bilmek istiyorum."

Özel ajan ondan sesini alçaltmasını istedi. "Sana her şeyi anlattım zaten."

Mila kapıyı işaret etti. "Dışarıda, gerçek dünyada ben senin için yalan söylemek zorunda kaldım. Sana sorun çıkarmasın diye teşkilatın başındaki kişiye bir çuval yalan zırvaladım. Bence bana bir şeyler borçlusun."

"Dün gece hayatını kurtarmış olmam yetmedi mi?"

"Artık ikimiz de işin içindeyiz."

Mila bunun üzerine yanında getirdiği dosyayı masanın üzerine koydu.

Berish ona patlamaya hazır bir bombaymış gibi baktı. "İçinde ne var?"

"Şu ana kadar yanılmadığımızın kanıtı."

Özel ajan masanın arkasına geçip oturdu, dirseklerini masaya koyup çenesini ellerine dayadı. "Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

Uykusuzların yirmi yıl evvelki ortadan kayboluşlarının bir hikâyesi vardı.

Federal Polis homoseksüel bir eski asker, bir kurye, bir kız öğrenci, emekli bir fen bilimleri öğretmeni, bir dul, bir iç çamaşırı mağazası sahibi ve bir tezgâhtarın ortak noktalarının ne olduğunu araştırıyordu. Ortak noktalarının ne olduğunu bulabilirlerse belki o zaman neden birilerinin onlarla ilgilendiğini ve neden kayıp olmalarına yardım ettiğini anlayacaklardı. Ne var ki uykusuzluk çekmeleriyle ilgili önemsiz bir ayrıntı haricinde bir şey çıkmamıştı.

Medyanın sırf tesadüfleri temel alarak ustaca uydurduğu bir vaka gibi görünüyordu. Bir şehirde günde kaç kişi kayboluyordu? Ve kaçı uyku hapı kullanıyordu? Fakat kamuoyu bunun bir sorumlusunun olduğuna dair korkunç fikri giderek sevmeye başlamıştı. En azından sorgulanmak üzere çağrılanlar buna inanıyorlardı.

İşte o zaman tanıklar ortaya çıkmıştı.

"Bir şey görmüş ya da gördüğünü sanan birileri hep vardı. Teşkilatta palavracılar ya da ilgi odağı olmayı seven yalancıları tanımak üzere eğitilmiştik, onlara nasıl davranacağımızı biliyorduk. Öncelikle ortaya çıkmak için uzun süre bekleyip beklemediklerini değerlendiriyorduk. Anlattıkları versiyonlar genellikle birbirine benziyordu – klasik şeylerdi. Kayıp kişinin etrafında dolanan şüpheli bir tip fark ettiklerinden söz ediyorlardı. O zaman onları robot resim testine tabi tutuyorduk. Nedenini bilmiyorum ama konu suçlu kimseler olduğunda insanlar az çok aynı surat tipini tarif ediyorlar: kısık gözlü ve geniş alınlı. Antropolojiye göre bu bir evrim mirasıdır; düşman bize bakarken bakışlarını keskinleştirir ve açık bir alanda gizlenen bir rakibin belirlenmesi gerektiği durumlarda alın ilk fark edilen şeydir. Her durumda, bu iki somatik unsurda ısrar edildiğinde robot resmin hakiki olduğundan yasal olarak şüphe edilebilir." Berish boğazını temizledi. "Ama aralarından biri bize güvenilir

gibi gelen bir tarif verdi." Özel ajan masanın çekmecesini açıp Mila'ya içinde bir robot resmin olduğu şeffaf dosyayı uzattı.

Kairus –insanları yok eden adam– androjen bir yüze sahipti.

Bir gece önce Berish'in ateş etmesiyle oluşan kısa aydınlanmalar sırasında görebildiği yüzle uyuşup uyuşmadığını anlamak için resmi dikkatle incelerken kadın polisin fark ettiği ilk şey bu oldu. Robot resim perspektifi olmayan, iki boyutlu, bir kopya olmasına rağmen yüz hatlarının narinliği net şekilde öne çıkıyordu. Kara gözlerinin etrafını ikiz spiraller gibi çevreleyen halkalar bütün ışığı emiyordu. Siyah saçları kemikli alnının etrafında bir taç gibi duruyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı ve dudakları kalındı. Çenesinin ortasındaki çukur gücü ve aynı zamanda zarafeti simgeliyordu.

Tahmin edilebileceği gibi Kairus, hiç de bir canavara benzemiyordu.

"Tanığın ifadesi tam, net ve detaylıydı. Anlatılanlara göre Kairus yaklaşık bir yetmiş boylarındaydı, atletik yapılıydı ve kırk yaşlarındaydı. Tanık onu fark etmişti çünkü karşılaşmaları sırasında bir hareketi aklına kazınmıştı."

Uykuların Efendisi gülümsemişti.

"Hiç sebepsiz, sadece onu hatırlamasını istemiş gibi. Tanık bize rahatsızlık ile endişe arası bir duygu yaşadığını anlattı."

Tanığı koruma altına almışlardı. Ama bu yetmemişti

"Koruma altındayken bir anda sırra kadem bastı."

Berish'in yüzünde anlayamadığı bir tehditle uğraştığının farkında olan birinin tipik ifadesi belirdi.

"Korku filmi izlemeye sinemaya gitmişsin ve canavar ekrandan çıkıvermiş gibi. Uğruna para ödediğin korku başka bir şeye dönüşür ve sen ona ne isim vereceğini bilemezsin. Bir tür paniktir ama aslında daha da fazlasıdır. Kaçış yolunun olmadığını düşünürsün. Güvenli bir mesafede olmadığına dair ani ve çaresiz bir duygu; ölümün, senin adını bildiğine dair bir farkındalık

hissedersin." Berish bir elini beyazlamaya yüz tutmuş saçlarının arasında gezdirdi. "Onu aradık ve o da ortaya çıktı: Uykuların Efendisi aramızdaydı. Sadece bir yüze sahip olmakla kalmıyor istediği şekilde hitap edilmeyi de seçiyordu."

Kairus.

"Onun yüzünü gören tek kişinin kaybolmasından üç gün sonra, teşkilata bir zarf geldi. İçinde tanığa ait bir saç tutamı vardı. Yanında da bir not. Notta tek bir kelime yazıyordu, bir isim: Kairus."

Bu sadece kendini ifşa etmek değildi, gerçek bir meydan okumaydı.

"Sanki bize şu ana kadar yanılmadınız diyordu. Başından beri bendim. Robot resmime sahipsiniz ve şimdi adımı da biliyorsunuz, beni bulun diyordu."

Teşkilatta o zamanlar ağır bir yenilgi havası hâkimdi ve korku kimseyi rahat bırakmıyordu. Çünkü bu bir kışkırtmaysa verilen gözdağı herkesi ilgilendiriyordu.

"Öylece bitti, Kairus'tan bir daha ses çıkmadı ve başka kaybolmalar da olmadı," diyerek sözlerini sürdürdü Berish. "Uykuların Efendisi'nin en başarılı şakası bizi bir şüpheyle baş başa bırakmaktı. Ona katil denemezdi çünkü ortada ceset yoktu. Adam kaçıran biri de denemezdi çünkü kaybolmalarda zorlama olduğuna dair bir kanıt yoktu. Etrafımızda sadece varsayımlar ve onun niyetinin ne olduğu konusunda sadece teoriler vardı."

Kairus isimsiz bir suçun yaratıcısıydı. Yakalansaydı bile onu neyle itham edeceklerini bulamazlardı. Ama yine de kaybolan kişilere kurban nitelendirilmesi yapılıyordu.

"O tanığın adı neydi?"

"Sylvia."

36

Tanık bir kadındı.

Mila, Berish'in kadının ismini söylerken sanki bu ismi telaffuz etmekte zorlanıyor gibi tereddüt ettiğini fark etmişti. "Bu Sylvia denen kadın size Kairus'un yüzünü tarif etmiş; peki o, kadının ortadan kaybolmasına neden sebep olsun?"

"Neler yapabileceğini ve bunu yapmaya ne denli kararlı olduğunu bize göstermek için."

"Ve bunu başardı da," diye tamamladı kadın polis buruk bir sesle. "Çünkü belli ki robot resim sizi bir yere götürmeyince başarısızlığınızın altında ezilmemek için dosyayı arşive kaldırmaya karar verdiniz. Ama aslında örtbas edildi. Limbo'nun arşivinde sadece tek bir temiz dosya buldum. Uykuların Efendisi'nin sadece bir uydurmaca, bir tür efsane, bir blöf olduğunu söyleterek kendinizi haklı çıkarmıştınız." Mila öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. "Oysa gerçekti. Bu gece onu karşımızda görmemiz bunun kanıtı."

Özel ajan, kırmızı tuğlalı binada olanların etkisinden kurtulamamış görünüyordu.

"Sen Tanık Koruma Programı'nda Steph'e bağlı çalışıyordun, o nedenle de Sylvia'yı korumak senin sorumluluğundu, doğru mu?" Şimdi Mila'nın yüzünde hayal kırıklığıyla dolu bir ifade

vardı. "Davada sen ve amirim Stephanopoulos dışında başka kimler vardı?"

Berish içten bir tavırla karşılık verdi. "Joanna Shutton ve Gurevich."

Mila olduğu yerde donakaldı. Yargıç mı? Demek o yüzden ona yardım teklif etmişti. "Steph'le anlaşıp kariyerinizi korumak üzere anlaşma yaptınız. Kayıp olanları kimse bir daha aramadı. Hiçbiri umurunuzda değildi."

"Bana kariyerden bahsetmeye mi geldin?" Berish alaycı bir kahkaha attı. "Stephanopoulos da pes etmek istemediği için Limbo'ya geçmeyi talep etti. "

"Ama sen de şahsi faydan için diğerlerinin olayı unutmalarına göz yumdun. Sen onların suç ortağıydın."

Berish bu suçlamayı hak ettiğini düşünüyordu ama yine de karşılık vermek istedi. "Geri dönebilseydim yine aynısını yapardım çünkü Shutton ve Gurevich muhteşem polisler. Bu iyiliği onlar için değil, teşkilat için yaptım."

Mila, özel ajanın onu hakir gördükleri belli olan meslektaşlarını neden savunduğunu anlamamıştı. Yargıç'ın kısa bir süre önce ona Berish'in yolsuzluk yapmış bir polis olduğuna dair şüphelerini anlatmasını hatırladı. Bir an için hepsinin doğru olabileceği şüphesine kapıldı.

Ne var ki Mila, Roger Valin tarafından işlenen katliamdan başlayarak son günlerde olan cinayetlerle ilgili gizliliğin sebebini anlamaya başlamıştı. Üstleri, bilginin sızmasını önleyerek soruşturmanın bütünlüğünü değil, yirmi yıl önce gerçekleşen skandaldan dolayı kendilerini korumaya çalışıyorlardı. "Peki, Klaus Boris bundan haberdar mı?"

"Sen ve o, bu oyunda sadece birer piyonsunuz."

Mila, Berish'in dediklerini duyduğunda hafif de olsa bir rahatlama hissetti. Bu sözlerin gerçek olup olmadıklarından emin

olamıyordu ama onu rahatlatmışlardı. "O halde Yargıç bu dosyayı bana neden verdi?" Masada duran kahverengi dosyayı işaret etti.

"Sebebini bilmiyorum," diyerek kabullenmek zorunda kaldı Berish. "Aslında seni bu vakadan alması gerekirdi. Ama Joanna'nın işlerine asla akıl sır ermez, insanları kullanmak konusunda başarılıdır."

"Yazanları okursan aslında bana yirmi yıl önce karar verdiğiniz şeyle ilgili gerçeklere ulaşmama yardım edecek bir ipucu sunduğunu anlarsın."

Berish buruk bir şekilde gülümsedi. "Sen de ona güveniyor musun? Hikâyenin er ya da geç ortaya çıkacağını anlamış olmalı. Sadece en kötüsüne hazırlanıyor, inan bana."

Özel ajan haklı olabilirdi. Bu yüzden Mila geçmişte bir suçludan rüşvet almış olması muhtemel bir polisle ilgisinin olmasını umursamadığına karar verdi. "Dosyaya neden göz atmıyorsun? Belki bana yardım etmeye karar verirsin..."

Berish içini çekti. Önce Mila'ya sonra kahverengi dosyaya baktı. Sonunda elini uzatıp dosyayı alarak okumaya başladı.

Mila onun tek sayfalık metni gözleriyle tarayışını izledi. Bitirdiğinde dosyayı geri bıraktı.

"Eğer burada yazanlar doğruysa bu her şeyi değiştirir."

37

Eylül ayının sonunda, yazdan kalma bir salı günüydü.

Sıcak hava, kurtulmanın mümkün olmadığı bir kucaklamayla onları sarmalıyordu. Hitch, başını arabanın penceresinden dışarı çıkarmış arabanın hızıyla oluşan esintinin tadını çıkarıyordu.

Mila yola bakarken Berish kahverengi dosyanın içindekileri tekrar tekrar okuyup duruyordu. Özel ajan ceketinin kolunu aşağı doğru çekerek gömlek manşetindeki kahve izini saklamaya uğraşıyordu. Bunu neredeyse farkında olmadan yapıyordu. Mila bu hareketi göz ucuyla fark etmişti ve ona son derece sevimli görünmüştü. Berish nasıl göründüğüne önem veriyordu ama bunu görünüşten ziyade kibarlığından yapıyordu. Ona babası hayattayken her sabah ayakkabılarını cilalarken gösterdiği özeni hatırlatmıştı. Kılık kıyafetine özen göstermenin, başkalarına saygılı olmak anlamına geldiğini söylerdi. Berish, babası yaşında olmamasına karşın eski moda erkeklerin davranış şekline sahipti. Ve bu da Mila'ya güven veriyordu.

"Ne kadar zamandır uyumuyorsun?" diye sordu Berish dalgın bir şekilde.

"Ben iyiyim."

Son yirmi dört saat birbiri ardına gelişen çılgınca olaylarla geçmişti. Öğleden sonranın sıcak havası kadın polisin sinirleri üzerinde yatıştırıcı bir etki yaratıyordu. Yolculuk yaptıkları bölgenin

manzarası huzur vericiydi. Birbirinden farklı tarzdaki evleriyle daha çok orta sınıfın yaşadığı bir bölgeydi. İnsanlar çalışıyor, huzurlu bir hayat dışında bir şeye heves etmeden çocuklarını büyütüyorlardı. Burada yaşayanlar herkesin birbirini tanıdığı, kapalı bir topluluk olmalıydı.

Yolun sonunda, geniş çimenliğin ortasındaki beyaz bir yapı ve sivri çan kulesinden oluşan Baptist kilisesini geçtiler. Dışına bir cenaze arabası park etmiş olsa da içinden, neşeli ilahiler geliyordu.

Mila yola devam ederek üçüncü evin önünde, büyük bir karaağacın gölgesinde durdu.

Arabadan indiklerinde onları karşılayan sıcak esinti çok geçmeden uzaklaştı. Tek katlı mütevazı evin ön bahçesinde üç çocuk vardı – ikisi erkek biri kız. Yaklaşmakta olan davetsiz misafirlere bakmak için oyunlarını bıraktılar. Yüzlerinde küçük kırmızı lekeler vardı.

"Anneniz evde mi?" diye sordu Berish, Hitch'i arabadan indirirken.

Dikkatleri hovawart cinsi köpeğe çevrilen çocuklar cevap vermediler.

O sırada evin kapısında, kucağında iki yaşlarında bir bebek olan ve onlara şüpheli gözlerle bakan bir kadın belirdi. Fakat çok geçmeden kadının bakışları değişti ve o da köpeğe bakarak gülümsedi.

"İyi günler," dedi kadın.

"İyi günler," diyerek karşılık verdi Berish, kadının nezaketine cevaben. "Bayan Robertson?"

"Evet, benim."

Bunun üzerine iki polis memuru, yerde duran birkaç oyuncak ve üç tekerlekli bisikletin yanından geçerek bahçede ilerlediler ve verandaya çıkan basamakları tırmandılar.

"Federal Polis'teniz." Özel ajan kapıya ulaştığında kahverengi dosyanın içindeki tek yaprak kâğıdı çıkardı ve iki parmağının arasında tutarak kadına gösterdi. "Bu ihbarı tanıdınız mı?"

"Evet," dedi Bayan Robertson, hafif bir şaşkınlıkla. "Ama sonrasında hiçbir haber çıkmadı."

Berish hızlı bir şekilde Mila'yla bakıştı, sonra yeniden ev sahibine döndü. "İçeri girebilir miyiz?"

Kısa bir süre sonra Hitch, Bayan Robertson'ın çocuklarıyla birlikte bahçede oynarken iki polis oturma odasında oturuyordu.

Ayaklarının altındaki halının üzeri Lego ve yapboz parçalarıyla doluydu. Yemek masasının üzerindeyse ütülenmesi gereken çamaşırların olduğu bir sepet duruyordu. Kanepenin kolçağında kirli bir tabak vardı.

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi kadın, bir yandan da kucağındaki bebeği bir oyun parkına yerleştiriyordu. "Beş çocukla her şeye yetişmek zor oluyor."

Kızamık geçirdikleri için çocukların okula gitmediklerini zaten açıklamıştı. İki yaşlarında olan çocuk da yuvadakilere bulaştırma endişesiyle evde kalmıştı. Üç aylık en küçükse girişe yerleştirilmiş beşikte uyuyordu.

"Hiç önemli değil," dedi Mila. "Bilakis, haber vermeden geldiğimiz için siz kusura bakmayın."

Camilla Robertson otuz yaşlarını geçmiş, yapılı bir kadındı – güçlü kollarını açıkta bırakan sarı bluzunun yakasından haç şeklinde gümüş bir kolye sarkıyordu. Kısa kesilmiş kahverengi saçları, açık renk teni ve kırmızı yanaklarının daha da belirgin hale getirdiği açık mavi renkte gözleri vardı. Genel hali meşgul ama mutlu bir anne izlenimi uyandırıyordu.

"Kocam Papaz Robertson köşedeki Baptist kilisesinde görevli," dedi kadın, kolçakta duran kirli tabağı kaldırdıktan sonra yanlarına otururken. "Dün vefat eden cemaatten bir kardeşimizin

cenaze törenini gerçekleştiriyor ve benim şimdi onunla olmam gerekiyordu."

"Arkadaşınız için üzgünüz," diyerek araya girdi Berish. Kadın ona içten bir tavırla gülümsedi. "Üzülmeye lüzum yok, Yüce Tanrı onu yanına aldı."

Ev, basit bir şekilde döşenmişti; yegâne süsleme aile fotoğraflarının olduğu çerçeveler ve Hz. İsa, Meryem Ana ve Son Akşam Yemeği'nin resmedildiği tablolardı. Fakat Mila'ya kalırsa bunlar, bir dinin gösterişli süslemeleri değil, aile hayatının her alanına eşlik eden derinlikli bir dine övgü niteliğindeydiler.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu kadın.

"Zahmet etmeyin, Bayan Robertson," diye karşılık verdi Berish.

"Camilla," diye düzeltti kadın.

"Pekâlâ, nasıl isterseniz... Camilla."

"Kahve olur mu? Bir dakikamı almaz."

"Gerçekten çok acelemiz var," diyerek onu durdurmayı denedi özel ajan. Fakat kadın mutfağa gitmek üzere çoktan ayaklanmıştı.

Birkaç dakika beklemek zorunda kaldılar; bu esnada iki yaşındaki bebek, parkının içinden onları gözlüyordu. Camilla elinde bir tepsi ve dumanı tüten iki fincanla geri dönerek onları hemen misafirlerine servis etti.

"Bize şu ihbar meselesini anlatabilir misiniz?" diye sordu Mila işleri hızlandırmak için.

Bayan Robertson koltuğun ucuna ilişerek ellerini kucağına koydu. "Ne diyebilirim ki... Çok uzun zaman önceydi, üzerinden bir asır geçmiş gibi."

"Her şeyi tam olarak anlatmanız gerekmiyor, hatırladığınız kadarını anlatın yeter," diyerek onu cesaretlendirdi Berish.

"Bir düşüneyim... On altı yaşlarındaydım. Demiryolu hattında bir apartmanda büyükannemle birlikte yaşıyordum. Annem daha birkaç aylıkken beni büyükanneme bırakmış; başıboş, sorum-

suz biriymiş ve bana bakamamış. Babamı ise hiç tanımadım. Ama onlara kızgın değilim, affettim onları." Dönüp parktaki oğluna komik bir surat yaptı, bebek dişsiz bir gülüşle karşılık verdi. "Büyükannem Nora beni istemiyordu, ona yük olduğumu söylerdi daima. Gençken çalıştığı fabrikada kalçasını kırdığı için hastalık ödeneği alıyordu. Ben olmasaydım o parayla çok daha iyi şartlarda yaşayacağını iddia ederdi ve benim yüzünden sefalet içinde olmaya mecbur kaldığını söylerdi. Birkaç kere beni yetimhaneye göndermeye çalıştı ama ben her seferinde kaçıp onun yanına geri döndüm. Kim bilir neden. Sonra... bir keresinde, sekiz yaşındayken bir ailenin yanına verildim. Çok iyi insanlardı ve yanlarında altı çocuk daha vardı – bazılarının ailesi farklıydı, benim gibi. Uyum içinde yaşıyorlardı ve mutluydular. Oysa benim kafam karışıktı çünkü bu koşulsuz sevginin nedenini anlayamıyordum. Kadın benim akrabam değildi ama yine de bana bakıyordu. Çamaşırlarımı yıkıyor, bana yemek hazırlıyor ya da ona benzer şeyler yapıyordu. Bir şekilde minnettar olmam gerektiğini düşünüyordum ya da olmamın beklendiğini. Derken bir gün ben kıyafetlerimi çıkarıp kocasının yatağına girdim, büyükannemin evindeki televizyonda geç saatlerde yayınlanan filmlerde gördüğüm gibi. Adam kızmadı, oldukça nazikti ve bana bu tür şeylerin bir çocuk için uygun olmadığını ve kıyafetlerimi giymemi söyledi. Fakat ben adamın rahatsız olduğunu hemen anladım. Onunla yapmaya çalıştığım şeyin sadece yetişkinlerin yaptığı bir şey olduğunu nereden bilebilirdim? Kimse bunu bana anlatmamıştı. Ertesi gün sosyal hizmetlerden biri gelip beni aldı. Onları bir daha görmedim."

Camilla Robertson bu olayı Mila'yı şaşırtan bir rahatlıkla anlatmıştı. Geçmişiyle hesaplaşmıştı ve bir şeyleri gizlemeye gerek duymayacak kadar huzura kavuşmuş görünüyordu. Ses tonunda hınçtan eser yoktu, sadece belli belirsiz bir hüzün vardı.

Berish sadede gelmek istiyordu ama kadının içini dökmesine izin vermesi gerektiğini anlamıştı.

"İlk arama on altıncı yaş günümün olduğu gün geldi. Telefon birkaç kez çaldı, saat öğleden sonra ikiydi. Büyükannem normal şartlarda altıya kadar uyurdu. Telefonun çalması sona erdikten hemen sonra yeniden başladı. Bunun üzerine telefona ben cevap verdim. Hattın öbür ucundaki adam doğum günümü kutluyordu. Bu çok garipti çünkü doğum günüm olduğunu kimse bilmiyordu. O zamana dek sadece bir kere mumlu bir doğum günü pastam olmuştu, yetimhanede kaldığım zamanlardan birindeydi bu da ve mumları yakın zamanlarda doğan beş çocukla birlikte üflemiştim. Çok güzeldi ama bana özel değildi. Oysa o adam sadece benim doğum günümü kutlamak için telefon ettiğini söylediğinde... gururumun okşandığını hissetmiştim."

Mila, Robertsonların oturma odasında yer alan fotoğraflara baktı. Bir düzine doğum günü pastası ve kremaya bulanmış, gülümseyen yüzler gördü.

"O adam size kim olduğunu söyledi mi?" diye sordu Berish.

"Bunu ona sormadım bile. Benim için önemi yoktu. Başkaları bana 'Nora'nın torunu' diye hitap ederlerdi ve Nora da bana ihtiyacı olduğunda kötü kelimeler kullanarak seslenmekle yetinirdi. Bu nedenle önemli olan onun ismimi biliyor olmasıydı. İyi olup olmadığımı soruyor, hayatımın nasıl gittiğini merak ediyordu; mesela, okulda derslerimin nasıl olduğunu, arkadaşlarımı, en sevdiğim grup ya da şarkıcıyı soruyordu. Ama bir sürü şeyi de biliyordu: Mor rengi sevdiğimi, elime biraz para geçer geçmez sinemaya koştuğumu, içinde hayvanlar olan filmlere bayıldığımı ve Ben adında bir köpeğim olmasını istediğimi."

"Hakkınızda bu kadar çok şey bilmesi sizi şaşırtmadı mı?" diye sordu Mila hayretle.

Camilla Robertson hoşnut bir tavırla başını iki yana salladı. "Emin olun, birinin benimle ilgilenmesi gerçeği beni daha fazla etkilemişti."

"Sonra ne oldu?"

"Telefon görüşmeleri düzenli hale geldi. Genellikle cumartesi öğleden sonraları arıyordu. Yirmi dakika kadar sohbet ediyorduk ama çoğunlukla benden bahsediyorduk. Çok hoştu ve kim olduğunu ya da yüzünün neye benzediğini bilmemek beni rahatsız etmiyordu. Hatta bazen özel bir ilişki kurmak için beni seçtiğini düşünmek iyi geliyordu. Konuşmalarımızdan başkalarına bahsetmememi asla söylemedi, bu sebepten ötürü kötü bir niyeti olduğundan hiç şüphelenmedim. Asla benimle görüşmek ya da herhangi başka bir şey için bir talebi olmadı. O benim gizli arkadaşımdı."

"Böyle ne kadar süre görüştünüz?" diye sordu Berish.

Kadın bir süre düşünerek hatırlamaya çalıştı. "Sanırım, yaklaşık bir sene kadar... Sonra telefonlar kesildi. Fakat sondan bir öncekini net hatırlıyorum." Bir anlığına durup ciddileşti. "Sesinde farklı bir şey vardı. Bana daha önce hiç sormadığı bir soru yöneltti, şuna benzer bir şeydi: 'Yeni bir hayatının olmasını ister misin?' Sonra bununla ne kastettiğini açıkladı. Eğer istersem ismimi ve yaşadığım şehri değiştirebilirdim, büyükannem olmadan her şeye yeniden başlayabilirdim ve hatta Ben adında bir köpeğim bile olabilirdi."

Mila ve Berish bunun ne anlama geldiğini bilen bir tavırla hızlıca bakıştılar.

"Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini bana açıklamadı, sadece eğer istersem kendisinin bunu gerçekleştirebileceğini söyledi."

Mila, ortamı bozmak istemediği için son derece yavaş hareketlerle elini uzatıp fincanını sehpaya bıraktı.

"Bu bana çok çılgınca geldi ve bir espri olduğunu düşündüm. Ama o çok ciddiydi. Ve ben ona hayatımdan memnun olduğumu

ve başka bir hayat istemediğimi söyledim. Aslına bakılırsa sadece onu rahatlatmaya çalışıyordum, bana acıması beni üzmüştü. O da bana bunu iyice düşünmemi ve cevabımı sonraki cumartesi verebileceğimi söyledi. Bir hafta sonra tekrar aradığında ben aynı şeyleri tekrarladım. Bu kararıma kızmış görünmüyordu. Yine havadan sudan konuşmaya devam ettik. Ben bunun son görüşmemiz olduğundan habersizdim. Yedi gün sonra telefon çalmadığında kendimi terk edilmiş hissettiğimi hatırlıyorum." O sırada beşikteki bebek ağlamaya başladı ve Camilla Robertson dalgın halinden sıyrıldı. "Affedersiniz," diyerek bebeği kontrol etmek üzere ayağa kalktı.

Mila, Berish'e dönerek alçak sesle konuştu. "Anlatacak çok şeyi varmış gibi görünüyor."

Özel ajan parmağıyla şikâyet belgesinin olduğu kahverengi dosyayı işaret etti. "Bunu henüz konuşmadık..."

38

Camilla Robertson çok geçmeden kucağında bebekle geri döndü.

Ayakta durup bebeği tekrar uyutmak için kucağında salladı. "Sıcağa tahammülü yok, doğrusunu isterseniz benim de. Tanrı bu sene bize uzun bir yaz bahşetti – şükürler olsun."

"Söylesenize, Camilla," diyerek araya girdi Mila. "Telefondaki adamdan bir daha haber aldınız mı?"

"Uzun yıllar sonra. Yirmi beş yaşındaydım ve pek de erdemli denebilecek bir hayat sürmüyordum. Reşit olduğumda büyükannem beni kapıya koymuştu. Artık bana karşı bir sorumluluğu olmadığını söylemişti. Bir süre sonra vefat etti ve ben onun cennete gitmesi için her gün dua ediyorum."

"Evsiz kaldığınızda sanırım işler kötüye gitti," diyerek söze karıştı Berish.

Camilla korkusuzca ona baktı. "Evet, öyle oldu. Başlarda korktum ama her şartta mutlu olacağıma emindim. Ne kadar yanıldığımı Tanrı biliyor... Sokakta yattığım ilk gece birikmiş az miktardaki paramı çaldırdım. İkinci gün kırık kaburgalarla kendimi acil serviste buldum. Bir hafta sonra hayatta kalma mekanizmasını çözmüştüm ve fahişelik yapmaya başladım. Bir ay sonra da hayatımın ilk kokainini içerek o cehennemde mutlu olmanın sırrını keşfettim."

Berish, karşısında duran bu uysal ve huzurlu kadının kendinden bahsettiğine inanamıyordu.

"Birkaç kez tutuklandım, hapse ve rehabilitasyon merkezlerine girip çıkıyordum ama her seferinde aynı hayata geri dönüyordum. Bazen uyuşturucu alabilmek için günlerce bir şey yemiyordum. Bir deri bir kemik kaldığım, saçlarım döküldüğü ve dişlerim çürüdüğü halde benimle olmaya cesaret edebilen müşterilerden para yerine uyuşturucu kabul ettiğim de oluyordu." Kadın anlatırken kucağındaki ufaklık bluzunun üzerinden annesinin memesine yapışmaya çalışıyordu.

İki polis memurunun gözleri önünde cereyan eden bu masum tabloyla kadının hikâyesinde anlattığı olaylar arasında müthiş bir uyuşmazlık vardı.

"Bir kış gecesi bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını hatırlıyorum. Ortada kimsecikler yoktu ama ben bir doz uyuşturucu satın alabilmek için dışarıda olmaya mecburdum. Dahası gidecek bir yerim yoktu. Zamanımın çoğunu bir tür paralel evrende geçiriyordum, dışlanmıştım. Bu, uyuşturucu aldığımda oluyordu ama temizken de oluyordu çünkü sahip olduğum yegâne hayatta kalma güdüsü, beni yemek yemeye veya uyumaya değil, uyuşturucu almaya itiyordu. Bir telefon kulübesine sığındım. Yağmurun dinmesini bekleyerek orada ne kadar zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum. Perişan bir haldeydim ve çok üşüyordum. Isınmak için ellerimle vücudumu sıvazlamaya çalışıyor ama beceremiyordum. O sırada kulübenin içindeki telefon çaldı. Neler olduğunu anlamadan uzun süre çalan telefona baktığımı hatırlıyorum. Çalmasına izin verdim çünkü ahizeyi kaldıracak cesaretim yoktu. İçimden bir ses bunun yanlış numara olmadığını, telefonun benim için çaldığını söylüyordu."

Mila, kadının telefon kabinine zihninde geri giderek uzun yıllar evvel yaptığı gibi ahizeyi kaldırması için gerekli zamanın geçmesini bekledi.

"Söylediği ilk kelime ismimdi; 'Camilla,' dedi. Ve ben o sesi anında tanıdım. Bana nasıl olduğumu sorduğunu hatırlıyorum ama cevabı zaten bildiğinden emindim, bunun üzerine ağlamaya başladım. Bunun için çok fazla sebebiniz olmasına rağmen uzun yıllar boyunca kendinizi tuttuktan sonra ağlamanın ne kadar güzel bir şey olduğunu tahmin edemezsiniz. O acımasız dünyada tek bir gözyaşı akıtırsam bu benim sonum olurdu, bu göze alamayacağım bir zayıflıktı." Kadının sesi çatlamaya başlamıştı. "Sonra adam ikinci kez bana aynı soruyu sordu: 'Yeni bir hayatın olmasını ister misin?' Ve ben bu kez ona evet diye cevap verdim."

Ufaklık annesinin kucağında tekrar uykuya dalarken diğeri oyun parkında sessizce oynamaya devam ediyordu. Diğer üç çocuk ise dışarıda Hitch'i kovalayarak neşeyle bağrışıyordu. Camilla Robertson küçük yuvasında sevdikleriyle çevrelenmişti. Çaba sarf etmiş ve kendini başka hiçbir şeye olmadığı kadar bu küçük dünyayı yaratmaya adamıştı.

"Size nasıl yeni bir hayat verebileceğini açıkladı mı?" diye sordu Berish.

"Bana bazı talimatlar verdi. Ertesi gün uyku ilacı alıp bir otele gitmem gerekiyordu. Orada adıma ayrılmış bir oda olacaktı."

Uyku ilacıyla ilgili detay anında Mila ve Berish'in ilgisini çekmişti: uykusuzların esrarıyla ilgili bir açıklamaya çok yaklaşmış olabilirlerdi. Fakat ikisi de hikâyenin akışını bölmemek için birbirlerine dahi bakmaktan kaçındı.

"Yatağa uzanmam ve uykuya dalmak için uyku ilaçlarını almam gerekiyordu," diyerek devam etti Camilla. "Sonra farklı bir dünyaya uyanacak ve her şeye baştan başlayabilecektim."

Mila bu detayları aklına yazmayı ihmal etmedi. Bu hikâyenin gerçek olduğuna hâlâ inanmıyordu. Fakat anlamlı geliyordu.

"Peki siz ne yaptınız? Oraya gittiniz mi?"

"Evet," diyerek onayladı kadın. "Odam ayarlanmıştı. Merdivenleri çıkıp odanın kapısını açtım. Bakımsızlığı haricinde beni rahatsız eden veya bir tehlike işareti olabilecek bir şey yoktu. Uyku haplarının olduğu şişeyi alıp yatağa uzandım, yatağı açmadım, hatta giysilerimi dahi çıkarmadım. İlaç kutusunu kucağımda, ellerimin arasında sıkı sıkı tutarak tavana baktığımı hatırlıyorum. Yedi yıl boyunca uyuşturucu kullanmıştım ama o an tek bir uyku hapını almaya korkuyordum. Bana neler olacağını merak ediyor, yeni bir hayata hazır olup olmadığımı sorguluyordum."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Berish.

Camilla Robertson yorgun gözlerle ona baktı. "Sahip olduğumu bilmediğim kadar büyük bir sağduyuyla kendi kendime, boşluğa atlamak yerine oradan tek başıma çıkmaya çalışmazsam o zaman ölümümün kesin olacağını söyledim, anlıyor musunuz? Hayatımda ilk kez kendime verdiğim onca zarara rağmen ölmeyi hiç istemediğimi fark ettim." Derin bir nefes aldı ve boynundaki haç kolye göğsüyle birlikte kabardı. "Yataktan kalkıp oradan çıktım."

Berish ceketinin cebinden Kairus'un robot resmini çıkardı. Kâğıdı kadına uzattı. "Bu adamı daha önce hiç gördünüz mü?"

Camilla Robertson özel ajanın uzattığı kâğıdı almadan önce kısa bir süre tereddüt etti. Sonra alıp sanki korkuyormuş gibi belli bir mesafede tutarak baktı. Gözlerini adamın yüzünde gezdirerek yüz hatlarını inceledi.

Berish ve Mila nefeslerini tutarak beklediler.

"Hayır, onu daha önce hiç görmedim."

İki memur hayal kırıklıklarını belli etmediler.

"Bayan Robertson, sakıncası yoksa birkaç sorumuz daha var," diyerek araya girdi Mila. "Daha sonra başka telefon aldınız mı?"

"Hiç."

Kadın polis ona inanıyordu.

"Gerek de olmadı," diye ekledi Camilla. "O deneyimin ardından cemaate katıldım ve hayatımı ciddiye aldım. Orada Rahip Robertson'la tanıştım ve evlendik. Gördüğünüz gibi bunu tek başıma yaptım," diyerek zafer dolu bir sesle sözlerini tamamladı. Berish onun kibir dolu sözlerle işlediği günahı mazur gördü.

"Neden yıllar sonra bu adamla ilgili şikâyette bulundunuz?"

"Zamanla onun hakkındaki fikirlerim değişti. Artık niyetinin pek de iyi olduğundan emin değildim."

"Bunu size düşündüren ne oldu?" Bu bakış açısı Berish'in fazlasıyla ilgisini çekmişti.

"Tam olarak bilemiyorum. Kocamla tanışıp kendini başkalarına nasıl adadığını gördüğümde iyi niyetli birinin neden karanlıklarda saklanma gereği hissettiğini sorguladım. Ayrıca..."

Berish ve Mila kadının sözlerini tamamlamasını heyecan içinde beklediler.

"Ayrıca... bir şey vardı... kötücül bir şey. "

Berish bu cevabın üzerinde düşündü. Camilla'nın saçma bir şey söylediği izlenimini ona vermek istemiyordu çünkü aksine bu sözlerde anlamlı bir şeyler sezinlemişti.

"Son bir şey daha," dedi Mila. "O gün kaldığınız otelin adını ve oda numarasını hatırlıyor musunuz?"

"Elbette..." Camilla Robertson hatırlamak için başını kaldırıp tavana baktı. "Ambrus Otel, üç yüz on yedi numaralı oda."

39

Ambrus Otel unutulmayacak bir yerdi.

Birbirine benzeyen bir sıra paralel yüzlü bina arasına sıkışmış dar bir yapıydı.

Her bir cephesi birbirinin aynısıydı, altı katlıydı ve her katta dört penceresi vardı. Yaklaşık olarak her üç dakikada bir trenin geçtiği demiryolu köprüsüne bakıyordu. Tepesinde, öğleden sonranın o saatinde kapalı olan neon ışıklar vardı.

Dışarıda araçlardan bir konvoy oluşmuştu, korna sesleri bir arabanın radyosundan gelen elektronik müziğe karışıyordu. Merkezde oturup banliyödeki işlerine gitmesi gerekenler çevre yoluna ulaşabilmek için şehrin bu bölümünden geçmeye mecburdular. Fakat çoğu, özellikle de erkekler orada birkaç saatliğine mola veriyorlardı. Aslına bakılırsa her yer, kırmızı ışıklı barlar, kucak dansı gösterileri düzenleyen kulüpler ve müşterileri bekleyen erotik objeler satan dükkânlardan geniş bir seçki sunuyordu. Yanıp sönen ışıklar, bir kaçış yolu arayan erkekler için davetkâr birer çağrı gibiydi. Metronun girişi yakışıklı oğlanları ve bol makyajlı kızları dışarı kusuyordu.

Ambrus Otel'in yerel ekonomideki işlevi oldukça açıktı.

Mila ve Berish bir döner kapıdan içeri girip tozlu salona adım attılar. Demiryolu köprüsü günışığının içeri girmesine engel oluyordu ve duvarlardaki sarı renkli aplikler içerinin safran sarısı

alacakaranlığını aydınlatmaya yeterli olmuyordu. Ortamı kesif bir sigara kokusu kaplamıştı. Dışarıdan trafik sesleri geliyordu ama sesler boğuktu. Uzaktan gelen müzik sesi salona sızıyordu ve Berish'in, şarkıcının sesinden anladığı kadarıyla bu eski bir Edith Piaf plağı olmalıydı – bu zoraki cehennemin zoraki gönüllülerini karşılayan zoraki bir romantizm.

Yırtık pırtık bir deri kanepede, üzerinde ekoseli bir ceket olan, gömleğini yakasına kadar iliklemiş olduğu halde kravat takmamış siyahi bir adam oturuyordu. Gözlerini karşısında belirsiz bir noktaya dikmişti ve bir eli beyaz bastonuna dayalı halde fonda çalan şarkıyı mırıldanıyordu.

Mila ve Berish kör adamın önünden geçerek resepsiyona yönlendiren bordo renkli halıyı takip ettiler. Resepsiyon bankosunun öteki tarafında kimse yoktu. Beklediler.

"Şuna baksana," dedi özel ajan anahtarların olduğu rafı işaret ederek, her biri bir numaranın yazdığı pirinç bir topuza tutturulmuştu. "Üç yüz on yedi boş."

Resepsiyonun arka tarafına açılan kırmızı kadife perde kımıldadı. Üzerinde kot pantolon ve tişört olan sıska bir adam, perdeyi açıp pikaptan gelen melodiler eşliğinde çıkarak onlara selam verdi.

Berish, Edith Piaf dinleyenin o olduğunu fark etti.

"Selam," dedi adam sandviçinin son lokmasını ağzına attıktan sonra.

"Size de merhaba," diye karşılık verdi özel ajan.

Adam elli yaşlarındaydı. Elini bir peçeteyle temizledi. Kolları kaslı sayılırdı ve teni rengi solmuş dövmelerle kaplıydı. Kırçıllı saçları bir fırça gibi kesilmişti, sol kulağından altın bir küpe sallanıyordu ve burnunun ucunda okuma gözlükleri duruyordu; yaşlanmış bir rock yıldızının kötü bir kopyası gibiydi.

"Oda mı lazımdı?" diye sordu, aynı esnada bankonun arkasındaki yerine oturup hemen başını indirerek kayıt defterini

kontrol etmeye koyuldu. Anlaşılan otelin sürekli müşterileri, görevli tarafından göz hapsinde tutulmayı sevmiyordu ve resepsiyon görevlisi de mümkün olduğunca az göz teması kuruyordu

Mila ve Berish bir an birbirlerine baktılar. Adam onları mahremiyet arayan, olağan bir çift sanmıştı.

"Evet," diye karşılık verdi Mila, görevli adamın buna inanmasına izin vererek. "Teşekkürler."

"Kayıt için uydurduğunuz isimler var mı, yoksa ben halledeyim mi?"

"Siz halledin," diye cevap verdi Berish.

"Havlu da ister misiniz?" Görevli kalemiyle bir çamaşır arabasının içindeki havluları işaret etti.

"Hayır, gerek yok," dedi Mila ama sonra ekledi: "Üç yüz on yedi numaralı odayı alabilir miyiz?"

Adam başını kayıt defterinden kaldırıp ona baktı. "Neden?"

"Uğurlu numaramız da," diye karşılık verdi Berish, bankoya yaslanarak. "Problem olur mu?" Resepsiyon görevlisinin tepkisini izledi.

"Satanist misiniz, spiritüalist misiniz, yoksa sadece merak mı ediyorsunuz?"

Berish anlamamıştı.

"Buraya gelmenizi size biri mi söyledi? Çünkü bu başka türlü açıklanamaz."

"Açıklanamayan nedir?" diye sordu Mila.

"Lanet olsun, bilmiyormuş gibi yapmayın. Sizi uyarayım, özellikle o odayı isterseniz size yüzde on beş daha fazlaya mal olur. Bana kızmayın."

"Problem değil, öderiz," dedi Berish onu yatıştırmak için. "Peki şimdi bize üç yüz on yedi numarada bu kadar özel olanın ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Adam eliyle, kınayan bir hareket yaptı. "Aslında bazı gerizekâlıların uydurması... Otuz yıl önce orada birinin öldürüldü-

günü iddia ediyorlar, ara sıra birileri gelip düzüşmek için o odayı istiyor." Sonra onlara baktı. "Sado-mazo çiftlerden misiniz yoksa? Geçen hafta, bir fahişeden kendisini dolaba asmasını isteyen deri iç çamaşırlı birini asıldığı yerden indirmek zorunda kaldım."

"Merak etmeyin, size sorun çıkarmayacağız," diye kestirip attı Berish.

"Bir sürü ruh hastası geliyor. Üç yüz on yedi hikâyesini yayan kişiyi yakalarsam ona gününü göstereceğim," dedi adam, ardından arkasını dönüp ilgili numaranın olduğu pirinç topuzu aldı. "Bir saat iyi mi?"

"Çok iyi," dedi Berish. Parayı ödeyip anahtarı aldı.

Yukarı çıkmak için asansörü kullandılar. Ahşap asansör kabinine iki kişi güçlükle sığıyordu. İp ve makara mekanizması onları ağır ağır üçüncü kata kadar çıkardı. Kata vardığında hafifçe sarsılarak durdu.

Kapı iterek açılıyordu, Berish onları kattan ayıran demir parmaklıklı kapıyı da yana kaydırarak açtı. Asansörün kapısını kapadıktan sonra oda numaralarının gösterildiği levhaları takip ettiler.

Aradıkları odanın kapısına ulaştılar. Koridorun en sonunda, servis asansörünün yanındaydı. Siyah kapının üzerine –diğerleriyle aynı ve lakeli ahşap bir kapıydı– parlak metalle üç rakam yazılmıştı.

317

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mila, özel ajan anahtarları kilide sokarken.

"Servis asansörünün yanında olmasının uyuyan kişilerin kolayca taşınması için ideal olduğunu."

"O halde, Uykuların Efendisi kurbanlarını tuzağa düşürmek için hep aynı odayı mı kullanıyordu sence?"

"Neden olmasın? Orada birinin öldürüldüğünün doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bu söylentinin Kairus için sakıncası olmadığı kesin."

"Elbette," diyerek ona katıldı Mila. "Takma isim kullansa da birileri sürekli aynı odayı tutmasından şüphelenebilirdi. Ama kötü şöhreti sayesinde, üç yüz on yedi numaralı oda otelin en çok tercih edilen odası. Bana kalırsa doğru bir seçim."

Berish anahtarı çevirdi. İçeri girdiler.

Üç yüz on yedi sıradan bir otel odası gibi görünüyordu. Duvarlar koyu kırmızı duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Yerde aynı renkte fakat üzerlerinde mavi çiçek desenleri olan bir halı vardı – müşteriler yıllar içinde oluşan lekeleri fark etmesinler diye özellikle seçilmişti. İki kişilik, kahverengi ahşap yatağın üzerinde büyük bir avize asılıydı. Parlak bordo yatak örtüsünün üzerinde yer yer sigara yanıkları göze çarpıyordu. Yatağın iki yanındaki komodinlerin gri mermer rafları vardı. Birinin üzerinde siyah bir telefon cihazı duruyordu. Yatağın üstündeki duvarda, daha sonradan oradan çıkarılmış bir haçın gölgesi seçilebiliyordu. Tüm pencereler batı tarafındaydı ve caddeye bakıyorlardı. Otuz metre kadar ileride, gelip geçen vagonlarıyla demiryolu köprüsü uzanıyordu.

Berish, herhangi bir açıklama yapmadan hemen odada bir şeyler aramaya koyuldu.

"Kairus'un niyetini anlayabileceğimiz bir ipucu bulacağımızı mı düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu Mila.

"Bak," dedi Berish, dolabı ve çekmeceleri açıp kaparken, "Bu adam telefonla temas kuruyordu ve kurbanlarını yavaş yavaş kazanarak onlara yeni bir hayat sözü veriyordu. Bilhassa da acı ve ilgisizlikten başka bir şeyi olmayanları hedeflediğinden dolayı dil dökmesine pek gerek kalmıyordu. Kendini arkadaş

gibi tanıtması, onlara kimsenin göstermediği ilgi alakayı göstermesi yetiyordu. Sonra zamanı geldiğinde bir uyku ilacı şişesiyle buraya gelmelerini söylüyordu. Uyku hepimizin en savunmasız olduğumuz durumdur. Onları savunmasız bir haldeyken teslim olmaya ikna ediyordu. Hangi ikna edici gücün gerekli olduğunu anlıyor musun? İşte bu Kairus."

Berish'in araştırmalarından bir sıra boş askı, birkaç tozlu battaniye ve üzerine otel logosu işlenmiş, yapay deri kaplı eski bir İncil haricinde bir şey çıkmadı. Fakat pes etmeyerek aramalarına banyoda devam etti.

Banyonun duvarları beyaz sırlı fayanslarla, zeminiyse siyah beyaz damalı taşlarla döşenmişti. Bir lavabo, bir tuvalet ve bir küvet vardı.

Mila eşikte durup özel ajanın, aynalı banyo dolabından yarısı boşalmış bir köpük şampuanı şişesi ve boş bir prezervatif kutusu çıkarışını izledi. "Soruma cevap vermedin... Uykuların Efendisi bu insanları ne için istiyordu?"

"Bir ordu kuruyordu... 'Karanlıklar Ordusu', hatırladın mı?"

"Evet ama ne amaçla – geri dönüp cinayet işlemeleri için mi?"

Berish soruya cevap vereceği sırada odanın içinde tiz ve rahatsız edici bir telefon sesi çınladı. İkisi birden banyodan kafalarını uzatıp odanın içine baktılar.

Komodinlerden birinin üzerindeki siyah telefon onları çağırıyordu.

Berish odanın içine adım atarken Mila banyo kapısının eşiğinde kaldı.

Özel ajan ona doğru dönerek telefonu işaret etti. "Cevap vermemiz gerekiyor."

Kadın polis ona, sanki kendisine pencereden atlamayı teklif etmiş gibi baktı.

Bu esnada telefon dikkatleri kendi üzerine çekmeye devam ediyordu.

Mila onu memnun etmeye karar verdi. Sonunda komodine doğru ilerledi. Fakat elini uzatıp ahizeyi kaldıracağı sırada aklına Uykuların Efendisi'nin kurbanlarına hitap ederken kullandığı sözler geldi.

Yeni bir hayatın olmasını ister misin?

Hattın öbür ucundan bu cümleyi duyacağına neredeyse emindi. Ahizeyi kaldırdı ve telefonun zili aniden kesildi. Ahizeyi kulağına götürdü ve sessizliği dinledi. Karanlık ve dipsiz bir kuyudan geliyor gibiydi.

Berish meraklı bakışlarla ona baktı, Mila sırf bu can sıkıcı sessizliğe bir son vermek için bir şeyler söylemek üzereyken kendisinden önce davranan müzik sesiyle birlikte kelimeler boğazına dizildi.

Çalan klasik bir parçaydı, çok eski ve uzak bir melodi.

Mila ahizeyi tuttuğu elini onun da duyabilmesi için özel ajana doğru uzattı.

Gizemli mesaj, doğru yolda olduklarının göstergesiydi. Ve belki de onları bir sonraki cinayete götürecek ipucuydu. Ama Kairus'un atacakları adımı önceden bildiğinin, uzaktan uzağa onları izlediğinin de kanıtıydı.

Hat kesildi.

Tam o sırada Mila daha evvel hiç deneyimlemediği bir ürperme hissetti. Özel ajana bakarak 317 numaralı odaya ayak bastıklarından beri en az iki kere, farklı şekillerde sorduğu ve cevap alamadığı soruyu tekrarladı. Ama bu kez sorusu daha netti.

"Berish, Karanlıklar Ordusu nedir?"

"Teröristlerden oluşmadığını söyleyebilirim."

"Nedir o halde?"

"Bir tarikat."

40

"Kötülük Hipotezi diye bir şey duydun mu?"

Simon Berish'in sesi geniş kütüphanede yankılanıyordu. Mila onun okuma salonundaki, tavana kadar yükselen ve eskiden kalma kitaplarla dolu dolaplarla çevrelenmiş uzun masalardan birine oturuşunu izledi. Özel ajanın raflardan aldığı farklı boyutlarda ciltler maun masanın üzerine yığılmıştı. Şimdi ajan ayağa kalkmış, onun etrafında sabırsızca dolanıyor, bu esnada Hitch de geniş alandan memnun, etrafta koşturuyordu.

Kütüphanede yalnızdılar.

"Hiç duymadım," diyerek özel ajanın sorusuna cevap verdi Mila.

"Öncelikle bu meselenin şeytanla, iblisle, Tanrı veya azizlerle ilgisi olmadığını açıklamalıyım."

"O halde amacı nedir?"

"Amacı ibadet ama dinle bir alakası yok, öyle olsa şimdiye kadar elimizde belli bir sembolizm ve benzer ölüm ayinlerinin tekrarlanması özelliği taşıyan ayinsel cinayetler olurdu. Elimizdeki cinayetler arasında birçok benzerlik olduğuna şüphe yok ama bizi daha çok farklılıklar ilgilendiriyor." Mila özel ajanın gözlerinde, sanki mutlu bir tezahür anı yaşıyormuş gibi farklı bir ışık olduğunu fark etmişti.

"Eh, ortak noktaları olduğunu biliyoruz," dedi Mila. "Öldürenler bir süre önce ortadan kaybolup uzun zaman sonra tekrar ortaya çıkan kişiler. İlk iki vakada öldürme sebebi kin."

"Öyle görünüyor olabilir. Ama öyle değil," diyerek onu düzeltti Berish. Yüksek sesle açıklamaya çalıştı. "Roger Valin, annesinin hayatını uzatabilecek ilaç çok pahalı olduğu için mi ilaç firmasının sahibini ve ailesini ortadan kaldırdı? Daha neler! Bence bu açıklama çok zayıf kalıyor." Özel ajan ellerini beline koydu. "Nadia Niverman kocasının avukatını öldürdü. Ama şuraya dikkat: Hıncını eşinden çıkarmadı."

"Onun korku içinde yaşamasını istiyordu."

"O yüzden mi kendi canına da kıydı?"

Mila sessiz kaldı. Bunu gerçekten de hiç düşünmemişti. John Niverman'ın işkencesi çok kısa sürmüştü.

"Gördüğün gibi cinayet sebebinin kinden doğan intikam olması her iki cinayette de zayıf ihtimal. Şimdi diğer iki cinayete bakalım... Eric Vincenti ölü soyucuyu öldürdü; kendisiyle hiçbir alakası olmayan bir tefeciyi."

"Ama Andrè García'nın işlediği cinayette de bağlantı yok," diye ekledi Mila. "Bir uyuşturucu satıcısına niye bulaşsın? Eski askerin kaybolmadan önce uyuşturucu bağımlılığı olduğuna dair bir kayıt yok."

Kadın polis ilk kez karşısında tutarsızlıklarla dolu bir tabloyla kalakalmıştı. Diğerlerinin terörizmle alakalı teorilerinin aksini ispatlamaya kendini öyle adamıştı ki kendi varsayımlarının geçerliliğini göz ardı etmişti. "O halde bütün bu insanların sırf hak ettikleri için öldüklerini mi söylüyorsun?"

"Hayır, o da değil." Berish ellerini masaya yaslayarak ona doğru eğildi. "Cevap, Kötülük Hipotezi'nin anlamında gizli. "

Özel ajan kitaplardan birini alıp ona göstermek için çevirdi. Onu kadın polisin önüne itti. Mila bunun zoolojiyle ilgili eski

bir kitap olduğunu gördü, önünde açık olan bölüm hayvan etiğiyle ilgiliydi.

"Bu konuya gönderme yapan antropolojik bir önerme var."

Zebra yavrularına saldıran dişi bir aslanın resmedildiği çizimleri işaret etti. Çizim siyah-beyazdı ama yine de oldukça netti.

"Bu görsel sana ne anlatıyor?"

"Bilmem," dedi Mila. "Dehşet ve adaletsizlik."

"Güzel," diyerek onayladı Berish kuru bir sesle. Sonra sayfayı çevirdi.

İkinci bir resimde aynı aslanın yavrularını zebra etiyle beslediği görülüyordu.

"Şimdi ne hissediyorsun?"

Kadın polis bir süre düşündü. "Bana makul görünüyor."

"İşte olay bu. Dişi aslanın kendi yavrularını beslemek için zebra yavrularını öldürmesi iyi mi, kötü mü? Elbette zebra, yavruları öldüğü için acı çekecek ama bunun alternatifi de dişi aslanın yavrularının açlıktan öldüklerini görmesi. İyi ve kötü sınıflandırmaları burada birbirine karışıyor çünkü vejetaryen aslan diye bir şey yoktur, öyle değil mi? Hayvanlar âleminde seçim bir zorunluluksa, yargı gücü burada bir rol oynamaz. Peki ya insanlar için?"

"Biz daha gelişmiş varlıklarız. İyi ile kötü arasında seçim yapmanın daha basit olması gerekir."

"Aslında cevap başka bir soruda gizli. Yeryüzünde tek bir insan olsaydı o iyi mi, yoksa kötü mü olurdu?"

"İkisi de olmazdı... ya da her ikisi de olurdu."

"Aynen öyle," dedi Berish. "Bu iki güç hiçbir şekilde dikotomi değildir, bu yüzden kötü olmadan iyi var olamaz ve tersi de geçerlidir. İyi ve kötü bazen bir düzenlemenin sonucu olabilir ama en önemlisi de yalın biçimde varolamayacak oluşlarıdır. Kötülük Hipotezi, aslında şöyle der: Bazılarının iyiliği daima başkalarının kötülüğüyle kesişir ama tersi de geçerlidir."

"Kötülük yapmanın iyilik yapmak anlamına gelebildiğini söylemek gibi biraz bu, iyilik yapmak için bazen kötülük yapmak gerekir."

Berish yeni öğrencisinden memnun bir şekilde, başını onaylar anlamda salladı. Mila, işin mantığını anlatırken onun kendisini yönlendirme metoduna hayran kalmıştı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Kötülük Hipotezi bir polis olarak her gün gördüğü şeylerin inanılmaz bir senteziydi. Kendisiyle ilgili de birçok şeyi açıklıyordu.

Karanlıktan geliyorum ve bazen karanlığa dönmeliyim.

Özel ajana gelince, yıllar süren yalnızlık ve ötekileştirilme onda derin bir iz bırakmıştı. Bu uzun dönemde biriktirdiği bilgileri paylaşmak için yanıp tutuştuğu belliydi. Ve bu nedenle Mila kendini ayrıcalıklı hissediyordu.

"O halde şimdi söyle bakalım: Roger Valin, Nadia Niverman, Vincenti ya da García gibi bir kurban, bir katile nasıl dönüşür?" diye sordu Berish.

"Yapacaklarının sonucu olarak başka insanların hayatlarını iyileştirileceklerine ikna edilerek."

"Doğru," dedi Berish. "Başka?"

"Valin ve Niverman için mesele intikam değildi. Darbeyi kime indireceklerine karar verirken seçimleri, en iyi tanıdıkları hedeflere denk getirildi. İtici güç kin değil, deneyimleriydi."

"Güdüsü öyle güçlüydü ki Nadia Niverman diş ipucunu sana teslim etmek için metroya bizzat geldi ve sonra yakalanma riskini almamak için intihar etti, özellikle de tarikata olan bağlılığının onu ölümü seçmeye itecek kadar güçlü olduğunu göstermek için." Berish hemen ardından ekledi. "Tarikatı kuranlar –küçük ya da büyük fark etmez– yeni bir topluluk yaratırlar, bir davranış kodu belirlerler ve böylece de yeni bir adalet modeli oluştururlar."

"Kairus takipçilerini bu doğrultuda güdüledi."

"Onları sefil varlıklar olmaktan kurtardı, onlara bir ideoloji vererek faydasız hayatlarına bir hedef bahşetti. Onları büyük bir şeyin, bir projenin parçası haline getirdi. Uyuşturucu pazarlamak için başkalarının mutsuzluğundan çıkar sağlayan bir uyuşturucu satıcısı; hayat kurtarabilecek ama onun yerine sadece kâr peşinde koşan bir ilaç firmasının sahibi; yasaları savunması gereken, oysa onları aldatmacalarla bozan bir avukat; her şeylerini alıp götürmek için borçluların muhtaç durumundan fayda sağlayan bir tefeci – katiller onları işledikleri kabahatler için cezalandırmayı hedeflemiyorlardı sadece. Onları ortadan kaldırmak, problemi de ortadan kaldırmaktı."

"Bir misyonları vardı," dedi Mila.

"Naziler, Binyılcılık mezhepleri, radikal Rastafaryanlar, hatta Haçlılardaki Hristiyanlar kendi düşünce ve fikirlerini ve girişimlerini haklı göstermek için Kötülük Hipotezi'nden faydalandılar," diye devam etti Berish. "Buna 'gerekli kötülük' adını verirler."

"Bu bilgiler ışığında bakılırsa, Kairus bir kılavuz."

"Çok daha fazlası," dedi Berish ciddileşen bir ses tonuyla. "O bir azmettirici."

Son cümlenin yankıları tavana doğru yükselerek kayboldu ve sessizlik kütüphanenin yeni hâkimi oldu.

İnternet çağında ve bilgi ağının egemen olduğu bir dönemde bu yer, anakronistik bir bilgi kalıntısıydı. Görüntüde, kasırgayla baş etmek için bir şemsiye kullanmak kadar faydasız gibiydi. *Fakat bir afet aniden dijital çağa son verse insanlar buraya koşardı*, diye düşündü Berish içinden. Sonra köpeğine baktı, onları birbirinden ayıran binlerce yıllık bir evrimdi ve bu kütüphane primat insanın bir kanıtıydı.

Ama insanların içinde de hayvansal bir içgüdü vardı. Ve insan, hepsinin içinde en savunmasız olanıydı. *İşte bir azmetti-*

ricinin yönettiği şey de bu, dedi özel ajan içinden. Sonra Uykusuzları düşündü.

Kairus onları ortadan yok etmiş ve hepsini bir kurbandan birer cellada dönüştürmüştü.

Aynı kaderi Sylvia da paylaşmış olabilirdi. Ama Berish, bu düşünceyi şimdilik aklından uzaklaştırmayı tercih ediyordu.

"Bu, sözde 'algı manipülatörlerinin' farklı kategorileri var." Konuyu aşama aşama incelemeye çalışıyordu. "Nifak tohumu ekenler mesela, fark ettirmeden kötü bir düşünce modeli yaratarak birilerinin onu takip edeceğini umuyorlar. Sahte bilgilerden faydalanıyorlar ve başkalarını şiddete teşvik etmek için bunları yayıyorlar. Bir de düşmanların ortadan kalkmasını amaç olarak empoze eden intikam arayıcılar var." Berish, Mila'nın arkasından masaya doğru eğilerek bu kez ona başka bir kitap gösterdi. Bu seferki antropolojiyle ilgiliydi. Berish bu pozisyondayken kadın polisin kokusunu alabiliyordu. Deodorant ve terin tuhaf bir karışımıydı ama kötü değildi, hatta tam tersiydi. Koku saçlarından ve boynundan geliyordu. O zaman bu gizli keyif özel ajana, bir kadınla yakınlaşmayalı ne kadar zaman geçtiğini düşündürmüştü. Çok uzun zaman olmuştu.

"Bu kadar değiller, doğru mu?" diye sordu Mila konuya devam ederek.

"Evet," dedi Berish, silkinerek. "Aslında üçüncü bir tane daha var. Ve bizi ilgilendiren de bu tür... azmettiriciler."

Özel ajan, Kairus'un Camilla Robertson'a telefonda sorduğu soruyu hatırladı: "Yeni bir hayatın olmasını ister misin?" – onu Ambrus Otel'in üç yüz on yedi numaralı odasına yönlendirmeden evvel sormuştu bunu.

Uykuların Efendisi'nin taraftarlarını almadan evvel verdiği sözdü bu.

"Bir azmettiricinin asıl vasfı kamufle olmaktır – Kairus'u yirmi yıldır bulamadığımıza göre bu becerisi çoktan kanıtlandı.

Muhtemelen dostane bir karakter gibi görünerek insanların hayatlarına giriyor. Onlarla ilgileniyor, bir bağ kuruyor. Ve böylelikle onları fethediyor. İkinci becerisiyse disiplin. Sarsılmaz bir inanca sahip, azimli ve dikkatli." Berish ona doğru yaklaşarak sözlerini vurgulamak için yumruğunu salladı. "İradesi öyle güçlü ve öylesine tutkulu bir hayali var ki bunları net bir şekilde takipçilerine de empoze edebiliyor. Bu olguya atfedilen 'tarikat' kelimesi de gerçek bir dinde olanlarla aynı şekilde, farazi bir ilah dahi olmayan bir lidere hayranlık duyan ve körü körüne itaat eden müritlerin olması gerçeğine dayanıyor. Onların tanrısı kanlı canlı bir insan."

Mila masadan kalktı ama nereye gideceğini bilemediği için sadece içgüdüsel bir hareketti bu aslında.

Özel ajan, onun bu hareketinde korku olduğunu hissetti ama aynı zamanda bir afallama da vardı. Berish'in coşkusu da aniden dindi. Belki de konuşmanın heyecanıyla yanlış bir şey söylemişti. Belki de farkında olmadan ona karşı duyarsız davranmıştı.

"Hayır, olamaz... bir kere daha bunu yaşayamam," diye mırıldandı kadın polis kendi kendine ve bir yandan da başını hararetle sağa sola sallıyordu.

Berish, Mila'nın "Suflör davası"nı ve o dava yüzünden yaşadıklarını düşündüğünü anlamıştı. Ve tarih kaçınılmaz şekilde kendini tekrar ediyordu. Hayatına zorla girmeye çalışan, görünmez bir başka düşman –kim bilir kaçıncı algı manipülatörü– daha çıkmıştı. Mila Kötülük Hipotezi, tarikat ve tarikat liderleriyle ilgili bu derslerden önce, Kairus'a bu profilden bakmamıştı.

Ama sadece bundan dolayı olamazdı. Başka bir şeylerin daha olduğu muhakkaktı.

Onun yanına yaklaştı. "Ne oldu?"

"İstemiyorum, hepsi bu."

"Neden?" diye üsteledi Berish. Meslektaşının yıllar evvelki Suflör davasında olanları düşündüğünden böylelikle emin ol-

muştu. Bu mesele, şimdiki hayatında beklenmedik bir başka şeye dokunuyordu. "Sen Uykuların Efendisi'nin peşine düşmeye en uygun insansın. Neden şimdi geri çekilmek istiyorsun?"

Mila başını çevirip korku dolu gözlerle ona baktı. "Çünkü benim bir kızım var."

41

O akşam eve dönmesi kolay olmamıştı.

Kendini geri geri yürüyormuş gibi hissediyordu, sanki hayat başa sarıyordu ve onu geri dönmek istemediği yerlere doğru götürüyormuş gibiydi. Bilhassa da kendi içindekilere doğru.

"Yapamam," diyerek geçiştirmişti Berish'i. Ve ciddiydi. Ertesi sabah görevden alınmasını talep etmek üzere Yargıç'ı arayacaktı. Özel ajan, en başta direnç gösterdiğine göre, aslında rahatlaması gerekirken hayal kırıklığına uğramıştı. Mila, onun Kairus olayından puan toplamayı umduğuna emindi.

Ama Mila, olayla herhangi bir alakasının olmasını istemiyordu.

Ambrus Otel'in 317 numaralı odasına yaptıkları ziyaret, telefonda dinledikleri eski müzik, Kötülük Hipotezi... Bunlar ona yetmişti. Bunları düşünürken evine giden yolu süratli bir şekilde kat etmişti. Sokağa girdiğinde reklam afişindeki dev çift, onu her zamanki sabit tebessümüyle karşılamıştı. Bir an için düşüncelerinden sıyrıldı ve kendi rutinine ihanet ettiğini fark etti.

Evin altındaki sokakta yaşayan evsiz adama yiyecek getirmemişti.

Onun kartonlardan yaptığı yatağın üzerinde yattığını gördü. Battaniyelerden yaptığı yorganın altında, bir bebek gibi huzur içinde uyuyordu. Ona doğru yaklaştı. Bir elini cebine atarak

biraz bozuk para çıkardı, paraları onun ayaklarının dibine bırakmak üzereyken durdu. Aklına Berish'in Kötülük Hipotezi'yle ilgili söyledikleri gelmişti. Bu cömert hareket, onun vicdanını rahatlatacaktı ama parayı alan kişinin iyiliğine olup olmayacağı bilinemezdi. Çünkü evsiz adam, parayı sıcak bir kap yemeğe harcamaktansa kendisine zarar vermeye devam ederek bir şişe daha içki alabilirdi.

Ama Mila parayı yine de bırakmaya karar verdi.

Sonuçta o adam kendisine benziyordu. Dünyanın zorluklarıyla sürekli bir mücadele içindeydi. Bir münzevi ya da bir Orta Çağ şövalyesi gibi. Koku onun zırhıydı, düşmanlarını uzak tutmak için ona ihtiyacı vardı.

Sonra onu rüyalarıyla baş başa bıraktı veya belki de kâbuslarıyla. Kapıya geldiğinde acele etmesi gerekiyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Aceleyle anahtarlarını çıkardı. Yorgundu, kim bilir ne kadar zamandır doğru düzgün uyumamıştı, son zamanlarda uykuya çok fazla zaman ayıramamıştı. Kendini yorgun hissediyordu.

Fakat dinlenmeye geçmeden evvel kızını görmeliydi.

Ona, küçükken okuduğu kitabın başkahramanın ismini vermişti. Bu, çapraşık bir hikâyesi olan, korku dolu bir masaldı; her gün ziyaret ettiği gibi gizli ve paralel bir dünyanın öyküsünü anlatıyordu. Normal insanların var olduğunu dahi akıllarına getiremeyeceği bir kasabadan bahsediyordu.

Evde ışıklar kapalıydı ve bilgisayarın ekran ışığı üzerinde bornozuyla yatağında uzanmış olan Mila'nın etrafında parlak bir hale oluşturuyordu.

Alice altı yaşındaydı. Ve annesi onu tarif etmek zorunda kalsa onun için "dikkatli" sıfatını seçerdi. Her şeyi, o yaşta bir bulmaca kadar gizemli olabilecek şeyleri dahi anlıyormuş gibi yoğun ve derin bakışlarla incelerdi.

Mila'dan farklı olarak Alice, başkalarının duygularına karşı çok duyarlıydı. Birini rahatlatmak veya şefkat göstermek için yapılması gereken doğru şeyi daima bilirdi. Ancak davranışları daima alışılmışın dışında ve çoğunlukla da rahatsızlık verici olabiliyordu.

Bir keresinde parkta bir çocuk dizini yaralamış ve ağlamaya başlamıştı. Alice onun yanına gidip tek kelime etmeden parmaklarıyla gözyaşlarını toplamaya koyulmuştu. Önce yere damlayanları, sonra giysilerindekileri ve son olarak da yanaklarına süzülenleri. Onları birer birer alıp bir mendilin üzerine yerleştirmişti. Çocuk önceleri bunu fark etmemiş ama sonra şaşkınlık içinde onu izlemeye koyulmuştu. Bunu yapmasına izin vermiş ve zamanla dizinin acısını unutup ağlamayı bırakmıştı. Ağlaması tamamen kesildiğinde Alice çocuğa gülümsemiş ve gözyaşlarından oluşan hazinesiyle yanından ayrılmıştı. Mila çocuğun bir şeyini kaybetmiş gibi bir duyguya kapıldığından emindi. *Attığın şeyi ben topluyorum* – çocuk, gelecek sefer böyle küçük bir şey için üzüntüye kapılmadan önce daha iyi düşünecekti.

Mila bilgisayarın ekranında başka bir evde, başka bir yatakta uyuyan kızına baktı. Sırtı, gizli kameranın objektifine dönüktü ama Mila yastığa dökülen kül sarısı saç tutamlarını tanıyordu.

Babasının saçlarını almış, dedi gerek olmasa da fısıldayarak.

Suflör gibi, o adamın adını da hayatından çıkarmıştı. Her ikisini de ve ona yaptıklarını unutmayacaktı, her ikisinin ismini de telaffuz etmeyi kendine yasaklamıştı.

Hamileliği sırasında her şeyin üstesinden gelebileceğini düşündüğü anlar olmuştu. Huzur içinde yaşamayı hayal ediyordu – kızıyla birlikte. Bu, başkaları için bir şeyler hissetmeye yeniden başladığı bir dönemdi; görme kabiliyetini yeniden kazanmış bir kör gibi hissediyordu kendini. Ama bu çok sürmemişti. Kötülükten asla kaçamayacağını, "uzak" kavramının onun için

asla "yeterince uzak" olamayacağını, karanlığın her yerde ona yetişeceğini hatırlaması için zaman geçmesi gerekmişti.

Doğumdan sonra, hissettiği empati yok olmuştu.

O zaman yanılmadığını anlamıştı; yeniden insan olduğunu hissetmesi çocuğu sayesindeydi. Bu nedenle kendisi gibi bir annenin yanında yetişmesinin Alice için sağlıklı olmayacağına karar vermişti – hiçbir şey hissedemeyen biri değildi ama onun duygularını hissedemeyebilirdi. Kızının üzgün, mutsuz ya da yardımına ihtiyacı olduğunu anlayamayacağından korkmuştu.

İlk aylar çok zor geçmişti. Geceleri kızı beşiğinde uyanıp ağlıyordu. Mila uyanık bir halde ve alarma geçmiş vaziyette yatağında yatmaya devam ediyor ama içinde, bu çaresiz çağrıya kulak verecek merhameti hissedemiyordu. Duygularına yabancılaşma durumu, böylesine kırılgan bir varlığın ihtiyaçlarını kavramasına engel oluyordu. *Hasta olduğunu anlayamayacağım için uykusunda boğulsa dahi fark edemeyebilirim*, diyordu kendi kendine. Birkaç ay sonra Alice'nin büyükannesinden onunla ilgilenmesini istemişti.

Ines yakın zamanda dul kalmıştı ve sadece tek çocuğu vardı: Mila. Artık genç yaşta olmamasına rağmen torununa bakmayı kabul etmişti. Mila ara sıra onu ziyarete gidiyordu, genellikle bir gece onlarla kalıp ertesi gün yanlarından ayrılıyordu.

Alice'yle arasındaki iletişim minimum sınırlardaydı. Mila normal bir annenin yapacağı gibi onu öpüp okşamayı da denemişti. Ne var ki bu hareketler, aslında onlara ihtiyacı olmayan küçük kız için bile rahatsız edici olmuştu.

Mila kızını saklamıştı.

Fakat dünyanın geri kalanından ziyade onu kendisinden saklamıştı. İyi olup olmadığını kontrol etmek için odasına gizli kamera yerleştirmesi, hayatında olamadığı için hissettiği suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yoluydu sadece. Ama bazen bir şey gelip her şeyi sıfırlıyor, yapmaya çalıştığı şeyi tersine çevirip çabalarını yok ederek ona kendini yetersiz hissettiriyordu.

Eğer kızının en sevdiği bebeğinin adını bilmiyorsan iyi bir anne olamazsın.

Bu sözler rahatsız edici gerçeği açığa çıkarıyordu. Mila, harap olmuş bir anneden duyduğundan beri bu sözleri saplantı haline gelmişti.

Bu nedenle ekranda gözleriyle kızının bebeğini arandı. Onu yerde, komodinin yanında gördü. Alice'nin hiç yanından ayırmadığı kızıl saçlı bebeği – uyurken kollarının arasından düşmüş olmalıydı.

Mila bebeğin adını hatırlamıyordu ya da belki hiç sormamıştı. Ama çok geç olmadan öğrenmesi gerekiyordu. Bunun onu daha iyi bir anne yapmayacağının farkındaydı, eksik olduğu çok başka şeyler vardı. Fakat içinden bir ses en azından bunu doğru yapması gerektiğini söylüyordu.

Bunu düşünürken ve değişeceğine dair kendisine sözler verirken göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Aklına, Ambrus Otel'deyken telefonda dinlediği müzik geldi. Melodinin tatlı sesi bu kez kötü çağrışımını gölgeledi. Kendini müziğin notalarına bıraktı. Yorgunluk sıcacık bir yorgan gibi onu sarmaladı. Son uyanık saniyeler uykunun verdiği rehavete karıştı.

Ancak tam uykuya dalacakken kızının yatağının altında bir elin belirdiğini gördü.

42

"Haydi, cevap ver şuna."

Arabayı, cep telefonu kulağına yapışık halde kullanıyordu. Diğer yandan telefon tek düze bir sesle, çaresizliğin sinyal sesiyle ısrarla çalıyor ama kimse cevap vermiyordu. Bu esnada Mila sürekli gazı köklüyordu.

Korku tüm gücüyle üzerine çullandığında bilici yerine gelmiş, annesiyle bağlantı kurmak üzere telefona sarılmıştı. Hemen kalkıp giyinmiş, bir yandan da sağduyulu olmak için kendini telkin etmek zorunda kalmıştı. Resmî silahı, Kairus'un sığınağındaki yangında kaybolduğu için giysi dolabında tuttuğu yedek tabancayı yanına almayı ihmal etmemişti. Yapacak başka bir şeyi yoktu.

Alice'nin yatağının altında, karanlığın içinde beliren elin görüntüsü hafızasında hâlâ taptazeydi. Bir anlık bir şeydi ama Mila gördüğü şeyden emindi.

Polis meslektaşlarına haber veremezdi. Ne diyeceğini bilememesinin haricinde, zaten ona inanmazlardı. Ve bununla uğraşarak değerli vaktinden kaybedebilirdi.

Gece kuşlarının macera ve suç arayışıyla sokaklarda dolaştığı saatlerde, araçlara çarpmamaya çalışarak sokaklarda hızla ilerliyordu. Trafik ışıklarına aldırış etmeden, kavşaklarda frene basmaya dahi gerek duymadan son hız gidiyor, olası bir kazadan kaçınmak için sadece kadere güveniyordu. Hayatında hiç bu kadar

risk almamıştı. Yaşadığını da genellikle bu şekilde hissediyordu. Fakat bu kez farklı olan bir şey vardı. Başka anne ve babaların sık sık konuştuklarını duyduğu, şahsi olarak hiç deneyimlediği bir şeyin varlığını anlamıştı. Annesi buna "doğurduktan sonra dünyaya bakmak üzere diğer ikisinin ortasında beliren üçüncü göz" diyordu.

Çocuk sahibi olmak böyleydi. Etrafta olanları, hayal edilmesi zor bir netlikle algılamak için, diğer beşinden çok daha farklı yeni bir duyuya sahip oluyordunuz. Ve aniden, kanınızdan canınızdan olan şeyin dâhil olduğu her şey sizi doğrudan etkiliyordu.

"Eğer konsantre olursan Alice'nin mutlu olup olmadığını ya da acı çekip çekmediğini bile anlayabilirsin," diyordu annesi. Fakat Mila bunu hiç deneyimlememişti. Başkalarının duygularını anlayıp paylaşamadığını ona açıklamak istememişti, bu onu hayal kırıklığına uğratırdı. Kızının yaşadığı eve bir an evvel ulaşabilmek için çaresizce ilerlerken içinde hissettiği endişenin, bir şeyi bir başkası aracılığıyla hissetmek anlamına geldiğini bilmiyordu.

Öte yandan kesinlikle farkında olduğu şey ise, çocuğuna bir şey olursa acının –onu dünyanın çirkinliklerinden temizleyen tanıdık duygunun– bu kez tahammül edilmez olacağıydı.

Küçük bir tepeye konumlanmış olan yerleşim bölgesi, yabancı bir arkadaşmış gibi, kendini şehrin geri kalanından izole etmişti. Evlerse birbirinden ayrı kâinatlar gibiydi.

Mila da öyle büyümüştü. Anne ve babasıyla, sadece üçü birlikte. Arada sırada –nadir olarak– kesişen, farklı ve uzak yörüngeleri olan gezegenler gibi.

Araba, yavaşlamadan geçtiği caydırıcı tümseklerin üzerinde şiddetle sarsılıyor, sadece gövdenin metal sacının boğuk sesi işitiliyordu. Sessiz bahçelerle çevrelenmiş uzun sokağı geçerek evin yakınlarında patinaj yaparak durdu. Uzun bir frenin ardın-

dan, arabanın telaşlı yolculuğu kaldırımı geçip evin önündeki çimenlik alandaki toprağa gömülerek son buldu.

Mila cep telefonunu yolcu koltuğuna bırakıp tabancasını alarak arabadan indi. Nefes alıp verdiğinin dahi farkında değildi.

İki katlı evin pencereleri karanlıktı.

Yeşil giriş kapısının yanında beyaz bir lambanın yandığı verandaya koştu. Etrafta sadece cırcır böceklerinin sesi işitiliyordu. Parmağını kaldırmadan bir süre kapı ziline bastı ve elinin ayasıyla kapıya vurdu – büyüdüğü evin anahtarı onda yoktu. Aldığı tek cevap komşu evlerdeki köpeklerin havlamaları oldu.

Polis eğitimi sırasında öğrendiklerini unutuvermişti. Evin etrafını kontrol etmemiş, zorla içeri girme belirtisi olup olmadığına bakmamıştı. Muhtemel bir düşmanın varlığını hiçe sayarak kendi güvenliğini korumak aklına gelmemişti. Son olarak da en önemli kuralı çiğnemişti: ne olursa olsun kontrolü elden bırakmamak.

Mila, ısrarlarına cevap alamayınca kapının kilidine ateş etmeye karar verdi. Fakat biraz aklı başına geldiğinde annesinin bahçedeki saksılardan birinin altında bir yedek anahtar bulundurduğunu hatırladı. Geriye dönüp yedek anahtarı aramaya koyuldu. Üçüncü denemesinde, bir begonya saksısının altında onu buldu.

Nihayet içeri girmeyi başardığında evin ağır bir sessizliğe gömülmüş olduğunu fark etti.

"Neredesiniz?" diye seslendi yüksek sesle. "Cevap versenize!" dedi haykırarak.

Merdivenlerin tepesinde bir ışığın yandığını gördü. Basamakları ikişer ikişer çıktı. Annesi sabahlığının önünü ilikleyerek tırabzanların önünde belirdi. "Neler oluyor? Mila, sen misin?" diye sordu uykulu bir sesle.

Ama Mila onun yanından geçerek Alice'nin odasına yöneldi.

"İyi de sen ne..." diye kekeledi neredeyse dengesini kaybetmek üzere olan annesi.

Mila'nın kalp atışları dev adımlar atıyordu – kocaman bir yaratık âdeta masaldaki bir canavar gibi içinde ilerliyordu.

Evin kalan ışıkları ardında birer birer yanarken koridora ulaştı, Alice'nin odasına girdiğinde el yordamıyla elektrik düğmesini aradı.

Balarısı şeklinde bir avize odayı aydınlattı.

Kızı yatakta yatıyordu, Mila, onu korkunç bir canavara dönüşmüş yatağın kollarından çekip alıyormuş gibi tek eliyle kavrayıp kucağına alıverdi, bir yandan da diğer eliyle tabancasıyla nişan aldı. Alice korku içinde bir çığlık attı. Mila buna aldırmayarak neyin gizlendiğini görmek için yatağın şiltesini tekmeledi.

Ciğerleri göğsüne hızla hava pompalıyordu ve birkaç saniye Mila'nın duyabildiği tek ses bu oldu. Kulakları sanki yüksek bir yerden düşüyormuş gibi tıkanmıştı. Güçlükle nefes aldı, sonra ikinci kez ve sesler geri dönmeye başladı. Önce kollarının arasında kıpırdanıp duran Alice'nin ağlamalarını duydu.

Yerde sadece yatak örtüleri, oyuncaklar ve yastıklar vardı.

43

Ines mutfakta bitki çayı hazırlıyordu.

Mila çocukluğundan bir sahneyi –saçlarda aynı bigudiler, aynı kırmızı sabahlık– yaşıyormuş gibi onun çaydanlığı doldurusunu izliyordu; annesi kötü bir rüya gördüğünde ona bitki çayı hazırladı.

"Bana neler olduğunu anlayamıyorum," dedi Mila. "Özür dilerim." Kızının odasına bir kamera yerleştirdiğini annesine söylemek istemiyordu – bunu kimse bilmiyordu.

Ve Ines'in kendisine güvenmediğini düşünmesini de istemiyordu. Bu nedenle ona yalan söyledi.

"Akşamları hiç aramadığımı biliyorum ama Alice'nin nasıl olduğunu bilmek istedim ve telefonlarıma cevap alamayınca paniğe kapıldım."

"Bunları zaten anlattın," diye yorum yaptı Ines, yüzünde bir gülümsemeyle dönüp ona bakarak. "Daha fazla tekrarlamana gerek yok. Ayrıca uykumun ağır olması benim suçum, telefonu duymam gerekirdi."

Alice'yi yatağına yatırıp onu sakinleştirmek ve büyük bir sabırla yeniden uykuya dalmasını beklemek büyükannesine düşmüştü. Mila koridorda sırtını duvara yaslayıp başı önünde bekleyerek annesinin bir kez daha kendi yerine geçişini dinlemişti.

Kızına her şeyin iyi olduğunu, korkulacak bir şey olmadığını, kendisinin bir hata yaptığını ve yatağın altında kimsenin saklanmadığını söylemek isterdi. Diğer yandan ev korunaklıydı.

"Kırk sekiz saatten fazladır uyumadım," demişti kendini haklı çıkarmak için. Gerçeklik algısı, uykusuzluk nedeniyle bozulmuş olmalıydı. Buna ortalıkta dolaşan bir başka manipülatör haberi de eklenmişti. Tüm bunlar Suflör davası günlerinin geri geleceği korkusunu tetiklemişti.

Ines iki fincanı çayla doldurup masaya koydu ve Mila'nın yanına oturdu. Alçak avizenin sıcak ışığı etraflarında korunaklı bir balon oluşturuyordu.

"Peki şimdi nasılsın?" diye sordu annesi.

"Ben iyiyim," diye kestirip atarak karşılık verdi Mila. Ines'in bu iki kelimeye razı olup konuyu fazla deşmeyeceğini biliyordu. Annesi onun polis olmasını hiçbir zaman istememişti. O, Mila için daha fazlasını istiyordu. Belki bir doktor ya da mimar olmasını. Muhakkak biriyle evlenmesini.

"Ben de bir süredir seninle konuşmak istiyordum, Mila." Endişeli bir ses tonu vardı. "Alice'yle ilgili. Geçen gün okulda ikinci katın penceresine tırmanmış. Onu aşağı indirmeleri epey zaman almış, inmek istememiş. Tehlikeli olmadığını söylüyordu. Hatta ona göre bayağı zevkliymiş."

"Hâlâ o mesele mi?" Mila itiraz etmeye yeltendi ama bu konudan ilk bahsedişleri değildi.

"Alice tehlike duygusu nedir bilmiyor. Denizdeki olayı hatırlıyor musun? Alıp başını gitmişti, neredeyse boğuluyordu. Ya da ondan sadece bir anlığına gözümü ayırdığımda onu caddenin ortasında yürürken buluşumu; arabalar korna çalarak ve ona çarpmamaya çalışarak yanından geçiyorlardı."

"Alice son derece normal bir çocuk, bunu doktor da söyledi."

"Ben bir başka fikir daha almayı tercih ederim. Çocuk psikoloğu ne bilecek? Her gün onunla saatlerini geçirmiyor ki."

Mila başını eğip fincanına baktı. "Ben de geçirmiyorum, demek istediğin bu mu?"

Ines içini çekti. "Hayır, demek istediğim... yani benimle yaşadığı için ben zamanla bu çocuğu herkesten daha iyi tanıdım. Onda yanlış bir şeyin olduğunu söylemiyorum, sadece her an gözetimimde olmadığı için endişeleniyorum." Kadın elini uzatıp kızınınkini tuttu. "Onu ne kadar sevdiğini ve ondan uzak kalmanın sana nelere mal olduğunu biliyorum." Mila annesinin elinin kendi elinin üzerindeki tahammül edilmez ağırlığını hissediyordu. Elini geri çekmek istedi, fiziksel temastan hoşlanmıyordu. Fakat alev alev yanan teniyle ve sanki parmaklarının arasında bir yılan dolaşıyormuş gibi hissettiren tiksinti duygusuyla mücadele etmeye çalıştı.

"Ne yapmayı öneriyorsun?"

Ines elini çekip sevgi dolu gözlerle kızına baktı. "Alice bana sürekli babasını soruyor. Belki de onları tanıştırmalısın..."

"Onun adını sakın ağzına alma," dedi Mila, ondan önce davranarak. "Ben artık ona baba demiyorum. Hatta hiçbir şey demiyorum."

"Tamam ama Alice'nin en azından onun neye benzediğini bilmesini isersin belki."

Mila kısa bir süre düşündü. "Peki. Yarın Alice'yi alıp ona götürürüm."

"Bence zamanı geldi, yeterince büyüdü."

Mila sandalyeden kalktı. "Öğleden sonra uğrarım."

"Neden bu gece burada kalmıyorsun?"

"Yapamam, erken kalkıp işe gitmeliyim."

Ines bir işe yaramayacağını bildiğinden üstelemedi. "Kendine dikkat et."

Onun için ciddi anlamda endişeleniyor gibi görünüyordu. Ve bu üç kelimelik tavsiyeyle –kendine dikkat et: sadece annelerin,

içini birden fazla anlamla doldurabilecekleri bir ifadeydi– annesi, onun kendi iyiliği için değişmesi gerektiğini anlatmak istiyordu.

Mila her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi ama söylese bu hiç de inandırıcı olmayacaktı. Sadece masaya bıraktığı tabancasını almakla yetindi fakat sonra mutfak kapısına vardığında dönüp annesine baktı. Sormak üzere olduğu şey utanç vericiydi. "Alice'nin en sevdiği bebek şu kızıl saçlı olan, değil mi?"

"Onu geçen Noel'de ona ben almıştım," dedi Ines.

"Ona ne isim verdiğini biliyor olabilir misin?" diye sordu dalgın bir edayla.

"Galiba ona Miss diyor."

"Miss," diye tekrarladı Mila, bu ismin üzerinde bıraktığı etkinin tadını çıkararak. "Ben gidiyorum şimdi. Teşekkürler."

44

Onu Çin lokantasında bulacağını düşünüyordu.

Lokantanın içinde, bölmenin olduğu tarafa baktı. Polislerin doldurduğu salonda Simon Berish'in masası boştu. Fakat henüz bitirilmemiş kahvaltı kalıntıları her zamanki yerinde duruyordu.

Mila garsona ne kadar zaman önce ayrıldığını sormak üzereyken Hitch'in sandalyenin altında yattığını fark etti. Hemen ardından da köpeğin sahibinin, elinde bir kâğıt havluyla kahve dökülmüş gömleğini temizlemeye çalışarak tuvaletten çıktığını gördü. Bunun nasıl olduğunu tahmin etmek zor değildi. Fonda her zamanki polis grubunun gülüşmeleri duyuluyordu. Birkaç gün önce masaya çarparak Berish'in üzerine yumurta sıçratan polis memuru da gruptaydı.

Özel ajan yerine dönerek sakin bir şekilde yemeğini yemeye devam etti. Mila masaların arasından geçerek onun yanına geldi. "Bu sefer ben ısmarlıyorum," dedi.

Berish şaşkın bir şekilde ona baktı. "Bir süredir başkalarıyla iletişim kurmadığım için kelimelerin doğru anlamlarıyla ilgili biraz paslandım. Çifte anlamları çözemiyorum, nüansları kaçırıyorum ve metaforlarla ilgili dahi zorluk yaşıyorum... O halde kahvaltımı ödemek konusundaki teklifin benimle işbirliği yapmak istediğini söylemenin bir yolu olmalı, öyle değil mi?"

Berish'in bu alaycılığı karşısında tebessüm edeceği sırada kendini tuttu. Bu adam, meslektaşları tarafından kim bilir kaçıncı kere aşağılandıktan hemen sonra nasıl böylesine dostane davranabiliyordu?

"Anladım, vazgeçiyorum," dedi Berish, kadın polisin rahatsız olmuş ifadesi karşısında ellerini teslim olur gibi havaya kaldırarak.

"Pekâlâ, öyleyse anlaştık." Mila oturdu. Kendisine yiyecek bir şeyler sipariş etti ve bir tane de paket olarak hazırlamalarını istedi.

Berish paket olarak sipariş edilen yemeğin kim için olduğunu merak etse de kendi işine bakmaya karar verdi. Bu esnada onu izliyordu ve garson uzaklaşır uzaklaşmaz bir süredir aklında olan soruyu Mila'ya yöneltti. "Senin gibi becerikli ve Suflör olayını çözebilmiş bir polis nasıl oluyor da Limbo'da çalışmayı seçiyor?"

Mila cevabı zaten bildiği halde bir süre bu sorunun üzerinde düşündü. "Bu sayede suçluların peşinde koşmak zorunda kalmıyor, kurbanları arıyorum."

"Safsata. Ama mantıklı. O halde ona neden Limbo dediklerini açıklayabilir misin? Bu ismin nereden geldiğini hep merak etmişimdir."

"Limbo, yani araf ya da belirsizlik durumu anlamına gelen bu kelimenin seçilmesinin nedeni muhtemelen kayıp adımlar duvarındaki fotoğraflar yüzündendir. O insanlar muallak bir durumdalar... Yaşayanlar yaşadıklarını bilmiyor. Ölülerse ölemiyor."

Berish bu açıklamayı mantıklı bulmuştu. İlk kategorinin mensupları dünya üzerinde birer hayalet gibi dolanıyor –bilinçsiz ve bihaber–, birilerinin onlara hâlâ hayatta olduklarını söylemesini bekliyorlardı. İkinci kategoridekilerinse, yanlış bir şekilde, yaşadıkları varsayılıyordu çünkü hâlâ onları bekleyenler öldüklerini kabullenmiyordu.

Anahtar kelime "hâlâ"ydı – çözümü gerçek ya da kayıtsızlık olan, zamanı belirsiz bir uzatmaydı.

"Soruşturmama dâhil olduğunu Yargıç'a ya da Gurevich ve Boris'e söylemememi istiyor musun?"

Mila'nın sorusu özel ajanı gerçeklere döndürdü.

"Bırak onlar terörist peşinde koşsunlar, bizim ilgilenmemiz gereken bir tarikat var."

"Nasıl ilerlememiz gerektiğiyle ilgili bir fikrin var mı?"

Berish sesini alçalttı ve masaya doğru eğildi. "Ambrus Otel'deyken telefonda dinlediğimiz müziği hatırlıyor musun?"

"Evet. Ne olmuş ona?"

Özel ajan keyiflenmişti. "Hangi parça olduğunu buldum."

Mila şaşırmıştı. "Peki, bunu nasıl becerdin?"

"Klasik müzik uzmanı olmadığımı kabul ediyorum... Ama bu sabah konservatuara gittim ve hocalardan biriyle konuşmak istediğimi söyledim." Hikâyenin devamını anlatmak onu biraz utandırıyordu.

"Melodiyi taklit ettim ve adam müziği tanıdı."

"Yani adama şarkıyı mı söyledin?" Mila eğlenmiş gibi bir ifade takındı.

"Başka seçeneğim yoktu. Ama performansımın karşılığında öğretmen beni bununla ödüllendirdi..."

Berish cebinden bir CD çıkardı.

Igor Stravinsky'nin *Ateş Kuşu* eseri.

"Müzisyenin 1910 yılında bestelediği bir balat bu... İpucunu takip edersek sıradaki cinayete ulaşırız."

"Dürüst olmam gerekirse, bu bilgiyi nasıl kullanacağımızı anlamadım."

"Balatta anlatılan hikâyede, dinlediğimiz müzik, Prens Ivan'ın Ateş Kuşu'nu yakaladığı sahneye denk düşüyor."

Mila bir sonuç çıkarmaya çalıştı. "Elimizde üç unsur var: yakalama, Ateş Kuşu ve Ivan ismi. İlki bir tür zor görev anlamına geliyor olabilir."

"Kısmen doğru," dedi özel ajan, duruma açıklık getirmek için. "Kairus bizimle yarış halinde değil: azmettirici bize esasları öğretmeye çalışıyor. Bu nedenle yaptıkları zor bir görev vermek değil de teste tabi tutmak. Bizi teste soktuğu her seferinde testi geçmemizi istiyor. Üç yüz on yedi numaralı odadaki de öyleydi. Kendimizi değersiz hissetmemiz için bizi aşağılıyor ama sonuçta bizim tarafımızı tutuyor. Bu yüzden karmaşık bulmacalarının cevapları daima basit."

"Bir ateş kuşu sembolünde basit olan nedir?" diyerek karşı çıktı kadın polis.

"Bilmiyorum ama bunu bulacağız. Ben şu an için Ivan ismine odaklanıyorum."

"Bir sonraki kurbanın kimliğine gönderme yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Ya da cinayetinkine... Bir düşünsene: hemen bir teyit bulma ihtimali yoksa bize bir isim vermesinin ne anlamı var?"

"Peki nerede?"

Berish elini masaya vurdu. "Kayıp insanlar arşivini inceleyip Ivan ismiyle bir bağlantı bulmamız gerekiyor."

"Yirmi yıllık bir zaman diliminden söz ettiğimizi hesaba katarsak, kaç kişiden bahsettiğimizden haberin var mı?"

"Hayır, uzman olan sensin."

"Bunun için vaktimiz yok. Son cinayetten bu yana çok zaman geçti ve azmettiricinin bir başka müridinin yeni bir darbe hazırlığında olduğuna şüphe yok."

Berish hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, fikirlerinin işe yaramasını istiyordu.

"Başka bir şey düşünmek lazım," dedi Mila, onu teselli etmeye çalışarak. "Belki de Uykuların Efendisi'nin bizden gerçekten ne istediğini kendimize sormaya başlamalıyız."

Berish başını kaldırıp ona baktı. "İlk yolculuğun sonunda bizi bir açıklama bekliyor."

Mila'nın bakışları bir süre boşluğa daldı. "Sonuna kadar gidebilecek miyiz bilmiyorum."

"Kızın nedeniyle böyle konuşuyorsun sanırım."

Mila ona çok fazla şey anlattığını hissediyordu. Annelik hikâyesine sadık kalarak korkusunun sadece Alice'yle bağlantılı olduğuna inanmasına izin verdi. *Karanlıkta bir şey varsa bakmak için kendimi zorlamalıyım.* Böyle diyerek onu uyarması gerekirdi. Onun yerine tezini desteklemeye karar vererek sordu. "Senin ailen var mı, Berish?"

"Hiç evlenmedim, çocuğum da yok." Aklı, Sylvia ve birlikte olmaya devam etseler neler olabileceğiyle meşguldü. Fakat özel ajan, canını en çok yakan hatıranın şimdiki zamanla arasına girmesine engel oldu. "Senin kadar insanların arasında değilim, farkındayım. Fakat bunun planlı bir risk olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar da insan."

"Düşmanlarımızdan bahsediyorsun."

"Hepimiz gibi savunmasız varlıklar. Sadece onları göremiyoruz. Ama davranışlarının bir açıklaması var ve bunlar da mantıklı açıklamalar. Bize saçma gelebilir ama antropolojinin bana öğrettiği gibi, yine de insani bir mantığı olmalı."

Hiç konuşmadan bu sözleri düşündüler. Sesli ve gürültülü bir kalabalıkla çevrelenmiş olmalarına rağmen her ikisi de ani bir yalnızlığın soğuğunu içlerinde hissettiler. Mila hesabı istedi ve garson hesapla birlikte sipariş ettiği, paket yapılmış yemeği getirdi.

"Senin de bir köpeğin var," diye yorum yaptı Berish, soğuk ortamı dağıtmak için ve kendi işine bakmak konusunda aldığı kararı ihlal ederek.

"Aslında evimin sokağında yaşayan bir evsiz için bu." Başka bir şey demedi.

Ne var ki konu özel ajanın ilgisini çekmişe benziyordu. "Arkadaşın mı?"

"Adını bile bilmiyorum. Ayrıca –üzerinde düşününce– adının o veya bu olması ne işe yarayacak ki? Unutulmayı seçen biri için tam anlamıyla gereksiz, sence de öyle değil mi?"

Berish onunla hemfikirmiş gibi görünüyordu ama o sırada aniden gözleri parladı. "Az önce bana Stravinsky'nin müziğindeki gizli kimliğin izini nasıl süreceğimize dair bir fikir vermiş olabilirsin."

"Neymiş o?"

"Bir isim bulmak için hiç ismi olmamış bir adam lazım bize."

45

Berish aramayı ankesörlü bir telefondan yaptı.

Mila, Hitch'le birlikte onu arabada bekliyor, bunca tedbirin sebebini merak ediyordu. Özel ajan, konuşmasını bitirdiğinde ahizeyi yerine koyup olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Kadın polis neler olduğunu anlamamıştı. Meslektaşı, birinin gelmesini bekliyormuş gibi kaldırımda bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Hiçbir şey olmadan yirmi dakika geçti.

Mila, tam neler olduğunu sormak için arabadan inmeye hazırlanırken Berish, çalmaya başlayan ankesörlü telefona doğru döndü. Gizemli muhatabıyla konuştuktan sonra Mila'ya döndü.

"Bir yere gitmemiz gerekiyor," dedi kısa ve öz bir şekilde.

Mila yeterince beklediğini düşünmesine rağmen soru sormadan motoru çalıştırdı. Önce Berish'in evine uğradılar. Meslektaşı onu dairesine davet etmedi ve kısa bir süre sonra geri geldiğinde de bir açıklama yapmadı. Ama Mila, adam arabaya bindiğinde ceketinin cebinde bir zarf olduğunu fark etti.

Berish ona yolu tarif ettikten yarım saat sonra şehrin batı sınırında bulunan sanayi bölgesine varmışlardı – hepsi birbirinin aynı, bir dizi baraka ve caddede gidip gelen tırlar vardı. Geldikleri yer bir et işleme tesisiydi.

Şirketin park alanına vardıklarında Berish ona durmasını söyleyerek motoru kapatmasını işaret etti.

İsimsiz beyaz binaların yanına bir yükleme rampası yerleştirilmişti. Hayvanlar üretim alanına oradan alınıyordu. Bir bacadan yükselen gri duman havaya keskin ve mide bulandırıcı bir koku yayıyordu.

"Peki kim bu arkadaşın?" diye sordu Mila, meslektaşı ona henüz bir şey açıklamadığı için biraz da sinirli ve aynı zamanda meraklı bir tonda sormuştu bu soruyu.

"Soru sorulmasından hoşlanmıyor," diyerek onu uyarmakla yetindi Berish. Mila bu kadarına tahammül edebileceğinden emin değildi. Sadece Berish'in bu gülünç gizliliğinin yakında sona ereceğini ümit ediyordu.

Özel ajan sessizce bekledi. Sonra fabrikanın arka tarafındaki bir kapıdan elli yaşlarında, üzerinde beyaz önlük ve kafasında beyaz bir kask olan, tıknaz bir adam çıkıp elleri cebinde, hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdü.

Berish adamın arkaya oturması için kapı kilidini açtı.

"Selam, uzun zaman oldu," diye söze girdi kısa boylu adam. Hitch ona doğru havladı.

"Bu köpek hâlâ seninle mi?" Ona tahammül edemediği belli oluyordu.

Adam daha sonra Mila'ya baktı. "Bu kim?"

"Memur Vasquez," diyerek kendini tanıttı Mila. "Siz kimsiniz?"

Adam ona aldırış etmeyerek yeniden Berish'e döndü. "Bana soru sorulmasından hoşlanmadığımı ona söylemedin mi?"

"Söyledim," diye doğruladı özel ajan, Mila'ya suçlayıcı bir bakış atarak. "Ama burada ne aradığımızı henüz söylemedim çünkü bu işi senin halletmeni istedim."

Adam, Berish'in endişesini takdirle karşıladı, bu nedenle bu kez tam anlamıyla Mila'ya döndü. "Benim bir ismim yok," dedi ona. "Böyle bir işim yok. Birazdan duyacaklarını unutman gerekiyor."

"Neyle meşgul olduğunuzu hâlâ bilmiyorum," diye karşılık verdi Mila.

Adamın yüzünde bir tebessüm belirdi. "Ben insanları ortadan kaybederim."

Mila sonraki on beş dakika içinde bunun ne anlama geldiğini anladı.

"Yasalarla bazı problemler yaşayan varlıklı bir iş insanısın diyelim. Benim gibi biri ortalıktan kaybolmana yardım edebilir."

"Gerçekten yapıyor musun bunu?" diye sordu Mila, hayret ve dehşet içinde. "Suçluların paçayı kurtarmalarına yardım mı ediyorsun?"

"Sadece finansal ve vergisel suçlar işleyenlerin. Benim de kendime göre bir etik anlayışım var, ne sandın?"

Berish araya girdi. "Dostumuz bir *escape artist*, kaçma işinde gerçek bir profesyonel: bir bilgisayar yardımıyla, bir avukatın bile resmî izni olmadan yaklaşamayacağı yerleri ihlal ederek bir insanın varlığını silebiliyor. Devlet arşivleri, banka ve sigorta veri tabanları ve bunun gibi yerlerden bahsediyorum."

"İzleri siliyorum ve eş zamanlı olarak muhtemel davacılardan paçayı kurtarmak için sahtelerini oluşturuyorum. Venezuela'ya senin için bilet alıyorum, sonra Hong Kong havalimanındaki vergiden muaf ürünlerin satıldığı yerde kredi kartıyla bir işlem gerçekleştiriyorum, sonunda da uçakta sadece pilotun olduğu ve Antigua'ya giden bir Piper uçak kiralıyorum... Şu şekilde oluyor: senin peşine düşen kişi benim bu oyunumun içinde kayboluyor, sen de bu sırada Belize kumsalına rahat ve huzur içinde varmış, güneşleniyor oluyorsun."

Mila, Berish'e baktı. "Bu gerçekten yapılabiliyor mu?"

Özel ajan başıyla onayladı. Bu sessiz cevabın anlamı, Uykuların Efendisi'nin de insanları kaybederken aynı yolu izlediğiydi.

Üst düzey bir finans müdürünün mali imkânları olmasa da iyi bir bilgisayar uzmanının yardımı yeterliydi.

Ayrıca Kairus'un kendisinin de benzer bir uzman olması ihtimal dâhilindeydi.

"Açıklama daima mantıklıdır, hatırladın mı?" diyerek altını çizdi Berish, birkaç saat evvel ona söylediklerini hatırlatarak. Bu kez başıyla onaylama sırası Mila'daydı.

"Ama bizim kaçış sihirbazımız tersini de yapabiliyor, yani aradığımız kişinin izini bulmak için en erişilmez olan veri tabanlarına giriyor." Sonra daha iyi fikir vermesi açısından ekledi. "Bunlar Limbo'da yapamayacağımız şeyler." Birkaç dakikalık konuşma, Mila'nın araştırmalarında genellikle kullandığı araçların ne kadar yetersiz olduğunu anlamasına yetmişti. Kayıp adımlar salonundaki yüzler, o andan itibaren bunun hesabını soracaklardı.

Berish isimsiz adamın yüzüne bakmak için koltuğunda döndü. "O halde bize yardım edecek misin?"

Mila arka aynasından, meslektaşının bu soruyu sorarken bir yandan da oraya gitmeden önce dairesinden aldığı zarfı adamın cebine sıkıştırdığını gördü.

Hitch'i arabaya bekçilik etmesi için bırakarak mezbaha tesisinin koridorlarında adamı takip ettiler.

"İşimizi bitirdiğimizde senin ite iyisinden bir parça biftek götür," dedi tıknaz adam, Berish'e.

"Burada nasıl çalışabiliyorsunuz?" demekten kendini alamadı Mila.

Fakat adam üzerine alınmadı. "Burada çalıştığımı söylemedim ki."

"Nasıl, pardon?"

"Benim bir bilgisayarım, cep telefonum ya da kredi kartım yok. Ben yokum, hatırladın mı? Tüm bu şeyler iz bırakır. Berish yaklaşık saatte bir kere dinlediğim bir posta kutusuna esli

mesaj bırakarak ulaştı bana. Sonra mesajda verdiği numaradan ben onu aradım."

"O halde burada ne işimiz var?" diye sordu Mila gitgide daha fazla meraklanarak.

"Bugün bir çalışanları hasta, o nedenle boşta bir bilgisayar var. Onu kullanacağız."

Bunu nereden bildiğini sormaya gerek yok elbette, diye düşündü Mila içinden. Bu adam bilgiye ulaşmak konusunda gerçekten başarılıydı.

Birkaç çalışanın yanından geçtiler ama kimse onlarla ilgilenmedi. Tesis, şüpheli hareketlerin veya yabancı yüzlerin dikkat çekmeyeceği kadar büyüktü.

Bir ofise geldiklerinde uzman adam etrafına bakındı. Ortalıkta kimsenin olmadığına emin olduktan sonra bir kart yardımıyla kapıyı açtı.

Burası bir çalışma masası ve birkaç dosya dolabının olduğu ufak bir odaydı. İneklerin otladığı ve böyle bir ortamda dehşet verici görünen birkaç poster dışında, orada çalışan kişiye ait birkaç aile fotoğrafı vardı.

"Merak etmeyin, kimse gelmez," diyerek güvence verdi adam. Ardından da bilgisayarla meşgul olmaya koyuldu. "Neye ihtiyacınız var?"

"Son yirmi yıl içinde kaybolmuş, Ivan adında ya da buna benzer bir ismi olan bir adam arıyoruz," dedi Berish.

"İzini bulmak için az bir bilgi," diye yorum yaptı tıknaz uzman. "Başka bir şey yok mu?"

Özel ajan, Stravinsky'nin *Ateş Kuşu* baladıyla ilgili detayı ve prensin kuşu yakaladığı sahnenin bilgisini paylaştı. "Bize bu ipuçlarını veren kişi bir bilgi bulmamızı istiyor, çok da imkânsız olmamalı."

"Zorlu bir görev, "dedi adam memnun bir tavırla. "Güzel, zorlu görevleri severim."

Hayır, teste tabi tutma, diye geçirdi Mila aklından ve Berish'in azmettiricinin asıl amacını açıkladığı kelimeleri kullanarak isimsiz uzmanı düzeltmek istedi. Fakat onun yerine adamı izlemekle yetindi. Uzman, mutlak bir sessizlik içinde klavyeye bazı komutlar yazarak internet aracılığıyla bankaların, hastanelerin, gazetelerin ve hatta polisin dijital arşivine giriyordu. Parmakları, sanki bilgisayar dünyasının bütün noktalarına girebilecek yolları biliyormuş gibi tuşların üzerinde yumuşak bir şekilde kayarak hareket ediyordu. Şifreler, elektronik anahtarlar, şifreli kodlar kolaylıkla kırılıveriyordu. Her türlü bilgi ekranda beliriyordu. Basında çıkan makaleler, hastane kayıtları, sabıka kayıtları, banka hesap ekstreleri. Neredeyse bir saat geçti ve Berish tek kelime etmedi.

Hiç durmadan odayı arşınlıyor, arada sırada pencereden dışarı bakıyordu. Kadın polis onun yanına yaklaştı. "Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" dedi başıyla uzmanı işaret ederek.

"Tanık Koruma Programı için çalışıyordu, tanıkları susturmaya niyetli olanlardan korumak için onları gizlememizde bize yardım ediyordu."

Mila, Berish'in daha fazlasını paylaşamayacağını tahmin ederek başka soru sormadı. Ya da belki gerçeğin tümünü bilmeyi tercih etmeyen kendisiydi. Çünkü meslektaşının, uzman adamın cebine gizlice bir zarf sıkıştırdığı sahne onu hâlâ rahatsız ediyordu. Joanna Shutton'ın Berish'ten dolaylı olarak bahsettiği sözler hâlâ kulaklarında çınlıyordu: *"Soruşturmaya dâhil olan özel ajanlardan biri, bir başka sevimsiz olay yüzünden itibarını kaybetti... Koruması ve aynı zamanda gözlem altında tutması gereken, suça tövbe etmiş bir adamın kaçmasına yardım etmek üzere para kabul etti."*

Uzmanın danışmanlık ücretinin ucuz olmadığı kesindi. Ama daha da önemlisi özel ajan evinde bu kadar nakit parayla ne yapıyordu?

O sırada klavye sesleri aniden kesildi. İsimsiz adam bilgileri aktarmaya hazırdı.

"Adı Michael Ivanovič. Altı yaşındayken kaybolmuş."

Alice'nin yaşında, diye düşündü Mila anında. Çocukların kaybolması, kızı olduktan sonra ona daha fazla dokunmaya başlamıştı.

"Bir manyak tarafından kaçırıldığı düşünülmüş hep," diye devam etti uzman. "Eğer aynı insansa şu anda yaklaşık yirmi altı yaşında olmalı."

Mila, Berish'e baktı. "Uykusuzlarla aynı dönem kaybolmuş."

"Eğer o dönem onu Kairus'un ilk kurbanlarının arasında saymadıysak uyku ilacı detayı yok demektir."

Tanık Sylvia haricinde yedi kişi sırra kadem basmıştı. Ama dokuzuncu bir kayıp daha vardı.

"Bunca zamandır neredeymiş?" diye sordu Mila.

"Bunu bilemem," diye cevap verdi uzman. "Ama izlerinin bir hafta önce internette aniden ortaya çıktığını net bir şekilde söyleyebilirim. Sanki 'sanal olarak' geri dönmüş gibi."

"Uyku ilacı kısmı eksik olsa da bana fazlasıyla büyük bir tesadüf gibi geliyor, sizce de öyle değil mi?" dedi Berish coşku içinde. "Bana göre bu o."

Mila onunla aynı fikirdeydi. "Şimdi onu nasıl bulacağız?"

"Size bahsettiğim izler tam da bu işe yarıyor. Ivanovič bir telefon şirketini arayarak adını-soyadını verip kendisine hat almış. Bir banka hesabı açtırmak için de aynısını yapmış. Fakat adresler tutmuyor, birilerinin almasını umut ederek ortaya bir mesaj atmak istediği belli. Michael kim olduğunu bilmenizi istiyor ama aynı zamanda bulunmak da istemiyor."

Çünkü tamamlaması gereken bir görev var, diye düşündü Mila. *Birini öldürmesi lazım.*

"Peki şimdi?" diye sordu Berish.

"Senin için bazı cevaplarım var," dedi bilgisayar uzmanı gülümseyerek. "Çocukluk dönemindeki eski bir hastane raporuna

göre Michael Ivanovič, *situs inversus* adıyla bilinen ve oldukça nadir görülen doğuştan gelen bir bozukluk taşıyormuş."

"Yani?" diye sordu Mila.

"Yani bütün organları tersmiş – kalbi sağda, karaciğeri solda ve bunun gibi," diye karşılık verdi Berish.

Kadın polis böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. "Peki biz bu bilgiyle ne yapacağız?"

"*Situs inversus*'u olan kişiler –vakaların yüzde doksan beşinde– kalp hastalıklarından mustarip olurlar. Bu nedenle sık sık doktor kontrolüne gitmeleri gerekir," diye ekledi adam.

Berish'e göre bu mükemmel bir fikirdi. "İsim değil, hastalık aramamız gerekiyor. Böylelikle bunca yıl sahte kimliklerle yaşamış olsa dahi hareketlerini onu tedavi eden kişi aracılığıyla takip edebiliriz."

"Bu o kadar basit olmayacak," dedi uzman coşkulu havayı bozarak. "İnternette yirmi altı yaşında birinin situs inversus rahatsızlığına sahip olduğuyla ilgili tıbbi bir kayıt görünmüyor."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Berish.

"Belki de Michael Ivanovič bunca zaman bir hastaneye değil, pratisyen doktor veya uzmanlara gitti. Kim olduğunu bulmak biraz daha zaman alacak."

Berish derin bir iç geçirdi. "İşin aslı, böyle bir zaman yok."

Adam ellerini kaldırdı. "Üzgünüm ama şu an için bundan fazlasını yapamam"

"Pekâlâ," diyerek araya girdi Mila, ardından özel ajana döndü. "Umudumuzu kaybetmenin bize bir faydası yok. Eminim işine devam etmesine izin verirsek bizim şu Michael'la ilgili bir şey ortaya çıkacaktır."

Bu ümidi paylaşmayı Berish de istiyordu. "Tamam, deneyelim. Peki beklerken ne yapacağız?"

Mila saatine baktı. "Benim bir randevum var."

46

Alice babasını ilk kez sorduğunda yaklaşık dört yaşlarındaydı.

Fakat bu soru bir süredir onun kafasının içindeydi. Çocuklarda sıklıkla olduğu gibi, başka formlardaydı bunlar; mesela hareketlerinde ya da konuşmalarında kendini belli ediyordu. Alice bir süredir aile resimlerini, hiç duymadığı birini daha dâhil ederek çizmeye başlamıştı. Bir babaya sahip olduğu bilincine kim bilir ne zaman varmıştı. Şüphesiz arkadaşlarıyla konuşurken veya Ines'in, kocasından yani kendisinin büyükbabasından bahsettiğini duyduğunda olmalıydı. Eğer Mila'nın bir babası varsa onun neden olmasındı? Bu konuyla ilgili yönelttiği ilk soru bir tür uzlaşmaydı.

"Benim babam kaç yaşında?"

Asıl hedefi gözden kaybetmeden sorunun etrafında gezinmenin bir yolunu bulmuştu.

Bir süre sonra Alice, konuya bu kez babasının boyunu bahane ederek dönmüştü. Sanki bu değerli bilgi kaderini değiştirecekmiş gibi. Bunu başka sorular takip etmişti. Göz rengi, ayakkabı numarası, en sevdiği yemek.

Sanki Alice babasının görüntüsünü parça parça zihninde yeniden oluşturmaya çalışıyordu.

Özenli ve yorucu bir egzersizdi bu, özellikle de bir çocuk için – Mila bunun farkındaydı. Ines belki de baba-kızın tanış-

malarının iyi olabileceğinden söz etmeye başlamıştı. Mila doğru anı beklediği için bunu ertelemişti. Gerçi onu nasıl bulacağını tam olarak bilemiyordu. Bir gece önce Ines konuyu yeniden açtığında Mila, neredeyse bu konu daha önce hiç tartışılmamış gibi, evet deyivermişti. Olan bitenin ardından –eve birinin zorla girdiğine dair yaşanan panik ve sonraki şaşkınlık– Mila bunu Alice'e borçlu olduğunu hissetmişti. İyi bir anne olduğundan şüphe ediyordu ama kızının kendini iyi bir evlat gibi hissetmesini engelleyemezdi.

Ve iyi evlatlar babalarını bulurlardı.

Dahası o hafta olan olaylar onu kaçınılmaz şekilde "Suflör" günlerine geri götürmüştü. Çocuğun arzusu yerine getirilmesi artık o kadar da imkânsız bir şey değildi. Belki de geçmişle hesaplaşmaya ihtiyaç duyması bir kaderdi. Ya da belki Alice, yapılan kötülüklerin görmezden gelinemeyeceğini söylüyordu ona.

Ayrıca bu kötülük yapılmış olmasa dünyaya gelmemiş olacağı için.

Ağaçların kucakladığı yol, yukarı doğru ilerliyordu.

Alice pencereden dışarı bakıyordu, bir an Mila arka aynasında kendi çocukluğunu görüyormuş gibi hissetti. O da arabanın hızıyla yakaladığı görüntülere bakmayı severdi. Gözünün önünden akıp giden ve sadece bir parçasını yakalayabildiği manzarayı izlemek hoşuna giderdi. Bir ev, bir ağaç, kurumaları için yıkadığı çamaşırları asan bir kadın. Anne-kız, yolculuğun başından beri pek konuşmamışlardı. Mila, arabanın bagajından çocuk koltuğunu çıkarmış ve torununu sevdiği bebeğiyle birlikte koltuğa oturtup düzgünce bağlandığından emin olma işini annesine bırakmıştı.

Ines o gün Alice'ye omuzlarını açıkta bırakan askılı, pamuklu kumaştan, pembe bir elbise giydirmişti. Ayağında beyaz spor ayakkabılar vardı ve başına da aynı renklerde bir taç takmıştı.

Birkaç kilometre sonra Mila, ona sıcak olup olmadığını ve radyo dinlemek isteyip istemediğini sormuştu. Alice başını iki yana sallayarak kızıl saçlı bebeği Miss'e daha da sıkı sarılmakla yetinmişti.

"Nereye gittiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Çocuk, pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. "Büyükannem söyledi."

"Peki, oraya gittiğimiz için memnun musun?"

"Bilmem."

Alice tek bir kelimeyle Mila'nın konuşmayı sürdürme çabasını noktalamıştı. Başka bir anne olsa bu şüphenin anlamını derinleştirirdi. Bir başka anne olsa belki de geri dönmeyi teklif edebilirdi. Bir başka anne muhtemelen ne yapacağını bilirdi. Ama Mila zaten kendini Alice için, "bir başka anne" gibi hissediyordu çünkü asıl annesi büyükanne Ines'ti.

Gri taşlı bina uzaktan göründü.

Son yedi yıl içinde buraya kaç kez gelmişti? Bu üçüncü defa olmalıydı. İlki, olanlardan dokuz ay sonraydı ama kapıdan içeri giremeyip koşarak uzaklaşmıştı. İkinci defasında da içeri girip onu görmüş ve ona hiçbir şey dememişti. Sonuçta birlikte geçirdikleri zaman öylesine kısaydı ki paylaşabilecekleri bir şey dahi yoktu.

Onunla geçirdiği tek gece, vücudundaki binlerce kesikten daha fazla iz bırakmıştı onda. Hissettiği acı yıkıcıydı ama öyle güzel, öyle yoğundu ki sevginin hiçbir formuyla kıyaslanamazdı. Mila'nın üzerindekileri çıkarmış ve yaralarla dolu bedeni ortaya çıktığında yaralarını tek tek öpücüklere boğmuştu. Mila'nın iyi faydalanacağını bilerek tüm çaresizliğini ona emanet etmişti.

Onu en son ziyaretinden bu yana en azından dört yıl geçmiş olmalıydı.

Siyahi bir hizmetli onları park yerinde karşıladı. Mila gelecek-lerini telefonla bildirmişti.

"İyi günler," diyerek ve gülümseyerek onu selamladı adam. "Gelmeniz bizleri memnun etti. Bugün çok daha iyi, biliyor musunuz? Gelin, sizi bekliyor."

Bu oyun, çocuğu korkutmamak içindi. Her şey son derece doğal görünmeliydi.

İçeri ana kapıdan girdiler. Bir bankonun ardında duran iki özel koruma, Mila'ya tesise girmek için izlenecek prosedürü hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Mila tabancasını, rozetini ve cep telefonunu bıraktı. Görevliler kızıl saçlı bebeği dahi kontrol ettiler. Alice bu operasyonu karşı çıkmadan merakla izliyordu. Ardından anne ve kız bir metal detektörden geçtiler.

"Hâlâ ölüm tehditleri alıyor." Hizmetli, asıl misafirlerinden söz ediyordu.

Kapalı kapıların olduğu koridorda ilerlediler. Antiseptik kokuyordu. Alice ara sıra geride kalıyor, Mila'ya yetişmek için hızlanıyordu. Çocuk bir ara elini annesine doğru uzattı ama hatasını fark ederek hemen geri çekti.

Bir asansöre binip ikinci kata çıktılar. Bu kez daha hareketli olan başka koridorlardan geçtiler. Odalardan ritmik sesler geliyordu – solunum cihazı pistonlarının ve kalp monitörlerinin sesleri. Çalışanları kıyafetleri beyazdı ve son derece disiplinli bir şekilde hareket ediyorlardı; doldurulacak şırıngalar, değiştirilecek serumlar, boşaltılacak torbalar ya da atılacak kateterlerden oluşan zaruri bir rutini takip ediyorlardı.

Her misafire, süresi sona erene kadar bir personel tayin edilmişti. En azından Mila'ya bir doktor tarafından böyle söy-

lenmişti. "Buradayız çünkü bu insanlar daha doğarken fazladan bir ömre hak kazanmışlar." Ve Mila bunun bir fabrikasyon hatası olduğunu düşünmüştü. Sanki yaşam ve ölüm bir mesafe katetmiş, ardından yan yana gelerek yavaş giden bir uzayışın içinde değişmez varlıklarına devam ediyorlardı.

Ama bu kliniğin yataklarında yatan insanlardan hiçbiri, çıktıkları yolculuktan geri dönmeyi umut edemezdi.

Ölüler ölü olduklarını bilmiyor, yaşayanlarsa ölemiyor. Mila, Limbo'daki kayıp kişiler için Berish'e buna benzer bir tanımlama yapmıştı. Ve işte o sınırda da aynısı oluyordu.

Hizmetli onları odaya götürdü. "Onunla yalnız kalmak ister misiniz?"

"Evet, lütfen," diye karşılık verdi Mila.

Mila, içeri doğru bir adım attı, oysa Alice kucağındaki bebeğe sarılmış halde eşikte kıpırdamadan duruyordu.

Yatakta sırtüstü uzanmış yatan adama bakıyordu. Elleri, göğüs hizasında özenle karlanmış örtünün iki yanında, açıkta duruyordu. Boğazına sokulmuş ve nefes almasına yardımcı olan tüp, küçük ziyaretçisini korkutmamak için sargı beziyle örtülmüş, diye düşündü Mila.

Alice sabit bakışlarını babasına dikmişti. Belki de karşısında duran bu görüntüyü kafasında yarattığıyla eşleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Mila en başta babasının öldüğüne onu inandırabilirdi, böylesi daha kolay olurdu – kendisi için de. Ama bu doğru olmazdı. Bir gün nasılsa daha önemli sorulara sıra gelecekti – cevapları göz rengi ya da ayakkabı numarasından daha karmaşık olan sorulara. O nedenle bu işe yaramaz bedenin, babasının lanetlenmiş ruhu için aşılmaz bir hapishane olduğunu ona açıklamak için beklemesine değinişti.

Fakat her ikisi için de hâlâ zaman vardı.

Alice yerinden kıpırdamadı, sanki bu manzarada bir detay –yetişkinlerin göremediği bir şey– fark etmiş gibi bir süre başını yana eğerek baktı. Sonra Mila'ya dönüp sadece şunları söyledi: "Artık gidebiliriz."

47

Michael Ivanovič, kayıp çocuk fotoğraflarının süt kartonlarına yapıştırıldığı bir dönemde kaybolmuştu.

Basit ama potansiyel anlamda etkili bir fikirdi. Sonuç olarak şehirdeki bütün aileler her sabah masada bu yüzle karşılaşıyorlardı. İnsanlar bu yolla çocuğun yüzünü ezberliyor, tesadüfen bu yüzü bir yerde gördüklerinde polise haber verebiliyorlardı. Bir kaçırma söz konusuysa kaçıran kişiye, peşinde olduklarını hissettirmenin de bir yoluydu.

Fakat dolaylı bir etkisi daha vardı.

Kayıp çocuk bütün bir ülke tarafından sahipleniliyordu. Her akşam onun için dua ediliyor, sonunda daima bir kazananın olduğu piyango sayılarını takip eder gibi, bulunması endişe içinde bekleniyordu.

Ama bir problem vardı: soruşturmayı yürütenler –ve süt üreticileri de– fotoğrafın ne kadar süreyle süt kutularının üzerinde kalması gerekeceğini merak ediyorlardı. Çünkü zaman geçtikçe mutlu bir son ihtimali de azalıyordu. Bu noktada, ölmüş olması muhtemel bir çocuğun görseliyle birlikte kahvaltı yapmak kimse için hoş bir deneyim değildi. Bu nedenle bir sabah aniden fotoğraf yok oluveriyordu. Kimse de buna karşı çıkmıyordu. Bunun yerine, unutmayı yeğliyorlardı.

İnsanların şefkatli bir şekilde, "küçük Michael" diye adlandırdığı Michael Ivanovič, süt kartonlarının üzerinde on sekiz ay boy göstermişti. Sırra kadem bastığı günden bir hafta önce altı yaşını doldurmuştu. Anne ve babası ayrılıyorlardı ve boşanmayla ilgili tartışma halindeydiler. Medya, çiftin kavga etmekten tek oğullarına hak ettiği ilgiyi gösteremediğini ima ediyordu. Böylelikle birisi bundan istifade ederek gizlice hayatlarına gitmiş ve Michael'ı kaçırmıştı.

Olay, bir ilkbahar akşamı annesinin işyerine yakın bir parkta gerçekleşmişti. Annesi umumi bir telefondan, hararetli bir şekilde yakında eski kocası olacak adamla konuşurken Michael, salıncakta sallanıyordu. Kadın, gözünü bir an olsun oğlundan ayırmadığına dair polise yeminler etmişti. Ayırmış dahi olsa salıncağını gıcırtısını duymaya devam ettiği için meraklanmamıştı.

Ne var ki salıncak, üzerinde Michael olmadığı halde sallanmaya devam etmişti.

Ufaklığın kaçırılmasıyla bağlantılı olarak otuz beş yaşında bir sıhhi tesisatçı gözaltına alınmıştı. Adamın ev arkadaşı, çocuğun ortadan kaybolduğu gün üzerinde olan yeşil beyaz çizgili tişörtü evlerinde bulunca polise haber vermişti. Fakat tesisatçı, tişörtü bir çöp tenekesinde bulduğunu ve çocuk artık meşhur biri olduğu için ünlü birinden bir hatıra olarak onu evine götürmeye karar verdiğini söyleyerek kendini savunmuştu Nihayetinde, adamın anlattıkları inanılır kabul edilmişti ve sadece soruşturmaya engel olmaktan dolayı ceza almıştı.

Bu olay haricinde, yirmi yıl boyunca Michael Ivanovič'in başına gelenlerle alakalı tek bir ipucu dahi çıkmamıştı. Tek bir iz, haber, hatta yanıltıcı bir ipucu dahi yoktu. Kimse bunu dillendirmese de herkes onun öldüğüne inanıyordu.

Benzer vakalarda daima olduğu gibi, ülkenin tüm adli tıp uzmanları için gizli bir duyuru yayımlanmıştı. Bu, bir çocuk

cesedi bulunursa kimliğinin saptanabilmesi için çocuğun anatomopatolojik detaylarını içeriyordu.

Basın, kendilerine bu bilgi verilmemiş olmasına rağmen, Michael Ivanovič'in *situs inversus* adıyla bilinen doğuştan bir hastalığı olduğu detayını yayınlamıştı.

Berish okumayı bitirdiğinde dosyayı kapadı. Onu, Mila'nın verdiği şifre sayesinde Limbo'nun arşivinden bulup çıkış almıştı.

Uykuların Efendisi'nin kronolojik olarak dokuzuncu kurbanı, dedi kendi kendine.

Bununla beraber dosyada, Michael Ivanovič'in hedefinin kim olabileceğine dair bir ipucu yoktu. Kaybolduğunda çok küçük olduğundan yaşadıklarını temel alarak –Roger Valin ve Nadia Niverman'ın yaptığı gibi– bir hedef belirlemek olanaksızdı. Kurban ile cinayet arasındaki bağlantının rastlantısal olacağına şüphe yoktu – Eric Vincenti ve Andrè García için olduğu gibi.

Fakat Kairus'un bu seferki ölüm görevi için müritlerinden en genç olanı seçmesi, polisin kendisini bulmasını istediği anlamına geliyordu. Ama neden?

"Bize kendimizi yetersiz hissettirmek istiyor," diye düşündü Berish yüksek sesle. "Bu kez aklında büyük bir hedef var."

Özel ajan, öğleden sonranın büyük bir bölümünü ofisine kapanıp bilgisayar uzmanı arkadaşından telefon bekleyerek geçirmişti. Michael Ivanovič'in dosyası üzerindeki çalışmasını bitirdikten sonra onu çekmecesine koyup saatine ve sonra hiç itiraz etmeden köşesine çekilmiş ve sakin bir şekilde yatan Hitch'e baktı. Saat altıyı geçmişti ve ikisinin de karınları açtı. Bu nedenle köpeği dışarı çıkarmaya karar verdi.

Telesekreteri çalıştırıp yiyecek bir şeyler almak üzere Hitch'le birlikte dışarı çıktı.

* * *

Polis merkezine çok yakın bir yerde el arabasıyla sandviç ve kahve satılıyordu. Sosisli sandviç Hitch'in favorisiydi.

Her zaman olduğu gibi kendisine küçümseyen bakışlar atan diğer polis memurlarıyla birlikte sıraya girdi. Özel ajan, uzun zamandan sonra ilk kez bakışların delici etkisini ve üzerine giydiği zırhın yetersizliğini hissetti.

Hitch onun gerginliğini fark etmiş olacak ki başını kaldırıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için havladı. Kerish onun burnunu okşadı. Sırası geldiğinde, sosisli ve ton balıklı sandviçleri ve bir kutu da enerji içeceği aldıktan sonra hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Dönüş yolundayken olanları düşündü. Hiçbir şey değişmemişti ama sanki her şey değişmiş gibiydi. Aksiyonsuz geçen yılların ardından sahaya geri dönmek ona kendini canlı hissettirmişti. Suçluların ve katillerin, işledikleri günahları itiraf ettirdiği düzinelerce sorgunun ardından, onlardan kötü olmadığını anlamıştı. Daima onu bir tür arkadaş olarak gördükleri için ona açıldıklarına inanmıştı.

Bir polis gibi görünmüyorum, o yüzden anlatıyorlar bazı şeyleri bana, diye düşünürken şimdi bu becerisinin aslında bir tür mahkûmiyet olduğunu anlıyordu. Ve içinden bir ses bu cezaya son noktayı koymanın vaktinin geldiğini söylüyordu.

Bedel ödemek bitti, Simon. Yeniden bir polis olmanın zamanı geldi.

Tüm bunların üzerinde düşünürken koridorda odasına doğru ilerliyordu. Bir elinde sandviçlerin olduğu torba, diğerinde enerji içeceği kutusu vardı ve kapıyı açmak için bunlardan birini bırakması gerektiği aklına gelmemişti.

Kapının zaten açık olduğuna dikkat çeken Hitch oldu.

"Selam, Simon."

Neredeyse kutuyu elinden düşürüyordu. Korkuyla yerinden sıçramamak için tüm gücünü kullanarak kendine hâkim olmak zorunda kaldı. "Yüce Tanrım, Steph."

Limbo'nun amiri, bacak bacak üstüne atmış, çalışma masasının önündeki sandalyede oturuyordu. "Seni korkutmak istememiştim, kusura bakma." Sonra köpeği yanına çekmek için ellerini çırptı. "Gelsene, yakışıklı."

Hitch hemen Stephanopoulos'un yanına koştu, bölüm amiri köpeğin tüylü başını ellerinin arasına alarak onu sevgiyle okşadı. Berish, derin bir nefes alarak kapıyı kapadı ve sosisli sandviçi köpeğin yemek tasına bıraktı. "Bir insan görmezden gelinmeye alıştığında bazı sürprizler öldürücü etki yapabiliyor."

Steph güldü. "Fark ettim. Ama girmeden kapıyı çaldım, yemin ederim." Sonra ciddileşti. "Konuşacak önemli bir şeyim olmasa içeri girip seni beklemezdim."

Berish, eski amirinin yüzündeki ifadeyi inceledi. "Sandviçlerden birini ister misin?" dedi çalışma masasının diğer tarafına otururken.

"Hayır. Ama sen yiyeceksen rahatına bak. Çok fazla sürmez." Berish enerji içeceğini açıp bir udum aldı. "Ee, ne oldu?"

"Lafı dolandırmadan söyleyeceğim ve aynı derecede direkt bir cevap bekliyorum."

"Peki."

"Sen ve Mila Vasquez, yetkiniz olmayan bir soruşturma mı yürütüyorsunuz?"

"Bunu neden ona sormuyorsun? O senin memurun değil mi?"

Steph yarı yarıya onay anlamına gelen bu cevaptan hoşnut olmamıştı. "Sana gelmesini ona ben söyledim."

"Biliyorum."

"Ama çete olmanızı beklemiyordum. Bunun onun teşkilattaki itibarını zedeleyebileceğinin farkında mısın?"

"Sanırım, kararlarını kendisi verebilir."

"Ama senin bir halt bildiğin yok." Steph kendini olağan patlamalarından birine kaptırdı. "Mila, çocukların şekere koşması gibi karanlığa koşar. Küçüklüğünden beri başına korkunç şeyler geldi – ne benim ne de senin, Tanrı korusun hayal bile edemeyeceğimiz şeyler yaşadı. Bunlardan iki yöntemle çıkabilirdi: Hayatının geri kalanında korkuya teslim olarak ya da onu bir kaynak olarak kullanarak. Mila kendini en tehlikeli durumlara soktu çünkü buna ihtiyacı var. Hemen cepheye geri dönmek isteyen savaş gazileri gibi. Ölüm korkusu bağımlılık yaratır."

"O tipi anladım," dedi Berish kısa keserek. "Ama ikimizin de ikna edilemeyeceğini ya da durdurulamayacağını da biliyorum."

Stephanopoulos rahatsız bir tavırla başını iki yana salladı ve gözlerini özel ajanınkilere dikti. "Kairus'u alt edeceğinden eminsin, öyle mi?"

"Bu sefer evet," diyerek doğruladı Berish.

"Peki, Uykuların Efendisi'yle hesaplaşmanın seni neden bu kadar ilgilendirdiğini Mila'ya da anlattın mı?" Duraksadı. "Sen ve Sylvia'dan söz ettin mi?"

Özel ajan sandalyesinde kıpırdandı. "Hayır, bundan ona bahsetmedim," diye itiraf etti soğuk bir sesle.

"Peki, bunu yapmayı düşünüyor musun? Yoksa senin için önemsiz bir detay mı sadece?"

"Bunu neden yapmam gerekiyor ki?"

Steph elleriyle masaya vurarak Hitch'i korkuttu.

"Çünkü o zamandan beri düşüştesin de ondan. Tam bir pislik oldun, teşkilatın dışlanmış polisi haline geldin ve kariyerini de mahvettin. Ve hepsi Sylvia'ya olanlar yüzünden."

"Onu korumam gerekiyordu, oysa..."

"Oysa Kairus onu senden aldı."

Yeni bir hayatın olmasını ister misin?

Uyuyanların Efendisi'nin kurbanlarına telefonda söylediği sözler ofisin içinde yankılandı. Mila bunu sadece Berish duydu.

Sylvia da Ambrus Otel'in 317 numaralı odasına gitmiş miydi? O da üçüncü kata kadar asansörle mi çıkmıştı? Peki, koyu renkli duvar kâğıdını görmüş müydü? Kocaman mavi çiçekli halıda yürümüş müydü? Ve orada uyku ilacını alıp kendini Uyuyanların Efendisi'nin ellerine mi teslim etmişti?

Önce uzun bir sessizlik oldu, arkasından Steph yeniden konuştu. "Senin hatan nedir, Berish? Canavar tarafından aldatılmak mı, yoksa onun yüzünü görmüş olan tek tanığa âşık olmak mı? İyi düşün."

"Onu korumam gerekirdi," diye yineledi Berish tekdüze bir sesle, bozuk bir plak gibi.

"Onunla ne kadar zaman geçirdin? Bir ay mı? Bu kadar kısa bir zaman için hayatının geri kalanını bir kenara atmak sana normal mi geliyor?"

Berish bir şey söylemedi.

Belki de Steph boş yere konuştuğunu fark etmişti. Ayağa kalkıp Hitch'e yaklaşarak diz çöküp onu okşadı. "Tanık Koruma Programı'nın amiri olarak olanlardan en az senin kadar sorumluydum."

"Aslında sen de gidip kendini Limbo'ya gömdün."

Amir buruk bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktı ve çıkmak üzere kapıya yöneldi. "Kaybolanlardan bazıları geri döndüğü için onun da ortaya çıkacağını düşünüyorsun, değil mi? Lütfen söyle de yanıldığımı senin ağzından duyayım: Sylvia'nın hâlâ hayatta olduğuna inanmadığını söyle."

Berish, ne diyeceğini bilememesine rağmen yaşlı amire bakmaya devam etti. Sessizlik ağırlaşıyordu ve Steph vazgeçmiyordu. Gerginliği bölen o sırada çalan telefon oldu.

Özel ajan ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Birazdan beni çok ama çok seveceksin." Bu ses isimsiz bilgisayar uzmanına aitti ve fonda bir endüstri makinesinin sesi işitiliyordu. Kim bilir hangi güvenli telefondan arıyordu.

"Benim için bir şeyler mi buldun?" Berish kaçamak konuşuyordu çünkü Steph hâlâ durduğu yerden ona bakıyordu.

"Michael Ivanovič yaklaşık bir ay önce sahte kimlikli bir doktorla görüşmüş."

"Emin misin?"

"Şunu dinle: Doktor, Tanrı'nın ona bir hediye gönderdiğini anlamış ve *situs inversus* vakasıyla ilgili bir tıp dergisine güzel bir makale yazmak istemiş, böylelikle de Ivanovič'in kalbinin durumu için endişeleniyor numarası yapmış. Ama bizimki her şeyi anlayıp sıvışmış. Ancak doktor vazgeçmeyerek bunu eve kadar takip etmiş. Muhtemelen Michael bunu anlamış ve ertesi gün tedbirsiz doktor, arabasının içinde yanarak ölmüş. Polis ve sigorta şirketi, yangını elektrik aksamındaki bir problemin çıkardığını ve sürücüyü çaresiz bıraktığını düşünmüşler çünkü adam arabadan çıkmaya dahi vakit bulamamış. Ancak soruşturmayı yürüten polis işin peşini bırakmış. Öncelikle böyle şeyler mümkün olabileceğinden ve ikincisi de doktor düşmanları olacak bir tip olmadığı için. Böylelikle davayı olağan bir kaza diye nitelendirerek kapatmışlar. Fakat ben doktorun bilgisayarındaki notları okudum, cinayet sebebinden yola çıkarak tüm olayı kurguladım."

"Bekle bir dakika." Berish ahizeyi eliyle kapayıp Stephanopoulos'a döndü. "Mila'ya Sylvia'dan bahsedeceğime söz veriyorum ve elimden geldiğince onu beladan uzak tutacağım." Limbo'nun amiri onun sözüne inanmış gibi görünüyordu. "Teşekkürler," dedi odadan çıkmadan önce.

Steph çıktığında Berish, telefondaki adama döndü. "Elinde adres var mı?"

"Elbette, dostum."

Uzman ona adresi aktardı ve özel ajan, Michael Ivanovič'in hâlâ aynı yerde yaşadığını umarak adresi not etti. Tam kapatıp Mila'yı aramaya hazırlanırken telefondaki ses onu durdurdu

"Bir şey daha var... Ivanovič doktoru öldürmek için binlerce başka yol seçebilirdi. Ama polisi ve sigorta şirketini şüphelendirmiş olması gereken bir detay var."

"Neymiş o?"

"Kaza raporu, yanan arabanın güvenlik tertibatının hatalı olduğunu söylüyor ama sabote edilmiş olabilir. Dahası, adli tıbba göre cesedin durumunun, 'hızlı bir yangından' değil, yavaş bir yanmadan olduğunu öne sürüyor. Bu nedenle ben olsam katilin her şeyi öngörmüş olduğu ve yakınlarda bulunup gösterinin tadını çıkardığı ihtimalini göz ardı etmezdim."

Berish, Stravinsky'nin *Ateş Kuşu* baladını düşündü. "Yani Michael Ivanovič'in bir piroman olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Sanırım, dostumuz insanların yanmasını izlemeyi seviyor."

48

Michael Ivanovič'in ev adresinden iki sokak ileride buluştular.

Her ikisi de tek başlarına gelmişlerdi. Berish, Hitch'i arabanın arka koltuğuna bindirip kendisi de araçtaki yerini aldı. Mila'ya o öğleden sonra nerede olduğunu sormadı ama yüz ifadesinden bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlamıştı.

"Tam burada oturduğundan emin miyiz?" diye sordu kadın polis.

"Haber kaynağımız öyle söyledi."

"O halde nasıl ilerleyeceğiz?"

Berish saatine baktı: sekizi geçiyordu. "Evde olma riski var."

"Evde arama yapmayı mı düşünüyordun?"

"Bilemiyorum, belki arkadaşın Boris'e haber vermek iyi olabilir."

Mila hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. "Bu bilgiye nasıl ulaştığımı ona açıklamamı mı istiyorsun gerçekten? Çünkü bunu soracaktır, orası kesin."

Berish bunu düşünmemişti. Bu, kaynağını yakmak anlamına gelirdi. Mila'yı Michael Ivanovič olayına dâhil etmenin başka yolu da yoktu. "Haklısın. Ama amacının ne olduğunu bulursak zaten alarm düğmesine basmak zorunda kalacağız."

"Ben bunu daha sonra düşünelim derim."

Berish onaylar anlamda başını salladı.

* * *

Binalar, iki katlı ve dairesel şekilde tasarlanmıştı. Site, bir zamanlar havuz olan, dikdörtgen bir çukurun etrafında konumlanmıştı.

Berish ve Mila bahçe kapısından girip hemen arka tarafa yöneldiler. Görünmeden yukarı çıkabilmek için yangın merdivenini kullanmaları gerekiyordu. Michael Ivanovič'in daire numarası 4B'ydi.

Basamaklara geldiklerinde özel ajan, köpeğine talimatlar verdi. "Birisi gelirse havla. Anladın değil mi, Hitch?"

Hovawart cinsi köpekler, bekçilik etmek için uygun hayvanlardı. Bu nedenle köpek talimatı alarak uysal bir tavırla oturdu.

Ardından iki polis memuru silahlarını kılıflarından çekerek hazırlandılar.

"Her zamanki silahım değil bu," dedi Mila. "Kairus'un sığınağındaki yangında kaybettiğim tabancayla daha rahattım. O yüzden bir garanti veremiyorum."

Berish bu açıklamanın, kırmızı tuğlalı binanın içindeki tuhaf labirentte, Kairus'a ateş etme fırsatını yakaladığında atışlarının tutarsızlığını ona hatırlatmanın hassas bir yolu olduğunu fark etti. Bu açıklamasına minnettardı ama "yangın" kelimesi, bilgisayar uzmanının Michael Ivanovič'le ilgili son cümlesini aklına getirmişti.

Sanırım, dostumuz insanların yanmasını izlemeyi seviyor.

Bundan Mila'ya söz etmişti ama bu detayın kendisini çok rahatsız ettiğini söylememişti. Suç antropolojisi kitaplarından piromaninin, sadist bir tabiatın en şiddetli göstergesi olduğunu öğrenmişti.

Ivanovič gibilere verilen bir isim dahi vardı. Onlara "ateş köleleri" denirdi, bu kişilerle uğraşmak tehlikeliydi çünkü bu türün amacı sadece öldürmek değil, yok etmek oluyordu.

Giriş kapısına ulaştılar. İçeriyi görebilmenin bir yolu yoktu. Birbirlerine baktılar. Berish kulak kabarttı ancak duyabildiği

tek ses komşuların televizyonlarının sesiydi – bazı pencereler havanın sıcaklığı nedeniyle açık bırakılmıştı.

Düşünmek için fazla zaman yoktu, birileri onları fark edebilirdi.

Özel ajan, Mila'ya bir işaret yaptı ve o da kilidi zorlarken daha iyi görebilmek için çömeldi.

Birkaç saniye sonra kapı açılmıştı.

Berish kapıyı itip silahını içeriye, karanlığın içine doğrulttu. Onun arkasında duran Mila, fenerini açarak üzeri eski gazeteler ve boş şişelerle dolu bir masanın olduğu yemek odasını aydınlattı. Daire, uzun bir koridor boyunca devam ediyordu ve boş görünüyordu.

İçeri girdiler.

Berish birkaç adım ilerledi, bu esnada Mila da kapıyı kapadı. Ev fazla büyük değildi, en fazla üç odası vardı. Oturma odasının kapısında durup evdeki sesleri dinlediler.

"Kimse yok gibi görünüyor," diye fısıldadı özel ajan. "Yine de silahları elimizde tutalım," diyerek tavsiyede bulundu buna gerek varmış gibi.

"Kokuyu sen de alıyor musun?" diye sordu Mila.

Berish onun sıvı deterjanı andıran, yoğun kokudan bahsettiğini anlamıştı. Fakat ortalık fazla temiz görünmüyordu. Nereden geldiğini anlayamadığı için başını olumsuz anlamda salladı.

Oturma odasının göze çarpan mobilyası, koltuk süngerleri parçalanmış, kahverengi bir kanepeydi. Bir köşede eski model, katot ışınlı tüplü televizyon vardı ve bir duvarda boş bir büfe duruyordu. Birbirine uymayan iki sandalye ve masa da sefil görüntüyü tamamlıyordu. Üzerinde buzlu camdan ampullerin olduğu dört kollu avize tüm ortama hâkimdi.

Ortam, içinde yaşanan bir ev havası vermiyordu, daha çok geçici bir konaklama yeri gibiydi. Ve Berish, buranın Michael

Ivanovič'in son yirmi yılını geçirdiği yer olmadığını hemen anlamıştı.

Buraya kısa bir süre önce taşınmış, dedi kendi kendine. *Bu daireden, görevini tamamlayana dek konaklayacağı bir sığınak olarak faydalanacak. Ve sonra buradan ayrılacak.*

"Dostumuz kanepenin pozisyonunu beğenmemiş galiba." Mila zemini işaret etmek için feneri kullandı.

Berish gerçekten de kanepenin ayaklarından birinin kırık olduğunu fark etti. "Altına bir şey saklamış olabilir."

Her ikisi birden koşup kolçaklarından tutarak kanepeyi yana ittiler. Işığı tekrar zemine doğrulttular ama bir şey yoktu.

Özel ajan hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Belki aynı şeyi odadaki başka mobilyalara da yapmıştır," dedi Mila, büfenin çekilmesi nedeniyle çizilen zemini işaret ederek.

Eğer Ivanovič bu evde kısa bir süre kalmayı planlıyorsa neden mobilyaların yerini değiştirmişti?

Yerine oturmayan bir şeyler vardı.

Sağ taraflarındaki kirli bir perde, oturma odasını küçük banyodan ayırıyordu. Mila perdeyi açtığında kırık bir klozet; kireç bağlamış, düşük kalite seramik bir lavabo ve bir duş gördüler.

"Musluk yok," diyerek dikkat çekti Berish. *Sökülmüş*, dedi içinden. Bu tuhaflığı da aklına yazdıktan sonra antropoloji çalışmalarının yardımına koşacağını umarak bu durumun sebebini anlamaya çalıştı.

"Şurada ne var bir bakalım," diye önerdi Mila meslektaşının düşüncelerini bölerek.

Son oda muhtemelen Michael Ivanovič'in uyuduğu yerdi. Kapı hafif aralıktı, kadın polis feneri aralıktan içeri tuttu.

"Şuna baksana."

Berish onun yanına geldiğinde kastettiği şeyi gördü.

İçeride, duvarlardan birine raptiyelerle bir şehir haritası tutturulmuştu. Ve bir bölge kırmızıyla yuvarlak içine alınmıştı.

"Sence..." Mila cümlesini bitirmedi çünkü bu bölgenin katilin hedeflediği yer olduğuna şüphe yoktu. Sadece bir onaya ihtiyaçları vardı. Bunun üzerine kadın polis odanın içinde ilerledi.

Berish onun emin adımlarla yürüyüşünü izledi ve o an bu hareketin tuhaf şekilde tahmin edilebilir olduğunu fark etti. Zihni, Mila'nın hareketini tahmin etmişti çünkü bunu bekliyordu. Michael Ivanovič'i bu kadar önemli bir ipucunu ortalıkta bırakmaya iten sebep ne olabilirdi? Kendine ve sığınağının yerine olan güveniyle ilgili olabilirdi ama bundan emin olamazdı. Cevap, antropolojiden geldi.

Özel ajan, saniyenin onda biri kadar bir zamanda, görünüşte önemsiz olan bir dizi detayı aklından geçirdi.

Sıvı deterjan kokusu – en kolay ulaşılan yanıcı madde. Banyonun muslukları – su alevleri söndürürdü. Mobilyaların yer değiştirmiş olması – böylece olası bir saldırgan onun istediği pozisyonda kalacaktı. Kırmızı yuvarlakla işaretlenmiş harita – diğer odaya girmek için bir davetti. Yarı aralık oda kapısı tetik görevi görüyordu.

"Kıpırdama!"

Mila dönüp şaşkın bir şekilde ona baktı.

Özel ajan bakışlarını tavana, avizeye doğru kaldırdı.

Kadın polisin elindeki feneri alarak yukarı tuttu ve ampul yuvalarından çıkan kabloları aydınlattı. Buzlu cam ampuller yağa benzer bir sıvıyla doluydu.

"Nedir bu?" diye sordu Mila kenara çekilerek.

"Yangın bombası."

Berish ardından fenerin ışığıyla kabloların yolunu takip etti, yatak odasının kapısında sona eriyorlardı. Fenerin ışığını kapıda gezdirdiğinde iki elektrot ve bir alçak gerilim bataryasından oluşan iptidai bir cihazın izolasyon bandıyla menteşelere tutturulmuş olduğunu gördü. Eğer Mila kapıyı açsaydı elektrik devresi ölümcül bir şekilde kapanacaktı. Bir patlama olmazdı,

Berish bunu biliyordu. Onun yerine alevlerden bir şelale üzerlerine yağacak, önce kıyafetlerini sonra da etlerini yakıp kül edecekti.

Ölümden ziyade bir işkence olacaktı. Ateş kölelerinin tipik eğlencesi.

"Bizim Michael çok uyanıkmış." Özel ajan tuzağın ne kadar basit ama ustalıklı olduğunu düşünüyordu.

Mila ise hâlâ şaşkındı. "Daha dikkatli olmam gerekirdi."

Berish'in bombayı etkisiz hale getirmek için kablolardan birini koparması yeterli oldu. Ardından odaya girdi.

Haritanın yanına yaklaştığında kırmızıyla işaretlenen yerin bir sokağı gösterdiğini fark etti.

"Fazla uzak değil. Buradan yalnızca dokuz sokak ötede." O sırada kadın polis, özel ajanın yüzündeki ifadeden kendisiyle aynı şüpheyi taşıdığını fark etti. "Ama Michael Ivanović'in bizi alev tuzağına düşürmek üzere bir düzenek kurmak yerine, aslında bize gerçekten bir ipucu vermeye çalışmadığı ne malum?"

"Eh, bunu da oraya gittiğimizde öğreneceğiz."

49

Sokaktaki insanları gördüklerinde geldikleri yerin doğru yer olduğunu anladılar.

Mila ve Berish altı katlı binanın önüne vardıklarında bir yangın alarmı çalıyordu ve bina sakinleri binayı boşaltıyordu. Ama ortalıkta duman yoktu.

Dışarıya park edilmiş bir ekip arabası olduğunu fark ettiler. Sürücü tarafının kapısı açıktı ve tepe ışıkları yanıyordu.

"Bölgedeki devriye bizden önce davranmış," dedi Mila arabadan inerken. O sırada insanların çıkmalarına yardım eden kapı görevlisini gördü. Berish'le birlikte adamın yanına giderek rozetlerini gösterdiler, Hitch de peşlerindeydi.

"Yangın nerede?" diye sordu Mila, sesini yükselterek sirenleri bastırmaya çalıştı.

"Bilmiyorum ama yangın dedektörleri dördüncü katta bir daire olduğunu söylüyor."

"Orada kim oturuyor?"

"Polis teşkilatında, üst düzeyde çalışan biri. Tek başına yaşıyor, ismi Gurevich."

Dedektifin ismini duyan Mila ve Berish'in yüzleri bembeyaz oldu.

"Neler oldu?" diye sordu Berish.

"Alarm çalmaya başladığında ben binayı boşaltmak için hemen dışarı çıktım. Ama yukarıda bir başka polis memuru daha olmalı."

"Binanın tek girişi bu mu?"

"Arkada bir tane daha var."

"O halde binadan bir yabancının çıkıp çıkmadığını görmediniz..."

"Görmedim ama bu karmaşada emin olamam."

Berish, Mila'ya baktı. "Klaus Boris'i araman gerekiyor ve ona özel kuvvetler birliğini de göndermesini söylemelisin."

Mila başıyla onayladı. "Peki biz ne yapıyoruz?"

"Tabi ki yukarı çıkıyoruz."

Yangın alarmının yankılanan sesi, merdiven boşluğunda daha da tahammül edilmez seviyedeydi.

Berish, Hitch'e onları beklemesini işaret etti. Köpek itaat ederek bekçilik yapmaya koyuldu.

Gurevich'in oturduğu kata ulaştıklarında Mila, daire kapısının kapalı olduğunu gördü. Berish'le bir baş işaretleşmesinin ardından kapının her iki yanına mevzilendiler. Başlarını sallayarak üç kez sembolik bir şekilde saydılar, ardından özel ajan tabancasını doğrultarak kapıdan girdi, bu esnada kadın polis onu arkadan koruyordu.

Daire karanlıktı ve girişten bakıldığında ortada kimsecikler görünmüyordu. İkili birkaç adım ilerledi. Ortalıkta alev ya da duman yoktu. Ama önlerinde uzanan koridordan ağır bir yanık kokusu geliyordu. *Normal bir yangın kokusu değil*, diye düşündü Mila. Bu, keskin ve delici bir kokuydu. Ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bir keresinde ihtiyacı olan acıya ulaşabilmek için kor demirle kendini yaktığında derisinden çıkan kokunun aynısıydı.

Berish'in bir elini ağzına götürerek öğürmesine engel olmaya çalıştığını gördü – o da anlamıştı. Sonra ona ilerlemeye devam etmelerini öneren bir baş hareketi yaptı.

Evin dekorasyonunda eski mobilyalar ve antika tablolar ağırlıktaydı. Her biri geçmişin ağırlığını taşıyordu. Koyu duvar kâğıtları ve halılar ortama ağırbaşlı bir hava katıyordu.

Ana koridor bir müzenin sergi salonunu andırıyordu. Polis merkezinde çalışan bir komiserin nasıl böyle bir lüks içinde yaşayabildiğini sorgulayacak vakit yoktu. Sadece yollarına devam etmeleri gerekiyordu. Bir odaya ulaştılar. Kapı açıktı ve ayaklarının dibinde bir ışık huzmesi vardı. Onları bir başka tuzağın içine çekme ihtimali olan katilin orada bir yerde saklanmış olup olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ettiler. Sonra üçe kadar sayma ritüelini tekrarladılar.

Bir kez daha eşikten ilk geçen Berish oldu. Mila yüzündeki endişeyi okuyabiliyordu.

Yerde birbirine yakın iki ceset vardı.

Devriye polisi halının üzerinde, boğazındaki yaradan akan kanın içinde, yüzü onlara dönük, cansız bir şekilde yatıyordu.

Gurevich tanınmaz haldeydi. Etlerinden pis kokulu bir duman yükseliyordu. Yanmış yüzünde öne çıkan beyaz gözleri tavana bakıyordu. Mila onun çoktan öldüğüne emindi ama göz bebekleri sanki tanımış gibi ona doğru döndü.

"Sen memura bak," diye bağırdı alarmı bastırmak için. "Ben onunla ilgilenirim."

Acısını azaltmak için ne yapacağını bilemeden dedektifin yanına çömeldi. Kıyafetleri derisine yapışmış, akkor lavlara benzer bir katman oluşturmuştu. Biraz ileride yuvasından çıkmış kadife bir perde vardı. Polis memuru muhtemelen onu alevlerden korunmak için kullanmıştı. Ivanovič'in yanıcı sıvıyı yaymak için kullandığı kap da oradaydı.

Mila dönüp Berish'e baktı, özel ajan kapıyı sürekli kontrol ediyor, bir yandan da nabız alabilmek umuduyla polisin göğsünü dinliyordu. Çok geçmeden başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

"Gurevich hâlâ hayatta," dedi Mila. "Ekip arabaları gelmek üzere ve ambulans da mutlaka yoldadır."

"Ivanovič'in hâlâ evin içinde ya da binada olup olmadığını bilmiyoruz – bu zavallıyı boğazından yaralamasına bakılırsa silahlı olabilir. Kontrol edip binanın güvenliğini sağlamalıyız." Mila, Berish'in de bir plan yapmaya çalıştığını fark etti.

"İkimizden biri aşağı inip durumu bizimkilere açıklamalı," dedi özel ajan. O sırada Gurevich, Mila'nın elini tuttu. "O şokta, sen gitsen daha iyi olur," dedi kadın polis.

"Telsizi kullanıp operasyon odasını arayacağım ve beni direkt ambulans personeliyle görüştürmelerini sağlayacağım, böylece yaralının durumunu onlara hemen aktarabilirim. Riskli bir şey yapma, anlaşıldı mı?"

Kadın polis, Berish'in sesinde tuhaf şekilde koruyucu bir ton sezmişti. Bir an için ona Steph'i hatırlatmıştı. "Olur," dedi onu rahatlatmak için.

Berish sürekli arkasını kontrol ederek merdivenlere yöneldi. Kapı görevlisi binanın arka tarafta da çıkışı olduğunu söylemişti, o halde Michael Ivanovič kaçmak için o kapıyı kullanmış olabilirdi.

Hitch'i bıraktığı yerde buldu. Köpek sakindi.

Dış kapıdan çıktıklarında Berish, sokağın sonunda yaklaşmakta olan ekip arabalarının yanıp sönen ışıklarını gördü.

Polis sirenleri yangın alarmının sesine karışıyor, Berish'i son derece rahatsız eden bir kakofoniye dönüşüyordu.

İlk polis aracı manzarayı izlemek üzere bina sakinlerine katılmış olan kalabalığın yanında durdu. Araçtan, üzerlerinde özel kuvvetlere ait üniformaları olan ve aralarında bir polis çavuşunun

da bulunduğu üç adam indi. Berish sonuçlarını düşünmeden hemen onların yanına gitti.

"Her şey dördüncü katta olmuş. Bizimkilerden biri öldü, Dedektif Gurevich ağır yaralı ve Memur Mila Vasquez onunla birlikte, yukarıda. Zanlının adı Michael Ivanovič, silahlı olduğuna şüphe yok. Kaçmış olabilir ama binanın içinde de olabilir." Memurun kendisini tanıdığını fark etti, merkezin bu dışlanmış memurunun orada ne aradığını merak ediyor olmalıydı. "Adamlarınıza kalabalığı da kontrol etmelerini söyleyin." Başıyla insan kalabalığını işaret etti. "Katil gösteriyi izlemekten zevk alan bir piroman ve hâlâ yakınlarda olabilir."

"Evet, efendim. Bir ambulans yolda." Çavuş ardından binanın önünde biriken özel birliklerin yanına gitti ve emirleri ileterek yukarı çıkmaya hazırlanmaları için talimat verdi.

Berish, onlara engel olmamak için devriye polisinin sahipsiz bıraktığı ekip aracına yöneldi. Sürücü koltuğuna oturdu ve telsiz mikrofonunu eline aldı. "Merkez, ben Özel Ajan Berish. Beni hemen Dedektif Gurevich'in evine doğru gelen ambulans personeliyle görüştürmeniz gerekiyor."

Bir kadın sesi hoparlörden cevap verdi. "Tamam efendim, telsiz bağlantısı kuruyorum."

Berish, sağlık görevlilerine bağlanmayı beklerken sabırsız bir şekilde parmağıyla telsizin mikrofonuna vuruyor ve etrafına bakınıyordu. Komşulardan ve meraklılardan oluşan kalabalık gitgide büyüyordu.

Acaba Michael Ivanovič şu anda neredeydi? Bu insanların arasında saklanmış onları izliyor olabilir miydi? Belki de Berish'in burnundan gitmeyen o kokuyu duymaya devam etmek istiyordu – duman ve insan eti kokusunu. Özel ajan bu kokuyu bir daha asla unutamayacağını düşündü.

"Ambulans ekibi iki-altı-altı," diye anons etti bir erkek sesi telsizden. "Durum nedir? – tamam."

"Bir yanık vakası var. Nefes almakta güçlük çekiyor, ciddi görünüyor ama bilinci hâlâ yerinde – tamam."

"Yanığa sebep olan nedir? – tamam."

"Kimyasal bir karışım olduğunu tahmin ediyoruz. Kasten çıkarılan bir yangın ve bir kundakçının işi – tamam." Berish konuşurken bakışları dalgın bir şekilde arka aynasına kaydı.

Hitch'in havlayarak arabanın arkasında geri geri gittiğini gördü. Özel ajan alarm seslerinden ve telsizden dolayı onu duymamıştı.

"Yangının kaynağı kontrol altına alındı mı? – tamam," diye soruyordu sağlık görevlisi.

Fakat Berish ona aldırmayarak ekip arabasının arkasında olanlara yoğunlaştı.

"Efendim, soruyu anladınız mı? – tamam."

"Sizi tekrar arayacağım." Özel ajan görüşmeyi sonlandırdı. Alıcıyı yan koltuğun üzerine bıraktı ve araçtan çıkıp arka tarafa yöneldi. Hitch biraz daha geriledi ve Berish onun bagajı işaret ettiğini gördü.

O burada, dedi kendi kendine. Michael Ivanovič yakayı kurtarmak için saklanmıştı. Ve kendine bundan daha uygun bir yer seçemezdi.

Özel ajan bakışlarıyla meslektaşlarını aradı ama kimse onun olduğu tarafa bakmıyordu. Tek başına hareket etmesi gerektiğini anladı. Tabancasını çekip parmaklarıyla kabzasını sıkıca kavradı. Sonra diğer elini bagaja doğru uzattı. Hızlı bir hareketle bagajın kilidine bastı ve aynı anda silahını doğrulttu.

Metal saç kapak açıldığında tanıdığı pis koku dışarı hücum etti. Kokuyu yayan insan bedeninde Gurevich'inkinden daha az ciddi görünen yanıklar vardı.

Bagajdaki adamın bilinci hâlâ yerindeydi ve çıplaktı.

Karşısındaki bu kişi Michael Ivanovič değildi. O sırada üniforması üzerinde olmasa da Berish onu Çin lokantasında kahvaltı ederken gördüğünü hatırladı.

Bir anda olayın dinamiklerini, zihninin içinde oynayan bir film gibi netleşti. Filmin finalinde ciddi şekilde yaralı olan polis memurunun kalp atışlarını dinlemek üzere, muhtemelen biraz fazla aceleyle eğiliyordu. Ama alarmların sağır edici gürültüsünde kulağını vücudun yanlış tarafına dayıyordu. Sol tarafa.

Situs inversus vakalarında kalp sağdadır, dedi kendi kendine. Ardından bakışlarını hızla binanın dördüncü katına çevirdi.

50

Gurevich son nefesini verdiğinde adam yattığı yerden fırlayıvermişti.

Dirilen polisin yüzüne tuhaf bir tebessüm vardı. Elinde bir bıçak tutuyordu ve ona tuzağa düşürdüğünü anladığı avına bakan biri gibi bakıyordu.

Mila'nın karşısında gerçek dışı bir olay gerçekleşiyordu. Kafası karmakarışıktı ama bu yaşayan ölünün kim olduğunu anlamakta gecikmedi.

Bir anda her şeyi kavramıştı.

Michael Ivanovič bir ekip arabasını durdurmuş, polisi etkisiz hale getirdikten sonra üniformasını üzerine giymişti. Polis kılığına girmiş bir halde Gurevich'in kapısına gelmişti ve üzerindeki kıyafeti de geç vakitteki ziyaretiyle alakalı soruları gidermişti. Gurevich'i ateşe vermişti ama binadan vaktinde kaçmayı başaramamıştı. Geldiklerini duyduğunda bıçakla kendi boğazını kesmişti – kan akmasını sağlayacak ve öldüğünün zannedilmesine yetecek kadar.

Sahte polis bir eliyle boynundaki kanı temizleterek bunun sahte bir yara olduğunu doğruladı. Diğer elindeki bıçağı atıp üniformanın cebinden tuhaf bir aygıt çıkardı. Turuncu bir sıvıyla dolu, plastik bir şişeyle şişenin içinden çıkan ve siyah yapışkan bantla sarılmış bir kutuda biten iki kablodan oluşuyordu.

Mila, bunun yangın çıkarmaya yarayan bir aygıt olduğunu hemen anladı. Ivanovič tek bir adım atmadan önce ondan evvel davranıp ona ateş edebilirdi. Fakat o elindeki tuhaf mekanizma nedeniyle bunun iyi bir fikir olacağından şüpheliydi. Elindeki düzeneğin, piromanın vurulduğunda yere yıkılmadan evvel basabileceği bir düğmeyle aktive olup olamayacağını kestiremiyordu.

Ivanovič gülümsemeye devam ediyordu. "Ateş ruhu arındırır, bunu biliyor muydun?"

"Kıpırdama!" diye bağırdı Mila.

Michael Ivanovič zarif bir hareketle kolunu geriye uzattı – kusursuz bir atışa hazırlanan bir disk atıcısı gibi. Mila silahını kaldırıp nişan aldı. Tam ateş etmek üzereyken piromanın arkasından büyük beyaz bir bulutun onu hızla yutup kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü.

Yangın söndürücüden çıkan bu beyaz kimyasal sisin içinde özel birliklerin siyah siluetlerini fark etti. Heyecanla bağrışıyor ama çok yavaş hareket ediyorlardı. Uzaylıydılar, hayalettiler – onu kurtarmak için başka bir dünyadan, başka bir boyuttan geliyorlardı sanki.

Bir saniye içinde Michael Ivanovič'in üzerine çullanarak ağırlıklarıyla onu yere devirdiler. Mila gafil avlanmış olan piromanın bakışlarını yakaladı, aynı esnada polis memurları onu hareketsiz hale getirip elindeki tehlikeli aygıtı aldılar.

KAIRUS

yarıkın çıkarmaya yeterli
novic tek bir adım atmadan
edebilirdi. Fakat o elindeki
iyi bir fikir olacağından
anın vurulduğunda yere
eyle aktive olup olamaya
nsemeye devam ediyordu
dun?"

diye bağırdı Mila.

novic zarif bir hareketle
ışa hazırlanan bir dik
an aldı. Tam ateş etmek
k beyaz bir bulutun onu
uğunu gördü.

lürücüden çıkan bu beyaz
iyah siluetlerini fark etti.
areket ediyorlardı. Uzaylı
için başka bir dünyadan
ci.

içinde Michael Ivanović'in
nu yere devirdiler. Mila
arını yakaladı, aynı esnada
getirip elindeki tehlikeli

Delil 16-01-UJ/9

28 Eylül [redacted] günü, [redacted] Polis Merkezi'ndeki sorgulama kaydının bir bölümü. Saat 17.42

Sorgu memuru: Kadın nerede?
Şüpheli: sessiz kalır.
Sorgu memuru: Dün gece neler oldu?
Şüpheli: sessiz kalır.
Sorgu memuru: Mila Vasquez'in vurulmasıyla ne alakan var?

51

Saplantı, bir rutinin bozulmuş seyridir.

Aynı davranışı tekrarlamaya alışkın zihinsel bir mekanizmanın aniden tutukluk yaparak süresiz şekilde tek bir hareketi tekrar etmeyi sürdürmesidir. Ve ona yeri doldurulamaz, daha da önemlisi neredeyse hayati bir anlam kazandırır.

Fakat bu "neredeyse" tekrarlamanın kesilmesi ve bireyi kendi saplantısının psikolojik esaretinden kurtarma ihtimalini de içerir.

Simon Berish, antropoloji çalışmalarından çıkardığı bu tanımı iyice değerlendirdiği gün, aynı zamanda kendisi için bir çıkış yolu olmadığını ve hayatının sonuna kadar Sylvia'yı düşünmeye devam edeceğini de anlamıştı.

Aşk, hatıraları kirletiyor, diyordu kendi kendine. *Aşk radyasyon gibi.*

Böylece birlikte geçirdikleri kısa dönemi hatırlatan bir şeye dokunduğunda –Sylvia'nın kullandığı, tuttuğu, dokunduğu eşyalara–, o nesnedeki görünmez negatif enerji elinden ona da geçiyordu, sonra kolundan omzuna tırmanıyor ve kalbine kadar iniyordu.

Sylvia hayatına girmeden bir saat önce Berish, akşam yemeği hazırlıyordu. Patatesli tavuk pişirmek üzere patates soyuyordu. Çok iyi bir aşçı sayılmazdı ama idare ederdi.

Bir haziran akşamıydı ve şehrin ışığı değişmişti – mayısın yoğun gri ve sarı tonları, yerini pembe ve maviye bırakmıştı. Yirmi derece sıcaklık yazın çoktan geldiğini müjdeliyordu, unutulmayacak kadar yumuşak bir havaydı. Oyun parkında yarış yapan çocukların heyecan dolu sesleri, mutfaktaki açık pencereden içeri doluyordu. Kırlangıçların çığlıkları uzak ve bilinmeyen bir noktada yok oluyordu. Açık olan radyoda sadece geçmişe ait şarkılar çalıyordu – Billie Holiday'den "The Man I Love", Nina Simone'den "I Wish I Knew How It Would Feel to Be Free", Duke Ellington'dan "It Don't Mean a Thing" ve Charles Mingus'tan "Moanin".

Simon Berish, kot pantolonun ve kollarını kıvırdığı mavi gömleğinin üzerine sarı renkli, kırışık ve biraz da gülünç bir önlük giymişti ve bir dansçı zarafetiyle mutfak masası ve ocak arasında gidip geliyordu. Bir taraftan da ıslık çalıyordu.

Nedenini bilmiyordu ama kendini tuhaf şekilde mutlu hissediyordu.

İşini seviyordu, hayatını seviyordu. Her şeyden memnundu. Orduda geçirdiği birkaç yılın ardından polis olmanın mesleğinin doğal akışı olduğunu fak etmişti. Akademide öne çıkmış ve kısa zamanda uzun bir yol almıştı ve teşkilat ortalamasına göre çok hızlı şekilde özel ajanlık rütbesine hak kazanmıştı. Yüzbaşı Stephanopoulos yönetimindeki Tanık Koruma Programı'na terfi ettirilişi, bu unutulmaz yılın mükâfatı olmuştu.

Bu nedenle, popüler bir bölgede yer alan bu eski apartman dairesinin mutfağında neşeli olmayı, kızarmış tavuk kokularını ve Mingus, Ellington, Simone ve Billie Holiday'i de hak etmek için çok sebebi vardı. Bu anları hayatı boyunca hatırlayacaktı. Çünkü bir saat sonra her şey değişecekti. Ve Sylvia'dan önce onu tatmin eden şeyler onun için birer teselli haline gelecekti.

* * *

Evi, kira kontratı için takma bir isimle, bir hafta önce tutmuştu. Gerekli parayı Tanık Koruma Programı fonundan çekmişti. Sahte dokümanlar ve sağlık sigortaları haricinde, mevcut harcamalar için de ona belli bir meblağ ayrılmıştı.

Dairenin çoğu mobilyalıydı ama Simon o sabah, komşuların dikkatini, 37G'nin yeni kiracılarına çekecek şekilde, gerçek evindeki mobilyalar için ufak bir nakliye aracı ayarlamıştı.

Fazla dikkat çekmemek için en iyi numara, görünür olmaktı.

Sadece evin içiyle ilgilenseydi muhakkak insanlar, nereden geldiği belli olmayan bu yeni, esrarengiz kiracıların işine burunlarını sokmaktan geri kalmayacaklardı. Dedikodu, onun işinde en tehlikeli şeydi; ışık hızıyla kulaktan kulağa yayılıyorlardı. Göze batmayan bir profil çizmek en uygun stratejiydi.

İnsanlar kendileri gibi olanları gizlice gözlemez ya da onlarla fazla ilgilenmezdi.

Böylece kamyonu boşalttıktan sonra, havasız kalan ortamı havalandırmak için camları açıp eşyaları yerleştirmeye koyuldu.

Ailesi için sıcak bir yuva hazırlayan, itinalı kocanın taşınmasının ardından bu tabloda tek eksik bir eşti. Fakat ufak bir sorun vardı.

Onu hiç görmemişti.

Ama Steph'in verdiği dosyada ona neler olduğunu okumuştu. İlk görevi değildi bu ama daha önce bir koca rolü oynamak zorunda kalmamıştı. "Görücü usulü evlilik gibi olacak," demişti amiri ona. Ve sonra ona bir alyans vermişti, yüzük altın kaplamaydı.

Daire giriş katındaydı. Savunmasız bir konumda görünse de bu katı daha rahat kaçış yolları oluşturabilmek için özellikle tercih etmişti. "Bir tanığı koruman gerektiğinde bir silahlı soyguncu gibi hareket etmez, onunla birlikte kaçarsın," diye tavsiyede bulunurdu Steph daima.

Simon tabakları yıkarken kapı zili çalmış, ellerini önlüğüne kurulayıp önlüğü çıkardıktan sonra yeni eşini karşılamak üzere binanın kapısına yönelmişti.

Kapıda, dâhilî telefonun yanında her zamanki gibi tüm ihtişamıyla kendisine gülümseyen Joanna Shutton duruyordu.

Berish, onun böylesine güzel olduğu halde nasıl da kendisine bir erkek bulamadığını merak ediyordu. Diğer erkek meslektaşları kadının bu çekiciliğinden korkuyorlardı ve belki de bu yüzden ona "Yargıç" ismini koymuşlardı. Oysa Simon onu tatlı ve çok becerikli buluyordu.

Joanna onu eski bir dost gibi selamladı. "İyi görünüyorsun," diye yorum yaptı, bunu söylerken midesine hafifçe vurdu. "Anlaşılan evlilik hayatı formda kalmaya yardımcı oluyor."

Sanki ezelden beri tanışıyorlarmış gibi gülüştüler.

Sonra Joanna haberi verdi. "Sana arkadaşımı getirdim, onu merkezden aldım. Onun eksikliğini çekiyormuşsun. Ona iyi bak."

Sonra kenara çekildi ve kaldırımda hareketsiz duran kadın göründü. Kuzguni renkteki saçlarını tek örgü yapmış, mavi ceketi sıska vücuduna büyük gelen bir kadındı bu. Bir elinde, hafifçe bir yana yatarak durmasına sebep olan bir valiz vardı, diğer elini ise kendisine fazla büyük gelen –ona uyacak ölçüde bir yüzük bulamadıkları için– alyansını düşürmemek için yumruk yapmıştı.

Sylvia şaşkın ve hüzünlü gözlerle etrafa bakınıyordu.

Simon onu kocaman bir gülümsemeyle rahatlatmaya çalıştı. Kadın onun açılan kollarına karşılık verdi, Berish onu yanaklarından öpüp kulağına fısıldadı: "Beni kucaklamazsan kötü bir başlangıç yapmış olacağız."

Sylvia cevap vermeden valizini yere bırakıp denileni yaptı. Fakat ona sarılmakla kalmayıp kucaklaşmayı gereğinden fazla uzattı. Simon kendisine var gücüyle sarılan kadının kokusunu aldı.

Özel ajan o an onu görevinin de ötesinde koruması gerektiğini anlamıştı.

Joanna başka bir şeye ihtiyaçları olmadığından emin olduktan sonra yanlarından ayrıldı. Fakat bunu yapmadan evvel Simon'ı bir kenara çekti.

"Çok dengesiz," dedi Sylvia'yı kastederek. "Zorlanacağını düşünüyorum. Oyunu bozabilir."

"Böyle bir şey olmayacak"

"Neyse, daha kötü de olabilirdi," diye yorum yaptı kadınlara özgü bir muziplikle. "Hiç olmazsa güzel. Steph'in beni 'evlendirdiği' saçları kepekli ve şişe dibi gibi gözlükleri olan şu bilgisayar programcısını hatırlıyor musun? Sen şanslısın."

Simon afallamıştı.

"Ne o, kızardın mı sen?" Joanna acımasızdı.

"Evet, elbette. Bu da senin hoşuna gitti." Fakat ardından ciddileşti. "Sence Uykuların Efendisi onun peşine düşer mi?"

"Onun gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bunu söylememem lazım ama... beni de korkutuyor."

Samimiydi. Joanna Shutton hiçbir şeyden korkmayan bir polis memuru izlenimi veriyordu. Ya da en azından bunu asla kabul etmeyecek biri gibi görünüyordu. Fakat olanlar onu da değiştirmişti. Gerilimi yaratan, Uykuların Efendisi'ne ait robot resimdi.

Çocuksu yüz hatları, canlı olamayacak kadar derin ve donuk bakan gözleri...

Onlar eğitimli polislerdi, bir polis teşkilatının sahip olabileceği en iyi memurlardı. Ve çocuk yüzlü canavar onların ezeli düşmanıydı.

"Bir saat sonra vardiyam bitiyor," diye devam etti Joanna. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa bu gece yeni biri geliyor nöbete, adı Gurevich ve bana düzgün biri gibi göründü."

O ve Sylvia evlerindeki ilk akşamı birbirlerine ilişmeden geçirdiler.

Simon televizyonu açıp komşulara evde gerçekten yaşandığı izlenimini vermek için sesini yükseltti – aslında televizyonu seyreden yoktu. Sylvia yanında getirdiği birkaç parça eşyayı yatak odasına yerleştirdi. Kapıyı kapamadı, Simon'ı daima görüş mesafesinde tutacak şekilde aralık bıraktı. Simon orada olduğunu ve ondan gözünü ayırmadığını belli etmek için arada sırada kapının önünden geçiyordu.

Bir ara kendini koridorda durmuş, Sylvia'nın elbiselerini asışını izlerken buldu. Ona baktığının farkında bile değildi ama Sylvia onun kendisine baktığını gördüğünde biraz korktu. Simon kendine söverek oradan hemen uzaklaştı.

Daha sonra tavuk ve patatesten oluşan akşam yemeklerini yediler. Bir ziyafet sayılmazdı ama Sylvia bu konuda tek kelime etmedi. Yemek sırasında tek konuşmaları birbirlerinden ekmeği veya suyu uzatmalarını rica etmek oldu.

Saat ona doğru Sylvia odasına gitti. Simon bir örtü ve yastık alıp kanepeye yerleşti. Bir elini ensesine yerleştirip tavanı izlemeye koyuldu ve uyuyamadı. Onu düşünüyordu. Dosyada okudukları dışında onunla ilgili fazla bir şey bilmiyordu. Sadece bu dünyadan olduğunu, bir yetimhanede ve daha sonra da bakıcı ailelerin yanında yetiştiğini biliyordu. Bir de herhangi bir hayali olmadan, hep küçük işlerde çalıştığını. Hiç yakını yoktu. Kimse varlığından dahi haberdar değildi. Uykuların Efendisi'nin kurbanlarından birinin son görüldüğü yerde karşılaştığı şüpheli haricinde.

"Onu gören ben değildim, tam tersi oldu. Bana gülümsedi ve o zamandan beri onu unutamadım."

Simon kanepede yatarken o andan önce yedi kişinin kaybolduğu bu vakanın –medya olaya "Uykusuzlar" adını takmıştı– sadece belgelerde ve haberlerde var olduğu gerçeği üzerinde düşündü. Federal Polis, sırf kamuoyunun moralini düzeltmek ve kötü bir izlenim bırakmamak için resmi bir soruşturma başlatmıştı.

Fakat bir görgü tanığının olduğu gerçeği gizli tutulmuştu. Robot resim de öyle.

Stephanopoulos, soruşturma için Tanık Koruma Programı'nı görevlendirmeleri konusunda üstlerini ikna etmişti. Konuyla onların ilgilenmesi alışıldık bir şey değildi ama teşkilat başkanı olan komiser, olası bir başarısızlığın getireceği sıkıntılarla uğraşmamak için sorun çıkarmadan rıza göstermişti.

Başlarda kimse Sylvia'ya inanmak istememişti. Sadece Steph bunun medyadan fayda sağlamak için bir numara olmadığına emindi. Simon da onunla tanıştıktan sonra gerçeği söylediğine ikna olmuştu.

Bunları düşünürken Sylvia'nın oturma odasının kapısında durduğunu fark etti. Ona baktığında üzerinde sabahlığı olduğunu gördü. Önce ne istediğini anlamadı, bir şey söyleyecek oldu ama kadın ondan önce davranarak yanına geldi. Sakin bir şekilde ve sesini çıkarmadan yanına uzandı. Olanlar karşısında şaşırmış olan Simon yana çekilerek ona yer açtı.

Sylvia sırtını ona döndü ama başını koluna koydu. Simon rahatlayarak olduğu yerde kıpırdamadan yattı.

"Teşekkürler," dedi kadın utangaç bir sesle.

Berish, yirmi yıl sonra kanepedeki o ilk gecelerini düşündüğünde, Sylvia'nın sıcaklığının verdiği hissi aklından çıkaramıyordu – kendisini koruması için kollarının arasına sokulduğunda hissettiği o kırılgan halini de.

Ama belli ki bir başkası onun üzerinde daha iyi bir etki yaratmıştı.

Yeni bir hayatın olsun ister misin?

Kairus'un telefonda kurbanlarına söylediği sözler Berish'in aklına yeni bir senaryo getirmişti. Kısa bir süre önceye kadar tahmin edemeyeceği bir senaryo, Ambrus Otel'in 317 numaralı odasından geçen ve artık liderleri için her ne olursa yapmaya hazır olan bir grup insanın var olduğu fikri onu dehşete düşürüyordu. O gün olanların etkisi dahi bu düşünceyi kafasından atmasına yetmedi.

Gurevich'in ölümü polis merkezinde bir deprem etkisi yaratmıştı. Fakat bilhassa da adamın özel hayatına yeni bir bakış açısı getirmişti.

Yaşadığı ve son derece zengin şekilde döşenmiş olan dairesini sadece polis maaşıyla karşılayabilmesinin açıklanabilir bir tarafı yoktu. Parayı bir başka yerden tedarik ettiği belliydi.

Berish büyük bir şüpheye kapılmıştı ve cinayetin ardından eve ayak basanların da aynı şekilde hissettiklerine emindi – Joanna Shutton da buna dâhildi. Bu şüphe, yirmi yıl önce suçu tövbe etmiş birinin bir özel ajana para vererek Tanık Koruma Programı'nın kontrolünden çıkabilmesiyle alakalıydı.

Bu kaçışın ardından, aleyhine bir kanıt olmadığı halde meslektaşlarının hakaret ve aşağılamalarına maruz kalan Berish olmuştu.

Fakat asıl sorumlunun Gurevich olabileceği ihtimali Berish'in itibarını geri getirmiyordu. Hatta itibarını geri kazanma umudunun sonu dahi olabilirdi.

Aynı esnada Michael Ivanović de birkaç oda ileride ağır baskıya maruz kalıyordu ve özel ajan, Hitch'le birlikte odasına kapanmış, kaderinin belli olmasını bekliyordu.

Yetkili olmadığı bir soruşturmaya dâhil olduğu için üstlerinin onu nasıl cezalandıracaklarına karar vermeleri gerekiyordu.

Kim bilir belki Yargıç, bu bahaneyle dışlanmış bir memurun imhasını gerçekleştirecek, böylelikle merhum dedektifin hatırasını lekelememiş olacaktı. Fakat Berish, özellikle de Karanlıklar Ordusu'nun manası üzerinde düşünüyordu.

Ve Sylvia'sının da bunun bir parçası olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

52

Oda teslimiyetçi bir karanlığa gömülmüştü.

Pencere yoktu ve duvarlar siyaha boyanmıştı. Mobilyalar birbirinin aynıydı ve bir tiyatrodaki gibi aynı yöne bakan üç sıra halinde dizilmiş oturma yerlerinden oluşuyordu. Ama önlerindeki şey tiyatrodaki gibi bir sahne değil, arkasını gösteren aynanın diğer tarafıydı.

Aynanın öteki tarafında Klaus Boris, Michael Ivanovič'i sorguya çekiyordu.

Tek seyirci Mila'ydı.

Diğerleri, sorguyu ofislerindeki monitörlerin karşısında rahatça oturup odayı farklı açılardan kaydeden kapalı devre kameradan izlemeyi tercih etmişlerdi. Artık kimse aynalı odaya gitmiyordu.

O nedenle de burası ideal bir sığınaktı.

Mila kollarını göğsünde kavuşturmuş, camın diğer tarafını izliyordu. Ortada masif bir masa ve karşılıklı iki sandalyenin olduğu sorgu odası floresan ışıklarla aydınlatılmıştı. Sandalyelerden birinde Ivanovič elleri kelepçeli halde oturuyordu, dedektif ise ayaktaydı ve huzursuz bir şekilde onun etrafında dolanıp duruyordu – avının üzerine atlamadan önce onu inceleyen bir kedi gibi. Boris'in kulağında, muhtemelen Yargıç'tan alacağı talimatları duymak için bir kulaklık vardı.

"Kızıl saçlı ve yeşil gözlü ateş kölesi" Michael'ın üzerinde artık polis üniforması yoktu. Ona havlu kumaştan bir tişört ve eşofman altı, ayakkabıların yerineyse terlik vermişlerdi. Bu şekilde son derece uysal görünüyordu. Ama tehlike, küllerin arasındaki köz gibi içinde yanıyordu.

Mila kollarını kaplayan dövmelere baktı. Alışılmışın dışında ve rahatsız ediciydiler.

Gamalı haç, Petrus Haçı gibi ya da nefret ve ölüme dair semboller yoktu ama şekiller kendi içinde bir uyum oluşturuyordu. Bileklerinden üst koluna kadar çıkıp tişörtün ardında kayboluyorlardı. Aynı tipteki çizimler kelepçeli ayak bileklerinde de görülüyordu.

Teninde sadece dövmeler yoktu.

Bahse girerim bunları kendine sen yaptın çünkü ateşin teninde yarattığı hissi seviyorsun, dedi Mila içinden.

Piroman, kendisini sorgulayan dedektife kafa tutuyordu.

"Bulaştığın belanın boyutlarından haberdar mısın?" diye sordu dedektif, üç saattir oraya kapanmış olmasına rağmen ne ceketini çıkarmış ne de kravatını gevşetmişti. "Bir devriye polisinin yaralanması, teşkilat amirlerinden birinin ve seninle ilgili tıbbi bir makale yazmak isteyen doktorun ölümleriyle suçlayabiliriz seni."

Yüzleşmenin ardından sıra hesaplaşmaya gelmişti. Fakat Ivanovič gülümsüyor ve dedektife bakmaktan kaçınıyordu, yüzünde küstah bir ifade vardı.

"Eğlenmene sevindim ama bu söylediklerim, en iyi ihtimalle bir hücrede çürüyeceğin anlamına geliyor."

"Siz nasıl isterseniz, efendim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Michael?"

"Hayır, efendim. Ben bir şey yapmadım."

"Yapmadın mı? Kim yaptı o halde?"

"Kafamın içinde bana ne yapmam gerektiğini söyleyen bir ses var," dedi adam monoton ve sakin bir sesle, ezberlenmiş bir senaryoyu kötü bir oyunculukla aktarıyor gibiydi.

Klaus Boris ona doğru eğildi. "Bu kafanın içindeki ses hikâvesinde ısrar mı edeceksin?"

"Doğruyu söylüyorum, efendim. Bana neden inanmak istemiyorsunuz?" Şimdi de küstah bir tonla konuşuyordu.

"Senin bu yalanlarını yutmuyorum, Michael. Senden çok daha beterlerini konuşturdum ben."

"Öyle mi, efendim?"

"Evet, aynen öyle. Ayrıca hikâye uydurmak hiçbir işine yaramayacak."

"Siz nasıl isterseniz, efendim."

Boris bir şey söylemeden gözlerini ona dikti. Sonra bu kadarının yeterli olduğuna kanaat getirdi. Kapıdan çıkıp kısa bir süre sonra Mila'nın olduğu tarafa geldi.

Dedektif, kısa bir süre önceye kadar sorgu odasındaki seslerin geldiği hoparlörü kapadı.

"Bir açıklama bekliyorum," dedi ona sert bir sesle, bir yandan da sebilden kendine bir bardak su alıyordu.

"Pekâlâ." Mila bu anın gelip çatacağını biliyordu ama Boris'in suçlayıcı bakışlarından kaçabilmeyi isterdi.

"Soruşturmaya dâhil olmanı teklif etmek üzere Steph'in ofisine geldiğimde bir hafta sonrasında arkadaşlığımızı sorgulamak zorunda kalacağımız aklıma gelmemişti. Ayrıca, neden?"

"Biliyorum, seni haberdar etmem gerekirdi."

"Bunun tek problem olduğuna emin misin?"

"O halde sen söyle..."

Boris suyundan bir yudum aldıktan sonra yüksek sesle iç geçirdi. "Bana güvendiğini sanıyordum."

"Ben sadık bir insanım, beni tanıyorsun. Gerek olduğu durumda sana danışırım ama bu kez yaptıklarımı tam olarak sana aktaramazdım çünkü bana engel olurdun ve Yargıç'a tüm detayları aktarmaya kendini mecbur hissederdin. Kabul edelim, Boris sen artık bir sistemin parçasısın. Oysa ben değilim ve asla da olmayacağım."

"Sana göre benim hatam nerede? Dinleyelim bakalım... Düşünmem gereken bir ailem olması mı? Maaşı ya da kariyeri umursuyor olmam mı? Peki, yakaladın beni. Ben kurallara ve üstlerime saygısı olan biriyim, oysa Mila Vasquez başka şeylere önem verir..." Bardağını buruşturup öfkeyle fırlattı. "Bana değer verdiğini söylersin hep ve sadakatten bahsediyorsun ama sen Simon Berish gibi birine güvenmeyi tercih ettin." Klaus Boris diğer polislerden farklı değildi: iş yargılamaya geldiğinde birlik ruhundan etkileniyordu. Mila onu özel ajanla ilgili yanlış bir fikre kapılmaya iten olayı düşündü. Onu bu yanılgıya iten, Berish'in kendi evinden gizlice alarak bilgisayar uzmanına verdiği esrarengiz zarf olmuştu. Sonuçta onu ilgilendirmediğini söylemişti kendine ama bu, şüphelerini gidermeye yetmemişti. Gurevich'in evine yaptıkları ziyaretse düşüncelerini değiştirmişti. Ve şimdi Boris'in meslektaşlarından birine karşı takındığı tutuma, belki de masum olabileceğine inanmamasına içerliyordu.

"Michael Ivanovič'in Gurevich'i öldürmesinin sebebi yolsuzluk yapmış bir polis olduğunu herkese göstermekti ve sen hâlâ bana Simon Berish'ten mi bahsediyorsun?"

Kötülük Hipotezi: sahte namusluyu ortadan kaldırarak başkalarına iyilik yapmak, dedi Mila içinden.

Dedektif hazırlıksız yakalanmış görünüyordu. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," demekle yetindi.

"Hâlâ kendi başına düşünebildiğini, Joanna Shutton'ın sırf kendisini korumak için sağ kolunun yaptıklarını örtbas etme girişiminin bir parçası olmadığını kanıtla." Mila, dedektif arka-

daşının bocaladığını fark etti. "Yargıç, teşkilata ihanet edenin o olduğunun düşünülmesine izin vererek Berish'i kurban etmeye devam edecek. O adam bir kez daha kendisine ait olmayan bir yanlışın bedelini ödeyecek."

"Doğrulardan ve yanlışlardan söz etmek mi istiyorsun gerçekten? O halde iyi dinle..." Dedektif sözlerine devam etmeden evvel ceketini çıkarıp ön sıradaki sandalyelerden birine oturdu. "Michael Ivanović'in kurbanlarından hiçbiri adalete sahip olamayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Boris arkasına yaslandı. "Yargıç, piromana terör karşıtı protokolü uygulamamızı istedi. Ona kalırsa, adamı gizli cezaevlerinden birine sürüp zor kullanarak bildiklerini ağzından almalıyız."

Mila, Shutton'ın dikkatleri Gurevich skandalından başka yöne çekmek için bir kez daha terör teorisine destek vereceğini düşündü. "Peki, savcı kabul etti mi?"

Boris, Mila'nın düşünme şeklini eleştirir gibi başını iki yana salladı. "Michael'ın sorgusunda avukatının neden hazır bulunmadığını merak etmedin mi?"

Mila olanları aniden anladı. "Avukat savcıyla pazarlık yapıyor."

"Ve ona şu anda ne diyor biliyor musun? Müvekkilinin akli dengesinin yerinde olmadığını."

Mila şaşkına dönmüştü. "Michael, Gurevich cinayetini net bir şekilde planladı, bizi yanlış yönlendirme konusunda da başarılıydı, nasıl akli dengesinin yerinde olmadığına kanaat getirilebilir?"

Boris parmağını arkasını gösteren aynaya, sorgu odasında muhtemelen planlanmış kaderini sakin bir biçimde bekleyen Michael'a doğrulttu. "O psikopatın ne dediğini duydun mu? Sesler duyuyormuş, deli taklidi yapmaya çalışıyor. Avukatı muhtemelen Michael'ın çocuk yaşta ailesinden koparıldığını ve bunun travmaya sebep olduğunu söyleyecek. Ek olarak *situs inversus* denilen rahatsızlıktan mustarip olduğunu ve cezaevi hayatına

uygun olmadığını da. Sonuç olarak manik bozuklukları olan bir piroman olduğu düşünülecek. Senin için yeterli mi?"

"Peki, savcı ne yapacak sence?"

"Tutuklunun akli durumu saptanana kadar terör karşıtı protokolü uygulayamamak bir yana, onu bir şüpheli olarak dahi tutamayacağız. Ivanovič hemen muayene edilmek üzere bir psikiyatrik gözaltı merkezine nakledilecek. Şayet doktorlar teşhisi onaylarsa, bir gün kaçmasının dahi mümkün olduğu adli bir hastanede mahkûmiyetini tamamlayacak."

Mila'nın morali bozulmuştu. "Bir polis memuru öldürüldü, savcı asla polis teşkilatının karşısında yer almaz."

"Üzgünüm ama biz hiçbir şey yapamayız."

"Ivanovič'i kaybedersek asla Kairus'a ulaşamayız." Mila, Klaus Boris'in yirmi yıl önceki Uykusuzlar davasının Yargıç'ın suç ortaklığıyla örtbas edilmesi de dâhil, olayla ilgili tüm ayrıntıları bildiğinden emindi, bu nedenle Uykuların Efendisi kartını oynamıştı.

Dedektif afalladı ama bir şey söylemedi.

Mila onu sıkıştırdı. "Haberler er ya da geç ortaya çıkacak. Shutton'ın kendi güzel kızını kurtarmak için tek bir ümidi var... Bu ümit de Michael Ivanovič'in ellerinde. Ortada bir azmettirici olduğunu ona itiraf ettirebilirsek..."

"Geçmişte polisin bile görmezden gelmeyi tercih ettiği sözde bir canavarın varlığının kanıtlanacağı anlamına gelmez."

Kairus bir katil değil çünkü hiç öldürmedi. Ve eğer kaybolanlar geri dönüyorsa adam kaçıran biri de değil, diye tekrarladı Mila içinden. Uykuların Efendisi yasalar nezdinde hiç var olmayacaktı.

O sırada Michael onların olduğu tarafa doğru döndü. Aynanın ötesini görmesi mümkün değildi ama bakışları Mila'nınkilerle buluştu.

"Birazdan güvenlikli bir sağlık merkezine götürmek üzere onu alacaklar," dedi Boris ümidini yitirmiş bir sesle. "Kendini ele

vermesini sağlayacak spesifik bir kurgusu olan karmaşık bir strateji oluşturmamız gerekiyor. Üstelik üzerinde psikolojik anlamda da çalışmamız lazım... Ben bu basamakları tırmanmadan evvel ve hâlâ bir sorgu uzmanıyken bunu yapabiliyordum, dolayısıyla ne dediğimi biliyorum. Ama zaman yok."

Kadın polis dönüp arkadaşına baktı. "Ne kadar vaktimiz kaldı?"

"Belki birkaç saat. Neden?"

"Kairus üzerinde böyle bir avantajımız bir daha olmayacağını biliyorsun."

"Unut, bunu kullanamayız."

Mila bir an duraksadı çünkü birazdan teklif edeceği şeyin tehlikeli olduğunu biliyordu. "Bunu denemesini sağlamalıyız."

Boris anlamamıştı. "Kimden bahsediyorsun?"

"Teşkilatın mevcut en iyi sorgu ajanından."

Dedektif oturduğu yerden kalktı. "Aklından bile geçirme."

"Bunu ona borçluyuz."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Onun ismini söyleme ihtimalinden. Ve Berish bunun için biçilmiş kaftan, bunu sen de biliyorsun."

Dedektif direnç göstermeye devam etti ama Mila, özel ajanın Kötülük Hipotezi'yle ilgili ona söylediklerini ve azmettiricilerin yaptıklarını hatırladı.

Onlara bir fikir vermişti.

Mila eski arkadaşına yaklaştı. "Bizimkilerden biri yaralı diğeri bir hiç uğruna hayatını kaybetmişken o adi herifin bu işten paçayı kurtarması benim de canımı sıkıyor." Bir elini onun omzuna koydu.

Boris bu harekete şaşırmış görünüyordu, Mila fiziksel temastan hoşlanmazdı.

"Peki. Ama şimdiden söylemeliyim, Yargıç'ı ikna etmek zor olacak."

53

"Olmaz öyle şey!"

Yargıç'ın haykıran sesi, Klaus Boris'le toplantı yaptığı ofisin kapısını aşıp dışarıya yayıldı.

"Teşkilatı gülünç duruma düşürmesine izin vermem!"

"Artık kaybedecek neyimiz kaldı?"

"Umurumda değil."

Mila koridorda durmuş, varlığıyla dahi kıyamete sebep olan adamı utandırmamak için başını önüne eğmiş halde yere bakıyordu. Simon Berish ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını duvara dayamış, sakin bir şekilde bekliyordu. Hiçbir şey ona etki etmiyormuş gibiydi. Kadın polis, onun böyle kontrollü olabilmesine hayranlık duyuyordu.

"Denemesine izin vermeliyiz," diyordu Boris. "Son yıllarda sorgulama konusunda çok iyi iş çıkardığını herkes biliyor."

"Çok az kalmış olan zamanımızı bir amatörün Michael Ivanovič üzerinde antropoloji deneyleri yapmasına izin vererek harcayamam. Bu yüzden bana başka fikirlerle gelin."

Kim bilir belki de dedektif arkadaşı, Shutton'ı ikna etmek için Gurevich'in rüşvet almış olabileceği ihtimalinden söz ediyordu. Mila böyle olduğunu umuyordu. Fakat bu arada Berish'in, yan odadan gelen üstü kapalı imaların karşısındaki sükûneti

oldukça tuhaftı. Mila onun yanına gitti. "Tüm bunları nasıl kaldırabiliyorsun?"

Özel ajan omuzlarını silkti. "Bir süre sonra alışkanlık halini alıyor."

Mila cesaretini topladı. "Sana bunu daha önce hiç sormadım ama rüşveti alan sen miydin, yoksa Gurevich mi?"

"Bir başkasının ne yaptığını ben nereden bileyim?" dedi Berish buz gibi bir sesle.

"İnanamıyorum, hâlâ onu savunuyorsun."

"Bir ölünün arkasından konuşmam."

Mila özel ajanın bu tutumunun cesurca mı yoksa delice mi olduğuna karar veremedi. "Ben senin için kıçımı tehlikeye atıyorum ama."

"Kimse senden böyle bir şey istemedi."

"En azından bana olayların nasıl geliştiğini söyleyecek misin?"

Berish'in bunu yapmak istemediği ortadaydı ama yine de konuştu. "Suç ortaklarına ihanet etmeye karar veren bir suçlunun gözetimi bana verildi. Onu takma bir isimle koruyorduk ve ayrıca ona göz kulak olmamız gerekiyordu. Görev bende ve Gurevich'teydi."

"O halde kaçtığında neden sadece senden şüphe ettiler?"

"Çünkü oğlu akut apandisit geçirdiği gece nöbet sırası bendeydi. Hastaneye ziyaretine gitmek istedi ve onu götürmem için bana yalvardı. Birlikte yaşamak zorunda olduğumuz günlerde birbirimizden hazzetmiyorduk bile ama onun işbirliği yapmış olmasını takdir ediyordum. Bir insanın hayatını riske atacak ve her şeyi değiştirecek –iyi ya da kötü– bir yola girmesi kolay bir şey değildir."

"Peki sen ne yaptın?"

"Kuralları çiğnedim ve onu hastaneye götürdüm. Böylece kaçtığında işbirliği yaptığımızı desteklemek için bu olaydan fay-

dalandılar. Suçlamalar düştü çünkü parayı asla bulamadılar ama benim hakkımdaki yorumlar yayıldı... ve bu da kolay silinemiyor."

"Anlamıyorum," dedi Mila. "Kanıt olmadan meslektaşlarımızın seni yargılamaya hakları yok ki."

"Polis memurlarının gerçekleri duymaya ihtiyaçları yoktur çünkü bir meslektaşlarını yargılamak için mahkemeye gerek duymazlar."

Mila onun bu alaycı tavrına daha fazla dayanamadı. "Gurevich'in hatırasını nasıl böyle koruyabildiğini merak ediyorum. Sen masumsun ama olayların aslında nasıl geliştiğinin bilinmesini istemiyorsun."

"Ölüler suçlamalara karşı kendilerini savunamazlar."

"Bu doğru değil. Artık –senin de dediğin gibi– böyle yaşamaya 'alıştın'. Hatta hoşuna bile gidiyor. Kendini fazla sevmek değil mi bu? Maruz kaldığın aşağılanmaları kendini onurlandırmak için bir araç gibi kullanıyorsun. Belki bu şekilde kendini kandırabilirsin ama sen diğerlerinin adaletsizliklerini ve tacizlerini kabullenerek kendini daha iyi hissediyorsun."

Özel ajan bir şey söylemedi.

"Hepimiz saçma şeyler yapıyoruz, Berish. Ama yaptıklarımız yüzünden senin gibi başkalarından işkence görmeye göz yummuyoruz."

"Doğru. İşte bu yüzden herkes kendisiyle ilgili pozitif bir imaj çizmeye çalışıyor, gerçeklere rağmen. Ve ancak benim gibi birini karşılarında bulduklarında kendi suçlarını itiraf ediyorlar." Mila'ya yaklaştı "Neden teşkilatın en iyi sorgu ajanı haline geldiğimi biliyor musun? O suçlular beni tanımıyorlar, kim olduğumu bilmiyorlar; buna rağmen beni gördüklerinde onlardan farklı olmadığımı, benim de bir şeyler sakladığımı anlıyorlar." Berish işaret parmağını ona doğrulttu. "Doğru olsun ya da olmasın bu benim gücüm."

"Ve bununla gurur mu duyuyorsun?" Ona aynı alaycı tutumla karşılık vermeye karar vermişti.

"Kimse günahlarını, karşılığında hiçbir şey almadan kabul etmez, Mila. Sen bile."

Kadın polis bu konuda bir süre düşündü. "Evimin yakınlarında takılan evsizi hatırlıyor musun?"

"Yemek götürdüğün kişi mi?"

"Benim bu hareketimin fedakâr bir tarafı yok. O en azından bir yıldır orada ve ben sadece onun güvenini kazanmaya çalışıyorum çünkü saklandığı yerden onu çıkarmak istiyorum, yüzüne bakabilmek ya da belki onunla konuşabilmek için. Limbo'nun sakinlerinden biri olup olmadığını öğrenmek bile umurumda değil. Mutlu olup olmadığıyla ilgilenmiyorum. Başkalarının mutsuzluğu ancak bizimkini yansıttığında ilgilendirir bizi."

"Yani?"

"Yani gerektiğinde ben de bir parçası oluyorum ama bunun için itibarıma leke sürmeyi kabullenmezdim."

"Peki suç mu bu?" diye karşılık verdi Berish, sesinde yapmacık bir kırgınlıkla. "Onun yerine, neden bana kızından bahsetmiyorsun?"

Alice'nin bahsi Mila'nın içinde, koşup onu yumruklama isteği uyandırdı.

Fakat Berish onun karşılık vermesini beklemeden devam etti. "Ben en azından kaçmıyorum. Hatalarımı birinci elden ödüyorum. Oysa sen ne yapıyorsun? Sorumluluklarını kabullenmemek için kızını kime bıraktın? Çünkü hayatında var olmadığı ortada, sen bunun aksine karar verdiğin zamanlar hariç."

"Sen ne biliyorsun ki?"

Sesleri neredeyse yan taraftaki hararetli tartışmayı dahi bastırıyordu.

"Peki, söyle o halde, en sevdiği renk ne? Ne yapmaktan hoşlanıyor? Senin olmadığın gecelerde birlikte uyuduğu oyuncağı var mı?"

Son cümle Mila'yı beklenmedik şekilde sarsmıştı.

Bir anne kızının en sevdiği bebeğinin ismini nasıl bilmez?

"Kızıl saçlı bir bebek, adı da Miss!" diye bağırdı onun yüzüne doğru.

"Ah, öyle mi? Bunu nasıl öğrendin peki? Bunu sana o mu söyledi, yoksa onu gizlice izliyor musun?"

Mila kaskatı kesilmişti. Berish, sırf onu yaralamak için söylediği şeyin gerçek olduğunu anlamıştı.

"Onu korumam gerekiyor," diyerek kendini savundu Mila.

"Neden koruman gerekiyor?"

"Kendimden."

Berish şimdi kendini bir budala gibi hissediyordu. Mila'ya karşı sarf ettiği hakaretlerin sonuçta kendini hatalı görmesinden dolayı olduğunu fark etti ya da belki sürekli hakarete maruz kalarak geçirdiği yılların ağırlığını hissettiğindendi. O da Mila'ya karşı samimi olmamış, ona hâlâ Sylvia'dan söz etmemişti. Ama şimdi sadece af dilemek istiyordu.

O sırada diğer odaya da sessizlik çökmüştü, hemen arkasından kapı açıldı. İlk çıkan Boris'ti ve ağzını dahi açmadı. Onu Yargıç takip etti.

Joanna Shutton bir süre tanıyamamış gibi Berish'e baktıktan sonra Mila'ya döndü. "Pekâlâ, Memur Vasquez, adamınıza izin verildi."

Bu haber her ikisinin de toparlanmasına ve az önceki tartışmalarının sona ermesine vesile oldu.

Yargıç, ardında her zamanki fazla şekerli parfümünden bir bulut bırakarak uzaklaşırken topuk sesleri koridorda yankılanıyordu.

Mila ve Berish yeniden ekip olmuşlardı.

"Duydun, değil mi?" Klaus Boris ona kızgındı. "Sorumlusunun sen olduğunu belirtmek için 'adamın' dedi. İşler yolunda gitmezse birlikte batarsınız, ben hiçbir şey yapamam."

Simon Berish, Mila'nın şu anda kendisine dönerek bakışlarıyla onu sakinleştirmesini bekledi. Ama o bunu yapmadı.

"Biliyorum," dedi sadece.

Boris, Berish'in karşısına geçti. "Yaklaşık bir saat kaldı. Michael Ivanovič'i sorguya çekmek için neye ihtiyacın var?"

Özel ajan kendinden emin bir şekilde cevapladı: "Onu sorgu odasından alıp ofislerden birine getirmenize."

54

Kamera bir dolaba yığılmış dosyaların arasına yerleştirilmişti.

Berish onu gizlemenin gereksiz olduğunu belirtmişti. Sehpanın üzerine, görünür şekilde bırakmak daha iyiydi. Oysa Yargıç, sırf soruşturmanın başındaki kişinin kendisi olduğunu vurgulamak için mazeret dinlemek istemediğini söylemişti.

Joanna Shutton gösterinin tadını çıkarmak üzere bitişik odada, görüntüleri canlı yayınlayan monitörün karşısındaki koltukların ilk sırasına oturdu. Boris ve Mila bir adım geride duruyorlardı. Mila koridorda Berish'le yaptığı tartışmanın hâlâ etkisindeydi ama onun bu işi kıvıracağını umuyordu.

Şu kâbusa bir son ver, diyerek içinden yüreklendiriyordu onu.

Ekranda sadece, masanın üzerinde duran ve Michael Ivanović'in ona ya da kendine zarar vermek için kullanabileceği eşyaları kaldırmakla meşgul olan sorgu ajanı görünüyordu. Berish, fazla boş görünmemesi için masanın üzerine birkaç dosya serpiştirdi ve bir defterle birkaç kalem bıraktı, bir de masanın üzerinde tutuklunun oturacağı yerden emniyetli bir mesafede duran bir telefon vardı.

Sorgulanacak tutukluya muhalif bir ortam izlenimi vermemek için ortak bir ofis seçmişti.

Çok geçmeden Michael Ivanović, dirseklerinden tutarak onu yönlendiren iki memur eşliğinde kapıda belirdi.

Ayak bileklerindeki kelepçeler rahatça yürümesine engel olduğu için ayaklarını sürüyordu. Adama eşlik eden iki polis memuru onun oturmasına yardım etti ve hemen odadan çıkarak onu Berish'le baş başa bıraktı.

"Rahat mısın?" diye sordu özel ajan.

Michael cevap olarak sırtını sandalyeye dayadı ve bileklerindeki kelepçelerden dolayı biraz zorlanarak sağ dirseğini masaya dayadı.

Özel ajan masanın karşı tarafındaki sandalyeye değil, onun hemen önündeki yere oturdu. Kamerada sadece vücutlarının üst kısmı görünüyordu.

"Nasıl gidiyor? Sana yiyecek içecek bir şeyler verdiler mi?"

"Ah evet. Herkes çok nazik."

"Güzel. Ben Özel Ajan Berish." Elini ona uzattı. Ivanovič önce ona baktı, sonra –biraz yavaş bir şekilde– dövmeli kolunu uzatıp onunla el sıkıştı.

"Sana Michael diyebilirim, değil mi?"

"Elbette, benim ismim bu."

"Bahse girerim, bugünle ilgili kafanda birçok soru vardır ama ben seni kandırmak istemiyorum: Bu bir sorgu, Michael." Tutuklu sakin bir şekilde başını salladı.

"Bunu anlamıştım. Bizi kaydeden bir kamera da var mı?" diye sordu etrafına bakınarak.

Berish ona kamerayı gösterdi. "Şu dosyaların arasında gizli."

Genç çocuğun kendilerine doğru el salladığını gören Shutton dayanamadı: "Baksana, bizi aptal yerine koyuyor."

"Avukatın kurnaz çıktı," diye yorum yaptı Berish saatine bakarak. "Elli dakika sonra buradan çıkacaksın. O zamana dek neden bahsetmek istersin?"

Ivanovič eğlenmiş görünüyordu ama oyunu bozmadı. "Bilmem, siz seçin."

Berish düşünüyormuş gibi yaptı. "Yirmi yıl boyunca ortadan kaybolmanın olumlu yanları olmalı. Mesela farklı kimliklere bürünebilirsin, istediğin kişi olabilirsin ya da hiç kimse. Ve böyle bir durumda vergi ödemene de gerek kalmaz." Göz kırptı. "Küçük bir çocukken yok olmak benim en büyük dileklerim arasındaydı, biliyor musun? Görünmez olabilme gücünün ardından ikinci sırada yer alıyordu diyebilirim – görünmeden başkalarını gözetleyebilmek için."

Ivanovič'in dudakları bir tebessümle kıvrıldı. Meraklanmış görünüyordu.

"Ortadan kaybolma fikri hoşuma giderdi," diye devam etti Berish. "Bir anda, haber bile vermeden. Ormanda gezinmeye çıkabilirdim çünkü o zamanlar kamp yapmayı çok seviyordum. Sonra da bir veya iki hafta sonra dönerdim muhtemelen. Onca endişenin ardından herkesin beni büyük bir rahatlamayla karşılayacağına emindim. Annem ağlayacaktı, babam dahi duygulanacaktı. Büyükannem en sevdiğim tatlıyı yapacaktı, akrabalar ve komşularla birlikte dönüşümü kutlayacaktık. Doğduğumdan beri onları en fazla birkaç kez gördüğüm halde, kuzeyde yaşayan kuzenlerim de gelecekti. Herkes benim için bir araya gelmiş olurdu böylece."

Ivanovič yumuşak bir şekilde alkışladı. Ve Berish bir baş hareketiyle ona teşekkür etti.

Oysa bu, Shutton'ın hiç hoşuna gitmemişti. "Ne yapıyor, kendi sorunlarını mı anlatacak? Tam tersi olması gerekirdi."

Mila, özel ajanın ortak bir payda yaratmaya çalıştığını biliyordu. Ancak saatine bakıp içinden meslektaşının ne yaptığını bildiğini umut etti çünkü beş dakika geçmişti bile.

"Güzel hikâye," dedi Ivanovič. "Peki ama bunu yaptınız mı?"

"Evden kaçıp kaçmadığımı mı soruyorsun?"

Tutuklu başıyla onayladı.

"Evet, yaptım." Berish şimdi ciddileşmişti. "Ve ne oldu biliyor musun? Kaçışım kesinlikle bir haftadan kısa sürdü. Sadece birkaç saatti. Yeterli olduğunu düşünüp eve döndüğümde beni karşılayan olmadı. Fark etmemişlerdi bile."

Özel ajan, tutuklunun son söyledikleri üzerinde düşünmesini bekledi.

"Ama senin durumunda öyle olmadı, değil mi Michael? Altı yaşındaydın. Evden kaçmak için çok küçüktün."

Ivanovič bir şey söylemedi.

Mila, ekranda gördüğü Michael'ın yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etti. Özel ajan onu kışkırtmaya çalışıyordu. Berish odanın içinde yürümeye başladı.

"Bir çocuk salıncaktayken kaçırılıyor. Kimse bir şey fark etmiyor, kimse bir şey görmüyor. İşyerinin hemen önündeki parkta, çocuğunun yanında duran annesi bile. Başka çocuklarla oynaması için oğlunu hep o parka götürüyor. Ama o gün küçük Michael yalnız ve annesinin dikkati dağınık çünkü telefonda konuşuyor. Yirmi yıl boyunca çocuktan hiçbir haber alınamıyor. Hatta bunca zamanın ardından insanlar onu unutuyorlar. Sadece iki kişi gerçekleri biliyor. Bunlardan biri artık büyümüş olan küçük Michael. Diğeriyse o gün onu kaçıran kişi." Berish durup onun gözlerinin içine baktı. "Sana onun kim olduğunu sormayacağım, bana söylemeyeceğinden eminim. Ama belki bunu annene anlatmak istersin. Seni doğuran anneni görmek istemez misin, Michael? Sana o hayat verdi, bilmeye hakkı yok mu sence?"

Michael Ivanovič sesini çıkarmadı.

"Ona haber gönderdiklerini biliyorum. Şimdi buradadır, onu içeri alabilirim istersen, hâlâ zaman var." Bu bir yalandı ama genç adam buna inandı ya da inanmış gibi yaptı.

"Beni neden görmek istesin ki?"

Berish onun zırhından içeri girmeyi başarmış olabilirdi: Michael ilk kez olarak kendisiyle ilgili bir soruya, soruyla da olsa karşılık veriyordu. Özel ajan açtığı delikten içeri süzüldü. "Onca yıl acı çekmiş, onu suçluluk duygusundan kurtarmak sence de iyi olmaz mı?"

"O benim annem değil."

Mila, Ivanović'in sesindeki sıkıntıyı sezmişti: Berish kendi lehine bir puan kazanmıştı.

"Anlıyorum," diyerek devam etti özel ajan. "O halde bunu boş verelim."

Berish neden böyle kestirip atmıştı? Tam da bağ kurmayı başarmışken. Mila anlayamıyordu.

"Sigara içersem rahatsız olur musun?" Özel ajan cevabı beklemeden ceketinin cebinden bir sigara paketi ve bir çakmak çıkardı. Mila kısa bir süre önce onları bir başka polisten istediğini görmüştü. Fakat Berish sigara yakmadı. Paketi ve çakmağı masanın üzerine bırakmakla yetindi.

Tutuklu bakışlarını çakmağa çevirdi.

"Anlaşmamızda bu yoktu," diye gürledi Joanna Shutton. "Böyle bir risk alamaz, bu sorguyu durduruyorum."

"Bekleyin, ona bir dakika daha verin," diye rica etti Boris. "Ne yaptığını biliyor, başarısızlığa uğradığını hiç görmedim."

Berish'in ellerini cebindeydi ve Michael'ın etrafında dolanıyordu. Tutuklu ilgilenmiyormuş gibi yapmak için çaba sarf ediyordu ama sürekli dönüp çakmağa bakıyordu – su yerine ateşin çağrısına kulak veren bir falcı gibi.

"Futbol sever misin, Michael? Ben maçlarda kendimden geçerim," diyerek hiç sebepsiz bir laf attı Berish ortaya.

"Bana bunu neden soruyorsunuz?"

"Yirmi yıldır ne yapıyor olabileceğini merak ettim, hepsi bu. Bir hobin olmuştur herhalde. Genellikle insanlar zamanlarını tutkun oldukları bir şeyle geçirirler."

"Ben farklıyım."

"Ah, bunu biliyorum. Sen... özelsin."

Berish son kelimeyi abartılı bir tonla vurgulamıştı.

"Şu sigarayı içmeyecek misiniz?"

"Birazdan," diye cevap verdi Berish aceleyle, başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu ama belki de istediği sonuç tam da buydu.

Mila yine de endişelenmeye başlamıştı. Ivanovič ateşi arzuluyordu ve Berish çakmağı, ondan bir şeyler koparmak için bir baskı aleti gibi kullanıyordu. Fakat özel ajanın aklındaki her ne ise işe yaramıyor gibi görünüyordu.

Ivanovič, kadın polisin endişesini pekiştirmek ister gibi masadaki kalemlerden birini alarak dalgın bir şekilde deftere bir şeyler karalamaya koyuldu.

"Dedektif Gurevich'in evindeyken Memur Vasquez'e söylediğin bir şey ilgimi çekti," diyerek devam etti Berish, belli bir mantık bağı olmaksızın konudan konuya atlıyordu.

"Hatırlamıyorum."

"Merak etme, ben hafızanı tazelerim... Ona ateşin ruhu temizlediğini bilip bilmediğini sordun." Berish burnunu kırıştırdı. "Bana yersiz bir laf gibi geldi. Belki senin kafanda bir anlamı vardı ama ben bu lafı bir parça sıradan buldum."

"Bence değil," diye karşılık verdi Michael sert bir sesle.

Berish, sigara paketine yaklaşıp içinden bir sigara aldı. Onu dudaklarının arasına yerleştirerek çakmağa uzandı. Yakıp yakmamakta kararsız kalmış gibi çakmağı bir elinden ötekine geçirmeye koyuldu. Ivanovič bir hokkabazı büyülenmiş bir halde izleyen bir çocuk gibi çakmağın hareketlerini takip ediyordu.

"Ne yapıyor, onu hipnotize etmeye mi çalışıyor?" diyerek alaycı bir espri yaptı Yargıç.

Mila durumun hâlâ Berish'in kontrolünde olduğunu umuyordu.

Berish çakmağı yakarak kaldırdı ve aralarında bir yerde tuttu. "Ateşte ne var, Michael?"

Tutuklunun yüzünde hain bir tebessüm belirdi. "Bir insanın görmek isteyeceği her şey."

"Kim söyledi bunu sana, Kairus mu?"

Tutuklunun gözleri parlıyordu. Işık göz bebeklerini aydınlatıyordu ama bu, çakmağın alevi değildi. Daha ziyade içinden yayılan, ruhunun derinliklerinden gelen bir ateşin ışığı gibiydi. Bu arada Michael dalgın bir şekilde karalamalarına devam ediyordu.

Berish ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Sadece sol elini kullanarak ve –sihirbazlara özgü– hızlı bir bilek hareketiyle açarak tutukluya doğru tuttu. Kâğıtta Uykuların Efendisi'nin robot resmi vardı. Çakmağı kâğıda yaklaştırdı.

"Ne yapmayı planlıyor?" diye çıkıştı Shutton. "İki dakika içinde her şeyi durduracağım."

Bu esnada, piromanın ekranda görünen yüzü yeni bir oyuna başlamak için heyecanlanan bir çocuğunki gibi coşkuyla dolmuştu.

"Efendin sana başka neler söyledi?" diye üsteledi Berish.

Michael dalgın görünüyordu ve defterin üzerinde duran eli titriyordu – şimdi elindeki kalemi kâğıda batırıyordu. "Bazen kendimizle ilgili gerçekleri öğrenmek için cehennemin dibini görmemiz gerektiğini."

Berish onu sıkıştırdı. "Peki cehennemin dibinde ne var, Michael?"

"Sizin batıl inançlarınız var mı?"

"Hayır, yok. Bunu neden sordun?"

"Eğer şeytanın adını biliyorsanız ona seslenmek yeterlidir ve o size cevap verir." Defterin üzerinde gidip gelen kalem, havadaki gerginliği ölçen bir ibre gibiydi.

Berish bu delilik gösterisine neden izin veriyordu? Mila anlayamıyordu. Özel ajan, Michael Ivanović'e tüm çabaları

boşa çıkarıp akıl sağlığının yerinde olmadığıyla ilgili teoriyi doğrulaması için destek veriyor gibiydi. Ve süre neredeyse sona ermek üzereydi.

"Oraya gidip bu maskaralığa bir son verin," diye emretti Yargıç. "Göreceğimi gördüm ben."

Fakat Berish onlara müdahale etme fırsatı vermedi, aleve üfleyip sigarayı dudaklarından aldı. Piromanın yüzündeki coşku çakmağın alevi gibi sönüverdi.

Berish çakmağı cebine koydu ve robot resmin olduğu kâğıdı buruşturdu. "Pekâlâ, Michael. Sanırım bu kadarı yeterli."

Mila söyleyecek söz bulamıyordu. Joanna Shutton ise olanların hesabını sormak konusunda oldukça kararlı görünüyordu.

Klaus Boris arkadaşına doğru döndü. "Üzgünüm."

Sonra birlikte sorgunun yapıldığı odaya doğru yürüdüler.

Michael Ivanovič hücresine geri götürülmüştü. Yargıç, Berish'e karşı sözlü bir saldırıya geçti – sesi koridorda yankılanıyordu. "Sen bittin, üstelik sadece bu dava için değil. Daha fazla hasara sebep olmayacağından bizzat emin olacağım." Sonra dozu daha da artırdı. "Sen tam bir fiyaskosun, Berish. Neden yıllar evvel, bunun için fırsatımız varken kıçına tekmeyi basmadığımızı bilmiyorum."

Mila, özel ajanın kadının konuşmasına izin vererek her zaman olduğu gibi hakaretler karşısında pasif kaldığın fark etti. Aniden, bu sorgu komedisinin, insanların Berish söz konusu olduğunda takındıkları tutuma karşı bir intikam şekli olabileceğine dair bir şüpheye kapıldı. Yolsuzluğu yaparak suçu ona atan Gurevich'e karşı. Sırf kendisini korumak için asıl ahlaksız olanı öldükten sonra dahi korumayı sürdüren Shutton'a karşı. Nihayetinde tüm teşkilata ve onu temsil eden her şeye karşı.

Ve daha da kötüsü Mila, Berish'in sadece adını temize çıkarmaya çalıştığını varsayarak bu intikamı almasında ona yardımcı olmuştu.

Özel ajan, kravatını düzelttikten sonra, hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkmaya hazırlandı ama kendisine aldırış edilmemesine alışık olmayan Shutton, onun yolunu kesti. "Henüz bitirmedim."

Berish kibarca yana doğru çekildi. "'İdeomotor etki' diye bir şey duydun mu?"

Soru teşkilat başkanını rahatsız etmişti. "Nedir bu, senin şu antropoloji zırvalarından biri mi?"

"Aslında tam olarak ifade etmek gerekirse psikanalizle ilgili," diye karşılık verdi Berish. "Zihindeki bir düşüncenin istemsiz fiziksel bir davranışla açığa çıkmasını anlatır."

Shutton bir karşılık vermeye hazırlanırken kariyer basamaklarını tırmanmasına olanak tanıyan içgüdüleri onu durdurdu.

Berish devam etti. "Sorguyu yapan kişinin bir hareketi veya söylediği bir cümle sorgulanan kişinin bir davranışında karşılık bulur. Ona ateşi bu yüzden gösterdim."

"Yani?" diye sordu Shutton mağrur bir edayla.

"Masada oturup sohbet ederken yemek parçalarını ağzımıza atıp yemek yerine onlardan şekiller oluşturmamıza benzer. Ya da telefonda konuşurken önümüzde bir kâğıt ve kalem varsa farkına varmadan karalamalar yaparız. Genellikle çizdiğimiz şeyler bir anlam ifade etmez ama bazen de bir anlamları vardır. O yüzden yerinde olsam hemen bunları anlamlandırmaya çalışırdım..."

Arkalarında bir şeyi işaret etti. Mila arkasını dönüp baktı, onu Boris ve Yargıç izledi. Odaya sessizlik çökmüştü. Hepsi birden masada aynı noktaya bakıyorlardı.

Bunlar genç adamın kısa bir süre önce karaladığı notlardı.

Kâğıda, çatısında pencereler olan dört katlı, dikdörtgen bir bina çizilmişti. Binanın kocaman bir kapısı ve bir sürü de penceresi vardı.

Bu pencerelerden birinin ardında bir insan silueti göze çarpıyordu.

55

Mila'dan özür dilemek istiyordu.

Oysa sorgunun olduğu ofisteki –Joanna Shutton'a karşı küçük zaferinin keyfini sürdüğü– kısa toplantının ardından Mila'yı ortalıkta görmemişti. Limbo'ya dönmüş olabilirdi ya da belki evine gitmişti. Onu görmek istemediği için çıkıp gitmeyi tercih etmiş olması da muhtemeldi.

Koridordaki tartışma sırasında Mila'nın kızını gündeme getirmek nereden aklına gelmişti? Acımasızlık yapmıştı. Buna hakkı yoktu.

Fakat Simon Berish gizli kalmış bir noktaya dokunduğuna da emindi. Aksi halde kadın polisin kendisiyle ilgili onca şey anlatmış olmasının sebebi ne olabilirdi? Yiyecek verdiği evsizden neden bahsetmişti, kızını uzaktan uzağa izlediğini ona neden anlatmıştı? Mila kendi günahlarını neden ona itiraf etmişti?

Herkes Simon Berish'le konuşmak ister, diye geçirdi aklından. Ve bu, Mila ve Michael Ivanovič için de geçerliydi.

Özel ajan, Hitch'le paylaştığı dairesine girdiğinde piromanın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Ateşte ne var, Michael?

Bir insanın görmek isteyeceği her şey.

Berish anahtarlarını masanın üzerine attı ve ışıkları açmadan pencerenin yanındaki deri koltuğa oturdu. Dışarıdaki

sokak lambasının soğuk ışığı içeriye sızıyordu. Kravatını gevşetti ve topuklarını kullanarak ayakkabılarını çıkardı. Hitch gelip ayaklarının dibine kıvrıldı.

Mila'ya telefon etmeliydi. Ondan af dilemenin haricinde, ona söylemesi gereken bir şey vardı. Kısa bir süre önce, diğerlerine tam olarak doğruyu söylememişti: Sorgunun tek sonucu defterdeki çizim değildi.

Ivanovič'in kolundaki dövmeler aklına bir şey getirmişti. Bunlar özel bir dilin sembolleriydi – yorumlanabilecek bir çeşit hiyeroglif gibi, insan tenine kazınan ateşin lisanıydı. Ve Berish onunla bu anlaşılmaz dili kullanarak konuşmuştu.

Efendin sana başka neler söyledi?

Bazen kendimizle ilgili gerçekleri öğrenmek için cehennemin dibini görmemiz gerektiğini.

Konuşan kişi, delirmiş biri gibi görünmeye çalışan Michael Ivanovič değildi, Berish bundan emindi.

Peki cehennemin dibinde ne var, Michael?

Sizin batıl inançlarınız var mı?

Aklını başına getiren bu tuhaf soru olmuştu. Öylesine doğaçlama, öyle konu dışıydı ki... Piroman ona bir mesaj göndermeye çalışıyordu. Ama aslında onun aracılığıyla konuşan kişi Kairus'tu.

Hayır, yok. Bunu neden sordun?

Eğer şeytanın adını biliyorsanız ona seslenmek yeterlidir ve o size cevap verir.

Özel ajan, Ivanovič'in neredeyse farkına varmadan çizdiği binanın anahtarının bu tutarsız cümlelerde gizli olduğuna emindi. Ve daha da önemlisi pencerelerden birinde, hayal meyal görünen belirsiz insan figürünün kim olduğunu bulmalıydı.

Berish karanlığın içinde bir su sesi duymaya başladı. Yağmur her yere çarpıyordu ama sadece zihninin içinde. Düşüncelerini

temizleyip götürmesi gerekirken o düşünceleri kendisiyle birlikte sürükledi.

Ve Berish geçmişine döndü.

Orta sınıfın yaşadığı mahalledeki eski evin ışıkları sönüktü. Şiddetli sağanak saat altıya doğru başlamıştı ve hemen ardından karanlık basmıştı. Sylvia'nın ateşi çıkmıştı ve düşmüyordu, Simon antibiyotik almak için dışarı çıkmak zorundaydı. Normalde bu işleri Gurevich hallediyordu – Joanna haklıydı, bu yeni gelen adam bayağı becerikliydi. Alışverişi hallediyor, faturaları ödüyor ve ara sıra akşam yemeğine uğruyordu. Berish onu bazen onları ziyaret edenn küçük kardeşi olarak tanıtmıştı.

Fakat bu seferki acil bir durumdu.

Simon bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Böyle bir olayın olması ihtimaline karşı ilaç dolabını daha iyi kontrol etmesi gerekirdi. Dolapta gazlı bez, yara bandı, aspirin ve antienflamatuvar vardı. Ama antibiyotik yoktu. Sylvia'yı tek başına bırakmak riskliydi, daha önce bunu hiç yapmamıştı. Fakat Gurevich sağanak yağmur nedeniyle trafikte sıkışmıştı ve birkaç saatten önce gelemezdi.

Sylvia bütün öğleden sonrayı sayıklayarak geçirmişti. Simon başlarda evde olanlarla idare etmişti – alnına soğuk kompres yapmış, ona parasetamol içirmişti. Ama bunlar fazla işe yaramamıştı. Ve Sylvia'nın durumu kötüleşiyordu.

Sonunda üzerinde uzun kollu gömlek ve bir şemsiyeyle, koşarak sokağın sonundaki eczaneye gitti. Bakışlarını eczanenin camlı kapısından ayırmadan sırasının gelmesini bekledi. Cam kapıdan kendi binasının kapısını kısmen görebiliyordu ama birisi pencereden içeri girmeye kalkışsa bunu görmesi mümkün olmayacağından endişe içindeydi.

Ödemeyi yaptıktan sonra poşeti kaparak şemsiyeyi dahi açmadan telaş içinde eve geri döndü. Binaya vardığında sırıl-

sıklam bir haldeydi. Kapının ardında kendisini kâbusların en korkuncunun beklediğinden endişe ederek yüreği ağzında basamakları tırmandı. Sokak kapısını açıp yatak odasına koştu.

Fakat Sylvia orada değildi.

İçgüdüsel olarak elini silahına götürdü çünkü panik mantıklı düşünmesine engel oluyordu. Ona seslenmeyi düşündü ama bunu yapmadı. Yağmur sanki evin içinde yağıyordu. Oturma odasına doğru döndü ve onu gördü.

Sylvia pencerenin önünde duruyordu, geceliği terden üzerine yapışmıştı. Arkası dönük olduğu için onun geldiğini duymamıştı. Telefonun ahizesini çok ağırmış gibi iki eliyle tutuyordu.

Birisiyle konuşuyordu.

Simon ilk başta bu manzaranın ne anlama gelebileceğini kavrayamadı. Ona doğru yaklaştı ve konuşmadığını fark etti. Dinliyordu.

"Kim o?" diye sordu Simon alarma geçerek.

Sylvia irkildi. Ona doğru döndü – alnı ıslaktı, gözleri alev alev yanıyordu ve titriyordu. "Telefon çaldı. Ben de cevap vermek için kalktım. Ama kimse yok."

Simon ahizeyi yavaşça onun ellerinden alarak tekrar eden meşgul sesini dinledi. Onu yatağına geri götürüp telefon meselesinin, ateşli olması nedeniyle bir hayal ürünü olduğunu düşündü.

Yeni bir hayatın olmasını ister misin?

Sylvia o akşam telefonda bu sözleri mi duymuştu? Hasta bir kızın yüreğine işleyen ses, Kairus muydu? Onu Ambrus Otel'in üç yüz on yedi numaralı odasına giderek karanlığa kendini emanet etmeye ikna eden Uykuların Efendisi miydi?

Simon Berish evindeki deri koltukta uzun yıllar sonra, eski bir arkadaş gibi gelip omzuna dokunarak kendisini hatırlatan saplantısının azabını yeniden yaşıyordu.

Ve karşılığında ona umut vaat ediyordu. Istırap dolu, manasız bir umut. Birkaç yıl önce, artık Sylvia'nın kayboluşuyla yaşamayı öğrendiği bir dönemde herhangi bir ayın, herhangi bir haftasının, herhangi bir günün akşamında telefon çalmıştı. Telefonu açtığında yağmur sesi duymuştu. İçgüdüsel olarak pencereden dışarı bakmış ve gökyüzünde parlayan ayı gördüğünde yağmurun uzaklarda olduğunu anlamıştı – hem de çok uzaklarda.

Sağanak yağmurun içinde sanki bir nefes sesi duyduğunu sanmıştı.

Sonra hat kapanmış, onu korkunç bir soruyla baş başa bırakmıştı. Arayanın Sylvia olduğuna dair bir hisle. Ona ateşlendiği, bol yağmurlu akşamı hatırlatmak istemiş olabilir miydi?

Berish o andan itibaren durumu kabullenmekten vazgeçmişti. Sylvia'nın hayatta ve iyi durumda olabileceği düşüncesinin onu rahatlatması gerekirdi. Sonuçta dualarından biri kabul olmuştu. Oysa bu olay yeni bir soruyu beraberinde getirmişti.

Neden benimle kalmadı?

Berish evindeki karanlığın içinde, pencereden giren sokak lambasının ışığında, kendini aniden son derece yorgun hissetti. Ama olayları yavaş yavaş çözmek üzereydi.

Efendin sana başka neler söyledi?

Bazen kendimizle ilgili gerçekleri öğrenmek için cehennemin dibini görmemiz gerektiğini.

Peki cehennemin dibinde ne var, Michael?

Batıl inançlarınız var mı?

Hayır, yok. Bunu neden sordun?

Eğer şeytanın adını biliyorsanız ona seslenmek yeterlidir ve o size cevap verir.

Size cevap verir, diye tekrarladı Berish. Fakat Michael Ivanović altı yaşında kaybolduğunda şeytanın adını bilemeyecek kadar küçüktü. Birinin hayatını değiştirmeyi isteyip istemediğini soramayacağı ya da bunu arzu edemeyecek kadar masumdu. Ve

Ambrus Otel'in üç yüz on yedi numaralı odasına tek başına gidemeyecek kadar küçük yaştaydı...

O sırada özel ajanın aklına bir şey geldi. Fakat gerçekle örtüşüp örtüşmediğini anlamak için ertesi günü beklemesi gerekecekti.

"O benim annem değil," demişti Ivanovič sorgu sırasında, ona annesinden bahsedildiğinde. Ve Berish bu sözlerin ardında yoğun bir nefret duygusunun varlığını sezmişti. Fakat daha da önemlisi, Michael'ın neden böyle bir açıklama yapmaya ihtiyaç duyduğunu anlamıyordu.

Ancak gerçek bir anne bunun sebebini anlayabilirdi.

Özel ajan ertesi sabah Mila'yı aramaya ve ona her şeyi anlatmaya karar verdi. Bazı soruların cevaplarını öğrenmek için ziyaret etmeleri gereken bir yer vardı. Yolda ondan af dilemenin bir yolunu da bulmalıydı.

Dışlanmış polis, kadının kendisini affedeceğinden emindi.

56

İçinde, Alice'yi görmek için dayanılmaz bir istek duydu.

Mila son birkaç saatte onu kaybedeceğine dair saçma bir kaygıya kapılmıştı. Bunun neden kaynaklandığını bilmiyordu. Ve bu ilk kez oluyordu.

Bu nedenle aptalca bir hayalin ardından yaptığı ziyaretten farklı bir telaşla aracını hızla annesinin evine doğru sürdü. Alice henüz uyumadan oraya varmak istiyordu. Onu görmeden dönemezdi. Birkaç dakika bile yeterliydi.

Mila kendisini bir anne olarak daima yetersiz görmüştü. Fakat Berish'le yaşadığı tartışmanın ve Ivanovič'le karşılaşmasının ardından kendi yanlışlarının geri dönülmez olmadıklarını düşünmeye başlamıştı.

O benim annem değil.

Michael böyle söylemişti. Ama henüz altı yaşındayken kaçırılmış olması, şimdi inkâr ettiği o kadının suçu değildi. Ya da belki onları sadece kötülüğün bir anlam ifade ettiği, karanlık, acımasız ve akıl dışı bir dünyaya getirdikleri için çocuklarının başına her gelen şeyden anne ve babalar mesuldü.

Mila arabayı kullanıyordu ama karşısındaki yolu, arabaları ya da evleri görmüyordu. Aracının ön camı hatıraların yer aldığı bir ekrana dönüşmüştü. Gözleri, uzaklardan gelen görüntüleri camın üzerine yansıtıyordu.

Yedi yıl önce gerçekleşen kötülükler olmasaydı Alice dünyaya gelmeyecekti. Çocuklar kaçırılıp öldürülmeseydi, anne ve babalar en sevdikleri varlıkları kaybetmeseydi Mila kızının gelecekteki babasıyla tanışmayacaktı. Onları bir araya getiren Suflör'dü.

Onları bir aile haline getirmişti.

Onların mimarıydı, her şeyi önceden görmüştü. Onlar da bu plana iştirak etmişlerdi. Ve Alice doğmuştu. Mila'nın ondan uzak durmasının sebebi onu korumaktı ama aynı zamanda Suflör'ün, kızını karanlıkla vaftiz edip etmediğini de bilmek istemiyordu.

Kötülük Hipotezi onun için de geçerliydi. Hatta bilhassa onun için.

Zebra yavrularını, kendi yavrularının açlığını dindirmek için öldüren dişi aslan iyi miydi, yoksa kötü mü? Alice'nin dünyaya gelmesine vesile olan bebek ölümleri pozitif bir olay mıydı, yoksa negatif mi?

Çünkü Mila anne olmayı kabul ederse –kızına yakın olmayı, onunla ilgilenmeyi, normal bir aile gibi birlikle yaşamayı– gerçekleştirilen kötülüğün mutluluk için ödenecek bedel olduğunu da kabul etmesi gerekecekti.

Ama zaten Mila mutlu olamazdı. Empati yoksunluğu, neler kaybettiğini bilmesini engelliyordu. Ne var ki hayatından memnun olmak Alice'nin hakkıydı. Alice'nin tüm bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Mila bunu daha önce anlamamıştı. Ve şimdi her şeyi düzeltmek üzere kızına koşuyordu.

O gece Alice'yi bir bilgisayar ekranından izlemek ona yetmeyecekti.

Evde ışıkların hâlâ açık olduğunu gördü. Bahçeye girip kapıyı açmak için begonya saksısının altındaki anahtarı aldı.

İçerisi kurabiye kokuyordu.

Annesi mutfaktan çıkıp yanına geldi. Üzerine önlüğünü giymişti ve elleri hamura bulanmıştı. "Seni beklemiyorduk," dedi şüphe içinde.

"Kısa bir süre için uğradım."

"Hayır, kal. Çikolatalı kurabiye yapıyorum, Alice'nin yarın okulla pikniği var ve erken kalkması gerekiyor."

"O zaman çoktan yatmıştır."

Mila üzülmüştü ve Ines bunu fark etti. "Sorun nedir?"

"Alice'nin problemiyle ilgili... Galiba bir tür otizm olabilir."

Kızının nihayet çocuğu için endişelenmeye başladığını gören Ines, onu rahatlatmak zorunda hissetti. "Onun bir şeyi yok."

Mila derin bir nefes aldı. "Umarım haklısındır, o halde tehlike algısındaki eksiklik büyümeyle azalabilir. Her halükârda bekleyip görmekten başka çare yok. O zamana kadar gözümüzü üzerinden ayırmamamız gerekiyor. Çatıda akrobasi hareketleri yapmasını ya da evi ateşe vermesini istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak." Ines her ikisinin de endişesini gidermek için güven telkin etmeye çalışıyordu. "Neden odaya çıkmıyorsun? Belki uyurken öpersin onu."

Mila yukarı kata doğru yöneldi ama sonra geri döndü. "Babam ölüp yalnız kaldığımızda pes etmemeyi nasıl başardın?"

Ines ellerini önlüğüne silip kapının pervazına yaslandı. "Genç ve deneyimsizdim. Baban senin ihtiyaçlarını karşılamak konusunda benden çok daha başarılıydı. Aslında anne olması gerekenin o olduğunu söyleyerek espri yapardım hep." Gülümsedi ama hemen ardından hüzünlendi. "Ölümünün ardından bir süre bunu kabullenemedim. Yataklara düştüm; bize, sana bakacak durumda değildim. Hissettiğim acı mazeretimdi; baban artık yoktu ve ben anne olmak konusunda iddialı değildim. Belki sen hatırlamazsın ama yataktan çıkıp aşağı inmekte bile zorlandığım günler oldu."

Mila hatırlıyordu ama bir şey söyle

"Benimle kalıp bu boş evde, hatıraların ağırlığı içinde yaşamanın sana haksızlık olduğunu biliyordum. Her şeyden önemlisi de kendisini diri diri toprağa gömmeye kararlı bir anneye sahip olmanın haksızlık olduğunu biliyordum."

"Beni neden başka bir yere vermedin?"

"Çünkü bir sabah odama girip her şeyi değiştirdin. Yatağın karşısına geçip şöyle dedin: 'Üzgün olman umurumda değil, benim karnım aç ve lanet kahvaltımı istiyorum.'"

İkisi birden güldüler. Ines asla kötü kelimeler kullanmazdı, görünüşüne önem verirdi ve daima kötü bir izlenim bırakmaktan çekinirdi. Onun bir olayı aktarırken dahi bu kelimeyi kullanması Mila'ya son derece tuhaf gelmişti.

Kahkahaları durulduğunda kadın kızına yaklaşıp unlu elinin tersiyle yanağını okşadı. "Sana dokunulmasından hoşlanmadığını biliyorum. Ama bu seferlik bir istisna yap."

Mila bir şey söylemedi.

"Sana bunları anlattım çünkü senin başına da gelecek. Bir gün Alice bir cümleyle ya da bir hareketiyle seni şaşırtacak. Ve sen onu bir daha asla bırakmak istemeyeceksin. O zamana dek ona senin için ben bakacağım. Sadece ödünç aldığımı düşün."

Anne ve kız birbirlerine baktılar. Mila anlattıkları ve onu rahatlattığı için annesine teşekkür etmek isterdi ama bunu yapmasına gerek yoktu. Ines bunu zaten biliyordu.

"Bir adam var," deyiverdi farkına dahi varmadan. "Onu kısa bir süredir tanıyorum ama..." Cümlesini tamamlamadı.

"Ama onu düşünüyorsun," dedi Ines onun yerine.

"Adı Simon, o da bir polis. Bilmiyorum ama belki... Uzun zamandır ilk kez kendimi birine böylesine yakın hissediyorum. Birlikte çalıştığımız için olmalı, her şey daha kolay oluyor. Sanırım ona güveniyorum." Duraksadı ve sonra ekledi. "Hatta şimdiye dek kimseye bu kadar güvenmemiştim."

Ines ona bakıp gülümsedi. "Senin için iyi bir şey bu. Ve belki Alice için de."

Mila minnettar bir tavırla başını salladı. "Ben yanına çıkıp bir bakayım."

Koridorun sonunda yer alan Alice'nin odası, kepenklerin arasından sızan ışığa rağmen loştu. Mila onun çoktan uyuduğunu düşünüyordu ama kapıya yaklaştığında içeriden gelen sesi tanıyarak durdu.

Dolabın aynasında yansımasını net bir şekilde görebiliyordu. Alice yatakta oturmuş, kızıl saçlı bebeğiyle konuşuyordu.

"Ben de seni seviyorum," diyordu ona. "Görürsün, hiç ayrılmayacağız."

Mila içeri girmek üzereydi, belki kızına bir öpücük de verirdi – gerçi bunu daha önce neredeyse hiç yapmamıştı. Ne var ki birden fikrini değiştirdi.

Kendi başlarına oynayan çocuklar uyurgezerler gibiydiler, onları uyandırmamak en iyisiydi. Gerçeğe dönüşleri sarsıcı olabilirdi. Masumiyet büyüsü sonsuza dek bozulabilirdi.

Bu nedenle Alice'nin, bebeği Miss'le konuşurken takındığı şefkatli sesini dinlemeye koyuldu. Bunu annesinden almadığı kesindi.

"Seni yalnız bırakmayacağım. Ben annem gibi değilim, daima senin yanında olacağım."

Bu sözler Mila'da bir yumruk etkisi yarattı. Kendisine acı vermek için açtığı yaraların hiçbiri canını böylesine yakmamıştı. Ona bu denli ıstırap verebilecek bir bıçak yoktu. Ancak bir evladın kelimeleri benzer bir güce sahip olabilirdi.

"İyi geceler, Miss."

Mila, Alice'nin bebekle birlikte yatağa girdiğini ve bebeğe sıkı sıkı sarıldığını gördü. Felç olmuş gibiydi, nefesi kesilmişti. Sonuçta çocuk gerçekleri söylemişti, fazlasını değil. Annesi onu

terk etmişti. Ama bunu onun ağzından duymak farklıydı. Nasıl yapacağını bilebilse ağlardı. Fakat kuru kalan gözlerinde müthiş bir yanma hissetti.

Nihayet hareket edebildiği zaman annesine veda etmeden gerisin geriye çıkışa yöneldi. Onun geçtiğini mutfak kapısından gören Ines, şaşırdı ve hemen ardından sokak kapısının açılıp kapandığını duydu.

Arabayı park edilmesi yasak alana bıraktı – hiçbir şey umurunda değildi. Aklında tek bir hedefle hızla eve doğru yürüdü. Yatağın altına sakladığı kâğıt bir torba vardı. İhtiyacı olan her şey oradaydı.

Antiseptik, pamuk, yara bandı ve hepsinden önemlisi dolu bir jilet kutusu.

Karşı binanın cephesindeki dev çift geçişini yukarıdan izliyordu. Sokağa girdiğinde onu gören evsiz adam yiyecek bir şey bırakacağı umuduyla ona baktı ama Mila onu görmezden geldi.

Kapıya ulaştığında anahtarı tutmakta zorlanarak titrek parmaklarla kapıyı açtı. Kendini kontrol etmesi gerekiyordu, birazdan jileti tutacak olan eli sağlam olmalıydı. Basamakları ikişer ikişer tırmandı ve kendini nihayet dairesinin mahremiyetinde buldu. Odaları ele geçirmiş olan kitaplar sessizdi – artık içlerinde hikâyeler ve karakterler değil, sadece beyaz sayfalar vardı. Ceketini bile çıkarmadan yatağın yanındaki ışığı açtı. Ağır basan tek duygu kendini kesmekti. Geçen bir yıl içinde hissettiklerinin yerini korkunun almasını istiyordu. Metalin iç bacağının etine battığını görmek; derisinin bir örtü gibi yırtıldığını, kanın ılık bir balmumu gibi aktığını hissetmek istiyordu.

Acıyı acıyla dindirmek istiyordu.

Torbayı almak için yatağın altına eğildi – birkaç saniye sonra Alice'yi unutmak için her şey hazır olacaktı. Uzun zaman

önce, kendi kanının açlığını çekeceği bu perhize başlamaya karar verdiğinde kendisinden sakladığı şey orada duruyordu.

Onu almak için elini uzattı. Biraz daha uzandığında parmakları torbaya değdi. Birkaç santim daha ve nihayet onu tutup kendine doğru çekti. Kendini tutamayarak hemen açtı.

Fakat kendini kesmek için gerekli malzemelerin yerine, onu başka bir şey bekliyordu.

Mila elindeki tuhaf objeyi inceledi, pirinç bir topuza tutturulmuş anahtarın oraya nasıl gelmiş olduğunu dahi merak etmedi.

Ambrus Otel, üç yüz on yedi numaralı odanın anahtarıydı bu.

57

Edith Piaf "Les amants d'un jour" adlı şarkıyı söylüyordu.

Safran rengi bir loşluğa gömülmüş koridor tenhaydı. Müşteri yoktu, deri koltukta oturan, kareli ceketli, kör zenci ihtiyar yoktu, hatta asker tıraşı kesilmiş kır saçları, sol kulağında sallanan altın küpesi ve solmuş dövmeleriyle yaşlanmış bir rock yıldızını andıran, sıska resepsiyon görevlisi dahi yoktu.

Orada yaşayan tek şey müzikti. Unutulmuş bir hatıra gibi acıklı, bir ninni kadar yatıştırıcı.

Mila asansöre doğru ilerledi. Çağırma düğmesine bastı ve asansör kabininin gelip onu almasını bekledi.

Çok geçmeden üçüncü kata ulaşmıştı. Mila numaralarını takip ederek koridorda ilerledi. Siyah lakeli tahta kapılar yanından geçip gitti ve sonunda ilgilendiği odaya vardı.

Parlak metalle yazılmış üç rakam: *317*.

Mila ceketinin cebinden pirinç topuza tutturulmuş anahtarı çıkardı. Kilide sokup çevirdi. Kapı, karanlığı dışarı sızdırarak açıldı.

Kapıdan girdi ve ışığı yakmak için elini duvarda gezdirdi. Yatağın üzerindeki avize ortamı hafifçe aydınlattı – eskimiş parlak ampullerin tungsten çekirdekleri cızırdayarak donuk bir ışıkla yandı.

Koyu kırmızı duvar kâğıtları, dev mavi çiçeklerin üzerinde yüzüyormuş gibi göründükleri aynı renkteki halı. Sigara yanıklarıyla dolu, parlak bordo renkli yatak örtüsü. İki komodin. Sağdakinin üstündeki gri mermer rafta, sonradan çıkarılmış haçın duvarda bıraktığı gölgeyle uyumlu, siyah telefonun yanında onun için bir şey duruyordu.

Uykuların Efendisi'nden bir hediye.

Karanlıktan geliyorum ve ara sıra ona dönmem lazım.

Bir bardak su ve iki mavi hap.

58

Cep telefonu boş yere çalıp duruyordu.

Muhtemelen hâlâ kızgın olduğu için benimle konuşmak istemiyor, diye düşündü Berish. Bunu hak etmişti. Durumu açıklamak için Limbo'ya uğrayabilirdi çünkü Mila'nın sabahın o saatinde evde olması muhtemel değildi.

Özel ajan geç kalkmıştı ve o da sırf Hitch ihtiyacını gidermek üzere dışarı çıkmak istediği için.

Kıyafetleri üzerinde olduğu halde pencerenin yanındaki eski koltukta uyuyakalmıştı ve şimdi sırtındaki ve boynundaki ağrı canına okuyordu.

Yıllardır bu kadar derin uyuduğunu hatırlamıyordu, sanki kış uykusuna yatmış gibiydi. Rahatsız yatış pozisyonu dahi onu uyandırmaya yetmemişti. Ayrıca rüya da görmemişti. Uykusu, sadece gözlerini kapadığı ve açtığı anlar arasında süregelen uzun bir yolculuktu.

Fakat vücuduna yayılan ağrıya rağmen kendisini enerjik hissediyordu.

Hızlı bir duşun ardından kıyafetlerini değiştirdi, üzerine lacivert bir takım giydi ve bir fincan kahve içti. Saat on bir olmasına rağmen hava serindi. Nihayet sonbahar havası yaz mevsiminin ıstırap verici sıcağını alıp götürüyordu. Berish, Hitch'in yemek ve su kabını doldurdu. Bu kez onu yanında götürmeyecekti.

Bir gece önce, yorgunluğuna yenik düşmeden evvel düşündüklerini doğrulamak üzere çıkmaya hazırlandı ve bir taksi çağırdı.

Mila'nın da gelmesini isterdi ama belki de meslektaşının öfkesinin biraz daha soğuması gerekiyordu. Ona karşı nasıl davranması gerektiğini kestiremiyordu, onu çok kısa zamandır tanıyordu.

En fazla bir saat içinde halletmeyi umduğu bilgiyle Limbo'ya gittiğinde Mila, tartışmalarına neden olan sebebi unutacaktı. Aslına bakılırsa Berish de bu sebebi hatırlayamıyordu ya da belki aslında net bir sebep yoktu. Bazen böyle olabiliyordu.

Taksi beyaz binanın girişine yanaştı. Bahçeye dikilmiş direkte bir bayrak dalgalanıyordu. Arabadan indiğinde duyduğu tek ses bayrağı tutan halkaların direğe çarpan şıngırtılarıydı. Taksi şoförüne ödemeyi yaptıktan sonra bakımevinin kapısından içeri girdi.

Güzel bir yerdi, hastaların olduğu bir bakımevine hiç benzemiyordu. Ana binanın ardında kobalt mavisi taşları olan beyaz kulübelerden gerçek bir köy uzanıyordu.

Resepsiyondan Michael Ivanovič'in annesinin hangi kulübede kaldığını öğrenmişti ve şimdi tesisin içindeki villaların arasında ilerliyor, doğru kapıyı bulmaya çalışıyordu.

Doğru kulübeyi bulup kapıyı çaldıktan sonra rozetini hazırlayarak birilerinin kapıyı ona açmasını bekledi. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Onu karşılayan kadın bir tekerlekli iskemledeydi. Bakışlarını hemen rozete dikti. "Arkadaşlarınıza zaten her şeyi anlattım. Gidin buradan," diye azarladı kadın onu, Berish daha ağzını açmaya dahi fırsat bulamadan.

"Bir dakika, Bayan Ivanovič. Bu önemli." Aklına gelen ilk şeyi söyleyivermişti, bir bahane bulması gerektiğini çok geç fark etti.

"Oğlum bir katil, onu yirmi yıldır görmüyorum. Bu kadar önemli ne olabilir?"

Kapı kapanmak üzereydi ve Berish harekete geçmiş olan insafsız mekanizmayı nasıl durduracağını bilmiyordu. Mila'nın yanında olmamasına hayıflandı, onun insanlarla uğraşmaya daha alışkın olduğu kesindi. Etrafındaki dünyayı görmezden gelerek ve görmezden gelinerek geçirdiği onca yıl sorgulamalar dışında insanlarla etkileşim içinde olmak konusunda beceriksiz hale getirmişti.

"Dün oğlunuzla konuştum. Sanırım Michael size bir mesaj göndermek istiyor..."

Yalan söylüyordu. Aslında Ivanovič oldukça açıktı.

O benim annem değil.

Kapı yüzüne birkaç santim kala durdu. Kadın kapıyı yavaşça açtı, kederli bir öğrenme arzusuyla ona baktı.

Garanti edemeyeceğin bir şey olsa da bir gerekçe bulmalısın, dedi kendi kendine Berish eve girmeden önce.

Bayan Ivanovič oturma odasının girişine dek tekerlekli sandalyesini iterek ilerledi, bu esnada özel ajan kapıyı kapatıyordu.

"Dün gece geldiler, bana Michael'ın döndüğünü söylediler. Ve yaptıklarını anlattılar, annesi olmama ehemmiyet vermeden."

Kadın en fazla elli yaşında olmalıydı ama çok daha yaşlı gösteriyordu. Beyazlamış saçları kısacık kesilmiş, hatta neredeyse tıraş edilmişti. Yaşadığı yer de kendisine benziyordu. Bir hastane odası gibi fonksiyonel, bir hapishane kadar sade.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Berish, üzeri ince muşambayla örtülmüş kanepeyi işaret ederek.

Bayan Ivanovič olumlu anlamda başını salladı.

Özel ajan onu teselli etmek veya kendisine yakın hissetmesini sağlamak için ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Bir işe yarayacağını da düşünmüyordu. Kadının sesinde öfke vardı.

"Oğlunuzun kaybolmasıyla ilgili dosyayı okudum," dedi. "Michael'ın altı yaşındayken görmediğiniz birileri tarafından salıncaktan kaçırılması sizi hâlâ deli ediyor olmalı."

"Neden herkes böyle düşünüyor bilmiyorum," diyerek karşı çıktı kadın. "Asıl işkenceyi bilmek ister misiniz? Bir dakika önce başımı çevirmiş olsaydım bunların hiçbir olmayacaktı. Arama yaptığım telefon kulübesi sadece on metre mesafedeydi. Ufacık bir an bile, o kahrolası konuşmada söylenecek bir eksik söz bile yetebilirdi. Bize saniyeleri, dakikaları, saatleri, günleri, yılları saymamız öğretildi ama ufak bir anın değeri hiç anlatılmadı."

Bu duygusal kabullenme Bayan Ivanovič'in belki de ona açılabileceğine dair Berish'i umutlandırmıştı "O dönem siz ve eşiniz boşanma aşamasındaydınız."

"O başka bir kadını tercih etti, evet"

"Kocanız, Michael'ı sever miydi?"

"Hayır," diye cevap verdi kadın hemen. "Peki, oğlumun mesajı nedir?"

Berish sehpada duran dergilerden birini aldı, ceketinin iç cebinden bir kalem çıkardı ve Michael Ivanovič'in sorgu odasında deftere karaladığı şeyi derginin köşesine çizmeye koyuldu.

"Hey, dergime ne yapıyorsunuz?"

"Kusura bakmayın ama başka çarem yoktu."

Çatısında pencereleri, kocaman bir kapısı ve bir sürü penceresi olan dört katlı, dikdörtgen binanın çizimini tamamladı. Pencerelerden birine insan figürünü de çizdi. Ve onu kadına uzattı.

Michael Ivanovič'in annesi bir süre bu çizimi inceledi. Sonra Berish'e geri verdi. "Bunun neyi temsil etmesi gerekiyor?"

"Bunu sizin bana söyleyeceğinizi umuyordum..."

"Ne olduğunu bilmiyorum."

Doğruyu söylemiyor, diye düşündü Berish. "Michael bu çizimi yaparken anlamsız bazı sevler söyledi."

"Bana delirmiş olabileceğini söylediler. Eğer insanları öldürmek ya da ateşe vermek gibi şeyler yapıyorsa muhtemelen bu doğru olmalı."

"Oysa bence sadece bu şekilde inanılmasını istiyor. Ona ateşin içinde ne olduğunu sorduğumda 'Bir insanın görmek isteyeceği her şey,' diye cevap verdi. Bu sözler kafama takıldı, nedenini biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum ama birazdan bunu bana söyleyeceğinizden eminim," diye karşılık verdi kadın kayıtsız bir tavırla, yıllar içinde örülen duvarın kolay yıkılmayacağını belli ederek.

Berish yine de şansını denedi. "Dış görünüşle tatmin olmaya o kadar alışmışız ki alevin içinde neler olabileceğini görmüyoruz." Duraksayıp kadına baktı. "Ateş, içinde bir şey saklıyor, Bayan Ivanovič."

"Neymiş o?"

"Yani bazen kendimizle ilgili gerçekleri öğrenmek için cehennemin dibini görmemiz gerekir," dedi, Michael'ın sözlerini kelimesi kelimesine tekrarlayarak.

Kadının gözleri büyüdü ve Berish bir an için oğlunun yüzündeki ifadeyi görür gibi oldu.

"Cehennemin dibinde ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Ivanovič?"

"Bunu her gün yaşıyoruz."

Berish anladığını belirtmek ister gibi başını salladı. "Ne iş yapıyordunuz, yani öncesinde..."

Kadın işlevsiz bacaklarına baktı. "Adli tıp doktoruydum. Çok ironik, öyle değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "On yıl cesetler üzerinde çalıştım. İnsanlar ne olduğunu dahi anlamadan sürekli ölüyorlar. Ve ben onları gördüm... Bu dünyada cehennemdekinden daha fazla kötülük var. Ama siz bir polis memurusunuz, neden bahsettiğimi biliyorsunuz."

"Eğer şeytanın adını biliyorsanız ona seslenmek yeterlidir ve o size cevap verir," dedi Berish, yine Michael'dan alıntı yaparak kadının sözlerini desteklemişti.

Michael'ın annesi göz ucuyla ona baktı. "Siz Tanrı'ya mı, yoksa şeytana mı karşı oynuyorsunuz?"

"Şeytana karşı kazanılmaz."

Odaya düşünceli bir sessizlik çöktü ve kadın yorgun gözlerle onu süzdü.

"Sizin batıl inançlarınız var mı, Bayan Ivanovič?"

"Bu ne biçim bir soru böyle?"

Berish sakinliğini korudu. "Bilmem, bunu bana oğlunuz sordu ve ben ne cevap vereceğimi bilemedim. Mesajının son bölümü buydu."

"Siz benimle dalga geçiyorsunuz. Bana söylediklerinizi, bu çizim... Bunların benimle bir ilgisi yok. Benden gerçekten ne istiyorsunuz?"

Berish ayağa kalktı. Şimdi tüm endamıyla, sandalyesinde arkasına yaslanmış olan kadının tepesinde dikiliyordu. "Bakın... Bu sabah buraya gelmeden önce, tüm bunların sizinle alakası olup olmadığından emin değildim ama bana kapıyı açtığınızda tasdik etmiş oldunuz."

"Gidin buradan," dedi kadın soğuk bir sesle.

"Birazdan gideceğim." Nereden başlaması gerektiğini düşündü. "Kairus kurbanlarının hayatına telefon aracılığıyla giriyor."

"Kairus da kim?"

"Yoksa ona Uykuların Efendisi diye hitap etmemi mi tercih edersiniz? O, insanları çaresizliğin içine düştüklerinde arayıp onlara daha iyi bir şey teklif ediyordu. Ama bunu Michael'a nasıl yapmış olabileceğini merak ettim... Altı yaş, insanın kendisi için neyin iyi olduğunu bilemeyeceği bir yaş. O nedenle onu kaçırmak zorundaydı. Diğerleri –yani Uykusuzlar– kendiliklerinden

ona teslim olurken niye böyle bir risk aldı? Bunun için çok iyi sebepleri olmalı."

"Konuyu dağıtıyorsunuz," diyerek onu yönlendirmeye çalıştı kadın.

Fakat Berish gözlerini ona dikti. "Michael'ın ciddi bir kalp rahatsızlığına da sebep olabilecek, *situs inversus* adıyla bilinen bir hastalığı vardı."

"Evet, ne olmuş yani?"

"Siz ve kocanız ayrılmak üzereydiniz, Michael'ın babası muhtemelen hasta bir çocuğa yer olmayan bir aile kurmak üzereydi. Ve siz de onunla meşgul olamayacaktınız, doğru mu? Bugün sizi tekerlekli sandalyeye mahkûm eden ağır hastalığın o dönem ilk belirtilerinin görülmeye başladığını tahmin ediyorum."

Kadın sessiz kaldı, afallamıştı.

"Michael'ın sürekli bakıma ihtiyacı olacaktı. Onunla ilgilenecek bir ailesi olmadan bir yetimhaneye konması kaçınılmazdı çünkü bu rahatsızlıkla onu kim evlat edinmek isterdi ki? Üstelik pahalı tedavilere ihtiyaç vardı. Siz tıp okudunuz, olabilecekleri gayet iyi tahmin edebiliyordunuz. Gerekli ekonomik kaynaklar olmadan çocuğunuz kaç yıl hayatta kalabilecekti?"

Kadın sessizce ağlamaya başlamıştı.

"Ama bir gün tanımadığınız birinden bir telefon geldi. Hattın öbür ucundaki adam mantıklı şeyler söylüyordu ve güveninizi kazandı. Size farklı bir bakış açısı, bir ümit sundu. Kim olduğunu bilmediğiniz halde uzun zamandır sahip olduğunuz bir arkadaşınız gibi yakın hissettiniz ona ve o size bir soru yöneltti: 'Daha iyi bir hayat ister misin... oğlun için?'"

Berish kadının bu sözleri hazmetmesini bekledi.

"Peki, siz ne yaptınız, Bayan Ivanovič? Size o anda en doğru gelen şeyi: Michael'ın en azından bir şansı olsun istediniz. Onu Ambrus Otel'in üç yüz on yedi numaralı odasına götürdünüz, uyku ilaçlarını almasını sağladınız ve uykuya dalmasını beklediniz.

Sonra onu o yatakta bırakarak ve bir daha onu görmeyeceğinizi umarak oradan ayrıldınız. Ve herkese uydurduğunuz salıncak hikâyesini anlattınız."

Şimdi gözyaşları, Michael'ın annesinin yanaklarından özgürce akıyordu.

"Sizin adınıza çok üzgünüm, Bayan Ivanovič," dedi Berish, elinden geldiğince şefkatli bir sesle. "Bir anne için çok zor olmalı."

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı. "Sadece tek bir şeyi kaybetme riskiniz olduğunda onu asla aşamıyorsunuz. Oysa her şeyi kaybetme riskiniz olduğunda aslında kaybedecek hiçbir şeyiniz olmadığını fark ediyorsunuz... Ve ben yakın zamanda öleceğimi umuyordum. Ama işte hâlâ buradayım." Berish çıkıp gitmek istiyordu çünkü oradaki varlığının artık uygunsuz olduğunu hissediyordu. Çocuğu olmayan biri böyle bir trajediyi nereden anlayacaktı? Ayrıca varlığını haklı çıkarmak için ona yalan da söylemişti.

O benim annem değil.

Michael'ın alaycı sözleri kafasının içinde yankılanmaya devam ediyordu. Bu kadının onun için neler yaptığını, kendini nelerden mahrum ettiğini bilseydi... Ama belki de biliyordu ve bunun için onu suçluyordu. Hangisi olursa olsun Berish, bu kadına acıyıp oradan ayrılmayı göze alamazdı çünkü bütün cevapları almadan gitmek istemiyordu. O nedenle devam etti.

"Biraz önce dediğim gibi, Kairus bir çocuğu seçerek riske girdi çünkü insanların süt kutularının üzerinde fotoğrafları kullanılan kayıp çocuklara şefkat beslediklerini herkes bilir ve kolay vazgeçmezler. Bu yüzden eğer Kairus bunu göz ardı etmeye ve ortada fikir değiştirip polise her şeyi anlatabilecek bir tanık bırakmaya karar verdiyse... o zaman iyi bir sebebi olmalı."

Kadın başını sağa sola salladı.

"Karşılığında sizden ne istedi, Bayan Ivanovič?"

Michael'ın annesi başını eğip üzerinde dikdörtgen büyük yapının resmi olan dergiye baktı. "O kadar uzun zamandan sonra hatırlayacağını sanmıyordum... Anlıyor musunuz? Oğlum beni unutmamış. Bu bina, onu hep götürdüğüm parkın tam karşısında yer alıyordu."

Berish sonunda her şeyin mükemmel bir biçimde bir araya geldiğine inanamıyordu. Salıncağın olduğu ve Michael'ın kaçırıldığı küçük park, bir annenin ıstırabı, kundakçının sorgu sırasında çizdiği resim. Özel ajan, binayı üzerine çizdiği dergiyi aldı ve onu bir kez daha kadına gösterdi. "Bu yer neresiydi?"

"Adli tıp doktoru olduğum zamanlarda hayatımın on yılını bu morgda geçirdim," dedi kadın kabullenir bir şekilde.

Berish ona yaklaşarak bir elini omzuna koydu. "Michael'ın bir canavara dönüşmesi sizin suçunuz değil. Ama bunu ona yapan kişiyi durdurma şansımız hâlâ var... Yirmi yıl önce Kairus sizden ne istedi?"

"Bir ceset."

59

Bu gerginlikle baş etmesi zor olacaktı.

Artık çok az kalmıştı, tek yapması gereken olayı doğrulamaktı. Ve bunu Mila'ya da söylemek istiyordu, onu da dâhil etmeliydi. Berish onun gözlerine baktığında her şeyin doğru olduğuna dair ihtiyacı olan onayı alacaktı. Özel ajan kendisini teşkilata götüren taksinin içinde olduğu yerde duramıyordu, adrenalin damarlarında hızla akıyordu. Mila'yı cep telefonundan aramayı bırakmıştı çünkü elde ettiği bilgileri ona detaylı bir şekilde anlatması gerekiyordu.

Yirmi yıl sürmüştü. Ve şimdi çok az kalmıştı, daha fazla dayanamayacakmış gibi hissediyordu.

Bu esnada muhtemel senaryoları düşündü. Bazıları anlamlıydı, bazılarıysa pek değil. Fakat eninde sonunda her şeyin yerli yerine oturacağından emindi.

Büyük aldatmacanın mimarı –Sihirbaz, Ruhların Büyücüsü, Uykuların Efendisi ya da Kairus– ince bir zekâya sahip kurnaz biriydi.

Ama onu yine de alt edebilirdi.

Özel ajan, Federal Polis Merkezi'nin baktığı, büyük çeşmeli meydanda taksiden indi.

Binanın aynalı pencereleri öğleden sonra güneşini yansıtıyordu ve berrak gökyüzünden birkaç beyaz bulut geçiyordu. Cumaları

haftanın en sakin günü olarak bilinirdi. Nedenini daima merak etmişti. Belki de polisler ve suçlular haftanın yükünü atmak için cuma günleri mola veriyorlardı. Buna rağmen merkezde bir koşuşturma hüküm sürüyordu, polis memurları telaş içinde odalara girip çıkıyorlardı.

Berish bu telaşın içine dalarak ana kapıya yöneldi.

Fakat girişe doğru ilerlerken başların sürekli kendisine doğru çevrildiğini fark etti – güneş ışığını kovalayan ayçiçeklerinin oluşturduğu bir koreografi gibi, insanların gözleri de onun olduğu istikamete dönüveriyordu.

Normal şartlarda onu görmezden gelen meslektaşları, şimdi tuhaf bir şekilde kendisine bakıyorlardı. Bu bakışlarda özel bir anlam yoktu fakat sanki soğuk ifadelerin yerini şaşkınlık almıştı.

Etrafındaki bakışlar şüpheli bir şekilde arttığında Berish, içgüdüsel olarak adımlarını yavaşlattı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Arkasından bir ses bağırarak bir şeyler söylüyordu ama önce kime hitap ettiklerini anlamadı. Tıpkı diğerleri gibi çekingen bir şekilde etrafına bakındı.

"Olduğun yerde kal, Berish," diye tekrarladı ses bu kez ismini de söyleyerek.

Özel ajan arkasını döndü ve Klaus Boris'in tek kolunu uzatmış kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Silahını gerçekten ona mı doğrultmuştu?

"Kıpırdama!"

Berish sadece iki elini havya kaldırmak için zaman bulabildi, diğer polisler anında üzerine çullanıp ellerini kelepçelediler.

60

Sessizlik, sorgu odasında bir tür işkence olarak kullanılırdı.

Fakat görünmez bir işkenceydi bu. Onu yasaklayan bir kanun da yoktu.

Birkaç saat öncesine kadar Michael Ivanovič'i ağırladıkları yere şimdi Simon Berish'i kapatmışlardı. Berish bu odaya girip çıkan tutuklulardan farklı olarak, ses geçirmeyen malzemeyle kaplamış beyaz duvarların sebebini biliyordu. Burası seslerin giremediği "sessiz" odaydı. İnsan bedeni sesin yokluğuyla, zihninde bazı suni sesler yaratarak baş ederdi – mesela kulak çınlaması. Zamanın geçmesiyle birlikte gerçeği hayalden ayırmak gitgide güçleşirdi.

Uzun vadede deliliğe kadar gidebilecek bir durumdu bu.

Ama Berish onu o yerde uzun süre tek başına bırakmayacaklarını biliyordu. Bu nedenle bu sessizlikten düşünmek için faydalandı.

Onu neyle suçladıklarını hâlâ bilmiyordu ve aklına herhangi bir sebep de gelmiyordu. Birinin gelip masanın karşısına oturmasını ve ona bir açıklama yapmasını bekliyordu. Bu arada, dört bir köşeye yerleştirilmiş ve onu gözleyen kameralara kayıtsız bir görüntü verebilmek için rahat görünmeye çalıştı ama fazla abartmadı. Arkasını gösteren aynanın diğer tarafında kimsenin olmadığına emindi.

Meslektaşlarının ortaya çıkmadan evvel birkaç saat bekleyeceklerini bilecek kadar sorgu tekniklerinden haberdardı. Sadece sağlam durması gerekiyordu Bir bardak su istemeyecek ya da tuvalete gitmeyi talep etmeyecekti çünkü bu tür şeyler teslim olma belirtileriydi. Ve hatta teslim olmak demekti. Her tür suçlamadan uzak olduğunu göstermek için planlarını bozmak zorundaydı.

Çok fazla ya da çok az hareket eden bir şüpheli neredeyse kesinlikle suçlu olurdu. Sürekli olarak neden orada olduğunu soranlar da. Fazla soğuk görünenler hemen suçunu itiraf ederlerdi. Fazla sakin olanlar ömür boyu hapis cezasını garantilerdi. Masumlarsa tüm bunları bir arada yapanlar olurdu. Ama yine de onlara inanan olmazdı. Bu nedenle işin sırrı kayıtsız olmaktaydı.

Kayıtsızlık kafaları karıştırırdı.

Üç saat geçtikten sonra kapı açıldı. Klaus Boris ve Yargıç, ellerinde dosyalar ve yüzlerinde kararlı ifadelerle içeri girdiler.

"Özel Ajan Berish," dedi daire başkanı. "Benim ve Dedektif Boris'in sana birkaç sorusu var."

"Bu kadar uzun süre bu soruları düşündüğünüze göre durum ciddi olmalı," dedi Berish alaycı bir tavırla. Aslında korku içindeydi.

"Bizi bütün gece burada tutabilecek kadar tecrübelisin sorgulama işinde," dedi Boris. "Bu yüzden seninle oyun oynamayacağız ve umarım sen de hayatımızı zorlaştırmaz ve hemen işbirliği yapmaya karar verirsin."

"Eğer bu şekilde olmazsa Simon, görüşmeyi kesip dosyayı savcıya göndermek zorunda kalırız. Seni temin ederim ki bir suçlamada bulunmak için elimizde yeterince şey var."

Berish gülerek ellerini iki yana açtı. "O halde kusura bakmazsanız, neden buradayım?"

"Her şeyi biliyoruz ama hafifletici nedenler için sana bir fırsat vermek istiyorum." Shutton parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Nerede o?"

Özel ajan ne diyeceğini bilemediği için sesini çıkarmadı.

"Dün gece ne oldu?"

Ve Berish o an, bir kütük gibi uyuduğunu unutarak gerçekten bir şey yapmış olduğunu sandı. Bu nedenle bir aydınlanma anı yaşayacağını umarak yine sessiz kaldı.

İkili bunu iyi karşılamamış olacaklar ki Joanna Shutton onun sağ tarafına geçerek kulağına doğru eğildi. Berish onun sıcak nefesini ve abartılı parfümünü hissederek rahatsız oldu.

"Memur Mila Vasquez'in kaybolmasıyla ne alakan var?"

Bu sözler kanını dondurmuştu Sadece kendisine yöneltilen soru nedeniyle değil, aynı zamanda ve bilhassa cevabını bilmediği için.

"Mila kayıp mı?"

Onun hakiki endişesini gören ikili bakıştı.

Konuşan Boris oldu. "Dün gece annesinin evinden morali bozuk bir şekilde çıkmış. Daha sonra kadın kızını evinden aramış ama bulamamış. Cep telefonuna da cevap vermiyor."

"Biliyorum, bu sabah onu ben de aradım," dedi Berish.

"Belki de suçu işlemediğine dair bir delilin olsun diye yaptın," dedi Yargıç hemen.

"Hangi suç için delil?" Sinirlenmişti. "Onu aradınız mı?"

İki polis bu soruyu duymazlıktan geldi.

Boris karşısına geçip oturdu. "Söyle bana Berish, Kairus davasına nasıl dâhil oldun?"

Özel ajan sabırlı olmaya gayret etti. "Bana gelen Mila Vasquez'di. Ve kırmızı tuğlalı binada yangın çıktığı gece birlikteydik." Aklına Kairus'un sığınağı geldiğinde ürperdi.

Shutton masanın kenarına yaslandı. "Sen orada mıydın? Neden söylemedin? Vasquez'in olayı tek başına aktarmasına neden izin verdin?"

"Çünkü Mila benim olaya bulaşmamı istemedi."

"Peki şimdi sana inanmamızı mı bekliyorsun?" Yargıç başını yavaşça sağa sola salladı. "Kırmızı tuğlalı binada ona saldıran sendin, değil mi?"

"Ne?" Berish şoke olmuştu.

"Silahına el koydun ve saldırıyı planladın."

"Evde biri vardı ama kaçtı. Kanalizasyondan bir çıkış olduğunu siz de belirlediniz." Berish kontrolünü kaybediyordu ve bunun iyi bir şey olmadığının farkındaydı.

"Ana kapıyı kullanmak varken kanalizasyonda kirlenmek niye?" diyerek sıkıştırdı onu Klaus Boris.

"Aklınızdaki nedir?"

"Evinde bir arama yaparsak Mila'nın silahının sende çıkmayacağına emin misin?"

"Bu silah olayında neden ısrar ediyorsunuz anlamıyorum."

Shutton içini çekti. "Çünkü... bu sabah yangın alanının incelemesi tamamlandı. İnsan bedeni bu tür bir sıcaklığa dayanamaz, kâğıt ve plastik de öyle. Oysa metaller için bu geçerli değil. Ve Mila'nın tabancası bulunanlar arasında yok. Bu yüzden tekrar soruyorum: Nerede o?"

"Arkadaşlar, gerçekten beni bu olayın içine çekmek istiyorsanız daha sağlam bir şeyler bulmanız gerekiyor," dedi Berish alaycı bir tavırla. "Aksi takdirde bir cuma akşamınızı bir hiç uğruna yakacaksınız." İki polis memuru bir kez daha bakıştılar. Özel ajan ellerinde gerçekten bir şeyler olduğuna dair nahoş bir duyguya kapıldı. Ya da şimdilik kazanan kâğıtlarını en uygun zamanda göstermek üzere onunla oynuyorlardı.

"Uykusuzlar vakasında en büyük bedeli ödeyen sensin," dedi Shutton. "Ben, Gurevich ve hatta Stephanopoulos bu işten sıyrıldık ve kariyerlerimize devam ettik. Oysa sen işin içine duygusal olarak dâhil oldun, birbiri ardına hatalar yaptın ve teşkilatın dışlanmış insanı haline geldin."

"Olayların nasıl geliştiğini ve kimin hatalarının bedelini ödediğimi ikimiz de biliyoruz," diyerek ona meydan okudu Berish. "Sadece beni susturmanın bir yolunu arıyorsun."

Ne var ki Yargıç, kendinden son derece emin görünüyordu. "Gurevich hesabına sessiz kalmanın bana bir faydası yok. Ve sana çamur atmak için de hileye ihtiyacım yok. Aslında rüşvet alanın sen olması tam anlamıyla doğru sebep..."

Berish şimdi gerçekten korkmaya başlamıştı ama bunu kesinlikle belli etmemesi gerekiyordu. "Ne için sebep?"

"Meslektaşlarının saygısını kaybetmiş olmak gerçekten zor iş," diyerek ona acıyormuş numarası yaptı Yargıç. "Onların kızgınlıklarıyla yüzleşmek, kendi hakkında konuştuklarını duymak. Hem de arkandan değil, yüzüne baka baka. Masumsan bu bilhassa can acıtır."

Joanna bu dedikleriyle nereye varmak istiyordu? Berish bunu anlayamıyordu ama sahtekârlık kokusu alıyordu.

"Kızgınlık ve kırgınlık, sebepleriyle devreye girer ve herkese bedelini ödetir, er ya da geç..." diyerek sözlerini tamamladı Shutton.

"Her şeyin ardında benim olduğumu mu ima ediyorsunuz? Kaybolanların dönüşünü ve cinayetleri organize eden ben miyim?"

"Onları ikna ettin çünkü tıpkı onlarınki gibi senin hayatın da aşağılanmalara katlanmakla geçiyor. Nefretinin hedefi Gurevich ve onunla birlikte tüm polis teşkilatıydı." Shutton'ın sesi öfkeli çıkıyordu. "Bir terör örgütünün bir ideolojiye ve bir plana ihtiyacı vardır. Ve bir devlet dairesinden daha iyi bir hedef olamaz. Bir kuruluşa silahlarla zarar verilebilir ama itibarını sarsmak daha büyük bir hasara neden olur. Sen teşkilata kin besliyordun."

Berish kulaklarına inanmıyordu. "Peki, bunun Mila'nın kaybolmasıyla ilgisi ne?"

"O her şeyi anlamıştı," dedi Boris. "En başından beri senin piyonundu ve sen onu kırmızı tuğlalı binaya çektin."

"Hayır."

Yargıç yapmacık bir şüphe ifadesi takındı. "Sen işbirliği yaptığına onu ikna ederek Memur Vasquez'i manipüle ettin. Ve üstlerine bir şey anlatmayacağından emin oldun."

"Düşününce, soruşturmayı takip etmek için en iyi pozisyondaydın," diyerek Yargıç'ı destekledi Boris. "Olayın sınırlarının içine girmeden."

"Ama Vasquez her şeyi anladığında onu ortadan kaldırdın."

"Ne?"

"Dün koridordaki hararetli tartışmanızı ben bile duydum," diye doğruladı komiser, kendinden emin bir tavırla.

"Bir tartışma hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye karşılık verdi Berish aynı şekilde emin bir tonda.

"Doğru, bu bir kanıt sayılamaz." Yargıç sakin görünüyordu. "Ama dün gece onu evine götürdüğünü gören bir tanığın olması sayılır."

Özel ajanın aklından geçen ilk şey bunun doğru olmadığı oldu, blöf yapıyorlardı. "Kimmiş o?" diye sordu meydan okur gibi.

"Yüzbaşı Stephanopoulos."

61

Ellerinde hiçbir şey yoktu.

Berish sorgu odasında yine tek başınaydı ve kendi kendine Shutton ve Boris'in bu suçlamaları sırf oltaya gelip gelmeyeceğini görmek için kurguladıklarını tekrar edip duruyordu. Peki ya Steph? Departman amiri neden böyle bir şeyi onun üzerine yıkmak istemişti?

Bir an için Mila'yla ilgili doğru söylediklerinden, başına kötü bir şey gelmiş olabileceğinden endişe etti. Ama sonra onu böyle bir şeyden dolayı suçlamanın işlerine geldiğini düşünerek rahatladı. "Cinayet" kelimesini kendi kendine bile olsa telaffuz etmek istemiyordu. Bu meseleye bir çözüm bulamıyor, bir süredir etrafta dolanıp duruyordu.

Ama şimdi öncelikleri başkaydı. Su içmek ve tuvalete gitmek. Onu hâlâ orada tutuyor olmalarına bakılırsa kayıtsızlık stratejisi işe yaramamıştı.

Bu saatte savcı çoktan suçlama dosyasını oluşturmuş olmalı ve *benim bir hücreye alınmış olmam gerekirdi*, diyordu kendi kendine.

Bu arada acaba saat kaç olmuştu? Sorgu odalarında, şüphelinin kafasını karıştırmak ve zaman mefhumunu kaybetmesini sağlamak için saat bulundurmazlardı. Onun saatine ise tabancası ve rozetiyle birlikte, gözaltına alındığı anda el koymuşlardı. Fakat Berish aklından bir hesap yaptığında saatin akşam sekiz civarı

olması gerektiği sonucuna vardı. Oysa gününün iyi bir şekilde başladığı söylenebilirdi. Hatta Michael Ivanovič'in annesine yaptığı ziyaret ona davanın çözümünün anahtarını vermiş olabilirdi ama şu anda onu kullanabilmesinin bir yolu yoktu. Bir an için Yargıç ve Boris'e bir değiş tokuş önermeyi düşünmüştü fakat karşılığında ne isteyecekti? Onun gitmesine asla izin vermezlerdi.

Ayrıca ona inanacakları ne malumdu? Sahip olduğu tek umut, Shutton'ın aklına karşılığında bir şey kazanacağı ihtimalini sokmaktı. Onu yeterince tanıyorsa Gurevich'in hatasını arkasında bırakabilme şartı karşılığında her şeyi kabul ederdi. Ama bunun olması için Joanna'nın gerçek bir kazanan gibi görünmesi gerekiyordu – Kairus'un ve Uykusuzların esrarını yirmi yıl sonra çözmeyi başaran oymuş gibi görünmeliydi. Berish gazetecilerin çoktan haberin kokusunu aldıklarına ve çok yakında her şeyin kamuoyuna açıklanacağına emindi. Bunu fazla uzun süre bir sır olarak saklayamazlardı.

Bu sırada sorgu odasının kapısının açıldığını gördü ve hemen sandalyesinde doğruldu. Anlaşılan rakipleri geri dönmüştü. Bunun üzerine susuzluğunu ve tuvalet ihtiyacını bastırmaya çalışarak kendini ikinci tura hazırladı ve mümkün olduğunca uzun süre dayanabileceğini umdu.

Fakat arkasındaki kapıdan içeri giren, mavi eşofman takım giymiş, Federal Polis rozeti olan bir adamdı, başında siperliği burnuna kadar indirilmiş bir şapka vardı. Bu görüntü Berish'i alarma geçirmişti. Böyle bir kılığa girme gereği duyan biri pek de tekin olmayabilirdi.

Özel ajan elinde olmadan ayağa kalktı. Adam arkasını döndü. Gelen Stephanopoulos'tu.

Yüzbaşı kapıyı hemen arkasından kapadı. Berish şaşkın bir şekilde ona bakıyordu.

"Fazla zamanımız yok," dedi Steph aniden, sonra şapkasını çıkardı.

"Burada ne arıyorsun? Beni yakalatan sen değil misin?"

"Öyle," diye kabullendi yüzbaşı zorlanmadan. "Kusura bakma ama bunu yapmak zorundaydım."

Berish inanamıyordu, öfkesinin arttığını hissetti. "Zorunda mıydın?"

"Dinle beni!" Steph onu omuzlarından tuttu. "Seni yakalamaya daha Mila kaybolmadan önce karar vermişlerdi. Onlar için çok uygundun: terör örgütünün başı kindar polis memuru. Ne kadar güvenilmez olduğunu göstermek için sen ve Sylvia arasında olanlarla alakalı kısım haricinde medyadan yirmi yıl öncesinin hikâyesini çıkarmalarına bile gerek yoktu."

"Ama ifadenle eksik olan kanıtı ona sen sağladın."

"Evet ama geri alırsam kovuşturma davaları düşer ve o zaman medyaya açıklama yapmak zorunda kalırlar."

Berish düşündü. İyi bir plandı. Steph'in ifadesini geri alması şartıyla elbette. O sırada kendilerine hedef alan kameraları hatırladı.

"Şu anda bizi izliyorlar ve sen az önce kabul ettin ki..."

"Merak etme," dedi yüzbaşı hemen. "Hepsi Yargıç'la birlikte toplantıdalar, hem buraya gelmeden önce kaydı durdurdum. Beni buraya getiren ikinci sebebe gelince..."

Berish artık ne beklemesi gerektiğini kestiremiyordu.

Steph'in gözleri endişesini ele veriyordu. "İşin aslını öğrendiklerinde onu aramayı bırakacaklar."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bildiğin gibi, kayıp vakalarında, arama protokolünün etkinleşebilmesi için kayıp şahsın son görülmesinden itibaren otuz altı saat geçmesi gerekiyor. Polis memurları için bu aralık yirmi dört saate düşer ama bu onu için çok fazla."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Mila'nın annesi bu sabah kayıp olduğunu ihbar ettiğinde evini kontrol etmeye gittiler. Arabası hâlâ binanın altında park edilmiş olarak duruyor. Kapıda zorla içeri girme teşebbüsü olduğuna dair bir iz yok ama bu bir anlam ifade etmiyor. Telefonunu, anahtarlarını ve resmî silahını yangında kaybettiğinden beri yanında taşıdığı yedek tabancayı dahi bırakmış."

Berish anlamaya başlamıştı. "Bir suç varsayımı olursa bir gün beklemeye gerek kalmaz. Bu nedenle de aramaları hızlandırmaları için beni onu kaçırmakla suçladın."

"Ona bir şans vermek için," diye düzelterek kendini savundu yüzbaşı. "Sen zaten batmış durumdaydın, terör suçunu üzerine atmak üzereydiler."

Özel ajan, eski amirine gözlerini kısarak baktı. "İsteyerek gittiğini düşünüyorsun..."

Steph morali bozulmuş gibi görünüyordu. "Birisi onu kaçırıp kendi isteğiyle ortadan kaybolduğuna bizi inandırmak üzere eşyalarını geri mi getirdi, bilmiyorum. Ama bir keresinde sana söylemiştim: Mila işlerin üzerine gitmeyi seven biridir. Sanki içinde kendine zarar vermeye ya da en azından tehlikeye yakın olmaya yatkın biri var, ateşe doğru çekilen bir gece kelebeği gibi."

Berish bir mantık zinciri kurmaya çalıştı. "Shutton ve Boris'in dediğine göre, dün gece kızının yaşadığı evden çıkarken morali bozukmuş."

Sebebinin küçük kızla ilgili olması muhtemeldi. Belki de bir süredir içinde birikenler patlamıştı. Berish, Michael Ivanović'in annesinin söylediklerini hatırladı. "Sadece tek bir şeyi kaybetme riskin olduğunda onu asla aşamazsın. Oysa her şeyi kaybetme riskin olduğunda aslında kaybedecek hiçbir şeyinin olmadığını fark edersin."

Özel ajan "her şey" ve "tek bir şey" arasında Kairus'un içeri sızabildiği bir ayrım olduğunu anladı.

"Bence Mila karanlığın içinde neler olduğunu kendi gözleriyle görmek istedi," dedi Steph. "Ama karanlığın içinde sadece karanlık vardır."

Berish bir karar vermesi gerektiğini hissediyordu. Kaybedecek zaman yoktu. Kararını verdi. "Kairus'un kim olduğunu biliyorum."

Yüzbaşının âdeta nutku tutulmuştu. Kalp krizi geçirmek üzere olan biri gibi beti benzi atmıştı.

"Şu anda sana daha fazlasını anlatamam," diye devam etti Berish. "Ama buradan çıkmama yardım etmen gerekiyor."

Steph kısa bir an düşündükten sonra karşılık verdi. "Tamam."

Yüzbaşı çıktı ve birkaç dakika sonra, Berish'in rozeti ve bir kelepçeyle geri geldi. Özel ajan tabancasını geri istememişti – av sırasında şayet kaçak silahsızsa durumda belirgin bir fark olurdu, ayrıca üzerine ateş açmaları için meslektaşlarına bir gerekçe daha vermeye niyeti yoktu.

"Rozetini ne yapacaksın?" diye sordu Steph ona eşyalarını geri verirken.

"Bir yere girerken işime yarayacak." Başka bir şey söylemeden kelepçeyi bileklerine geçirdi.

Stephanopoulos bir kolundan tuttu ve birlikte koridora çıktılar.

Nöbetteki polis memurları şaşkın ve hazırlıksız bir şekilde onlara bakıyorlardı. Amir onlara aldırış etmedi, ne yaptığını bilen amirler daima böyle yapardı. Hatta içlerinden birine, tutukluyu tuvalete götürürken kendisine eşlik etmesini emretti.

Berish o ana kadar tuvalete gitmeyi talep etmediği için isteği gayet makul görünüyordu.

Klaus Boris ya da Shutton'ın adamlarından birine görünmemeyi umarak etrafı kolaçan edip koridorda ilerlediler. Tutuklu ya da gözaltında olanlara ayrılmış tuvaletlere ulaştıklarında Steph yoluna devam etti.

"Efendim, nereye gidiyorsunuz?" diye sordu refakatçi polis.

Steph dönüp göz ucuyla memura baktı. "Suçu kanıtlanana kadar bir polis memurunun tutuklu tuvaletine girmesine izin veremem."

Böylece polis memurlarının tuvaletine doğru yöneldiler, oradaki pencerelerde demir parmaklık yoktu. Vardıklarında Steph memuru dışarıda bırakarak Berish'le birlikte içeri girdi.

"Merkezi alarma geçirmeden evvel beş dakika bekleyeceğim," dedi ona pencereleri işaret ederek. "Limbo'ya kadar gidecek vaktin var. Orada, binanın arkasında ikinci bir çıkış bulunur." Ona ofisinin, evinin ve arabasının anahtarlarını verdi. "Çin lokantasının önünde duruyor."

"Daireme gidip Hitch'i almalısın," dedi Berish. "Zavallıcık saatlerdir tek başına. Su içmesi ve dışarı çıkması gerekiyor."

"Merak etme," diyerek onu rahatlattı yüzbaşı. "Hemen giderim."

"Teşekkürler."

"Bu karmaşanın içine seni ben soktum, o yüzden bana teşekkür etme." Ve kelepçeyi çıkardıktan sonra, siperlikli kepi onun başına geçirdi. "Kairus'u ve sonra da Mila'yı bul."

62

Berish karanlıkta çömelmiş, uzaktan gelen siren seslerini dinliyordu.

Onu arıyorlardı – onun peşindeydiler. Stephanopoulos'un evinde kalmak konusunda emin değildi. Meslektaşları hiç şüphesiz çok yakında orayı da kontrol ederlerdi. Ama hemen değil. Onu başka yerlerde arayacaklardı önce. Yüzbaşı gözünün önündeki tutukluyu elinden kaçırdığına göre onun dairesi de mutlaka aranacaklar arasında olacaktı.

Elbette görgü tanığının suçladığı kişiyi sorgu odasında ziyaret etmeye neden karar verdiğini de merak edeceklerdi. Muhtemelen bir şeylerin kokusunu alacak ve ona baskı yapacaklardı. Ama onu tehdit etseler Steph bile konuşmazdı.

Şimdilik Berish avantajlı durumdaydı.

Elleri dizlerinde, dikilmiş bir halde duruyordu ve gözleriyle karşıyı tarıyordu. Elindeki rozetini sıkı sıkıya kavramıştı.

Bu, şu anda onun için sıradan bir kimlik kartı değil, ölüler âlemine giriş biletiydi.

Berish saatine baktı. Gece yarısını geçiyordu. Ayağa kalktı, artık gidebilirdi.

Steph'in arabasını park ettik[illegible]a inip etrafına baktı.

Çatısında pencereler olan dikdörtgen bir blok şeklindeki yapıyı gördü. Büyük bir kapı ve bir sürü penceresi vardı. Fakat Michael Ivanovič'in çizdiğinden farklı olarak pencerelerden birinde bir insan silueti görünmüyordu.

Ama aradığı adam içerideydi.

Eyalet morgu ıssız bir yerde konumlanmış; kısa, yekpare bir binaydı. Ama binanın en önemli kısmı bodrum katlarıydı.

Bazen kendimizle ilgili gerçekleri öğrenmek için cehennemin dibini görmemiz gerekir.

Kairus'un genç müridi haklıydı. Aslında Berish'i en alt kat ilgilendiriyordu.

Girişinde bekçi kabininin olduğu binaya girdi, kabinin içindeki adam bir televizyon programına odaklanmıştı. Seyircilerin kahkaha ve alkışları büyük giriş salonunda yankılanıyordu.

Berish camlı bölmeyi parmağıyla tıklattı. O saatte bir ziyaretçi görmeyi beklemeyen bekçi irkildi. "Ne istemiştiniz?"

Özel ajan ona rozetini gösterdi. "Teşhis için geldim."

"Neden yarın sabah gelmiyorsunuz?"

Berish bir şey demeden gözlerini dikip adama bakmakla yetindi. Tutumunu bir süre devam ettirmesi bekçinin onu ciddiye almaya karar vermesi için yeterli oldu.

Kısa bir süre sonra bekçi bir ziyaretçinin alt kata inmek üzere olduğunu haber vermek üzere mesai arkadaşını aradı.

13 numaralı oda uyuyanların toplanma yeriydi.

Çelik asansör kabini, yavaş yavaş yeraltına doğru inerken Simon Berish o numaranın seçim sebebini düşünüyordu.

"Batıl inançlarınız var mı?" diye sormuştu Michael Ivanovič.

Genellikle oteller ve yüksek binalar kat ve oda numaralarında on üç rakamına yer vermezlerdi. Bu burada işe yaramıyordu elbette.

Hayır, batıl inançlı biri değilim, dedi Berish kendi kendine. *Ölüler de olamazlar çünkü ölümden daha büyük bir uğursuzluk yoktur.*

Asansörün inişi hava basınçlı bir tıslamayla sona erdi ve ona sonsuz gibi gelen bir sessizliğin ardından asansörün kapıları açıldı ve karşısına al yanaklı bir görevli çıktı.

Adamın ardında bir koridor uzanıyordu.

Berish karşısında ziyaretçilerin, yerin birkaç metre altında da olsa kendilerini geniş bir alanda hissetmeleri ve klostrofobi duygusu yaşamamaları için floresan ışıklarla aydınlatılmış, beyaz fayanslardan oluşan bir ortam bulmayı bekliyordu. Oysa duvarlar yeşildi ve süpürgeliklere, birbirine eşit uzaklıkta turuncu spot ışıklar yerleştirilmişti.

"Renk bolluğu panik durumunu azaltıyor," diye açıkladı mavi kıyafetli adam ve ona kendisininkiyle aynı renkte bir laboratuvar önlüğü uzattı.

Berish önlüğü üzerine giydi. Ardından koridorda ilerlemeye başladılar.

"Bu kattaki cesetler çoğunlukla evsiz veya kimliksiz olanlar, akrabası bulunmayanlar, nalları diktikten sonra buraya getirilenler. Hepsi, birden dokuza kadar numaralanmış odalarda duruyor," diye açıkladı görevli. "On ve on bir numaralı odalarsa –ben ve siz gibi– vergilerini ödeyen, akşam televizyonda maç izledikten sonra sabah metro istasyonunda geçirdiği kalp krizi sonucunda öbür dünyayı boylayanlar için. Gelen geçen birkaç kişi onlara yardım ediyormuş gibi görünür, oysa onların cüzdanlarını boşaltmaya bakarlar ve *voilà*; el çabukluğu marifetiyle cüzdan gider iş biter. Bunu yapan adam ya da kadın sonsuza kadar yok olur. Bazen de sadece bürokrasiyle ilgili bir meseledir: çalışanlardan biri evrak işlerini eline yüzüne bulaştırır ve teşhis için çağrılan akrabalarına bir başkasının cesedini gösterirler. Ölmemişsin gibi olur ve seni aramaya devam ederler."

Berish görevlinin onu etkilemeye çalıştığını fark etti. Ama o aldırış etmemeyi tercih etti.

"Bir de intihar ve kaza durumları var: o da on iki numaralı oda. Çünkü bazen cesedin çok kötü durumda olduğu vakalar olur, öyle ki bir zamanlar bir insan olduğuna dahi şüphe ettirir," diye ekledi görevli. "Her halükârda yasalar herkese eşit muameleyi öngörüyor: on sekiz aya kadar dondurulmuş odada kalmayı. Cesedi teşhis eden veya sahiplenen olmazsa ve soruşturmayla ilgili gereklilik olmadığı takdirde, süre dolar dolmaz yakılarak imha edilme hakkı resmîlik kazanır." İlgili yasayı ezbere söylemişti.

Aynen öyle, diye geçirdi Berish aklından. Ama bazı vakalar için durum farklı oluyordu.

"Bir de on üç numaradakiler var," diye ekledi görevli âdeta onun aklını okuyarak.

Çözülememiş cinayetlerin isimsiz kurbanlarından bahsediyordu.

"Cinayet vakalarında kanun, kurbanın kimliği belirlenene kadar cesedin delil unsuru oluşturduğunu ifade eder," diye belirtti. "Bir katil, öldürdüğü kişinin gerçekten var olduğu ispat edilmedikçe hüküm giyemez. Bu varoluşun tek kanıtı ismi olmayan cesedidir. Bu nedenle limitsiz bir süreyle alıkonur. Hukukçuların pek sevdikleri tuhaf yasal boşluklardan biri."

Ölüme sebebiyet veren suç şekli belirlenene kadar doğal bozulma yaşamasına veya zarar görmesine izin verilemezdi. Ama Berish adalet sistemindeki bu çelişki olmasa o akşam orada bulunmayacağını biliyordu.

"Biz onlara *uyuyanlar* diyoruz."

Ölümlerinin suçlusu henüz belirlenmemiş olan erkekler, kadınlar ve çocuklar. Yıllardır birilerinin çıkıp onları yaşıyor gibi görünme azabından kurtarmasını bekliyorlardı. Ve bunun için, korkunç bir masaldaki gibi, gizli parolayı telaffuz etmeleri yeterliydi.

İsimlerini.

Ve onları bekleyen yer en sondaki, 13 numaralı odaydı.

Metal kapıya geldiklerinde görevli, kapıya uygun olanı bulana kadar elindeki anahtarları şıngırdattı. Kapıyı açtıktan sonra yol vermek üzere geri çekildi. Kapı açıldığında içeriden pis bir hava yayıldı. *Cehennem, sülfür yerine, dezenfektan ve formalin kokuyor,* diye düşündü Berish.

Özel ajan karanlığın içine adımını atar atmaz harekete duyarlı bir dizi sarı ışık odayı aydınlattı. Salonun ortasındaki otopsi masası, üzerlerinde onlarca çekmecenin olduğu yüksek duvarlarla çevrelenmişti.

Çelik bir arı kovanını andırıyordu.

"Burayı imzalamanız gerekiyor, kural böyle," dedi görevli, ona bir kayıt dosyası uzatırken. Böyle bir odada, şahsi bilgilerini bir dosyaya kaydetmek zorunda olmak özel ajana acımasız bir şaka gibi gelmişti.

İnsanın ismi, dünyaya geldikten sonra ilk öğrendiği şeydir, diye düşündü Simon Berish. Birkaç aylık bebek önce isminin sesini tanır ve kendisinden bahsedildiğini anlar. Büyüdükçe isminiz kim olduğunuzu belirler ve başkalarının size sorduğu ilk şeydir. Yeni bir isim bulabilir ya da yalan söyleyebilirsiniz ama siz doğru olanı daima bilirsiniz ve onu asla unutamazsınız. Öldüğünüzde geriye kalan şey isminizdir. Bedeniniz kalmaz, sesiniz kalmaz. Yaptığınız şeyler eninde sonunda gelip geçer. Ama isminiz tüm hatıraların ismi haline gelir. Ve bir isminiz olmadan asla hatırlanmazsınız.

İsimsiz bir insan, insan değildir, diye tamamladı Simon Berish düşüncelerini ve dosyayı dalgın bir şekilde imzaladı.

"Hangisiyle ilgileniyordunuz?" diye sordu görevli ardından, huzursuzluğu belli oluyordu.

Özel ajan nihayet konuştu. "En uzun zamandır burada olan cesetle."

AHF-93-K999.

Bu etiketin bulunduğu çekmece soldaki duvarda, alttan üçüncüydü. Görevli o bölmeyi işaret etti. "Buradakilerin hikâyeleri arasında en ilginci bile değil," dedi adam hemen. "Bir cumartesi öğleden sonra birkaç çocuk parkta top oynuyorlarmış ve topları çalıların arasına kaçmış, onu bu sayede bulmuşlar. Başından vurulmuş. Kimliği, hatta ev anahtarı bile yokmuş. Yüzü son derece tanınır halde ama polisi arayıp soran olmamış ve hakkında herhangi bir kayıp ihbarı da yapılmamış. Asla bulunamayacak bile olsa katil zanlısının bulunmasını beklerken suçun tek delili cesettir. Bu yüzden de mahkeme olay çözülene ve adalet yerini bulana kadar tutulmasına karar verir." Duraksadı. "O zamandan bu yana yıllar geçti ama o hâlâ burada."

Yirmi yıldır, diye düşündü Berish içinden.

Görevli ona bu hikâyeyi, muhtemelen burada çok fazla vakit geçirdiği ve yaşayanlarla konuşma fırsatını pek sık bulamadığı için anlatmıştı. Ama özel ajan olayı zaten biliyordu çünkü bunları ona bu sabah Michael Ivanovič'in annesi de anlatmıştı.

Görevlinin muhtemelen hayal bile edemeyeceği şey ise bu birkaç santimetrekarelik metalin ardında gizli olan sırrın basit bir isimden fazlası olduğuydu. Özel ajanı eyalet morgunu gece vakti ziyaret etmeye iten sebep, çok daha büyük bir sırla bağlantılıydı ve bu uğurda çok sayıda insan ölmüştü.

Ve bu ceset de sırrın çözümüydü.

"Açın," dedi. "Onu görmek istiyorum."

Görevli kendisine verilen talimatı yerine getirdi. Çekmecenin açılması için tahliye düğmesini çalıştırdı ve bekledi.

Uyuyanlardan biri uyanmak üzereydi.

* * *

Sedye soğutucu bölmenin içinde kayarak menteşelerin üzerinde ilerledi. Muşamba örtünün altında Michael Ivanovič'in annesinin Uykuların Efendisi'ne ödemek zorunda kaldığı bedel vardı.

Bir ceset.

Görevli örtüyü kaldırdığında yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ genç olan yüz göründü. *Ölümün tek iyi yanı*, dedi Berish içinden, *yaşlanmazsın.*

Sylvia'nın tarifine göre çizilmiş olan robot resme kıyasla Kairus gerçekten de hiç yaşlanmamıştı.

Özel ajan o kadar uzun zamandır o görüntüye takılıp kalmıştı ki o yüz saplantısı haline gelmişti. Düşmanları basit bir numarayla, onları ölü bir adamın peşine düşürmüş ve böylece kendisi, rahatsız edilmeden etraflarında dolanmayı sürdürebilmişti.

Uykuların Efendisi'ni uyuyanların arasında bulmanın ne kadar da ironik olduğunu düşündü.

Çıkmaz bir sokağa girmiş olduğu düşüncesinden sıyrılamıyordu. O ana dek öğrendiği, bu davayla alakalı bildiğini sandığı ya da son dönemde kendisine aktarılan az sayıdaki bilgi bir aldatmacadan ibaret olabilirdi.

Bilmiyordu ve artık öğrenmenin bir yolu da yoktu.

Bu da asla Sylvia'yı bulma, daha önemlisi de Mila'nın başına neler geldiğini öğrenme şansı olmayacağı anlamına geliyordu.

"Peki kimmiş bu? Adı ne?" diye sordu görevli sabırsız bir şekilde.

Berish ona baktı. "Üzgünüm, onu tanımıyorum."

Özel ajan oradan çıkmak üzere döndü. Bacaklarında ani bir yorgunluk hissetti

Görevli, o andan itibaren *AHF-93-K999* olarak anılmaya devam edecek cesedin yüzünü örttü.

Eğer şeytanın adını biliyorsanız ona seslenmek yeterlidir ve o size cevap verir.

Ne var ki Berish az önce şeytanın sırrının bir isme sahip olmamak olduğunu öğrenmişti. Buradan çıkıp gitmekten başka çaresi yoktu.

Arkasında duran görevli –kim bilir kaçıncı kez– sedyeyi metal çekmecenin içine geri iterek kapağını kapadı. "Diğeri de aynı şeyleri söylemişti."

Berish aniden durdu. "Nasıl yani?"

Adam yaptığı işe devam ederek omuzlarını silkti. "Birkaç gün önce buraya gelen polis. O da cesedi tanımıyordu."

Özel ajan kısa bir süre konuşamadı. Kelimeler boğazına dizilmişti. Sonra nihayet cümle kurabildi. "Gelen kimdi?"

Ölülerin bekçisi, özel ajanın imzaladığı dosyayı işaret etti: "İsmi orada yazılıdır, muhtemelen sizinkinden bir sayfa evvel."

63

Günün aranan adamı Federal Polis Teşkilatı'nın binasına geri dönmüştü.

Polis merkezi, gecenin ikisinde dahi gün ortasındaki kadar hareketliydi ama muhtemelen polislerden hiçbiri, Simon Berish'in kendiliğinden geri dönecek kadar budala olabileceğini tahmin etmiyordu.

Ama özel ajan, arabasını yan sokaklardan birine park edip birkaç saat evvel kaçarken kullandığı ve doğrudan Limbo'ya çıkan arka girişe doğru yöneldi.

Kayıp adımlar salonundan geçti ve binlerce sessiz göz kendisine baktı. Kaybolanların arasında, sırf hayatta olduğu için –ya da en azından ölü olmadığını bildiği için– kendini suçlu hisseden davetsiz bir misafir gibi ilerledi.

Ayak sesleri gelişini haber verircesine etrafta yankılanıyordu ama Berish aldırış etmedi.

Bu kadar geç saatte bile birilerinin onun ziyaretini bekliyor olduğundan emindi.

Hitch'in havladığını duydu – muhtemelen sahibinin geldiğini anlamıştı. Ofisin kapısının önüne bağlanmıştı. Berish onu sakinleştirmek için başını okşadı, tasmasını çıkardı ama oturmasını ve kendisini beklemesini işaret etti.

Kapı yarı aralıktı, içeride ışık açıktı ve birinin gölgesi görünüyordu.

"İçeri gel," diyerek onu davet etti bir erkek sesi.

Berish elini kapıya dayayıp yavaşça itti. Yüzbaşı, o öğleden sonra giydiği ve üstünde Federal Polis arması olan mavi eşofmanı hâlâ üzerinde olduğu halde çalışma masasında oturuyordu. Gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirilmiş, bir şeyler yazıyordu.

"Otursana, bitmek üzere."

Özel ajan kendisine söyleneni yaparak masanın karşı tarafına oturdu ve Stephanopoulos'un işini bitirmesini bekledi. Limbo'nun amiri birkaç saniye sonra kalemini bırakıp ona döndü. "Kusura bakma ama önemliydi." Ve sakin bir tavırla gözlüklerini çıkardı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şu ana kadar bir hayaletin peşine düşmüşüz."

"Demek cesedi buldun." Steph memnun görünüyordu ama tebessümü solgun yüzüne oturmuyordu.

"Mila Çin lokantasında, bana ilk geldiğinde Kairus diye biri olmadığını, onun sadece bir hayal olduğunu söylemiştim ona. Yanılmıyormuşum." Berish kısa bir süre sessiz kaldı. "O insanları ortadan kaybeden sendin. Ama yirmi yıl önce basın ve kamuoyu, ilk yedi kaybolan arasında –bizim saf bir şekilde "uyuyanlar" ismini verdiklerimiz– bir bağlantı kurarak her şeyi bozdu."

"Henüz çömezdim," dedi Steph kabullenerek ve bariz bir pişmanlıkla. "Ama sonra kendimi geliştirdim."

"O dönem onlar seni bulmadan önce senin soruşturmayı kapatman gerekiyordu. Bunun tek bir yolu vardı: suçu başkasına atmak. Sonra biraz zaman geçmesine izin verecektin ve kaybolmalar yeniden başlayacaktı, hem de bu kez bir pürüz çıkmadan."

"Bakıyorum hazırlıklı gelmişsin."

"Yirmi yıl önce, Michael Ivanovič'in morgda adli tıp uzmanı olarak çalışan annesiyle bağlantıya geçtin. Ve yeni bir aile bulup

iyi bakılmasını sağlayarak oğlunun hayatını kurtaracağına dair ona söz verdin... Onu da Sylvia'ya verdiğin değişim vaadinin aynısıyla ikna ettin."

Steph onu tasdik eder gibi bir şekilde ellerini çenesinin altında kavuşturdu.

"Ama bir bedel istedin: isimsiz bir ceset. Michael'ın annesi seni memnun etmek için sadece doğru fırsatı kolladı, o da gelmekte gecikmedi; parkta top oynayan birkaç çocuk tarafından tesadüfen bulunan kimliksiz bir cesetle birlikte hem de. Bu numarayı kimse fark etmeyecekti – bu tip ölüler morglardan gelip geçerdi ve polisin, kafasında bir kurşun olan isimsiz bir zavallının cinayetinden daha önemli işleri vardı. Adli tıp raporundaki ölüm tarihinin önemi yoktu çünkü Bayan Ivanovič onu değiştirecek ve ölümü bir ay öne kaydıracaktı." Berish duraksadı. "O zavallı 'resmî anlamda' ölemezdi, değil mi? Sana planını gerçekleştirmek için yeterli zamanı vermek üzere otuz gün daha beklemesi gerekiyordu... Ve böylelikle Kairus'u yarattın. Michael'ın annesi, yüzü hâlâ iyi durumda olan cesedin fotoğrafını çekti ve sana verdi; sen de polise söylemesi gerekenlerin talimatını verirken Sylvia'ya onu gösterdin."

"Kairus'un hatırlanmak için ona gülümsemesi güzel hikâye değil mi ama?" dedi yüzbaşı gururla. "Beni de şaşırtan bir buluş oldu."

"Sylvia ortaya çıktığında onu koruma altına aldık. Ama uzun sürmeyecekti... Çünkü her şeyin yolunda gitmesi için tanığı da ortadan kaybetmen gerekiyordu."

"Öyle."

"Onu kaçıranın Kairus olduğuna dair kanıt, birkaç gün sonra polis merkezine gönderilen Sylvia'ya ait saç tutamıydı."

"Morgdaki, ölüm tarihi değiştirilmiş olan ceset, tanığın kaçırıldığı gün hâlâ hayatta görünüyordu. Böylece aldatmacayı kimse anlamayacaktı," dedi Steph ve gülümsedi. "Ayrıca Uy-

kuların Efendisi'ni araştırmakta ısrar eden olursa karşılarına isimsiz ceset çıkacaktı. Ve dava kapanacaktı."

"Suçlunun tesadüfi ölümü: şans eseri bir olay, kaderin cilvesi. Kulağa uydurma gibi gelse de sahte gerçek soruşturmayı sonuçsuz olarak kapatacaktı." Berish aniden kendisini bir suç ortağı gibi hissetti. "Ama buna gerek yoktu: soruşturma, daha bu olmadan kapatıldı. Joanna, Gurevich ve benim sayemde. Amirimiz olarak senin sadece onay vermen yeterliydi. Ve eğer birilerinin –mesela benim– vazgeçmemesi ihtimaline karşılık, on üç numaralı odadaki isimsiz ceset orada kalıp bekleyecekti."

Stephanopoulos üç kez yavaşça alkışladı, söylenen her kelimeyi onaylıyormuş gibi bir hali vardı. "Bir detay daha var," dedi. "Ve eminim şimdi bana bunu soracaksın."

Berish o soruyu sorarak onu memnun etti. "Neden?"

Dudakları titriyordu ama Steph bu soruya memnun olmuş görünüyordu. "Çünkü kaybolmasına yardım ettiğim kişiler mutsuz zavallılardı. Hayat onları her türlü mutluluktan yoksun bırakmıştı, haysiyetlerini dahi ellerinden almıştı. Andrè García'yı –ilk kaybolan– ele al; homoseksüel oluşu nedeniyle orduyu bırakmak zorunda kalmış bir mağdurdu o. Ya da Diana Müller, kendisini dünyaya getiren kadının günahlarının bedelini ödüyordu. Roger Valin, hayatta kaldığı sürece annesine yardım etmek zorunda kalmıştı. Ya Nadia Niverman? Şiddet düşkünü pislik kocasından uzaklaşmayı başaramamıştı. Eric Vincenti'den söz etmeye bile gerek yok; her geçen gün aynı ofiste, gözlerimin önünde, çözülememiş kayıp vakalarıyla kendisine işkence ediyordu. Hepsi de ikinci birer şansı hak ediyordu."

"Saçma planını gerçekleştirebilmek için Tanık Koruma Programı'nın kaynaklarını ve birikimlerini kullandın. Paraya ve sahte kimlik alternatiflerine erişimin vardı. Tanık Koruma

Programı'ndakilere yeni bir hayat verebilmek için kullandığımız araçlara da."

"Suçlular," diye düzeltti Steph. "O insanlar bizim yardımımızı hak etmiyordu."

Yüzbaşı sakin görünmek için çabalıyordu ama alnı terden sırılsıklam olmuştu.

"Onları telefonda nasıl ikna edebildin?" diye sordu Berish.

"Onların bana ihtiyacı vardı. Bilmeseler de tüm hayatları boyunca beni beklemişlerdi. Yüzümü göstermeme rağmen bana güvenmiş olmaları bunun bir göstergesi. Onlara tüm talimatları veriyordum, gerçekten radikal bir değişiklik istiyorlarsa Ambrus Otel'in üç yüz on yedi numaralı odasına gitmelerini, yatağa uzanıp bir uyku hapı almalarını söylüyordum – bilinmeyene doğru tek yön gidiş bileti."

"Ya da cehenneme."

"Sonra gidip onları yük asansörüyle taşıyarak o sefil hayatlarından, hatta bazen de kendilerinden kurtarıyordum."

"Son zamanlarda da Eric Vincenti'nin yardımıyla."

Steph gülümsedi. "Onu bilhassa seçtim, artık yaşlanıyordum."

"Peki, uyandıklarında ne oluyordu?" Özel ajan artık hoşnutsuzluğunu gizleyemiyordu.

Yüzbaşı düş kırıklığı içinde başını iki yana salladı. "Anlamıyor musun? Onlara yeni bir kader bahşediyordum ben. Baştan başlayabiliyorlardı. Böyle bir fırsat kaç kişinin ayağına gelir?"

Özel ajan, yaşlı yüzbaşının aklından zoru olduğunun farkındaydı. "Gerçekle bağlantını ne zaman yitirdin, Steph? Doğru ile yanlışı ne zaman ayırt edemez hale geldin?"

Yüzbaşının dudakları yeniden titremeye başlamıştı.

"Ve neden ben?" Berish bunu âdeta yakarır gibi sormuştu ve bunun için kendisinden nefret etti.

"Sylvia'yı düşünüyordun..." Steph öne doğru eğilerek gözlerinin içine baktı. "Ama sen de diğer polislerden farklı değilsin.

Senin için o kız önemli değildi, sana nasıl hissettirdiği önemliydi. Onun için doğru seçim olmayabileceğin düşüncesi hiç aklına gelmedi mi?"

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Berish.

"Uzun yıllar süren meslek hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da kimsenin kurbanlarla gerçekten ilgilenmediğidir – polis memurları için hiçbir ehemmiyetleri yok, yayın organları ve kamuoyu için de. Sonuçta herkes suçluların ismini hatırlıyor, kurbanlar unutuluyor. Ve Limbo da benim haklı olduğumun bir kanıtı." Steph yüksek sesle ve hararetli bir şekilde konuşmaya başlamıştı. "Hepiniz canavarı yakalamakla ilgileniyorsunuz, canavarın adını öğrenmekle, mahkemelerinizde yargılamakla... Bu nedenle sizler için Kairus'u yarattım." Gürültülü bir kahkaha attı. "Ben küçükken komşumuzun kedisinin adıydı. O ismi bundan esinlenerek seçtim, inanabiliyor musun?"

Berish kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu.

"Ve onu senin saplantın haline getirdim," diye devam etti yüzbaşı. "Bunca yıl onun sayesinde yaşadın sen."

"O benim sayemde yaşadı!" Berish yumruklarını masaya vurdu. "Kendine bir hayat edinmek için benimkini aldı." Duraksayıp sakinleşmeye çalıştı. "Hatta onu benden çalan sensin çünkü Kairus sensin."

Steph eğlenmiş görünüyordu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Kötülük Hipotezi," deyiverdi Berish.

Ama yüzbaşı anlamamıştı. "Ne?"

"İyilik için kötülük yapmak. İyilik de kötülükle sonuçlanabilir."

"Ben onları kurtardım! Kimseye bir kötülük yapmadım."

Berish gözlerini ona dikti. "Yaptın. Sen kaybolanlara daima göz kulak oldun, belki de yaptığın iyi iş yüzünden kendini tatmin etmek için. Kendini bir hayırsever gibi görüyordun. Fakat onlara bahşettiğin yeni hayattan memnun olmadıklarını fark etmeye

başladığında onları herkesten ve her şeyden intikam almak üzere geri dönmeye ikna ettin. Sen azmettiricisin."

"Hayır, bu doğru değil," diyerek kendini savunmaya çalıştı Steph, özel ajanın suçlamalarından dolayı paniğe kapılmıştı. "Uykuların Efendisi diye bir şey var." Steph'in gözleri, dehşete kapılmış bir insanınkiler gibi büyüdü. "Bizdik... bunca yıl onun peşini bırakmadığımız için onu çağırmış olduk, o da sonunda ortaya çıktı."

"Dediklerin çok anlamsız. Sen kaçığın tekisin."

Steph kollarını masanın üzerinden uzatıp Berish'in kolunu tuttu. "Birkaç gün önce morga da bu yüzden gittim. Kairus'un hâlâ o bölmede olduğundan ve uyanmadığından, yürüyerek oradan çıkıp gitmediğinden emin olmalıydım. Onca yılın ardından ben, yani onun yaratıcısı... onun yüzünü görmek zorundaydım."

Berish kolunu çekti. "Kes şunu Steph, Mila'yla beni bir araya getiren sensin."

Ama yüzbaşı artık onu dinlemiyordu. "Ben onu durduramam. Ben artık bir şey yapamam." Sandalyesinde geriye yaslanıp ellerini kucağına koydu.

"Yapabilirsin, bana onun nerede olduğunu söyle."

Steph bakışlarını aniden Berish'e çevirdi.

Özel ajan bir tabancanın masanın altından yukarı doğru kalktığını gördü. Namlusu alttan yüzbaşının çenesine dayandı. Patlayan silahın sesi yüzbaşının son kelimelerine karıştı.

"Bul onu."

Stephanopoulos'un üst bedeni öne doğru düştü, başı sert bir şekilde masaya çarptı. Masanın üzerindeki kâğıtlar yerlere saçıldı. Berish ancak o zaman bir tepki vererek ayağa fırladı.

Köpek odanın dışında havlamaya başladığında özel ajan masanın öteki tarafına dolanıp yüzbaşının cansız bedenini kal-

dırdı. Onu arkasına yasladı ve yumuşak bir hareketle açık olan gözlerini kapadı.

Ellerinin kana bulandığını fark ettiğinde bir adım geriledi. Bu onun da hatasıydı. Ter içindeki alnı, titreyen dudakları ve Steph'in solgun yüzü, deliliğinin habercisiydi ama o bunları doğru yorumlayamamıştı.

Olayları sıraya koymaya çalışırken yüzbaşının intihar ederken kullandığı, yerde yatan silah gözüne ilişti.

Kabzanın yan tarafına işlenmiş yazıları okudu. Bir seri numarası ve silahın ait olduğu polisin baş harfleri.

M.E.V.

María Elena Vasquez, dedi Berish kendi kendine. Mila'nın yangından evvel, kırmızı tuğlalı binada kaybettiği silahtı bu. Berish buna inanmıyordu: o gece Kairus'un sığınağındaki kişi Stephanopoulos'tu. Ona ateş etmiş olmasına karşın onu elinden kaçırmıştı. Eğer denk getirebilseydi bu olay uzun süre önce bitmiş olacaktı.

Fakat özel ajan bir başka gerçeği daha anlamıştı. İşi bitmişti.

Yargıç ve Klaus Boris o kahrolası tabancayı kendisinin aldığını düşünüyorlardı, şimdi bu ölümün suçunu da ona yükleyeceklerdi. Onu ele veren tanığı yok etmeye çalıştığını iddia edeceklerdi. Silahı yok etmesi de yeterli olmazdı. Balistik raporla silahın Mila'ya ait olduğu saptanırdı. Evet, Mila – bu düşünceyle birlikte allak bullak oldu.

Kısa bir süreliğine de olsa onu unutuvermişti.

Steph'in ölümü onu bulma ümidini tamamen yok etmişti.

Simon Berish, gözlerinin önündeki manzaraya bakarak uzun bir süre kıpırdamadan öylece durdu. Odadaki her detay onu cinayetle suçluyordu. Cevapları almıştı ama ne pahasına? Kendisine ve Mila'ya neler olacağını bilemiyordu.

Her ne kadar olanaksız görünse de soğukkanlılığını korumalıydı. Ya da merkeze gidip hemen teslim olabilirdi. Bu işten temiz çıkabilmesi için tek bir ihtimal varsa onu şimdi bulmalıydı. "Sonra" var olmayan bir kelimeydi onun için, "sonra" hiçbir anlamı olmayan bir kelimeydi.

Oraya adım attığından beri olanların izini sürerek işe başlamalıydı. Suç mahallinin, kendi savunmak için kullanabileceği zayıf noktalarını ancak bu şekilde bulabilirdi.

Kapıyı açtığı ana geri döndü. Steph onu içeriye davet etmişti ama kendisi masada oturuyordu ve... bir şeyler yazıyordu.

Belki de intiharının sebeplerini açıkladığı bir not bırakıyordu.

Berish yere saçılmış kâğıtları incelemeye koyuldu. Notun hangisinde olduğunu bilmiyordu – lanet olsun ki dikkat etmemişti. Kâğıtlara çılgınca göz gezdiriyordu. Ancak o sırada telaşla yazıldığı belli olan bir el yazısının olduğu not dikkatini çekti: kendi ipini çekmeye karar vermiş, çaresiz bir adamın el yazısı. Berish doğru iz üstünde olsun ya da olmasın tek bir şansı vardı.

"Bul onu..." demişti Steph ölürken. Gerçekten de o kâğıtta bir adres yazıyordu.

64

Kasaba şehre iki yüz kilometre mesafedeydi.

Oraya gitmek için Stephanopoulos'un arabasını kullanmıştı. Onun durumunda, bir trene ya da otobüse binmek riskli olurdu. Yolu otobana girmeden tamamlamış, kontrol noktalarına yakalanmamaya dikkat ederek tali yolları tercih etmişti.

Ölü bir insanın arabasını kullanmak –özellikle de ölümüne sebebiyet veren siz olduğunuzda– pek de iyi bir fikir sayılmazdı. Ama Berish'in başka seçeneği yoktu. Limbo'daki cesedin birkaç saat daha fark edilmeyeceğini varsayarak –ya da en azından bunu umut ederek– bütün gece araba kullanmıştı. Yola çıkmadan evvel durumunun acil olduğunu açıklayarak Hitch'i bir köpek oteline bırakmıştı. Onu yanında götürmek istememişti, neyle karşılaşacağını bilmiyordu ve tek dostunun başına kötü bir şey gelmesinden korkuyordu.

Belki de korkusu yersizdi ama Berish son dönemde bir paranoya duygusuna çok kapılıyordu. Sevdikleri hayatından yitip gidiyorlardı. Önce Sylvia, sonra Mila. Kadın polisi tüm yol boyunca düşünmüştü. Berish onun başına gelenlerden kendisinin de sorumlu olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Evet... ama ona ne olmuştu?

Bu soruya bir cevap bulamamanın getirdiği acizlik onu yeni riskler almaya itiyordu. Daha önce hiç gitmediği bir kasabada, bilmediği bir adrese gitmek gibi.

Adrese cumartesi günü saat altıya doğru ulaştı. Koşu yapan veya köpeğini yürüyüşe çıkarmış birkaç kişi haricinde sokaklar boştu. Çalışanların arabaları düzgün bir şekilde sokaklara park edilmişti.

Berish benzin istasyonundan aldığı haritayı takip ederek adresi gösteren yere vardı – burası kasabanın karşı sınırında, sakin bir mahalleydi. Kısa bir süre öncesine kadar kırlık bir alan olmalıydı.

Bina numarasını aradı ve bu numaranın da bakımlı bir bahçesi, eğimli bir çatısı olan, iki katlı, beyaz bir binaya denk geldiğini gördü.

Aracı kaldırıma yanaştırıp arabadan inmeden pencerelerden içeriyi görmeye çalıştı. Aynı esnada binayı da inceliyordu.

Her şeyden önce burası bir sığınağa ya da hapishaneye benzemiyordu. Belli bir ekonomik geliri olan insanlara ait bir ev gibi duruyordu. *Çocuklarını üniversiteye gönderecek parası olan insanlara ait bir yere benziyor,* dedi içinden. Diğer bir deyişle bir ailesi olan insanlara.

Ama belki de sadece görüntüde öyleydi.

Berish, buranın Mila'yı tutsak eden azmettiricinin müritlerinin saklandığı bir yer olup olamayacağını anlayamadı. Belki de birazdan Limbo'daki meslektaşı Eric Vincenti'nin içeriden çıktığını görecek ve yanılmadığını fark edecekti. Ama şimdilik aracın içinde kalıp beklemeliydi. Endişesine yenik düşmesi ve koşarak bölgeyi kontrol etmeye çalışması işine yaramazdı, ayrıca silahsızdı. Ne yapabilirdi?

Büyük bir tehlikenin içindeydi ve tek başınaydı.

Karanlıklar Ordusu etrafını sarmıştı, onlar her yerde ve hiçbir yerdeydiler. Her köşede görünmez kalabalıklar saklanıyordu. Düşmanı da öyle: tek bir kötü ruh ve bir sürü yüz. *Ama bunda şeytani bir şey yok*, diye hatırlattı Berish kendine. Daima mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Bu nedenle de özel ajan hâlâ kazanma şansı olduğuna inanıyordu.

Uyumadan geçen uzun saatlerin yorgunluğu kendini göstermeye başlamıştı. Sırtı ağrıyordu, kasları stresle kasılıyordu. Bir süre direksiyona yaslandı ve beklenmedik bir rahatlama hissetti. Gerginliği azalmaya başlamıştı, böylece arabanın içine hâkim olan sıcaklığın da etkisiyle göz kapakları ağırlaştı. Farkında bile olmadan uykuya yenik düşmek üzereydi.

Her şeyi unutarak gözlerini kapadı. Ama bir saniye yeterli oldu ve adrenalin yükselmesi onu gerçeğe döndürdü. O sırada evin önündeki yola bırakılmış günlük gazetesini almaya çıkan sabahlıklı kadını gördü.

Sylvia'yı en son haziran ayı sonunda bir akşamüstü görmüştü. Ancak kayboluşundan sonra onda bir fotoğrafı dahi olmadığını fark etmişti, o nedenle yirmi yıl boyunca hatırladığı tek görüntü hafızasında sakladığıydı.

O yüzdeki en ufak çizgiyi dahi aklından çıkarmamak için ne kadar çok çaba sarf etmişti. Bu görüntü kim bilir kaç kere geçmişle birlikte yitip gidecek gibi olmuştu. Artık sesini hatırlamadığını fark ettiği gün ne kadar da acı çekmişti.

O haziran akşamı –sonsuza kadar "son kez" olarak anılacak olan o akşam– tehlikeli oluşuna aldırmadan terasta akşam yemeği yemişlerdi. Gerçek bir karı koca gibi.

Onları görenler 37G'de oturan genç çift olduklarını düşünmüştü muhtemelen. Hiç kimse onların bir polis memuru ve

koruduğu görgü tanığı olduğunu düşünmezdi. Ama bu, belki de gerçekten birbirlerine âşık olduklarından dolayıydı.

Bu duyguyu ilk kez hissettiğinde –ilk öpüşmelerinin ardından– hiç tereddüt etmeden görevini bırakması gerekirdi. Oysa duygusal bir ilişkiye girmenin o ve kendisi için tehlikeli olabileceğini biliyordu. Ama kalmıştı. Her ikisi adına karar vermiş ve dürüst olmamıştı.

Ve bunu çok geç fark etmişti. Gözünü açan şey, korku dolu son gecenin sabahında olanlardı.

Uyumadan evvel sevişmişlerdi. Sylvia büyük bir tutkuyla onun üzerine tırmanmış ve başını çıplak göğsüne gömerek teninin kokusunu içine çekmişti.

Simon şafak sökerken onun kokusuna doyamadığını hissetmiş, yatağın içinde ona dokunmak için elini uzatmıştı. Ama o yataktan çoktan kalkmıştı. Bunun üzerine çarşafın ve yastığın üzerinde bıraktığı sıcaklıkla yetinmek istemişti.

Ancak onun yattığı yer buz gibiydi.

Yıllar boyunca onu terk etmeyecek olan o dehşet duygusunu ilk kez o zaman hissetmişti. Hemen ayağa fırlayarak çarşafı beline dolamış, bütün evin içinde çılgınlar gibi onu arasa da içten içe gerçeği çoktan anlamıştı.

Panik duygusu tüm bedenini sardığında ilk iş olarak tuvalete koşup kusmuştu – elbette, deneyimli bir polis memuruna uygun bir hareket değildi bu. Sonra başını lavabodan kaldırdığında aynalı dolabın rafında bir şey görmüştü.

Uyku ilacı kutusu her şeyi anlamasını sağlamıştı.

Yirmi yıl sonra, benzer bir sabah vakti Berish, aynı kusma ihtiyacını yeniden duyuyordu.

"*Bul onu...*" Ama Stephanopoulos, Mila'yı kastetmemişti, bunu artık biliyordu.

Simon korkuyordu ama yine de hazır olduğunu düşünüyordu. Sylvia'yı bulduğunu hayal ettiği her seferinde zihni, onu gördüğü ilk anı hayal etmeye zorlamıştı onu. Sonra olacaklar kendisinin keşfetmesi gereken bir bilinmezdi.

Bu nedenle hiçbir şeye aldırış etmeden arabadan indi ve giriş kapısına doğru yöneldi.

65

Sylvia kapıyı açtığında tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu.

Kuzguni saç örgüsü bile aynıydı, sadece biraz kırlaşmıştı.

Kadın sabahlığına sarınarak bir süre karşısında duran adamın kim olduğunu anlamaya çalıştı. "Aman Tanrım..." dedi sonra.

Berish daha ne olduğunu anlayamadan kendini onun kollarında buldu. Sylvia'nın gidişinden beri fiziksel temas güçlü olduğu bir konu değildi. Kızgındı, kırgındı, hırçındı. Her şeye rağmen, evrendeki sessiz bir güç işlerini yoluna koymak üzere çalışıyormuş gibi, olumsuz duygular yavaş yavaş kaybolup yerlerini hoş bir rehavet hissine bıraktılar.

Sylvia geri çekilerek bir kez daha inanamayan gözlerle ona baktı. Ancak yüzündeki mutlu ifade hızla kaygıya dönüştü. "Yaralı mısın yoksa?"

Berish onun bakışlarını takip etti ve kıyafetlerinin de elleri gibi kan içinde olduğunu gördü. Steph'i hareket ettirdiğinde elleriyle birlikte giysilerinin de kirlendiğini unutmuştu.

"Hayır, benim kanım değil," diye açıkladı aceleyle. "Anlatacağım." Kadın etrafı kolaçan etti, ardından onu öptü ve yavaşça evin içine çekti.

* * *

Sylvia, ceketini çıkarmasına yardım ettikten sonra onu kanepeye oturtmuştu. Ve şimdi de ıslak bir süngerle boynuna bulaşan kanı temizliyordu.

Bu yakın temas Berish'i şaşırtmıştı ama bunu yapmasına izin verdi. "Hemen gitmeliyim. Beni arıyorlar, fazla kalamam."

"Ne sebepten olursa olsun bir yere kıpırdanmıyorsun," diye karşılık verdi kadın yumuşak ama net bir ses tonuyla.

Berish, kendini ona teslim etti ve bir an evindeymiş gibi hissetti. Ama orası onun evi değildi. Mobilyaların üzerindeki ve duvarlardaki fotoğraflar bunun kanıtıydı. Onlar farklı bir Sylvia'yı gösteriyordu. Gülümseyen bir Sylvia'yı. Özel ajanın içi bir acizlik ve huzursuzluk hissiyle doldu çünkü kendisi onu hiç böyle güldürememişti.

Bazı fotoğraflarda kucağında bir çocuk, bazılarındaysa yanında genç bir delikanlı vardı. Berish bu dönüşümün tüm aşamalarını karşısındaki fotoğraflarda görebiliyordu. Çocuğun yüzü garip şekilde tanıdık geliyordu. Ve Simon birlikte sahip olabilecekleri, doğmamış çocuklarını düşündü.

Ama onu rahatsız eden o fotoğraflarda görünmeyen yüzdü. Onları çeken kişinin yüzü.

Sylvia onun etrafa bakındığını fark etmişti. "Oğlum çok yakışıklı, değil mi?"

"Eminim onunla gurur duyuyorsundur."

"Öyle," dedi Sylvia memnun bir tavırla. "Şuradaki çocukluk hali. Ama şimdi çok büyüdü, biliyor musun? Nasıl oldu görsen. İnsana yaşlandığını hatırlatıyor."

"Ya gelip beni burada görürse?"

Kalkmaya yeltendi ama Sylvia bir elini onun omzuna koyup hafifçe aşağı doğru bastırdı. "Merak etme. Biraz önce çıktı. Hayatı deneyimlemek istediğini söylüyor." Kaşlarını çattı. "Onu durdurmak ne mümkün? Bir evlat sahibi olmak böyledir işte;

bir gün senden çikolatalı süt ister, ertesi gün bakmışsın özgürlüğünü ilan ediyor."

Sylvia'yı karşısında ilk gördüğünde Steph'in –yani azmettiricinin– yirmi yıl önce kendisine yaptığı iyiliğin karşılığında, ondan da suç işlemesini istediğinden korkmuştu. Ama belki de Sylvia'nın yeni hayatı son derece iyi gittiği için buna kalkışmamıştı. Bu evde düş kırıklığından, kin ve nefretten eser yoktu.

Berish bakışlarını Sylvia'ya çevirdi, ona sormak istediği bir şey vardı. "Oğlunla olduğun fotoğrafları kimin çektiğini merak ettim." Sonra düzeltti. "Yani bir kocan mı var, yoksa ne bileyim bir partnerin falan mı..."

Sylvia eğlenmiş görünüyordu. "Hayatımda kimse yok."

Simon ona belli etmek istemese de bu cevaba memnun olmuştu. Fakat hemen ardından bu bencil düşüncesinden pişmanlık duydu, Sylvia hayatı boyunca hep yalız olmuştu ve belki de bir ailesinin olmasını herkesten çok hak ediyordu.

"Bu yirmi yıl boyunca neler yaptın?" Onu bekleyerek geçirdiği zamana anlam katacak bir cevap beklentisindeydi.

"Unuttum." Sylvia'nın tavrı netti. "Zor oldu, biliyor musun? Azim ve kararlılık istiyor. Seni tanıdığımda mutsuz biriydim. Annemi ve babamı doğru düzgün tanımıyordum. Çocukluğumun büyük bölümü yetimhanede geçti. Benimle gerçekten ilgilenen kimse olmadı." Son sözlerin ardından pişman bir ifadeyle başını önüne eğdi. "Elbette aramızda olanlardan söz etmiyorum."

"Oysa ben o zamanı, seninle ilgili hiçbir şeyi unutmamaya çalışarak geçirdim. Ama detaylar, elimde olmadan kayboluyordu."

"Üzgünüm, Simon," diyerek araya girdi Sylvia. "Yirmi yıl önce benim yüzümden sıkıntı yaşadığın için üzgünüm. Sonuçta sen bir polistin."

"Sıkıntı mı?" Şaşırmıştı. "Ben seni seviyordum, Sylvia."

Fakat onun yüz ifadesinden durumun onun için aynı olmadığını anladı.

Yirmi yıl boyunca boşuna ümit beslemişti. Bunu daha evvel anlamamış olduğu için kendini bir budala gibi hissetti.

"Sen beni üzüntülerimden kurtaramazdın," diyerek onu teselli etmeye çalıştı kadın. "Bunu sadece ben yapabilirdim."

Sylvia'nın son sözleri, Berish'in aklına Mila'nın evinin altında yaşayan ve sürekli yiyecek bir şeyler bıraktığı evsiz adamla ilgili anlattıklarını getirmişti. *Ben onu saklandığı yerden çıkarmak istiyorum, yüzüne bakabilmek ya da belki onunla konuşabilmek için... Limbo'nun sakinlerinden biri olup olmadığını öğrenmek bile umurumda değil.*

Empati eksikliğini birkaç cümleyle özetlemişti.

Mutlu olup olmadığıyla ilgilenmiyorum. Başkalarının mutsuzluğu ancak bizimkini yansıttığında ilgilendirir bizi.

Berish aniden Mila'dan çok da farklı olmadığını anladı. Sylvia'nın hissettiklerini hiçbir zaman hesaba katmamıştı. Sırf kendisi mutlu olduğu için onun da öyle olduğunu varsaymıştı.

Daima duygularımız için bir mükâfat bekliyoruz ve verilmediğinde bunu ihanet olarak algılıyoruz – özel ajan her şeyi birkaç saniye içinde kavrayıvermişti.

"Kendini savunmana gerek yok," dedi kadının elini okşayarak. "Birisi sana yeni bir hayat teklif etti ve sen de kabul ettin."

"Ona sahip olmak için yalan söyledim." Kairus'un robot resmiyle ilgili yalancı şahitliğinden söz ediyordu. "Ama en önemlisi de seni kandırdım."

"Önemli olan senin iyi olman."

"Ciddi mi söylüyorsun?" Gözlerinde yaşlar birikmişti.

Berish onun elini tuttu. "Ciddi söylüyorum."

Sylvia ona minnettarlıkla gülümsedi. "Gidip sana kahve hazırlayacağım ve temiz bir gömlek bulacağım," dedi. "Oğlumun gömleklerinden sana uyacak olan vardır. Sen biraz dinlen, ben hemen gelirim."

Özel ajan onun ayağa kalkıp elinde süngerle odadan çıkışını izledi. Ona oğlunun ismini sormamıştı, o da söylememişti. Ama belki de böylesi daha iyiydi, Sylvia'nın hayatının o kısmına ait değildi.

İnsanları anlamak için yıllarca antropoloji okumuştu ama insan davranışlarının analizinin duygulardan geçmesi gerektiğini göz ardı etmişti. Çünkü her hareket –en önemsiz olanlar bile– bir duygu tarafından belirlenirdi. Sylvia'yla yaptığı kısa sohbet, Mila'ya olanları anlaması için yeterli olmuştu.

Klaus Boris kadın polisin, annesinin evinden kaçarcasına çıktığını ve moralinin bozuk olduğunu söylemişti.

Berish o ana kadar bu detaya gerekli önemi vermemişti. Ama şimdi, Mila'nın ortadan kaybolmadan önceki gece bir şeyden üzüntü duyduğunu anlıyordu.

Ve bunun kızıyla bir ilgisi olduğu kesindi.

Mila'nın Kairus'un bir manipülatör olduğunu öğrendikten sonra soruşturmaya devam etmek istemeyişini anımsadı – Suflör davasıyla benzerliklerinin olabileceğinden ve kızını kötü yönde etkileyebileceğinden korkuyordu.

Eğer kızıyla arasında gerçekten bir şey olduysa o halde gidebileceği tek bir yer vardı.

Birçok insan için –Sylvia da buna dâhildi– mutsuzluğun çözümünü simgeleyen yere gitmeliydi. Stephanopoulos'un dediği gibi, Mila'nın bilinmeyene doğru tek gidiş biletini bulabileceği yere.

"Nasıl bu kadar duyarsız olabildim?" Berish fark etmeden son düşüncesini yüksek sesle söylemişti.

Sylvia'nın elinde temiz bir gömlekle kapıda durduğunu fark etti, onu duyduğuna şüphesi yoktu.

"Seni neden aradıklarını bana anlatmak istemez misin?" diye sordu kadın Berish'in ifadesi değişirken.

"Uzun bir hikâye ve senin bu işe daha fazla bulaşmanı istemiyorum. Bu yüzden şimdi buradan gideceğim ve sen de hayatına devam edebilirsin. Kimse benim, senin ve oğlun arasında bir bağlantı kuramayacak. Sana söz veriyorum."

"En azından biraz uyu. Yorgun görünüyorsun. Kanepede yatabilirsin, üzerine bir şey getiririm."

"Olmaz," dedi Berish. Ve bu kez kendinden emindi. "Ben bir açıklama istiyordum ve onu aldım. Şimdi gitmem gerekiyor, birinin bana ihtiyacı var."

66

Döner kapıdan içeri girerek Ambrus Otel'in gerçek dünyadan uzak boyutuna geçti.

Berish sıradan bir otele girmediğini biliyordu. Bir kez daha, bildiği dünyanın çarpık bir taklidi, aldatıcı bir tanrının yarattığı paralel bir dünyaya adım atıyordu. Öyle ki orada yerçekiminin olmadığını, duvarların üzerinde yürümenin dahi mümkün olduğunu görse neredeyse şaşırmayacaktı.

Hitch de benzer şeyler hissediyor olmalıydı çünkü son derece huzursuz görünüyordu. Köpeği otelden almıştı çünkü ona ihtiyacı vardı. Hitch sahibini yeniden gördüğüne sevinmiş, onu coşku dolu hareketlerle karşılamıştı.

"Hey, o hayvan buraya giremez," dedi görevli hemen, resepsiyon bankosunun ardındaki kadife perdenin içinden çıkarak.

Berish onun ilk seferindeki gibi giyinmiş olduğunu fark etti – kot pantolon ve siyah tişört. Dövmelerinin bir önceki sefere göre daha canlı göründüklerine, kırlaşmış saçlarının renklerine yeniden kavuştuğuna neredeyse yemin edebilirdi. Adam zamanda geriye doğru bir yolculuk yapmış gibiydi, karşısında aynı kişi ama daha genç haliyle duruyordu sanki.

Fakat tüm bunlar, elbette ağır bir endişeden ve onca yıl bu yerde olanlara –saçma da olsa– bir anlam verebilme ihtiyacından doğan yanlış algılardan ibaretti.

Bu yerin kendine has bir enerjisi vardı.

Gizli ilişkilerden artakalan ya da bu odalardan geçen hayatların, sadece uyuyan veya temel güdülerini açığa vuran insanların bıraktığı kalıntılardı. Her defasında yataklar toplanıyor, çarşaflar ve havlular yıkanıyor, halılar temizleniyordu belki ama o insanların görünmez izleri orada kalıyordu.

Resepsiyon görevlisi bu kalıntıları, Edith Piaf'ın tatlı sesiyle boş yere örtmeye çalışıyordu.

Berish köpeğiyle ilgili söylenenlere aldırış etmeden, bir kez daha eski püskü kanepede sakin bir şekilde oturan yaşlı ve kör zenci adamın önünden geçerek adamla konuşmak üzere resepsiyon bankosuna yaklaştı.

"Beni hatırladınız mı?"

Görevli gözlerini kısıp bir süre ona baktı. "Selam," dedi hatırladığını onaylayarak.

"O gün yanımda olan arkadaşımın son dönemde buraya gelip gelmediğini öğrenmem gerekiyor."

Adam bir süre düşündükten sonra dudaklarını bükerek başını iki yana salladı. "Onu görmedim."

Berish adamın doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. O sırada Hitch'in dikkatini çekmeye çalışarak etrafında dolandığını fark ettiğinde köpeğin kokuyu aldığını anladı.

Mila oraya gelmişti.

Ne var ki özel ajanın bunu destekleyecek kanıtı yoktu, görevliyi yalan söylemekle de suçlayamazdı. "Son dönemde 317 numaralı odayı tutan oldu mu?"

"Bu aralar o odada işler kesat." Söylediklerini desteklemek için arkasında asılı anahtarların durduğu rafı işaret etti. "Gördüğünüz gibi anahtar burada." Berish, son derece sakin bir şekilde bankonun üzerine eğilerek adamın tişörtünün yakasına yapıştı.

"Hey, bayım," diyerek karşı çıktı adam. Ve özel ajanın bir şey söylemesine fırsat vermeden ekledi. "Ben odalarda olanları

bilmem ve kapıdan kimin girip çıktığını da kontrol etmem. Buradaki tek resepsiyon görevlisi benim, geceleri de dâhil. Arkada köşeme çekilir, ancak birileri anahtar istediğinde çıkarım – burada nakit ve peşin ödeme yapılır."

Berish adamın yakasını bıraktı. "İlk geldiğimde, üç yüz on yedi numaralı odada otuz yıl önce kanlı bir olay gerçekleştiğini söylemiştin."

Görevli o olayı hatırlamaktan hoşnut değilmiş gibi görünüyordu. Sanki o hikâye onu korkutuyormuş gibiydi.

"Elbette ben otuz yıl önce yoktum. Ayrıca anlatacak fazla bir şey de yok."

"Sen yine de anlat, merak ettim."

Adamın bakışları bulutlandı. "Dostum, buralarda merakın bir bedeli vardır."

Berish mesajı almıştı, elini cebine sokup bir banknot çıkardı.

Görevli onu anında gözden kaybederek bankonun altında bir yere koydu. "Bir kadın yirmi sekiz bıçak darbesiyle katledilmişti. Bildiğim kadarıyla katili hiç bulamadılar. Ama bir görgü tanığı vardı: kadının yatağın altına saklanmayı başarmış olan küçük kızı."

Özel ajan tüm olayın bundan ibaret olup olmadığını merak etti. Ona Stephanopoulos ve 317 numaralı oda arasında bir bağlantı olup olmadığını söyleyecek bir ipucu bekliyordu. Oraya ilk geldiğindeki sezgileri hâlâ geçerliydi.

Azmettirici o oteli belli bir stratejiyi temel alarak seçmişti. En popüler oda aynı zamanda en şüphelenilmeyecek olandı. Yük asansörüne yakın olması da mükemmeldi.

Mila gerçekten Ambrus Otel'e yeniden geldiyse –ki artık o yönde bir şüphesi kalmamıştı– ve Steph onun ortadan kaybolmasına yardım ettiyse o halde bu kendi isteğiyle uzaklaşmaya girerdi.

Kadın polis kırılma noktasına ulaşmış olmalıydı. Artık geriye dönemezdi.

Şimdi kimse Berish'i temize çıkaramazdı. Steph'in ölümünden onu sorumlu tutacaklardı ve bu, geri kalan her şeyin üzerine yıkılması için de yeterliydi.

Yaşayan bir suçlu, ölmüş ve gömülmüş bir azmettiriciden daha fazla ses getirirdi.

Yüzbaşı haklıydı. Kurbanlar kimsenin umurunda değildi. Herkes canavarı istiyordu.

Ve canavar hazırdı.

67

Gün batımı vadinin üzerindeki gün ışığını çekip almıştı.

Berish bir parkın bankında oturmuş, manzarayı izliyor, bir yandan da köpeğini okşuyordu. Bütün öğleden sonrayı aylaklık ederek geçirmiş ve yorulmuşlardı.

Hitch yakın zamanda ayrılacaklarını ve en sevdikleri yere yaptıkları bu sessiz yolculuğun bir veda olduğunu sezmişti. Başını Berish'in dizlerine dayamış, inanılmaz derecede insanlarınkini andıran kahverengi gözlerle ona bakıyordu. Onu henüz bir yavruyken barınaktan sahiplenmişti. Evde geçirdikleri ilk geceyi hâlâ dün gibi hatırlıyordu – onu odanın dışında tutmak üzere hazırladığı eğreti parmaklığı, oynaması için mamayla birlikte satın aldığı topu, yavru köpeğin tanımadığı bir ortamdaki şaşkın heyecanını, yeni sahibi yatağına yattığında çaresiz ağlayışını.

Köpek eğitmeni, olabileceklere dair onu uyarmış ve yalnız kalmaya alışmasını istiyorsa tepki vermemesini salık vermiş olsa da Berish dayanamamıştı. Böylece bir saat süren bir ağlayıp sızlanmanın ardından yatağından kalkıp onu teselli etmek üzere yanına gitmişti. Yere uzanmış, Hitch bacaklarının arasına kurulmuş ve her ikisi oldukları yerde uyuyakalana kadar onu okşamıştı.

Hitch'i, köpeklerin kimseyi yargılamadıklarından emin olduğu için almıştı – onun gibi bir hain için Hitch kusursuz bir arkadaş olacaktı. Fakat zamanla fikrini değiştirmişti. Köpekler

yargılamayı herkesten daha iyi beceriyorlardı ama neyse ki insanlar hakkında konuşamıyorlardı.

Berish artık merkeze dönüp teslim olmaya karar vermişti ama bir süre daha köpeğinin ve bu bitkin özgürlüğünün tadını çıkarmak istiyordu çünkü bir insanın hürriyetinin, eline kelepçe takıldığı değil, peşine düşüldüğü anda bittiğini biliyordu.

Birkaç saat sonra kendini bir sorgu odasında, tüm günahlarını bütün açıklığıyla anlatmak isteyeceği birinin karşısında otururken bulacaktı. Gerçi meslektaşlarının duymak istedikleri, kendi işlediği günahlar değildi.

Fakat ondan önce yapması gereken son bir şey daha vardı. Bunu her şeyden evvel tek arkadaşına borçluydu. Ve küçük bir kız çocuğuna.

Ufak bir pişmanlık hissi içinden geçerek son güneş ışığıyla birlikte uzaklaştı. Tüm vadiyi koyu bir örtü kaplamıştı. Gölgeler, kabaran bir deniz gibi ona doğru hareket ediyordu.

Berish gitme zamanının geldiğine karar verdi.

Mila'nın annesi kapıyı açtığında haberlerde gördüğü kaçağın yüzünü tanıdı.

"Kusura bakmayın," dedi Berish hemen çünkü başka ne diyeceğini bilemiyordu. "Size zarar vermeye gelmedim ve size yemin ederim kızınızın nerede olduğunu bilmiyorum."

Kadın hissettiği hafif korkuyu yenmeye çalışarak onu süzdü. "Sizinle ilgili korkunç şeyler anlattılar," diye karşılık verdi.

Berish bir an onun kapıyı kapayıp polisi arayacağını sandı. Ama kadın bunu yapmadı.

"Mila'nın kaybolmadan bir gece önce bana söylediği son şey size güvendiği olmuştu."

"Peki, siz bu konuda kızınıza güveniyor musunuz?" diye sordu Berish fazla ümit beslemeden.

Kadın başını olumlu anlamda salladı. "Evet. Çünkü Mila karanlığı tanır."

Berish etrafı kolaçan etti. "Fazla uzun kalamam, buradan çıkar çıkmaz teslim olmaya karar verdim."

"Sanırım yapılacak en doğru şey bu, hiç olmazsa kendinizi savunma fırsatınız olur."

Pek de öyle olmayacak, demek istedi ama onun yerine sessiz kaldı.

"Ben Ines." Kendini tanıttıktan sonra ona elini uzattı.

Özel ajan, kadının elini sıktı. "Eğer kabul ederseniz torununuz için bir hediyem var."

Kenara çekilerek Hitch'in içeri girmesine izin verdi.

"Ona bir köpek almayı düşünüyordum ben de," dedi kadın şaşkın bir halde. "Annesinin kaybolmasından sonra oyalanmasına yardımcı olsun diye."

Onları içeri alıp kapıyı kapadı.

"Sakindir ve çok da itaatkârdır," dedi Berish onu rahatlatmak ister gibi.

"Bunları Alice'ye neden kendiniz söylemiyorsunuz?" diyerek teklifte bulundu kadın. "İyi bir gün geçirmedi, bu onu memnun edecektir. Parkta koşarken düşmüş."

"Çocukların başına sık sık gelir," diye yorum yaptı Berish.

"Mila anlatmadı mı?" Kadın endişeli görünüyordu. "Alice'nin tehlike algısı yok."

"Hiç bahsetmedi."

"Belki de onun için asıl tehlikenin kendisi olduğuna inanmasındandır."

Berish bu cümle sayesinde birçok şeyi anlamıştı.

"Onunla konuşmak isterseniz Alice odasında."

Ines, onlara eşlik ettikten sonra izlemek üzere kapının eşiğinde durdu. Odaya ilk Berish girdi. Küçük kız geceliğiyle halının

üzerinde oturuyordu. Dizi kocaman, renkli bir sargı beziyle sarılmıştı.

Çay takımları önünde diziliydi. Bütün bebekleri çay partisine davetliydi ama şeref koltuğunda kızıl saçlı olanı oturuyordu.

"Merhaba, Alice."

Kız, kendisine ismiyle hitap eden kişinin kim olduğunu görmek için başını kaldırıp baktı. "Merhaba." Sonra misafirin arkasında duran köpeğe odaklandı.

"Ben Simon ve bu da Hitch."

"Merhaba, Hitch." Küçük kız bu ismi bir hediye gibi kabul etmişti.

Adını duyan köpek havladı.

"Seninle birlikte oturabilir miyiz?"

Alice kısa bir an düşündü. "Olur."

Berish yere bağdaş kurdu ve Hitch de hemen yanlarına oturdu.

"Çay sever misin?" diye sordu küçük kız.

"Hem de çok."

"Bir fincan çay ister misin?"

"Çok memnun olurum."

Kız hayalî çaydan bir fincana doldurarak ona uzattı. Berish, fincanı havada konuşacak cesareti bulmaya çalışıyordu. "Ben annenin bir arkadaşıyım."

Küçük kız buna yorum yapmadı. Acılı bir konudan kendini korumaya çalışıyor gibiydi.

"Mila bana senden bahsetti ve ben de seni merak ettim. O yüzden geldim."

Kız fincanı işaret etti. "İçmeyecek misin?"

Berish fincanı dudaklarına götürdü. Kalbinde bir sıkışma hissetti. "Annen yakında dönecek." Doğru mu yalan mı söylediğini bilmeden ona söz veriyordu.

"Miss bir daha asla dönmeyeceğini söyledi."

Berish önce anlamadı, sonra "Miss"in küçük kızın en sevdiği bebeğine verdiği isim olduğunu hatırladı. Mila bunu ona son konuşmaları sırasında söylemişti.

Onu tetikleyen bendim, diye düşündü Berish.

Peki, söyle o halde, en sevdiği renk ne? Ne yapmaktan hoşlanıyor? Senin olmadığın gecelerde birlikte uyuduğu oyuncağı var mı?

Kızıl saçlı bir bebek, adı da Miss.

"Annen sensiz yapamaz," diye karşılık verdi Berish çocuğa ve bu öngörüsünün gerçekleşeceğini umdu.

"Miss onun beni sevmediğini söylüyor."

"Eh, yanılıyor ama," diye yanıtladı özel ajan ancak bu sözleri fazla coşkulu söylemiş olacak ki Alice ona sert bir bakışla karşılık verdi. "Demek istediğim... Miss bunu bilmiyor çünkü bilemez."

"Peki." Küçük kız bu söylenenleri dikkate almış görünüyordu.

Berish yeniden konuşma ihtiyacı hissetti. Ama onu yeterince tanımıyordu. "Döndüğünde oyun parkına gidersiniz. Ya da sinemaya, çocukların çok sevdiği çizgi filmlerden birine. Eğer istersen patlamış mısır da yersiniz." Girişimlerinin rahatsız edici olduğunu fark etti çünkü Alice başını sallamakla yetiniyordu – çocuklar bazen dünyanın tüm bilgeliğine sahip oluyorlardı, bazen de delilerin yaptığı gibi, yetişkinleri hoş görüyorlardı.

Berish de büyüdükçe bu değerli sağduyuyu kaybetmişti. O da yeryüzünü işgal eden birçok deliden birine dönüşmüştü. Bu nedenle bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Tekrar ayağa kalkmadan evvel Alice onu durdurdu.

"Peki, sen bizimle gelmez misin o zaman?"

Özel ajan hazırlıksız yakalanmıştı. "Bir süre uzaklaşmam gerektiği için senden bir iyilik isteyeceğim." Küçük kız ona bakıp bekledi.

"Gittiğim yere köpekler kabul edilmiyor. Bu yüzden eğer sen de istersen... Hitch'e bakmanı rica edecektim."

Alice'nin ağzı hayretten açık kalmıştı. "Gerçekten mi?"

Aslında bu soru kapının eşiğinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş duran büyükanneyeydi. Alice onay işaretini aldıktan sonra en sevdiği bebeğini eline alıp beklenmedik bir şekilde onu Berish'e uzattı.

"Eminim gittiğin yerde bebeklere izin veriliyordur, bu yüzden o seninle kalıp sana arkadaşlık edebilir."

Berish ne diyeceğini bilemiyordu. "Ona iyi bakacağım, söz veriyorum. Miss de benimle olmaktan keyif alacak."

Çocuk şaşırarak ona baktı. "Onun adı Miss değil ki."

"Ah, değil mi?"

"Miss bir bebek değil, o bir insan."

Özel ajan aniden ürperdiğini hissetti. Boğazına bir şey düğümlenmişti. "Bir şey soracağım," dedi yüzüne bakabilmek için onu omuzlarından kavrayarak. "Biz kimden bahsediyoruz?"

Küçük kız bu soruyu bir süre düşündü. Sonra dünyanın en normal şeyini söylüyormuş gibi cevapladı: "Miss, uyumadan önce bana iyi geceler dileyen Uykuların Efendisi."

Kairus'un isimlerinden birini duymak, özel ajanın kanını dondurmuştu. Kendine gelip toparlandığında damarlarındaki kanın, bilinmeyen ve karanlık bir gücün etkisiyle bu kez sanki ters yöne akmaya başladığını hissetti.

"Alice bu çok önemli," dedi Berish. "Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi?"

Çocuk ciddi bir ifadeyle onaylayarak başını salladı.

İnsan küçükken odası ona dünyanın en güvensiz yeri gibi gelir, diye düşündü Berish. *Karanlıkta, tek başına uyunması gereken bir yerdir. Dolap canavarların sığınağıdır ve yatağın altında daima saklanan bir tehlike vardır.*

Ama sonra Alice'nin tehlike algısı olmadığını hatırladı.

Belki de annesi biraz da bu yüzden onu kamerayla izliyordu. Berish dehşete kapılmış olmasına rağmen ne yapması gerektiğini biliyordu.

68

Mila'nın küçük dairesinin ışıkları kapalıydı.

Ekrandan gelen ve Berish'in yüzünü aydınlatan yeşilimsi ışık hariç. Bu, Alice'nin odasını kaydeden kameranın görüntüsüydü. Özel ajanın etrafında, birer kale gibi üst üste dizilmiş kitap yığınları vardı.

Bilgisayarda, önceki gecelerin kayıtlarını ararken iki gece evvelkini buldu – Mila'nın kaybolduğu geceninkini.

Video kaydında, koridorda hiç kıpırdamadan duran kadın polisin dolabın aynasındaki yansıması da görülüyordu. İçeriyi dinliyordu. Muhtemelen birazdan duyacakları, o gece moralini bozan cümleler olacaktı.

Alice yatakta oturmuş, alçak sesle konuşuyordu.

"Ben de seni seviyorum," diyordu. "Görürsün, hiç ayrılmayacağız."

Fakat konuştuğu kişi kucağındaki bebek değildi.

Bir köşede ayakta duran biri vardı. Karanlık bir gölgeydi bu. Berish daha iyi görebilmek için ekrana yaklaşmak zorunda kaldı.

"Seni yalnız bırakmayacağım. Ben annem gibi değilim, daima senin yanında olacağım."

Özel ajan buna inanmıyordu, korku sırtına saplanan buz gibi bir bıçak gibi ürpermesine neden oldu.

"İyi geceler, Miss."

Küçük kız bu sözleri söyledikten sonra yatağa girdi, Mila o sırada kaçarak uzaklaşıyordu.

O esnada gölge köşesinden çıktı, bir adım ilerleyip küçük kızın saçlarını okşadı.

Miss, uyumadan önce bana iyi geceler dileyen Uykuların Efendisi.

Kadın bir kamera tarafından kaydedildiğini bilmiyordu. O nedenle başını kaldırdığında objektife doğru baktığından da habersizdi.

69

Sessizliğe gömülmüş olan evin içi karanlıktı.

Simon Berish de servis kapısının camının üzerinde gezinen karanlık bir silüetten ibaretti. İçeri girdikten sonra kapıyı dikkatle arkasından kapadı.

Mila'nın tabancasını Stephanopoulos'un ofisinde bıraktığına pişman olmuştu, şimdi tamamen silahsızdı.

Ama Sylvia, muhtemelen sabahın üçünde ziyaret edilmeyi beklemiyordu. Belki de maçı çoktan kazandığına emindi. Ya da her zaman tetikteydi. Berish bunu bilmiyordu.

Artık hiçbir şey bilmiyordu.

Sokak lambasının ışıkları beyazımsı sis dalgaları gibi içeri sızıyordu. Berish bundan faydalanarak alacakaranlığın içinde yolunu bularak kahvaltı edilen girintiye doğru seğirtti, ayak sesleri bir fısıltı gibi çıkıyordu. Yeni sesleri duymak için kulak kabartmıştı.

Koridora vardığında önce salona doğru yöneldi. Steph'in kanını şefkat dolu bir özenle onun üzerinde temizlediği kanepe oradaydı. Elinin boynunda gezinişini hâlâ hissedebiliyordu – görünmez kötücül bir iz bırakmıştı sanki.

Üst kata çıkan merdivenlere ilerledi. Sylvia'nın nerede olduğunu bulmalıydı, o saatte uyuduğunu tahmin ediyordu. Basamakları

birer birer tırmandı, tahtalar ayaklarının altında gıcırdıyordu. Basamakların sonu hiç gelmeyecekmiş gibiydi.

Üst kata ulaştığında bekledi.

Devam etmeden önce, duvarlara asılmış çerçevelerde yer alan ve grimsi ay ışığının aydınlattığı fotoğraflarda oyalandı. O sabah Sylvia ona oğlundan bahsetmişti.

Oğlum çok yakışıklı, değil mi?

İşte oradaydı. Lunaparkta, kumsalda, önünde bir doğum günü pastasıyla. Daha dikkatli baktığında tebessümleri Berish'e son derece samimiyetsiz göründü. Sanki yüzlerine oturmuyor, üzerlerinden dökülüyordu.

Ve annesinin yanında sihirli bir şekilde büyüyormuş gibi görünen çocuğun yüzü bir kez daha ona tanıdık geldi. Fakat bu kez Michael Ivanovič'le olan benzerlikler gözünden kaçmamıştı.

O benim annem değil.

Piromanın sorgusunun ardından bu cümleye bir anlam verememişti ama şimdi her şey açıktı. Stephanopoulos'un onu Ambrus Otel'in üç yüz on yedi numaralı odasından aldıktan sonra altı yaşında bir çocuğu kime emanet ettiğini merak etmişti. Artık biliyordu, değerli görgü tanığına verdiği söz buydu. Ve Sylvia anlaşmayı bu hediyenin karşılığında kabul etmişti. Onu yetiştirmişti, ona tarikat ilkelerine uygun bir biçim vermişti.

Sonra öldürme misyonunu yerine getirmesi için onu geri göndermişti. Onu yakalarlarsa asla ihanet etmeyeceğini biliyordu.

Kötülük Hipotezi yeni bir boyut kazanıyordu. İyilik kötülüğe, sonra iyiliğe ve tekrar kötülüğe dönüşüyordu – yaşam ve ölümün durdurulamaz döngüsünde gerçekleşiyordu bu. Parçalar bir araya geliyordu. Ama özel ajan o sabah olduğu gibi fotoğraf makinesinin ardındakinin, bu fotoğrafları ölümsüzleştirenin kim olduğunu düşündü. Sonra görüntülerden birinin köşesinde tanıdığı bir arabanın burnunu gördü.

Bu, Stephanopoulos'un arabasıydı. Aradığı onayı almıştı.

İki manipülatör vardı.

Bir erkek bir kadın. Uykuların Efendisi'nin iki ruhu olduğunu hiç düşünmemişti – biri kötü, diğeri iyi.

Onu bul...

Steph'in son sözleriydi bunlar. Sylvia'ya gönderme yapan bir davetti.

Hatta Kairus'a, diye düşündü Berish.

Bizdik... bunca yıl onun peşini bırakmadığımız için onu çağırmış olduk, o da sonunda ortaya çıktı. Böyle demişti yüzbaşı. Ve o, bunun delice konuşmalar olduğuna inanmıştı.

Ama şimdi gizli anlamlar üzerinde oyalanmanın sırası değildi. Koridorda yer alan odaların hepsinin kapısı açıktı, özel ajan birer birer odalara bakmaya başladı. Sonuncuya geldiğinde bunun asıl yatak odası olduğunu anladı.

Daha iyi görebilmek için başını içeri doğru uzattı. Sylvia'yı derin bir uykuda bulacağını düşünüyordu. Onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bile düşünmeye başlamıştı.

Oysa yatak boştu.

Durup düşündü. Nerede olabileceğini sorgulamanın bir faydası yoktu, her yerde olabilirdi. Ama Berish, evin henüz tüm sırlarını ona açık etmediğinden emindi.

Alt katı incelemek üzere koridorda gerisin geriye döndü. Fakat polislik içgüdüleri ona hiçbir detayı atlamaması gerektiğini söylüyordu.

Merdivenlerden aşağı inmeye hazırlanarak sırtını o kattaki tek pencereye döndüğünde karşı duvarda hafif bir gölge fark etti. Sallanan bir şeyin gölgesiydi bu, bir sarkaca benziyordu.

Başını kaldırdığında tavandan bir ip sarktığını gördü.

Elini uzatıp ipi tuttu ve aşağı doğru çekti. Çatıdaki kapak kaydı ve portatif merdivenler önünde açılıverdi. Bir devin ağzındaki dil gibi. Bambaşka bir dünyaya doğru açılan bir yol gibi.

Berish hemen merdivenleri çıkıp tavan arasına doğru tırmandı.

Başını çatı katından içeri uzattığında burnuna toz ve yanmış mum kokusu geldi. Çatı penceresinden içeri sızan soğuk ışık geniş odanın ortasında beyaz bir birikinti oluşturuyordu.

Etrafındaki duvarlarda yüzlerce fotoğraf asılıydı.

Limbo'daki kayıp adımlar salonunu hatırlatıyordu. Ama şimdi ona bakan yüzler, Ambrus Otel'in üç yüz on yedi numaralı odasında kaybolanlara aitti.

Yaşayanlar yaşadıklarını bilmiyor. Ölülerse ölemiyor.

Yaşlı hayaletler kadar üzgündüler. Unutulamayacak kadar fazla hatırası olanlar gibi yorgundular.

Berish yüzlerden oluşan bu koleksiyonun en sonunda, yatakta uzanmış silueti tanıdı. Kim olduğunu düşünmesine dahi gerek yoktu. Ona doğru koşup elini tuttu.

"Mila," diye seslendi alçak sesle.

Hiçbir tepki gelmedi. Nefes alıp verişlerini duyabilmek umuduyla kulağını onun dudaklarına dayadı. Ne var ki fazlasıyla gergindi ve onun hâlâ hayatta olup olmadığını anlayamadı. Bu kez kalbini dinledi.

Çok zayıf olmasına rağmen kalbi atıyordu.

Tanrı'ya şükredeceği sırada onun ne halde olduğunu fark etti. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı, saçları terden sırılsıklam olmuştu. Külotu idrardan sararmış, dudakları susuzluktan kurumuştu. Derisindeki yaralar eskiydi ama çıplak kolları koyu renkli ve iltihaplı morluklarla kaplıydı.

Damar içi ilaçlar, diye düşündü içinden. Komaya benzeyen derin bir uykuya sebep olmuşlardı.

Tıpkı sevdiği adam gibi – Berish olayı biliyordu ve bu uğursuz benzerliği düşündü. O adam kendi hasta uykusuna gömülmeden evvel ona Alice'yi vermişti.

Ama Mila'ya aynısı olmayacaktı, özel ajan bunun sözünü ondan önce kendisine verdi.

Evde karşılaşabileceği tehlikelere aldırış etmeden, onu oradan çıkarmak üzere kucakladı. Çok hafifti. Arkasını döndüğünde Sylvia'nın karşısında durduğunu gördü. Ona bakıyordu.

"İstersen yardım edebilirim," dedi kadın.

Bu sözler –normal, duyarlı ve mantıklı– Berish'i muhtemel bir tehditten daha fazla ürpertmişti. Yüzünde delice bir ifade, sesinde kötücül bir ton yoktu.

"Ben ciddiyim, onu götürmene yardım edebilirim," diye üsteledi Sylvia.

"Ona yaklaşma sakın," diye emretti Berish soğuk bir sesle.

Silahsızdı ve üzerinde hâlâ aynı sabahlık vardı. Yirmi yıldan sonra onu bir kez daha kandırmayı başarmıştı.

Berish kollarında Mila olduğu halde, duvarlardaki kayıp insanların onu teşvik eden bakışları arasında ilerledi. Sylvia'nın yanına geldiğinde ona engel olacağını sandı. Birbirlerini tanımaya çalışan iki kişi gibi bakıştılar. Ardından Slyvia kenara çekildi.

Berish, dengesini kaybetmemeye çalışarak merdivenlerden indi. Sylvia'nın hâlâ kendisine baktığını biliyordu. Ama aldırmadı. En alt kata inene kadar yoluna devam etti. Sylvia'nın bir çocuk gibi, aralarında belli bir mesafeyi koruyarak arkasından gelen ayak seslerini işitebiliyordu.

Canavar son derece kırılgan ve insani görünüyordu.

Giriş kapısından çıkmadan önce ona doğru döndü. Soru özel ajanın dudaklarından dökülüverdi.

"Kaç kişisiniz?"

Sylvia gülümsedi. "Biz Karanlıklar Ordusu'yuz."

Sokağa çıktığında sirenlerin ışıkları gözlerini kamaştırdı. Meslektaşları evin kapısının önüne sıra halinde dizildiler. Ama saldırgan bir halleri yoktu.

Klaus Boris'in yüzünde endişeli bir ifadeyle kendisine doğru geldiğini gördü. "Durumu nasıl?" diye sordu Mila'yı kastederek.

"Yardıma ihtiyacı var, hemen."

Sağlık görevlileri sedyeyi iterek dedektifin ardında belirdiler. Bir hemşire Berish'e yardım ederek Mila'nın hareketsiz yatan bedeninin ağırlığını hafifletti. Berish, Mila'yı bırakarak başını okşadı. Onu bir ambulansın içine yerleştirip sirenlerini açarak uzaklaştılar.

Berish sokakta yürüyerek bakışlarıyla aracın uzaklaşmasını izledi.

"Telefon ettiğin için teşekkürler," dedi Boris.

Ama Berish onu duymuyordu bile. Meslektaşlarının Sylvia'nın ellerini kelepçeleyip onu sessizce götürmelerini görmediği gibi.

Simon Berish –dışlanmış polis memuru– sadece kaybolmak istiyordu.

AMBRUS OTEL'İN 317 NUMARALI ODASI

Delil 2121-CLLT/6

29 Şubat [redacted], saat 23.21 kaydının kopyası

Konu: [redacted] Acil Servisi'ne Ambrus Otel resepsiyon görevlisi tarafından gerçekleştirilen telefon görüşmesi

Operatör: Memur Clive Irving.

Dikkate alınız. Bu görüşme otuz yıl öncesine aittir.

Operatör: Polis merkezi, buyurun.

Görevli: (heyecanlı bir sesle) Ambrus Otel'den arıyorum, resepsiyon görevlisiyim. Odalarımızdan birinde bir kadın ölü bulundu.

Operatör: Ölüm nedeni nedir?

Görevli: Cesette çok sayıda yara ve kesik var, öldürülmüş.

Operatör: Kimin yaptığını biliyor musunuz?

Görevli: Hiçbir fikrim yok.

Operatör: Tamam, beyefendi. Bunu yapan kişi hâlâ otelin içinde olabilir mi?

Görevli: ...

Operatör: Beyefendi, sorumu duydunuz mu?
Görevli: Evet, duydum.
Operatör: O halde cevap verebilir misiniz?
Görevli: Odada bir çocuk vardı, feryatları duyup durumu fark ettiğimizde bize kapıyı o açtı.
Operatör: Benim sorumu cevaplamadınız.
Görevli: Dinleyin, size saygısızlık etmek değil niyetim... Az önce söylediklerimi anladınız mı? İçeri girmeye çalıştığımızda üç yüz on yedi numaralı odanın kapısı kilitliydi.
Operatör: Anladım, hemen bir ekip gönderiyorum.

Kaydın sonu.

70

Ona bir demet çiçek getirmişti.

Mila, on gün yoğun bakımda ölüm kalım savaşı verdikten ve on gün de normal hastane odasında tedavi edildikten sonra taburcu edilmek üzereydi.

Berish zaman kaybetmek istememişti. Onu neredeyse her gün ziyaret etmiş, geceleri yoğun bakımın camlı kapısının ardında bekleyerek uyuyan bedenindeki en ufak değişikliği bile gözlemlemişti. Kısa tutsaklığı sırasında güçlü ilaçlarla uyutulmasının ardından, doktorların ilaçla suni olarak gerçekleştirdikleri komadan uyandırıldığında oradaydı. Mila büyük bir hayati tehlike atlatmıştı çünkü ona verilen narkoz türevi ilaçlar nabzını yavaşlatmıştı, oksijen yetersizliği nedeniyle yavaş yavaş ölüyordu.

Ama doktorlar onu kurtarmayı başarmışlardı. Yapılan testler hipoksi başlangıcının fazla hasara yol açma ihtimalinin olmadığını göstermişti. Bilhassa bacaklarında olmak üzere bazı fiziksel problemler oluşmuştu sadece.

Fakat onun haricinde durumu oldukça iyiydi.

Komadan çıkıp hastane odasına alındığında Berish'in ziyaretleri seyrelmişti. Basının gözbebeği olan yeni kahramanın odasına üşüşen yetkililerden ve teşkilatın ileri gelenlerinden kaçınmaya çalışıyordu.

Kairus hikâyesi büyük bir ilgi uyandırmıştı.

Olaydan bir kazanç sağlamayan tek kişi ise özel ajandı. Ama Federal Polis'in utanç kaynağı olarak kalmak, Berish'i muhtemel bir sıkıntıdan uzak tutuyordu. Mesela, mikrofonların ve kameraların karşısında eğitimli bir kukla gibi görünmekten.

Hâlâ dışlanmış biri olarak değerlendirilmesinin avantajlı tarafları da vardı sonuçta.

Ancak bir şeyler değişmişti. Çin lokantasındaki hiçbir meslektaşı artık ona rahatsızlık vermiyordu. Hatta birkaç gün önce, içlerinden biri kendisini selamlamıştı. Bunlar önemsiz şeylerdi, bunu biliyordu. Aslında yolsuzluk yapan kişi Gurevich olsa da onların gözünde asla eski durumuna dönmeyecekti. Ama şimdi restorana, kahvaltısını huzur içinde yapmasına izin vereceklerine dair bir güvenle giriyordu.

Berish, hastanenin giriş kapısına doğru yürürken elinde bir demet çiçekle kendini gülünç hissediyordu. Çiçekçinin kendisini ikna etmesine izin vermişti ama çiçeklerin Mila için doğru bir hediye olduğundan emin değildi şimdi. Onun kadınsı bir tarzı yoktu. Maskulen bir tarafı da yoktu ama vahşi bir yanı olduğu kesindi. Ve Berish'i çeken de buydu.

Özel ajan otomatik camlı kapıya geldiğinde sigara içme bölümünde ayaklı, büyük bir kül tablası gördü ve çiçeği onun üzerine bıraktı.

Ardından içeri girdi.

Mila'ya güvenlik güçleri tarafından gözlenen bir bölümde tek kişilik bir oda ayrılmıştı. Berish koğuşa girdiğinde odanın önünde bir kalabalık fark etti. Odaya giren birini beklemekte olan polis memurları koridordaydılar.

Özel ajan, Klaus Boris'i tanıdı; o gece evinden arayıp olay yerine çağırdığı polis, dostane bir ifadeyle onun yanına gelip elini uzattı.

"Bugün nasıl?" diye sordu Berish, onunla tokalaştıktan sonra.

"Dünden daha iyi kesinlikle. Ve yarın daha da iyi olacak."

Özel ajan kapıyı işaret etti. "Girelim mi?"

"Bu kez beni partiye davet etmediler." Dedektif ona sarı bir dosya uzattı. "Anlaşılan, içeride tek erkek sen olacaksın. Bol şans."

"Doğrulamamız gereken birkaç bilgi var," diyordu Joanna Shutton. Yargıç bacak bacak üstüne atmış tekli yataklardan birinde yanlamasına oturuyordu, zarif oturuş şekli ince külotlu çoraplarını vurguluyordu. Pahalı parfümünün kokusu çoktan odayı istila etmişti.

Mila ise diğer yataktaydı ama artık yatmıyordu. Yüzü solgundu ve çökük gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar vardı. Kapüşonlu bir eşofman üstü giymişti ancak henüz ayağında ayakkabı yoktu ve yere değmeyen ayakları yataktan aşağı sallanıyordu. Oturuyor olsa da dengesini kollarıyla sağlıyordu ve yanında bir koltuk değneği vardı. Biraz ötede onunla eve dönmeye hazır, eşyalarının olduğu bir torba duruyordu.

"Gelsene, Simon."

Yargıç onunla arkadaş oldukları eski zamanlardaki gibi, dostane bir ses tonuyla konuşuyordu.

Berish bir elinde sarı dosyayla odanın ortasına doğru yürüdü. Mila ona bakıp sessizce gülümsedi. Bu buluşmayı isteyen oydu. Özel ajan bunun iyi bir fikir olduğunu umuyordu.

"Ona son gelişmeleri aktarıyordum," diyerek güncelledi onu Joanna Shutton ve sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Dediğim gibi, Roger Valin, Eric Vincenti ve Andrè García bulunamadılar. Başka tarikatlardan destek aldıkları yönünde şüphelerimiz var."

Berish, teşkilatın üst kademelerinin terörizm budalalığını sürdürmemiş olmalarından memnundu.

"Bildiğimiz gibi, Nadia Niverman ve Diana Müller öldü," diye devam etti Shutton. "Michael Ivanovič bir psikiyatri has-

tanesinde ve akıl sağlığının yerinde olmadığı bildirildi. 'Sylvia' olarak bildiğimiz azmettirici de cezaevinde ve mutlak bir sessizlik içinde."

Berish, Mila'nın yüzünden hafif bir huzursuzluk ifadesinin geçtiğini fark etti.

"Ama şimdi kaybolanlardan kaçının tarikata katıldığını biliyorsunuz," dedi kadın polis.

"Sizi tutsak ettikleri tavan arasında, duvarlara asılmış birçok fotoğraf vardı," diyerek onayladı Yargıç.

Mila başını salladı.

"Ne var ki hâlâ cevap bulunamamış başka sorular var." Berish'in verdiği ifadeye inanmış olan Shutton, dönüp ona baktı.

"O halde doğru, Stephanopoulos intihar etti." Kadın polis buna hâlâ inanmıyordu.

Özel ajan onu çok iyi anlıyordu. "Bunu benim önümde yaptı çünkü önce vicdanını rahatlatmak istiyordu."

Herkes Berish'le konuşmak ister, diye hatırlattı kendine.

"Steph, Sylvia'nın yaptıklarından kendisinin de aynı oranda sorumlu olduğunu biliyordu. Ama onun için, kendi suçunu kabul etmekten ziyade bir kâğıda adresi yazıp esrarın çözümünü bana bırakmak daha kolaydı."

"Yani gerçekten iki kişiydiler..." Mila kısa bir şaşkınlık yaşadı.

Joanna bundan istifade ederek özel ajanla bakıştı, ardından da saatine baktı. "On beş dakika sonra Vali Roche'yle bir toplantım var, bu yüzden gitmem gerekiyor. Vasquez, sakıncası yoksa olayı sonlandırma ve tüm sorulara cevap bulma işini Berish halledecek." Yargıç abartılı yüzükler ve ojeli tırnaklarının olduğu elini ona uzattı. "Toparlanmaya bakın, canım. Size ihtiyacımız var."

Shutton çıkarken Berish'le yeniden göz göze gelmemeye özen gösterdi.

Kapı kapandığında baş başa kaldılar.

Mila ancak o zaman Berish'in yanında getirdiği sarı dosyayı fark etti. "Nedir o?"

"Pekâlâ," dedi Berish, neredeyse ciddi bir tavırla ve onun yanına oturdu. "O halde baştan başlayalım..."

71

"Kötülük Hipotezi'yle ilgili sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"İyilik ve kötülük birbirinden ayrılamaz ve iç içe geçerek birlikte var olurlar."

"Aynen öyle. Bu hikâyedeki iyi taraf Stephanopoulos'tu. Zaten bildiğin gibi, yirmi yıl önce insanları ortadan kaybetmek için Tanık Koruma Programı'nın kaynaklarını kullandı. Ona göre bu insanlar ikinci bir fırsatı hak ediyorlardı. Onun fikrine göre bu insanların problemlerinin çözümü hayata sıfırdan başlamaktı... Onlara yeni bir kimlik, yeniden başlayabilmeleri için bir miktar para ve önceki günahlarını kimsenin bilmediği bir yerde yaşama şansı veriyordu."

"Steph çok düzgün bir adamdı." Mila eski amirinin aleyhine dair en basit şüpheden dahi yara alıyormuş gibi onu savundu.

"Bir hayırsever olduğunu düşünüyordu ama gerçeklik algısında zamanla kötüleşen bir çarpıklık vardı." Berish, Steph'in akıl sağlığında muhtemel bir problem olduğunu söylemekten kaçındı ama kastettiği buydu. "Sanırım sonuçta kendisinden daha büyük bir gücün kurbanı oldu. Yarattığı sistemde ters bir şeyler olduğunu anladığında çıkıp gerçekleri açıklamadı. Bu esnada Valin ya da Vincenti gibi insanlar kolayca öldürebildiler. Steph'in, öldürme vakalarının artışını durdurmak için yaptığı

en somut hareket, seni bana yönlendirerek bir araya gelmemizi sağlamaktı."

Mila ona hak veriyormuş gibi iç çekti. "Olayı çözmemizi istiyordu çünkü aslında neler olduğunun farkındaydı."

"Aslına bakarsan Kairus'un sığınağına kadar peşimizden geldi. Onu fark ettiğimizde izini kaybettirmek için yangın çıkardı."

Kadın polis onu önce bakışlarıyla sorguladı ve ardından sorusunu yöneltti. "Steph'in uzun yıllar önce öngöremediği şey neydi?"

"Hayırsever planına kötü bir unsur dâhil oldu. Yine Kötülük Hipotezi." Berish kısa bir süre duraksadı. "İki azmettirici: Biri iyilik adına hareket ediyor, diğeriyse kötülük adına. Ve hikâyenin kötü olan tarafı Sylvia'ydı." Onun adını telaffuz etmekte hâlâ güçlük çekiyordu. "Steph onu soruşturmayı yanlış yönlendirmek için, Kairus'un varlığını doğrulayacak görgü tanığı olarak seçti. Küçük Michael'ı emanet edecek kadar itibar etti ona. Ama Sylvia göründüğü gibi biri değildi. Evlatlık oğlunu bir piroman olarak yetiştirmenin yanı sıra Steph'in ortadan kaybettiği insanlardan da faydalandı. Sylvia onun gölgesiydi ve ona fark ettirmeden, arkasından iş çevirdi. Yüzbaşının yardım ettiğini sandığı kişilerle de bu şekilde bağlantıya geçti. Onları tarikatın bir parçası olmaya razı etti çünkü zaten yaşamaya alışmamış birine yeni bir şans vermek yetmiyordu, işte Steph'in asıl hatası da buydu. Hayat tarafından denenmiş insanlardı bu kişiler; yeni durumu idare edemeyecekleri, kin besleyecekleri öngörülebilir bir şeydi. Çünkü sonuçta onlar için değişimin acılı bir illüzyon olduğu ortaya çıktı."

"Ve Sylvia bir kılavuz gibi hareket etti, sanki Steph onları Sylvia için kaybetmiş gibi," diye tamamladı Mila. "O kadın ve yüzbaşı başından beri bağlantılıydılar. Ama nasıl tanıştılar ki?"

Berish derin bir nefes aldı. "Ambrus Otel'in üç yüz on yedi numaralı odasında."

Mila'nın kaşları şüpheyle çatıldı.

"Oraya ilk ziyaretimizde resepsiyon görevlisi otuz yıl önce gerçekleşen kanlı bir olaydan bahsetmişti. Biz bunu göz ardı ettik çünkü 'uykusuzların' kaybolmasından on yıl önceydi. Ama hata ettik."

"Kairus'tan önce üç yüz on yedi numaralı odada ne olmuş?" diye sordu Mila bir an tereddüt ettikten sonra.

"Bir cinayet." Berish hikâyenin korkunçluğuyla ilgili detaylara değinmemeye gayret etti. "Otel birkaç gün evvel açılmıştı. Bir gece kadının biri bıçaklanarak öldürüldü. Fakat her şeyden çok dikkat çeken ve telaş yaratan, kızının cinayete tanık olmasıydı; kız, yatağın altına saklandığı için katilden kurtulmayı başarmıştı."

"Sylvia." Mila bu kelimeyi âdeta otomatik bir şekilde söylemişti.

Berish onun bu tahminini bir baş hareketiyle onayladı. "Kız, cinayeti işleyen kişiyi tanıyabileceği için hemen Tanık Koruma Programı'na alındı. Olayla Stephanopoulos ilgileniyordu."

Mila bu açıklamadan dolayı sarsılmış görünüyordu. "Suçluyu bulabilmişler mi?"

"Hayır, asla bulunamamış," dedi Berish. "Ama daha bitmedi, yerine oturmayan bir detay var. Kadının çığlıklarını birisi duymuş, yardıma koştuklarında odanın kapısı içeriden kilitliymiş."

"O halde kızı?.." Sorusunu tamamlamadı.

"Kim bilir. Belki de kız, dönüp kendisini de öldürmesinden korktuğu için katil kaçtığında kilitlemişti kapıyı – korku insana birçok şey yaptırabilir. Sonuçta polise kalırsa kız masumdu çünkü cinayet aleti hiç bulunamadı ve adli tıp raporuna göre, bıçak darbelerinin derinliğine bakılırsa on yaşında bir kızın bunu yapacak gücü olamazdı."

Hepsi bu kadar gibi görünüyordu ama Mila, Berish'in yüzündeki ifadeden devam etmeye çekindiğini fark etti. "Dahası da var, değil mi?"

"Evet," diye kabullendi özel ajan ciddi bir ses tonuyla. Sonra da sarı dosyayı uzattı.

Mila ona uzun uzun baktı.

"Acele etme," diyerek sakinleştirdi onu Berish.

Mila yavaşça dosyayı açtı. İçinde sadece bir fotoğraf vardı.

"Cinayet mahallinde çekilmiş," diye açıkladı özel ajan.

Mila üç yüz on yedi numaralı odayı tanıdı – koyu kırmızı duvar kâğıtlarını ve aynı renkte ama üzerinde kocaman mavi çiçekler olan halıyı. Yatak hatırladığıyla aynı görünüyordu. Duvarda bir haç ve komodinlerden birinin üzerinde bir İncil vardı. Geçmişin eskimiş ve opak görüntüsü yoktu, fotoğrafın çekildiği dönemde o halıda çok az müşteri yürümüş, o yatakta çok az insan uyumuştu. Her şey yepyeni ve değişmemiş görünüyordu. Eşikte otel personelinden birkaç kişi duruyordu: üzerinde bordo beyaz çizgili otel üniformasıyla siyahi bir komi ve bembeyaz önlükleri ve saç bantlarıyla birkaç kat hizmetçisi. Fotoğrafta belirgin olan bir şey vardı: Ambrus Otel henüz rastgele ve gizli görüşmelerin yapıldığı bir yer haline gelmemişti.

Berish'in dediği gibi bir cinayet mahallini gösteriyordu, bu nedenle fotoğrafta işlerini yapan polis memurları ve adli tıp uzmanları da vardı. Baştan ayağa kana bulanmış bir örtünün altındaki kurban yatakta yatıyordu. Biraz ilerisinde gözyaşları içinde, on yaşlarında bir kız çocuğu, kendisini odadan çıkarmakta olan bir kadın polisin eline yapışmıştı. Küçük kız çocuğu Sylvia olmalıydı. Onların yanında meslektaşına, çocuğa iyi bakmasını söylüyormuş gibi görünen Stephanopoulos'un genç hali duruyordu.

Mila fotoğrafı incelemeye devam etti. Herkes görevine dalmış, yatakta yatan cansız bedenle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Tek bir kişinin bakışları hedefe kilitlenmişti.

Elinde üç yüz on yedi numaralı odanın anahtarının olduğu pirinç topuzla birlikte, odanın ve fotoğrafın bir köşesinde duruyordu. Üzerinde koyu kırmızı bir üniforma vardı – otelin

resepsiyon görevlisinin üniforması. Yüzündeki hafif tebessüm seçilebiliyordu. Fotoğrafta poz vermiş bu kişi Suflör'dü.

Mila gözlerini ona dikip bakmaya devam etti.

Berish onun elini tuttu. "Ambrus Otel'e neden gittin? Komodine senin için bırakılmış olan uyku haplarını neden içtin?"

Mila başını fotoğraftan kaldırdı. "Çünkü karanlıktan geliyorum ve ara sıra ona geri dönmem lazım."

"Ne demek istiyorsun, Mila? Anlamıyorum."

Mila ona baktı. "Anlayacak ne var ki? O biliyor, beni tanıyor."

Özel ajan onun Suflör'den bahsettiğini anlamıştı.

"Bunu yapacağımı biliyordu çünkü çağrısı daima çok güçlü oluyor, cazibesi acı verici şekilde karşı konulmaz oluyor." Duraksadı. "Ve eğer sen bunu anlamıyorsan..."

Cümlesini tamamlamadı ama Berish onun ne demek istediğini kavramıştı. Onu daima bilinmeze iten sebebi kavrayamazsa onunla yakın olamazdı.

Ama Mila, neredeyse onu teselli etmek ister gibi ekledi. "Onunla yedi yıl önce, sadece bir kez görüştüm. Bana söylediği sözler bende derin izler bıraktı. Bir tür kehanet gibiydi. Ya da sadece iyi bir tahminde bulundu. Dürüst olmam gerekirse kötü bir büyü olduğunu falan düşünmüyorum. Gerçekten de öyle değil zaten. Çünkü senin de dediğin gibi, mantığa uygun olması gerek." Mila fotoğrafın olduğu dosyayı kapadı. "O da diğer insanlardan farklı değil: yemek yiyor, uyuyor, bütün herkes gibi ihtiyaçları var. Zayıf noktaları da var ve ölebilir. Sadece onu yakalamamız gerekiyor. Gerisi gereksiz ve kötü bir fantezi."

Son sözler Berish'in yüreğine su serpmişti. "Sylvia'nın evinin tavan narasında geçirdiğin günlerden bir şey hatırlıyor musun?"

"Dediğim gibi, hep uyku halindeydim," diye karşılık verdi Mila, sonra fotoğrafın olduğu dosyayı ona geri verdi. "Ben ivi

yim," diyerek rahatlattı onu ve gülümsedi. "Şimdi sadece kızıma gitmek istiyorum."

Berish başıyla onaylayıp odadan çıkmak üzere hareketlendi.

"Simon," diyerek durdurdu onu.

Berish dönüp ona baktı.

"Teşekkür ederim."

22 Ekim

Annesi eve dönmek üzereydi.

Annesini karşılayacakları için büyükannesi ona en güzel kıyafetlerini giydirdi – mavi kadife bir elbise ve parlak ayakkabılar. Ama bu, Alice'nin pek hoşuna gitmemişti. Oturduğunda elbisenin etekleri yukarı çıkıyordu ve sürekli olarak onu aşağı çekmek zorunda kalıyordu. Ayrıca o elbiseyi giydiğinde oyun da oynayamıyordu çünkü Ines ona sürekli olarak üzerini kirletmemesini tembihliyordu.

Bu elbise azarlanma mıknatısı gibiydi.

Büyükannesi bunun özel bir gün olduğunu, Mila'nın kötü bir dönem geçirdiğini ve bu nedenle ona destek olmaları gerektiğini söylüyordu. Büyük bir değişiklik yapması gerekeceği Alice'nin aklına gelmemiş, üzerine düşeni yapmaya razı olmuştu – kimse bu konuyu onunla konuşmamış, ona danışan olmamıştı. Ines onun için küçük bir çanta hazırladı ve ona annesinin evine gideceğini söyledi çünkü Mila bir süre onunla olmak istiyordu. Şimdilik yanında sadece üç oyuncağını götürebilirdi. Seçim yapmak zordu çünkü kızıl saçlı bebek –favorisi oydu– haklı olarak ilk üçe giriyordu, bu yüzden aslında bu karar incitmek istemediği diğer bebekleri, oyuncakları ve tüylü hayvanların hepsini ilgilendiriyordu.

Büyükannesinin evindeki odasında onsuz nasıl uyuyacaklardı? Peki ya o, onlarsız kendini yalnız hissetmeyecek miydi?

Neyse ki Hitch vardı. Simon adındaki polis, sonuçta söylediği gibi köpeklerin yasak olduğu o yere gitmemiş olmasına rağmen köpeği geri istememişti. Her gün onu ziyarete geliyor ve onu parka götürüyordu. Alice arkadaşının er ya da geç gerçek sahibine döneceğini biliyordu ama bir süre daha kendisinde kalacağını umuyordu.

Simon, Hitch'in tehlikeleri ve riskleri anlamayı öğretmek üzere onunla kalabileceğini söylüyordu. Alice tüm bunları öğrendiğinde Simon, Hitch'i geri alabilirdi.

Simon'u seviyordu. Ama en çok da kendisiyle konuşma şeklini seviyordu. Simon ona asla ne yapması gerektiğini söylemiyor, onun yerine kendi kendine anlamasını bekliyordu.

Büyüklerin hiç sabrı yok, diye düşünüyordu Alice. Ama Simon farklıydı. Simon da ona Miss'le ilgili sorular sormuştu ama bunları sorarken ona, sanki yanlış bir şey yapmış gibi bakmamıştı.

Alice, Miss'in o eve bahçedeki begonvil saksının altına gizlenmiş yedek anahtarlar sayesinde girebildiğini ona anlatmıştı.

Her şey kızıl saçlı bebek nedeniyle olmuştu.

Alice bir gün bebeğini sırt çantasına gizleyerek okula götürmüştü. Öğretmen oyuncaklarını sınıfa getirmelerini istemiyordu ama o bebek, Alice için bir oyuncak değildi. En iyi arkadaşıydı – arada büyük bir fark vardı.

Fakat sonra çok kötü bir şey olmuştu.

Alice gün içinde onunla ilgilenemeyecek kadar meşguldü ve onu unuttu. Bununla birlikte, dersler bitip de okul otobüsü onu eve götürdüğünde kızıl saçlı bebeğin çantasında olmadığını fark etti.

Paniğe kapıldı ve ne yapacağını bilemedi. Büyükannesine bile söyleyememişti, hiç şüphesiz onu cezalandırırdı. Aklına onun

bir fotoğrafını Mila'ya vermek geldi çünkü annesi bir keresinde ona kayıp insanları aradığını söylemişti.

Bebeğini de bulacağından emindi.

Ama o akşam annesi gelmedi. Ve en yakın arkadaşının nerede olabileceğini –dışarıda, soğukta tek başınaydı ve muhakkak korkmuştu– düşünmekten Alice'nin gözüne uyku girmedi.

Huzursuz bir şekilde geçirdiği gecenin bir vakti bir elin alnına dokunduğunu hissederek Mila olduğunu düşündü – duaları kabul olmuştu. Ama sonra gözlerini açtığında yatağının kenarında bir başka kadının oturduğunu gördü. Tehlikeleri fark etmediği için ona sürekli kızıyorlardı ama bu kez korkacak bir şey yoktu çünkü tanımadığı bu kadın elinde kızıl saçlı arkadaşını tutuyordu.

Bebeğini ona geri vermek için gelmişti.

"İsmin nedir?" diye sordu Alice kadına.

"Benim bir ismim yok."

Bunun üzerine küçük kız ona "Miss" diye hitap etmeye başlamıştı.

Kadın, Alice'nin sonsuza kadar kaybettiğini düşündüğü şeyi ona teslim ettikten sonra ara sıra kendisini ziyaret etmesinin hoşuna gidip gitmeyeceğini sormuştu. Alice de bunun hoşuna gideceği cevabını vermişti. Her gece gelmiyordu, sadece bazı geceler. Ona okulun, arkadaşlarıyla oynadığı oyunların nasıl geçtiğini soruyordu. Daima kibar davranıyordu. Alice büyükannesinin kurallarından birini ihlal ediyor olabileceği şüphesine kapılmıştı: Asla yabancılarla konuşma. Fakat Miss onun evinde olabildiğine göre bir yabancı sayılmazdı.

Simon da onunla aynı fikirdeydi ve Alice ona güveniyordu.

Fakat ona bile söylemek istemediği bir sır vardı. Miss'e bir söz vermişti – elini kalbine koyarak. Onu son ziyarete gelişinde olmuştu bu. Ve elinizi kalbinize koyarak verdiğiniz sözlerin bozulamayacağını herkes bilirdi. Bir okul arkadaşı ona büyük kuzeninin sözünü tutmayan ve aniden sonsuza dek ortadan kay-

bolan bir çocuk tanıdığını söylemişti. Ona ne olduğunu kimse bilmiyordu ve anne babası hâlâ onu arıyorlardı. Alice sonsuza dek ortadan kaybolmak istemiyordu. Bu nedenle yalnızca Miss'in onu bu yeminden döndürmeye gücü vardı.

Yine de Mila hastaneden dönüp onu evinde ağırladığında ona her şeyi anlatmak istedi. Ama sonra annesi ona sarıldı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Onu kucakladığında Alice onun vücudunun sıcaklığını hissetmedi. Bu ona tuhaf gelmişti. Büyükannesinin sarılmasına benzemiyordu. Annesinin kucaklamasında... tuhaf bir şey vardı.

Mila daha sonra ona yaşayacağı yeni evini gezdirdi. Ev kitaplarla doluydu, o kadar çoklardı ki neredeyse bir odadan diğerine geçişi bile engelliyorlardı – banyoda bile kitaplar vardı.

O akşam birlikte yemek yediler. Annesi köfte ve makarna yapmıştı – hiç lezzetli değildi. Alice bir şey demedi ama Hitch kendine bir ziyafet çekti. Mila her zamankinden farklı davranıyordu; örneğin, Alice dişlerini fırçalarken kapıda durup onu izlemişti. Sonra köpek bir koltuğa kuruldu ve onlar da yatmaya gittiler. Yatak iki kişi için fazla küçüktü ve yastıklar Alice'nin sevdiği gibi yumuşak değildi. Işığı kapadıktan sonra seslerini çıkarmadılar. Ama Alice, annesinin de uyanık olduğunu biliyordu. Annesi yavaş yavaş ona yaklaşmaya başladı. Sonra Mila kollarını uzatıp onu kendine doğru çekti.

Bu seferki his Alice'ye "tuhaf" gelmedi.

Alice ona doğru sokuldu. Ve Mila onun kül sarısı uzun saçlarını okşamaya başladı. Bir süre sonra bu hareket yavaşladı ve durdu. Alice, soluk alıp verişlerinden annesinin uykuya daldığını anladı. O ise hâlâ uyuyamıyordu. Mila kıpırdandı ve bir şeyler söyledi. Rüya görüyor olmalıydı. Alice, Miss'in ona söylediği sırrı anımsadı.

"Seninle tanışmak isteyen özel biri var."

"Peki kim bu?"

"O senin tüm dileklerini gerçekleştirebilir."

"Ne olursa mı?"

"Ne olursa."

Bunun doğru olabileceğinden emin değildi. Ama inanmak istiyordu.

Gerçeği öğrenmenin sadece tek bir yolu vardı. Uykuların Efendisi'nin ona öğrettiği talimatları takip etmeliydi. Böylece annesinin uyuyan kollarından sıyrılarak soğuk zeminde, çıplak ayaklarla pencere pervazına doğru yürüdü.

Karşıdaki binada kocaman gülümseyen bir çiftin olduğu bir afiş vardı. Ama sonra başını indirip aşağıdaki sokağa baktı ve onu gördü. Miss haklıydı. O oradaydı, başını yukarı kaldırmış onun olduğu pencereye bakıyordu. Onu bekliyordu. Sokağın duvarları arasındaki toz rüzgârla birlikte havalanıp döndü. Bir kâğıt parçası, dikkat çekmeye çalışan hayalet bir çocuk gibi, adamın bacaklarının arasında dans etti.

Alice küçük elini kaldırıp ona selam verdi.

Evsiz adam, bunun karşılığında ona gülümsedi.

Delil 2573-KL/777

[redacted] Cezaevi
Ceza İnfaz Kurumu n. 45

Müdür Dr. Jonathan Stern'ün raporu
25 Ekim

Başsavcılık Makamı Dikkatine
Bertrand Owen

Konu: GİZLİ

Sayın Bay Owen,

Tutuklu GZ-997/11 adına periyodik bilgilendirme talebiniz üzerine, Sylvia'nın sürekli tecrit hücresinde tutulduğu konusunda sizleri bilgilendirmek istedim. Cezaevi personeliyle iletişimi bulunmamakta ve günlerinin çoğunu uyuyarak geçirmektedir. Ek olarak, düzenlemelere itiraz etmemekte ve herhangi bir talepte bulunmamaktadır.

Ancak birkaç gündür belirgin bir alışkanlık edinmiş olduğunu size bildirmek mecburiyetindeyim.

Dokunduğu her eşyayı silip temizlemekte, yastığa veya lavaboya dökülen saçlarını toplamakta, tabakları ve klozetini kullandığı her sefer temizlemektedir.

Başka şartlarda, böylesi akıl dışı bir özenin, yasalar gereği DNA'sını almak üzere organik materyal toplamamıza engel olmak amacıyla yapıldığından şüphelenirdik.

Fakat genetik analizin halihazırda yapılmış olması sebebiyle, hiçbir şekilde makul bir sonuca varamadık ve bu tuhaf tutumunun sebebini merak ettik.

Ancak şu ana kadar geçerli bir açıklamaya ulaşamadık.

Yıllar önce, Suflör davası olarak bilinen olaya dâhil olmuş bir başka tutuklunun tutumuyla benzerliği dikkatimizi çekti ve bu hususta sizleri bilgilendirme gereği duydum.

Talebinizi karşılayabilmiş olma umuduyla şimdiki raporu tarafınıza arz ediyorum.

Saygılarımla,
Müdür Dr. Jonathan Stern

Yazarın Notu

Hepimiz, hayatımız boyunca en az bir kere ortadan kaybolmayı istemişizdir.

Belli bir ümitsizlik anında çözüm, bazen en yakın istasyona gidip rastgele bir trene atlamakmış gibi gelir bize ya da belki kış gününün bir salı sabahı birkaç saat için kaçmak istemiş olabiliriz. Bunu yaptıysak bile asla dillendirmeyiz. Ama cep telefonunu kapamanın, interneti unutmanın ve böylelikle kaderin bizi istediği yere götürmesine izin vererek teknolojinin tasmasını boynumuzdan çıkarmanın bize hissettirdiği özgürlük duygusunu daima içimizde saklarız.

Sonradan geri dönen kaybolmuş kişilerle ilgili bir kitap yazmak çoktandır aklımda olan bir fikirdi. Hatta Mila Vasquez karakterinin de bu fikirden doğduğunu söyleyebilirim.

Yazmaya başlamadan önce polis kuvvetleri, özel dedektifler ve gazetecilerle görüşmeler yaptım. Fakat bilhassa da karanlığı seçmiş olanların –ya da onun tarafından seçilmiş olanların– aileleri ve arkadaşlarıyla konuştum.

Ne var ki bütün görüşmelerde daima olayın sadece bir tarafını öğrenebildiğim duygusuna kapıldım: aydınlık tarafınkini. Diğeri kaçınılmaz şekilde bilinmez olarak kalıyordu.

Kayıp insanlarla ilgili saplantım, bir gün içlerinden biri benimle bağlantıya geçmemiş olsaydı sonuçsuz kalacaktı.

Suflör (çev. Sema Savaş, Pegasus Yayınları, 2014) adlı kitabım yayımlandıktan sonra birinden bir e-posta aldım, bu kişi önceki yaşamını "sildiğini" ve tamamen yeni bir hayata başlamaya karar verdiğini iddia ediyordu – başka bir kimlikle ve yeni ilişkiler kurarak.

Anlattıklarının gerçek mi, yoksa iyi tasarlanmış bir kurgu mu olduğunu doğrulayacak belgelere sahip değildim. Fakat yine de yazışmaya başladık ve bu yazışmalar esnasında, hikâyesinin tutarlı olduğunu düşündürecek gerçeklerle karşılaştım – hepsi son derece net ve ikna ediciydi.

Bu yabancı, ilk başta yalnızca bir fantezi olan ve zamanla gerçek bir proje haline dönüşen şeyin nasıl gerçekleştiğini bana analitik olarak tarif etti. Anonimlik ilkesini ihlal ederek açıkladığı tek şey kökeni –İtalyan'dı– ve kedisinin ismi oldu: Kairus.

Kısa yazışmamızın sonunda, ortadan kaybolmanın ne anlama geldiğini kavrayabilmenin tek yolunun gerçekten ortadan kaybolmak olduğunu anladım.

Fakat benim kaçışım, sadece kitabıma odaklanmak için gereken birkaç haftadan ibaretti. Elbette yakınlarımı bilgilendirdim ve beni önceki hayatıma bağlayan göbek bağını kesmedim. Yine de cep telefonumu kapadım, geçici olarak e-posta adreslerimi ve sosyal medya profillerimi kapattım. Aniden paralel bir dünyaya transfer olmuştum.

Bariz nedenlerden dolayı benim deneyimim oldukça hafif sayılır, bunun bir nedeni de kayboluşumun bir bitiş tarihi olduğunun farkında oluşumdu. Bununla birlikte, kaybolmanın daima özgürleşmek anlamına gelmediğini keşfettim: Karanlık başlarda sizi tavlıyor, sonra sizi ele geçiriyor ve sizi ancak şartlı olarak bırakıyordu. Eve döndüğümde ailem ve arkadaşlarım bana

nerede olduğumu sordular. Onlara gerçeğin kısa bir versiyonuyla cevap verdim: "Morgları gezdim."

Şimdi ise bunun biraz daha geniş versiyonunun bu kitap olduğunu biliyorlar.

Kaybolmalarda hep istatistiklerden bahsedilir. Fakat burada bir dizi rakam listelemek veya her gün ortalama olarak her bir milyon kişiden yirmi birinin kaybolduğunu söylemek gereksiz olacaktır – bu bilgiler zaten gazetelerde yer alıyor.

Kimsenin bahsetmeye değer bulmadığı şeyse, kaybolanların kaçının şu anda etrafımızda olduğunu tahmin etmenin zor olduğudur. Sokakta, otobüste, alışveriş yaparken... onlara bakıyoruz ama bilmiyoruz.

Onlar da sahte bir kimlik paravanının ardından bizlere bakıyorlar.

Bu nedenle, tüm bunları anlamama yardımcı olan e-postaların isimsiz sahibine –gerçek bir kayıp kişi olsun ya da olmasın– ve kedisi Kairus'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Her neredeysen ve her ne yapıyorsan yaptıklarına değdiğini umuyorum.

Donato Carrisi

Teşekkürler

Editörüm Stefano Mauri. Değerlendirmeleri ve dostluğu için. Çünkü okurların saygısı bir yazarın korunmasından geçiyor.

Fabrizio Cocco. Sürekli ve zaruri olan tartışmaları için. Esrarlı maneviyatına ve yeteneğine çok şey borçluyum.

Giuseppe Strazzeri, Valentina Fortichiari, Elena Pavanetto, Cristina Foschini, Giuseppe Somenzi, Graziella Cerutti. Onların çok değerli tutkuları benim hikâyelerimi kitaplara dönüştürüyor.

Deborah Kaufmann. Çünkü Paris artık ikinci adresim gibi.

Vito, Ottavio, Michele, Valentina. Gerçek arkadaşlar daima size yolunuzu hatırlatır.

Gelecek için Alessandro. Başlangıç için Achille. Şimdi için Maria Giovanna Luini.

Kız kardeşim Chiara, annem ve babam, ailem.

Elisabetta. Sözler ona ait.

Özellikle de temsilcim Luigi Bernabò. Yaşamda ve yazarlıkta bir stil örneği. Gücü, azmi ve ilgisi için.

Kaynaklarım

Yıllar evvel Vasquez karakteri için bana ilham veren, Roma Polis Merkezi'ndeki polis memuru Massimo. "Onları her yerde arıyorum. Sürekli onları arıyorum," ona ait bir cümledir ve çektiği işkenceyi mükemmel şekilde özetliyor. Kaybolanların sessizliği onun lanetidir.

Byron J. Jones, namı diğer "Mister Nobodies". O, insanlara ortadan kaybolmalarında yardım eden bir adam, gerçek bir *escape artist*.

Kriminoloji kadar faydalı bir araştırma aracı olabileceğini açıklayarak beni antropolojinin gizli tapınaklarında gezdiren Jean-Luc Venieri.

"Tarikat ve azmettirici figürü" makalesinin yazarı Profesör Michele Distante.

DONATO CARRISI

1973 yılında doğdu. Hukuk fakültesinden "Foligno Canavarı" Luigi Chiatti üzerine hazırladığı tezle mezun oldu. Daha sonra kriminoloji ve davranış bilimleri üzerine ihtisas yaptı. 1999 yılında sinema ve televizyon filmleri için senaristlik yapmaya başladı. Ardından Canale 5 ve Rai 1 için dizi senaristliği yaptı. Roma'da yaşıyor.

Kapak Tasarımı: Andrea Falsetti / Cahetel
Kapak Görseli: © Maciej Toporowicz

Dedektif Mila Vasquez'in etrafı kaybolan insanların yüzleriyle çevrilidir. Çalıştığı yere her adım attığında, sırra kadem basmış insanların fotoğraflarından gözlerini alamaz. Mila için ortadan kaybolan birini unutmak imkânsızdır. Bunun bir nedeni de Mila'nın, ruhunda ve teninde karanlığın izlerini taşımasıdır. Belki de bu yüzden Mila dünyanın bile unuttuğu insanları bulma konusunda başarılıdır...

Ancak bir gün, kaybolanlar geri dönmeye ve suç işlemeye başlarlar. Önceki hallerinden hiçbir farkları yok gibidir fakat kötülük onları değiştirmiştir. Peki bu insanlar bunca zamandır neredeydiler? Ve neden geri dönmüşlerdir? Bu gibi sorular ardı ardına sıralanır. Mila, bu Karanlıklar Ordusu'nu durdurmak için gereken ipuçlarını tipik polis soruşturmasıyla elde edemeyeceğini anlar. Fakat yedi yıl önceki Suflör davasının etkisinden hâlâ çıkamadığı için işi sandığından da zor olacaktır.

Karanlığa bir şekil ve anlam vermekle kalmamalı, ikna edici ve akıl dolu bir hipotez bulunmalıdır: Kötülük Hipotezi. Bu hipotezi doğrulamanın tek bir yolu vardır, o da karanlığa teslim olmak.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-912-7